biblioteca rao

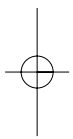

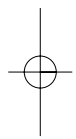

Lynn Picknett & Clive Prince

CONSPIRAŢIA STARGATE

Dezvăluirea adevărului aflat în spatele contactelor cu extratereştrii, a spionajului militar şi a misterelor Egiptului antic

Traducere din limba engleză şi note
IRINA TUDOR DUMITRESCU

Lynn Picknett şi Clive Prince sînt scriitori, cercetători şi lectori specializaţi în paranormal, ocultism şi misterele istoriei şi religiilor. Colaborează din 1989, iar rezultatele cercetărilor întreprinse au dus la apariţia lucrărilor *Turin Shroud: In Whose Image?* (*Giulgiul de la Torino: Al cui să fie chipul?*) şi *The Templar Revelation: Secret Guardians of the True Identity of Christ* (*Misterul templierilor: păzitorii secreţi ai adevăratei identităţi a lui Hristos*). Amîndoi locuiesc în Londra.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PICKNETT LYNN, PRINCE CLIVE
Conspiraţia Stargate / Lynn Picknett & Prince Clive
trad.: Irina Tudor Dumitrescu. –
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-820-8

I. Picknett, Lynn
II. Prince, Clive
III. Dumitrescu, Tudor Irina (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

Lynn Picknett & Clive Prince
The Stargate Conspiracy
Copyright © Lynn Picknett and Clive Prince, 1999
All rights reserved

© RAO International Publishing Company, 2005,
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
Bucureşti, România

2005

ISBN 973-576-820-8

Lui Philip Coppens

Mulţumiri

Această carte nu ar fi fost posibilă fără contribuţia, într-un fel sau în altul, a numeroase personalităţi. Le sîntem îndatoraţi tuturor pentru împărtăşirea experienţei şi cercetărilor lor sau, în anumite cazuri, pur şi simplu pentru că şi-au făcut timp să discute ideile noastre. Dar sîntem singurii responsabili pentru rezultatul final: trebuie să subliniem că ei nu împărtăşesc în mod necesar concluziile finale ale cărţii.

Sîntem recunoscători mai ales lui Philip Coppens, editor al revistei *Frontier,* pentru sprijinul deosebit pe care ni l-a acordat. Nu numai că a întreprins cercetări în folosul nostru, dar ne-a şi pus în contact cu persoane-cheie, greu accesibile, ale acestei istorii, la care nu am fi ajuns fără legăturile lor deosebite.

Keith Prince, ca de obicei, ne-a ajutat enorm cu cercetările, intuiţiile şi viziunea lui unică asupra vieţii.

Craig Oakley a fost acelaşi serviabil şi intuitiv susţinător: îi mulţumim pentru dicuţiile în amănunt şi pentru diagrame.

Simon Cox a fost generos în a-şi împărtăşi experinţa referitoare la Egipt şi, mai ales, în a ne oferi nepreţuite materiale pe acest subiect sau pe altele. A fost şi un plăcut tovarăş de drum, care ne-a ferit de multe probleme prin Cairo.

Sîntem, ca întotdeauna, recunoscători agentei noastre, Lavinia Trevor, pentru munca ei asiduă la proiect şi pentru susţinerea intereselor noastre.

Mulţumiri lui Alan Samson, de la Little, Brown, şi colegilor lui, Caroline North, Andrew Wille şi Linda Silverman, pentru sprijinul entuziast şi încrederea în carte.

Sîntem îndatoraţi următorilor, pentru că ne-au ajutat cu materiale despre Egipt pentru capitolele 1 şi 2: Chris Ogilvie-Herald, a cărui cunoaştere asupra evenimentelor actuale din Egipt şi a cărui listă de dicuţii pe Internet, *Egyptnews,* ne-a ajutat să ne ghidăm prin acest subiect derutant; Jacqueline Pegg, de la Quest Research, pentru oferirea de materiale nepreţuite; Niklas Rasche, pentru discuţiile lungi pe temele complexe din carte; Andrew Collins, în special pentru informaţiile referitoare la Edgar Cayce şi Bimini; Rudolf Gantenbrink pentru revelaţiile sale; Ralph Ellis; David Elkington; Ian Lawton; Thomas Danley; Yuri Stoianov şi David Ritchie.

Pentru materialul despre enigma marţiană din capitolul 3, le sîntem recunoscători lui Ananda Sirisena, Mark J. Carlotto şi Stanley V. McDaniel pentru că au răspuns la întrebările noastre. Şi, de asemenea, mulţumiri lui Nick Pope pentru materialele despre Marte şi extratereştri în general, pe lîngă faptul că a fost atent la alte informaţii utile şi surprinzătoare.

Pentru că ne-au ajutat să pregătim problemele de astronomie, le datorăm recunoştinţă şi lor: dr. Martin Barstow, lector de astrofizică la Leicester University; dr. Michael Perryman, de la European Space Agency; dr. Malcolm J. Coe, de la Southampton University. De asemenea, mulţumiri pentru biblioteca Royal Astronomic Society.

Pentru asistenţa acordată cercetărilor legate de Consiliul Celor Nouă, din capitolele 4 şi 5, dorim să-i mulţumim lui Dick Farley pentru generoasa împărtăşire a gîndurilor şi experienţelor sale; lui Terry L. Milner, pentru permisiunea de a utiliza cercetările sale legate de strania carieră a lui Andrija Pucharich; lui Ira Einhorn, pentru informaţiile sale de cunoscător al evenimentelor-cheie din anii 1970; şi lui Jack Sarfatti, pentru informaţiile sale atît de utile. De asemenea, lui Palden Jenkins, David S. Percy şi Kim Farmer, de la Academy For Future Sciences, pentru timpul acordat răspunsurilor la întrebările noastre.

Dorim să-i mulţumim lui Rob Irving pentru informaţiile legate de cercurile apărute în lanurile de la Barbary Castle.

Georgina Bruni ne-a oferit informaţii utile pe parcursul discuţiilor prelungite tîrziu în noapte şi rămîne aceeaşi gazdă încîntătoare.

Pentru materialele legate de grupurile esoterice, le sîntem îndatoraţi: lui Theo Paijimas, pentru larga paletă a cunoştinţelor sale şi pentru că este un companion fermecător; lui Steve Wilson şi lui Caroline Wise, pentru învăţături, secrete şi susţinere, ca să nu mai amintim de prietenie şi entuziasm; lui Mark Bennett, pentru diverse informaţii, în particular pentru cele ce ne-au condus către opera Christinei Stoddard; lui Dawn Zeffert; lui Gareth Medway.

Dorim să-i mulţumim lui Uri Geller pentru că a pierdut timpul său preţios ca să ne împărtăşească din munca sa cu SRI. Mulţumiri, de asemenea, pentru Shipi Shtrang.

Dr. Vanessa Hill ne-a ajutat cu unele concepte matematice, drept care îi sîntem recunoscători.

Jane Lyle, ca întotdeauna, a fost un izvor de cunoaştere, îndeosebi despre astrologie, şi este o bucurie prezenţa ei. Mulţumim, Jane!

Pentru asistenţa acordată în pătrunderea universului şamanic, pentru Epilog, le sîntem îndatoraţi: lui Jeremy Narby, pentru expunerea ipotezei sale deschizătoare de noi direcţii de cercetare; lui Michael Carmichael, pentru discuţiile despre şamanism şi acumularea cunoaşterii; şi lui dr. Benny Shanon de la Jerusalem University.

Dorim, de asemenea, să le mulţumim următorilor pentru ajutorul acordat în diverse feluri, inclusiv pentru susţinere şi încurajări, şi pentru că au fost lîngă noi: Vida Adamoli, Marcus Allen, David Bell, Robert şi Lindsey Brydon, Jim Cochrane, Nic Davis, Susan Davies, Christy Fearn, Geoff Gilbertson, Moira Hardcastle, Herman Hegge, Robin Crookshank Hilton, Mick şi Loraine Jones, Michèle Kaczynski, Gopi Krishnadas, Sarah Litvinoff, Karine Esparseil López şi Samuel López, Kevin McClure, Loren McLaughlin, John şi Joy Millar, Jack Miller, Hugh Montgomery, Francesca Norton, Catherine Ormstrom, Steve Pear, Trevor Poots, Lily şi David Prince, Stephen Prior, Magdy Radwan, Mary Saxe-Falstein, Paul Sievekink şi Bob Rickard, de la *Fortean Times,* Gemma Smith, Nikki Stockley, Sheila şi Eric Taylor, Greg Taylor, Richard Taylor, Salah El Din Mohamed Tawfik.

În fine, mulţumiri personalului de la British Library, de la Science Reference and Information Service şi de la Newspaper Library.

Introducere

Oricît de ciudat ar părea, nu aceasta este cartea pe care intenţionam să o scriem. Într-un sens, sîntem de-a dreptul surprinşi, chiar puţin şocaţi, de a fi ajuns pe poteca dificilă ce ne-a dus, într-un tîrziu, la *Conspiraţia Stargate*[*].

Intenţionasem să scriem o continuare a lucrări noastre din 1997, *Misterul templierilor,* în care argumentam că religia creştină este descendenta vechiului cult egiptean al zeilor Isis şi Osiris – cultura noastră nefiind aşadar deloc *iudeo*-creştină, ci *egipteano*-creştină. Implicaţiile erau surprinzător de ample, dar divulgasem şi cel mai bine ascuns dintre toate secretele ereticilor cavaleri templieri, în cea mai controversată dezvăluire a cărţii – Ioan Botezătorul fusese adevăratul Mesia, iar Iisus un fel de uzurpator.

Dorind să aflăm mai mult despre rădăcinile egiptene ale culturii noastre, am cercetat mai departe religia antică şi ne-am trezit examinînd textele piramidelor şi originile scrierilor hermetice. Cu cît avansam mai mult, cu atît realizam că Egiptul antic poseda o cunoaştere uluitoare, mult peste nivelul acceptat de cercetătorii moderni. Am descoperit că aceşti oameni dintr-un trecut îndepărtat aveau o înţelegere a cosmologiei ce nu a mai fost egalată pînă în prezent şi poate că am mai avea şi azi cîte ceva de învăţat de la ei. Pînă la urmă, nici cunoaşterea secretelor pierdute ale geniului egiptenilor antici nu a constituit subiectul cărţii.

Ca nespecialişti în studierea Egiptului antic nu puteam rămîne indiferenţi faţă de interesul crescînd arătat „Egiptului alternativ" al lui Andrew Collins, Colin Wilson şi al altora, ale căror cărţi concurau autocomplacerea egiptologiei clasice în afirmarea „certitudinilor". În

[*] Cum *Stargate* („Poarta Stelară") este, evident, un nume de cod, am preferat să păstrăm această denumire şi în traducerea românească. (n.red.)

special trei autori au rămas asociaţi în conştiinţa publică cu ideile noi, radicale, despre cultura antică, mai ales despre Egipt: Robert Temple, autorul fecundei *The Sirius Mystery* (1976); Robert Bauval, coautor cu Adrian Gilbert al *The Orion Mistery* (1994); şi Graham Hancock, al cărui succes dincolo de orice limite a fost stabilit cu *The Sign and the Seal* (1992). De atunci, Hancock a căpătat o audienţă la scară mondială cu *Fingerprints of the Gods* (1995), cu lucrarea semnată împreună cu soţia sa, Santha Faiia, *Heaven's Mirror* (1998), cu aceea scrisă în colaborare cu Robert Bauval, *Keeper of Genesis* (1996) şi cu cea realizată împreună cu John Grisby, *The Mars Mistery* (1998). Aceste cărţi acoperă o paletă vastă de idei noi, fascinante şi radicale, multe atît de încetăţenite printre cititorii fideli, încît au început să fie considerate adevăruri. Şi, asemenea majorităţii cititorilor lor, am devenit şi noi admiratori entuziaşti.

După multe luni de cercetări şi de scriere a acestei cărţi, încă mai admirăm energia şi angajamentul acestor autori, dar făcînd un pas înapoi faţă de operele lor am perceput o imagine nouă şi mult mai cuprinzătoare. Fie că aceşti autori sînt sau nu conştienţi de existenţa ei, opera lor face parte intrinsecă din frontul pe care l-am deschis.

Şi lucrurile nu se opresc aici. Controversa înverşunată în jurul ideii unei civilizaţii marţiene, de mult dispărute, a fost şi ea atrasă în luptă şi, asemenea misterelor egiptene, a fost utilizată pentru a transmite un mesaj regizat cu multă grijă. Esenţialmente, ea afirmă că zeii antici erau extratereştri – *şi că ei s-au întors*. Dar subtextul este limpede: doar unii aleşi aud cuvintele lor şi doar aceşti aleşi vor participa la aşteptata apocalipsă. Ne-am putea hazarda să ghicim identitatea aleşilor, dar aţi fi surprinşi.

Este bine cunoscuta tactică *divide et impera* cu un substrat cvasireligios, ameninţător. Şi nu este o sectă obscură, minusculă, ci un fenomen masiv, care, în formă sau conţinut, s-a infiltrat în cultura şi în viaţa spirituală occidentală. Dar cine se află în spatele ei? Şi ce anume speră oare să obţină prin ea?

Desigur că am luat în consideraţie varianta că am fi devenit paranoiaci, gîndul ne-a bîntuit de mai multe ori pe măsură ce ne adînceam în investigaţii, dar dovezile rămîneau, erau izbitoare, şi nu ne mai îndoiam că o enormă conspiraţie încearcă să ne facă să gîndim într-un anumit fel. Şi pentru ca un asemenea scenariu global să funcţioneze, este nevoie de mase mari de conspiratori, fie că ei o fac sau nu în cunoştinţă de cauză. Aceste grupuri, vom descoperi, nu numai că includ, cum era previzibil, servicii de informaţii precum CIA şi MI5,

dar, în mod mai puţin evident, mulţi alţi presupuşi membri, de la guru New Age la fizicieni, oameni de ştiinţă şi multimilionari.

Exploatînd cu cinism setea pentru minuni şi semne a acestui sfîrşit de epocă, dar şi pasiunea noastră pentru misterele Egiptului antic, conspiratorii sînt pe cale să creeze pe nevăzute un sistem de credinţă ce hrăneşte febra milenaristă, deşi este probabil că el nu va înflori cu adevărat decît în primii ani ai secolului douăzeci şi unu.

Doar pentru că a fost exploatat cu cinism şi pe scară largă faptul că omul modern este ahtiat după contactul cu inefabilul, cu misteriosul, nu înseamnă că nu au existat niciodată fenomene paranormale sau experienţe mistice autentice. Nici nu sugerăm că n-ar mai exista secrete legate de istoria îndepărtată a omului sau de locul lui în univers. Dar avem o poziţie critică faţă de anumite credinţe ce afirmă că au rezolvat aceste mistere nu pentru că avem o atitudine sceptică, ci pentru că am sesizat o serie de erori. Cel mai mult ne deranjează modul în care sînt exploatate credinţe şi concepte altfel inofensive.

Chiar şi vieţile celor care nu manifestă nici un interes faţă de aceste subiecte vor fi afectate de prezenta campanie şi oamenii vor fi manipulaţi să gîndească într-un anumit fel. Am ajuns să realizăm, cu inimile grele, că parte a scenariului are menirea de a ne pregăti să acceptăm idei altfel inacceptabile, poate chiar respingătoare. N-au făcut nici o greşeală în această spălare de creiere pe scară largă.

Povestea este atît de provocatoare încît nu putem să vă cerem altceva decît să renunţaţi pentru o clipă la neîncredere şi să urmăriţi pas cu pas ancheta, abandonînd ideile preconcepute şi prejudecăţile. La final, poate că veţi ajunge la întrebarea şi *dacă* au dreptate? *Dacă* există cu adevărat o „conspiraţie a porţii stelare“ ce devorează inima democraţiei, independenţa oamenilor şi conştiinţa de sine? *Dacă* sîntem pregătiţi pentru acceptarea a ceva anume pe care, în condiţii normale, l-am respinge?

Cartea nu este o încercare de a mobiliza masele sau de a crea o contralovitură politică împotriva conspiraţiei. Oricum, cei interesaţi s-ar asigura imediat ca o astfel de încercare să fie sortită eşecului. Şi totuşi, credem că o opoziţie *este* posibilă, primul pas fiind, aşa cum poarta stelară însăşi o face, acela de a lupta în mintea noastră.

LYNN PICKNETT
CLIVE PRINCE
Londra, iunie 1999

PROLOG

Cei Nouă Zei

La începuturi au fost Cei Nouă Zei ai Egiptului antic, Marea Eneadă, în care erau personificate toată frumusețea, magia și puterea. Deși mai mulți, ei erau cu adevărat Unul, toți fiind înfățișări ale marelui zeu creator, Atum. Textele piramidelor, hieroglifele descoperite pe pereții interiori a șapte piramide datînd din Dinastiile a V-a și a VI-a, îi invocau pe cei nouă ca Unul:

> O, tu, Mare Eneadă, ca Unul [Heliopolis] (și anume) Atum, Shu, Tefnut, Geb, Nut, Osiris, Isis, Seth și Nephtys, o voi fiii lui Atum, binecuvîntați acest copil...[1]

Misterele Marii Eneade erau celebrate de generații de inițiați la Heliopolis. Rugăciunile lor se aflau în centrul vieții miilor de bărbați și femei, identitățile lor abstracte fiind făcute cunoscute credincioșilor așa cum sînt sfinții pentru catolicii contemporani, în timp ce misterioșii zei susțineau inefabilul.

Cei Nouă, într-o formă sau alta, au domnit timp de secole, pînă cînd lumea egipteană s-a schimbat pentru totdeauna în urma sosirii popoarelor cuceritoare, grecii și, mai tîrziu, romanii. Schimbarea părea definitivă o dată cu apariția noii religii a zeului-om sacrificat, Yeshua (Iisus). Dar chiar și atunci se credea că Cei Nouă s-au retras într-un regat ceresc sau, cum mulți ar spune azi, într-o altă dimensiune. Cei Nouă plecaseră poate pentru ca, într-o bună zi, să se reîntoarcă în plină glorie.

Oricum, Cei Nouă nu mai erau decît o simplă curiozitate a unei religii de mult apuse, iar lucrarea preoților fusese la fel de efemeră ca

nisipul scurs printre degetele timpului. Oraşul lor sacru, Heliopolis, ascundea secrete păstrate cu mare grijă şi o incredibilă cunoaştere de abia azi redescoperită. Utilizînd cunoaşterea antichităţii, iniţiaţii construiseră piramidele, construcţii încă neegalate şi ale căror mistere continuă să provoace şi să captiveze. Cei Nouă îşi educaseră bine preoţii, iar ciudata şi secreta lor cunoaştere s-a întors ca să ne bîntuie.

Îngropate în apropierea suburbiilor oraşului Cairo, cel mai populat oraş african, cu 16 milioane de locuitori şi un trafic aiuritor, minunile anticului Heliopolis sînt marcate azi doar de un singur obelisc. Fusese odată, neoficial, o minune a lumii antice, ce glorifica prin numele său, derivat din traducerea în limba greacă pentru „oraşul regelui soare“, faptul că era centrul credinţei în Ra, a cărui trecere strălucitoare brăzda cerurile. Numele egiptean era Ounu, menţionat ca On în Vechiul Testament, şi ar putea însemna „oraşul cu coloane“, deşi nimeni nu este sigur. Uneori era numit „Casa lui Ra“, în timp ce arabii îl numeau Ain-Shams, adică „Ochiul Soarelui“ sau „Primăvara Soarelui“.[2]

Nu se ştie cu cît timp înainte de prima sa menţionare în cronici fusese fondat Heliopolis, dar era deja centrul religios suprem al Egiptului cel puţin de la începuturile Vechiului Regat (circa 2700 î.Hr.).[3] Chiar dacă puterea şi influenţa altor centre de cult rivale au crescut în timp, Heliopolis şi-a păstrat mereu statutul şi a fost profund stimat pentru vechimea sa.

Heliopolis era principalul centru religios în epoca piramidelor, iar teologia sa, primul sistem organizat de religie şi cosmologie cunoscut în Egipt, a inspirat şi motivat ridicarea marilor monumente de la Giseh. Pentru oamenii din acel timp şi din acele locuri, teologia reprezenta suma tuturor cunoştinţelor. Tot ceea ce exista era Zeul, totul era o manifestare a Lui/Ei şi totul era animat de scînteia divină. Orice studiu era în sine un act religios, glorificator. A învăţa însemna să venerezi şi în acelaşi timp să te apropii de dumnezeire. Heliopolis este legat pentru totdeauna de Giseh, platoul aflat la douăzeci de kilometri spre sud-vest. Într-adevăr, primele trei piramide sînt poziţionate ca să marcheze drumul către Heliopolis.[4]

Ca „sălaş al zeilor“ şi „loc de naştere al zeilor“, Heliopolis era cel mai sacru loc din Egipt. Cuprindea temple închinate zeului creator Atum, lui Ra, zeul soare însuşi, şi lui Horus, ca şi lui Isis, Thot şi zeului Nilului, Hapi. Una dintre clădirile cele mai celebre era *hwt-psdt*, Palatul Marii Eneade. O altă construcţie era Templul lui Phoenix, în care se afla piatra sacră *ben-ben*, cea mai sfîntă relicvă egipteană, probabil de origine meteoritică.

Preoţimea din Heliopolis era faimoasă pentru înţelepciunea şi învăţăturile sale. Două mari cuceriri fuseseră făcute în domeniul medicinei şi astronomiei, iar preoţii de rang înalt deţineau titlul de „Mare Vizionar“, cu înţelesul de „Astronom Şef“.[5] Preoţii de aici încă mai erau priviţi ca mari învăţaţi şi înţelepţi ai Egiptului în timpul lui Herodot (secolul V î.Hr.) şi încă erau amintiţi în zilele lui Strabo, primul secol d.Hr. Preoţii erau faimoşi printre greci şi se spune că, printre alţii, Pitagora, Platon, Eudoxos şi Thales au mers să studieze la Heliopolis. Şi chiar dacă ştim puţine nume ale marilor profesori egipteni, ştim că Imhotep, geniul care a proiectat prima piramidă, Piramida Paşilor, a lui Djoser, din Saqqara, şi care era venerat ca un zeu pentru cunoştinţele sale medicale, a fost Mare Preot aici.[6]

Lucru semnificativ, preoţimea includea probabil şi femei. O inscripţie din Dinastia a IV-a, aproximativ contemporană cu piramidele de la Giseh, făcea referire la o femeie din Templul lui Thot ca deţinînd titlul de „Stăpîna Casei Cărţilor“.[7]

Este posibil să punem la un loc principalele elemente ale credinţelor religioase din Heliopolis cu ajutorul textelor din piramide. Cel mai vechi text, din piramida de la Unas, datează din jurul anului 2530 î.Hr., cam la două secole după ce se consideră că fusese ridicată Marea Piramidă a lui Keops de la Giseh. De fapt, majoritatea egiptologilor sînt de acord că textele sînt mult mai vechi decît cele mai vechi inscripţii ce au supravieţuit şi că ele, la fel ca ideile religioase şi cosmologice, existau la începutul Primei Dinastii, naşterea „oficială“ a civilizaţiei egiptene, în jurul 3100 î.Hr.[8] Textele piramidelor sînt cele mai vechi scrieri religioase păstrate pe glob.[9]

De obicei împărţite în scurte „capitole“, numite „enunţuri“ de egiptologi, aceste texte antice descriu ritualurile funerare şi viaţa de după moarte a regelui (strict vorbind, „faraon“ este un termen apărut mult mai tîrziu). Dar avem toate motivele să credem că textele nu au numai caracter funerar şi că înţelepciunea sădită în ele nu este relevantă numai pentru regii unei civilizaţii de mult apuse.

Tema centrală este viaţa de după moarte, sau astrală, călătoria în care regele, identificat cu Osiris, urcă spre ceruri pentru a deveni o stea. El întîlneşte diverşi zei şi alte entităţi şi este în cele din urmă acceptat în rîndurile lor. Pe urmă se reîncarnează în propriul său succesor, sub forma fiului lui Osiris, Horus, ceea ce asigură la modul propriu caracterul divin al dinastiei şi menţinerea continuităţii culturii egiptene.

Textele piramidelor sînt, fără nici o îndoială, opera preoţimii heliopolitane[10] şi reprezintă unica expresie nealterată a religiei acestora, precum şi, probabil, singurele scrieri religioase aflate în afara Heliopolisului în acea vreme. După acelaşi principiu sînt interpretate inscripţiile funerare mai tîrzii, precum textele Coffin (scrise în interiorul sarcofagelor Regatului de Mijloc, 2055-1650 î.Hr.) şi aşa-numita *Carte a Morţilor*, deşi acestea au fost influenţate de alte sisteme religioase rivale. Textele piramidelor deţin cheia pentru reconstituirea credinţelor anticului Heliopolis.

O altă problemă apare atunci cînd textele au fost scrise într-un scop anume, nu ca o dizertaţie teologică generală. Se poate face o analogie cu serviciul funerar creştin de azi. De exemplu, o referire la Iisus răstignit pe cruce pentru mîntuirea noastră este uşor de înţeles pentru un creştin, în timp ce un străin de această religie va pierde şirul. Textele piramidelor, într-un mod asemănător, nu sînt echivalentul unei biblii heliopolitane, ci mai mult o carte de rugăciuni.

Un studiu al credinţei ascunse în texte dezvăluie o teologie şi o cosmologie extraordinar de sofisticate, dar şi foarte economic exprimate, ce pot fi citite la mai multe niveluri. Mai multe concepte complexe sînt exprimate simultan în această viziune. Există mai multe interpretări academice ale gîndirii heliopolitane, dar aceea despre care considerăm că are mai mult sens aparţine profesorului american de istoria religiilor Karl W. Luckert, aşa cum o redă în cartea sa *Egyptian Light and Hebrew Fire (Lumina egipteană şi Focul evreiesc* – 1991). Conform acesteia, sistemul este de o simplitate dezarmantă, ascunzînd o bogată şi uimitoare complexitate. Ajungem să realizăm că aceste credinţe heliopolitane referitoare la natura universului, conştiinţă, viaţă şi moarte sînt în acelaşi timp mistice şi practice, încorporînd de asemenea o cunoaştere ce rivalizează cu cuceririle de vîrf ale ştiinţei moderne.

S-a recunoscut cu mult timp în urmă că textele conţin materiale astronomice. Lucrări recente afirmă că aceste idei nu sînt nici primitive şi nici superstiţioase, aşa cum mulţi cercetători mai cred, ci

demonstrează o înţelegere detaliată şi sofisticată a mişcării corpurilor cereşti. Ţin cont chiar şi de fenomenul cunoscut ca precesia echinocţiilor, ce are un ciclu de 26 000 de ani, considerat a fi fost descoperit de greci în secolul al doilea î.Hr. (care chiar şi atunci au interpretat greşit).[11] Iar civilizaţia egipteană exista cu cel puţin cinci mii de ani mai înainte. La această scară a timpului, superstiţiosul nostru Ev Mediu, în care lumea era considerată plată, pare a fi fost ieri.

Cea mai importantă dezvăluire referitoare la textele piramidelor este aceea că, în ciuda ideilor noastre preconcepute, religia heliopolitană era, în fond, monoteistă. Nenumăraţii ei zei, adeseori cu cap de animal, erau înţeleşi ca reprezentînd multele feţe ale unui aceluiaşi zeu creator, Atum.

Religia heliopolitană includea şi conceptul uniunii mistice cu un zeu de rang superior, sau chiar cu sursa întregii creaţii. Această uniune era adevăratul obiectiv al procesului descris în texte, destinul final al călătoriei sufletului. Interpretarea comună este că uniunea era rezervată regelui după moarte, dar credem că nu era un drum rezervat regilor, nici măcar morţilor. Textele descriu de fapt o tehnică secretă ce permite unui bărbat sau unei femei să întîlnească zeul şi, mort sau aflat în afara corpului, să descopere pentru sine o parte din cunoaşterea acestuia.

Atum stă în centrul Marii Eneade, a celor nouă zei primari ai Egiptului. Exemplificînd conceptul „un zeu, mai multe înfăţişări", Cei Nouă sînt consideraţi Unul, ceilalţi opt fiind diferite înfăţişări ale lui Atum[12], similar cu ideea Treimii creştine. Aşa cum spune profesorul Luckert: „Întregul sistem teologic poate fi vizualizat ca un fluviu de vitalitate creatoare emanînd din divinitate şi care se subţiază pe măsură ce se depărtează de izvor."[13]

Înainte de creaţia lui Atum, universul era fără formă, un vid numit Nun. Din acest vid s-a ivit o formă falică, colina sacră a lui Atum. Deşi o metaforă, se credea că acest punct de reper are o existenţă fizică, este adevăratul punct al originii tuturor lucrurilor. Templul lui Atum din Heliopolis era construit probabil pe această colină sau, cum susţin unii egiptologi, ea se afla pe Platoul Giseh. Alţii sugerează că piramidele însele intenţionau să reprezinte Colina Primară.[14]

Scrierile egiptologilor victorieni sau chiar cele mai recente au fost pudibonde în legătură cu actul de creaţie al lui Atum. În fond,

el a ejaculat universul masturbîndu-se pînă la un orgasm exploziv. Putem face glume pe tema Big Bang, dar este o imagine corectă. Energia dătătoare de viaţă a lui Atum a însămînţat vidul Nun, împingîndu-i graniţele pentru a face loc formelor materiale. În povestea originară, Atum era considerat androgin: falusul reprezenta principiul masculin, în timp ce mîna reprezenta principiul feminin. Ceea ce defineşte principiul fundamental al sistemului heliopolitan şi toată gîndirea egipteană, în special eternul şi esenţialul echilibru între masculin şi feminin, între polii yin şi yang, fără de care, credeau ei, ar domni haosul.

Din sămînţa supremă a lui Atum a început să fie dezvăluit universul, căpătînd treptat o exprimare fizică, materială, lumea în care trăim, dar numai după ce s-a trecut prin mai multe etape. Din actul creaţiei s-au ivit două fiinţe, Shu şi Tefnut, prin divizarea principiului fundamental. Shu era bărbat, reprezentînd puterea creaţiei, iar Tefnut femeie, reprezentînd principiul ordinii ce limita, controla şi dădea formă puterii lui Shu. Tefnut mai este reprezentată ca zeiţa Ma'at, stăpîna justiţiei eterne.[15] Shu şi Tefnut sînt numiţi uneori Ruti, fiind reprezentaţi fizic de doi lei sau de un leu şi o leoaică.

Din unirea între Shu şi Tefnut au apărut Geb (zeul pămîntului) şi Nut (zeiţa cerului), reprezentări ale universului vizibil, cu forme mult mai concrete decît cele ale „părinţilor". Geb şi Nut, la rîndul lor, au dat naştere la două perechi de gemeni frate-soră, faimosul cvartet Isis, Osiris, Nephtys şi fratele-consort, Seth. Ei exprimau principiul dualităţii în două moduri: bărbat-femeie şi pozitiv-negativ/luminos-întunecat. Nephtys este sora întunecată a binefăcătorului Isis, în timp ce Seth este forţa distructivă, obstructivă, care se opune caracterului civilizator şi creator al lui Osiris. Aceste patru zeităţi au fost considerate ca fiind mai aproape de noi şi de lumea materială decît predecesorii lor, deşi locuiesc tot în lumea spiritelor, „dincolo de cortină". Luckert spune că „există suficient de aproape pentru a participa la experienţa umană a vieţii şi a morţii" şi că „acţionează pe o scară mai mică şi mai vizibilă decît părinţii lor".[16]

Împreună, aceşti nouă zei alcătuiesc Marea Eneadă, dar rămîn forme de exprimare ale lui Atum, întinzîndu-se prin toate nivelurile creaţiei, de la prima ivire din vid pînă la lumea materială în care trăim. Într-un sens, Osiris este Geb, şi Shu, şi Atum, aşa cum Isis este Nun, şi Tefnut/Ma'at, şi Atum. Chiar şi Seth este perceput mai

complex decît o simplă întrupare a răului arhetipal, aşa cum este diavolul pentru creştini.

Sistemul continuă. Marea Eneadă însăşi conduce la alte serii de zei, Mica Eneadă. Legătura este Horus, fiul magic al lui Isis şi Osiris. Privit ca zeu al lumii materiale, rolul său este un ecou al rolului jucat de Atum în univers. Cei mai de seamă zei ai Micii Eneade, consideraţi a exercita o influenţă directă asupra umanităţii, sînt zeul înţelepciunii, Thot, scrib al Marii Eneade, şi Anubis, zeul cu cap de şacal, cel care păzeşte poarta dintre lumea viilor şi aceea a morţilor.

Acest nivel este sălaşul multor altor zeităţi, fiecare îndeletnicindu-se cu aspecte specifice ale vieţii omului. Probabil că sînt încorporaţi aici zei şi zeiţe locale, veneraţi în Egipt înainte de instaurarea religiei heliopolitane. Luckert îl numeşte „limanul întoarcerii", punctul de contact între lumea materială şi celelalte dimensiuni, rezervate zeilor, în care procesul reversibil poate fi experimentat de individ, fie prin moarte, fie prin experienţă mistică – o călătorie interioară înapoi, la unirea cu creatorul. Acest proces este tema principală a textelor din piramide care, departe de a fi primitive, depăşesc religiile mai noi prin autoritate şi sublim, fiind frapant de asemănătoare cu tradiţiile şamanismului.

Şi alte semnificaţii pot decurge din acest sistem elegant. Viziunea apariţiei colinei primare din Nun a fost echivalată cu răsăritul soarelui, sursa vieţii în lumea materială. Este şi motivul pentru care Atum este asociat cu Ra, zeul soare, numit uneori Ra-Atum. Dar şi cel pentru care Horus, ca stăpîn al acestei lumi, este asociat cu, sau uneori personificat ca, soarele. „Naşterea" zilnică a soarelui este un „microcosmos" al exploziei creative originare ce a dat naştere universului, deci poate fi asociată atît cu Atum, cît şi cu Horus. Ca în majoritatea textelor, viziunile au loc simultan pe mai multe niveluri.

O lectură obiectivă implică mai mult decît simbolismul poetic. De exemplu, procesul creaţiei este o paralelă remarcabilă cu concepţia modernă a fizicienilor despre crearea şi evoluţia universului. Descrie literalmente Big Bang-ul, în care toată materia a explodat dintr-o singularitate şi apoi şi-a început expansiunea şi dezvăluirea, devenind tot mai complexă pe măsură ce forţele fundamentale au apărut şi au interacţionat, pentru ca, în final, să se atingă nivelul materiei elementare. (Remarcabil, liderul egiptologiei americane, Mark Lehner, în cartea sa din 1997, *The Complete Pyramids*, utilizează noţiunea de singularitate cînd se referă la locul lui Atum în mitologie.[17]) Sistemul

include şi conceptul unui univers multidimensional, reprezentat prin diferite niveluri ale creaţiei întruchipate de zei. În textele piramidelor, zeii aflaţi pe poziţii înalte, precum Shu şi Tefnut, încă există, dar rămîn esenţialmente de neatins pentru oameni, fără intermedierea zeilor inferiori.

Un alt nivel al viziunii stă în istoria creaţiei. În timp ce discutam sofisticatele idei aflate în textele piramidelor cu prietenul nostru, scriitorul şi cercetătorul belgian Philip Coppens, el a subliniat că fiecare nouă descoperire a ştiinţei devine parte implicită a acestei istorii. Aşa cum am văzut, Atum a apărut dintr-un ocean vid, fără formă, imaginat ca haosul primordial, Nun. Adeseori totul este interpretat ca metaforă a pămîntului răsărit dintre ape cînd Nilul se retrage după inundaţiile anuale, dar nu acesta este cu adevărat conceptul exprimat de heliopolitani. Aşa cum spunea egiptologul R.T. Rundle Clark :

> Nu era ca un ocean, pentru că acesta are o mărginire, în timp ce oceanul primar era nemărginit în sus şi în jos... Cosmosul actual este o vastă cavitate, mai degrabă ca o bulă de aer aflată în expansiune.[18]

Este o modalitate inteligentă şi elegantă de exprimare a complexului concept al mării ce reprezintă, pe de o parte, vidul, nimicul, şi în acelaşi timp are un potenţial nelimitat, infinitatea. Oamenii de ştiinţă au anunţat de puţin timp descoperirea că în spaţiul interstelar se află mult mai multă apă decît ne-am fi aşteptat. Atum nu reprezintă numai Big Bang-ul creaţiei, dar şi soarele, iar oamenii de ştiinţă realizează de abia acum că enormii nori de apă din univers joacă un rol vital în crearea stelelor, aşa cum este şi soarele nostru. De fapt, ei încep acum să creadă că stelele au fost create din aceşti nori de apă...[19] S-a mai spus şi că, la nivel terestru, mitul exprimă ideea că viaţa îşi are originea în apă.[20] Toate acestea sugerează că heliopolitanii posedau o cunoaştere excepţional de sofisticată.

În 12 septembrie 1998, *New Scientist,* cea mai importantă revistă ştiinţifică britanică, a publicat senzaţionalul articol al unei echipe de cercetători NASA, sub conducerea lui Lou Allamandola, despre originile – şi condiţiile – apariţiei vieţii în univers. Anterior, oamenii de ştiinţă consideraseră ca imposibilă asocierea „ingredientelor" potrivite pentru apariţia şi celei mai rudimentare forme de viaţă, dar această echipă a reuşit să creeze cîteva dintre moleculele complexe refăcînd în laborator condiţii similare celor descoperite

în norii de gaz interstelari. Au descoperit că producerea, în aceste circumstanţe, a moleculelor complexe este extrem de uşor de realizat, de fapt apariţia lor este virtual inevitabilă, în timp ce este imposibil să faci acelaşi lucru în condiţiile terestre. Cel mai frapant exemplu este cel al lipidelor, componente ale peretelui celular, fără de care celula, cărămida de bază a lumii vii, nu ar putea exista. Acum, cînd cercetătorii ştiu că aşa ceva se poate realiza în anumite condiţii, implicaţiile sînt enorme. Din ce în ce mai mult se pare că viaţa îşi are originile în spaţiile nemărginite şi că a fost „însămînţată" pe planete, probabil prin comete, şi că, pînă şi în aceste forme primitive, poate fi găsită peste tot în univers. Aşa cum spune Lou Allamandola: „Încep să cred că viaţa este o necesitate cosmică."

Asta este totuşi doar o parte a poveştii, aşa cum a subliniat Philip Coppens. Poate că echipa lui Allamandola este prima care a înţeles condiţiile apariţiei vieţii. El citează mitul egiptean al orgasmului originar al lui Atum care a creat universul: ejacularea poate fi interpretată ca simbolizînd, cu mare acurateţe, ideea că toate ingredientele de bază ale vieţii au existat încă de la început şi că universul, aflat în continuă expansiune, le poartă cu el. Vizionarul mit al lui Atum acoperă perfect noţiunea de însămînţare a universului cu viaţă. Ştia oare cu adevărat preoţimea heliopolitană cum a apărut şi s-a răspîndit viaţa în univers?[21]

Aceasta este religia „primitivă" a Egiptului antic, guvernată de Marea Eneadă, de Cei Nouă care reprezintă toată viaţa şi toată cunoaşterea. Antica civilizaţie egipteană, atît de des subestimată chiar şi de cei mai învăţaţi cercetători, continuă să fascineze prin misterele lăsate peste timp. Dar aveam să descoperim că se pregătise ceva nou, apăruse un interes subit, de neexplicat, legat de secretele pierdute ale Egiptului şi crescuse agitaţia provocată de activităţile misterioase printre ruinele sale. Ceva curios se întîmplă la Giseh, ceva indisolubil legat de pregătirea pentru noul mileniu şi de începutul secolului douăzeci şi unu. Oameni şi organizaţii caută în scop personal cunoaşterea pierdută a adoratorilor Celor Nouă. Sînt pe cale să întreprindă ceva grav, poate chiar catastrofal: să jefuiască misterele în folos propriu şi, nici nu îndrăznim să ne gîndim la aşa ceva, să exploateze ei înşişi zeii antici.

CAPITOLUL 1

Egipt: mituri noi pentru trecut

Nimic nu reuşeşte în toate precum Egiptul. Chiar dacă magia şi misterele au devenit un clişeu, doar istoricii deplîng asta. Orice este legat de pămîntul lui Tutankhamon, de Sfinx şi de marile piramide, alungă imediat orice alte civilizaţii din imaginaţia noastră, deşi multe dintre ele, precum cele precolumbiene din America de Sud, au construit de asemenea piramide ce continuă şi azi să ne uimească prin misterele şi absoluta lor perfecţiune tehnică.

Recentul val de cărţi de succes nu doar a susţinut că Egiptul antic a fost mult mai sofisticat decît admit mediile universitare, dar a şi promis că dezvăluiri uluitoare vor zgudui în curînd lumea. Aceste secrete vor emana cumva din sursele Egiptului antic şi ne vor afecta pe toţi într-un fel sau în altul. Şi, desigur, vor coincide cu sosirea noului mileniu.

Un mister înconjoară Egiptul antic şi cultura sa. Date impresionante dezvăluie că Egiptul antic a fost mult mai sofisticat decît admit egiptologii. De fapt, egiptologii de şcoală veche sînt curios de orbi la realizările şi credinţele acestor oameni pe care au ales să-i studieze. Iar contralovitura împotriva aroganţei academice, ca orice reacţie extremistă, creează ea însăşi probleme, şi nu numai din cauză că această contralovitură a fost atent regizată.

Ultimul deceniu a fost martorul apariţiei unei egiptologii populare. A început ca o confruntare cu punctele de vedere rigide ale universitarilor, dar a devenit azi o „nouă ortodoxie“ cu o „doctrină“ la fel de neînduplecată.

Este la modă să răstorni opiniile egiptologilor clasici. Multe best-seller-uri recente, precum *Keeper of Genesis,* de Robert Bauval

şi Graham Hancock (1996), *From Atlantis to the Sphinx* (*De la Atlantida la Sfinx* – 1996), de Colin Wilson, şi *Gods of Eden* (1998), de Andrew Collins, au atacat cercurile universitare, criticînd pe bună dreptate încăpăţînarea şi orbirea acestora şi prezentînd un punct de vedere alternativ. Şi era de aşteptat. Istoricii şi egiptologii făcuseră prea mult timp totul în maniera lor. Mulţi se grăbiseră să-i catalogheze pe egiptenii antici ca fiind primitivi, în timp ce dovezile aflate sub ochii noştri, în formele piramidelor şi în Sfinx, spun altceva. Şi, desigur, incredibila lor cunoaştere, ce-i sîcîia în textele piramidelor, era ignorată sau apreciată ca neimportantă.

Dar şi unii, nu mulţi, exponenţi ai acestei noi ortodoxii, care îndrăzneau „să publice şi să fie blestemaţi", păreau a fi mînaţi de ceva mai mult decît de solidaritatea cu o cultură căreia arareori i s-au recunoscut meritele. Acest val de cărţi nu este doar o recunoaştere tîrzie a geniului Egiptului antic (deşi este şi aşa ceva, trebuie apreciat acest lucru). Aşa cum am descoperit, altceva este implicat aici, ceva cu adevărat tulburător.

Printre aşa-numiţii „piramidioţi" (cum i-au botezat universitarii pe cei care se ocupă cu egiptologia alternativă, categorie ce ne include şi pe noi, fără nici o îndoială) am putut discerne o interesantă, dar stînjenitoare tendinţă. Aşa cum vom vedea, unii membri ai noii ortodoxii, în nici un caz toţi, ascund alte scopuri în spatele aparent lăudabilului lor atac la aroganţa universitară. Prin mass-media, aceşti scriitori şi cercetători au promovat ceea ce este, în fond, nu numai un sistem la fel de dogmatic şi rigid precum cel academic, ci şi unul care pare să aibă, îngrijorător, şi alte scopuri. Promovarea anumitor idei şi faptul că acestea apar în mai multe dintre lucrările principale despre „Egiptul alternativ" ne-au împins să credem că este o mişcare aranjată, orchestrată, de a creea un nou sistem de credinţă.

După ce am început investigaţiile şi am îndepărtat cu grijă falsele extrapolări şi afiliaţiile ciudate, a apărut o conspiraţie mult mai evidentă. Care se extinde dincolo de lupta între nou şi vechi în egiptologie şi implică mai multe agenţii de informaţii, inclusiv CIA şi britanica MI5, grupuri oculte şi unii dintre oamenii de ştiinţă de vîrf. Această extraordinară conspiraţie este axată pe crearea unei aşteptări a iminentei revelaţii cvasireligioase legate de Egiptul antic, exploatînd cu cinism nepotolita sete de miracole a lumii occidentale. Nu este un experiment social minor, ci o campanie pe

scară largă ce îmbracă multe forme şi utilizează numeroase religii diferite, un New Age spiritual, dar şi diferite măşti politice. Fasonată de-a lungul unor decenii de intensă, uneori nu tocmai etică, activitate de informaţii, această conspiraţie este, din punctul nostru de vedere, cel mai insidios şi periculos asalt la libertatea conştiinţei colective occidentale. Celor aflaţi în miezul acestui complot puţin le pasă de misterele egiptene şi de pierderea spirituală, lor le pasă doar de putere şi control.

Testamentul piramidelor

Nici o vizită la Paris nu este întreagă fără o excursie în Turnul Eiffel, acolo de unde, bătut de vînt, dar triumfător, te poţi bucura de priveliştea unuia dintre cele mai frumoase oraşe de pe glob. Experienţa este utilă cînd aduci în context un alt peisaj faimos, Marea Piramidă de la Giseh. Pînă cînd a fost construit Turnul Eiffel, la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea, minunea antichităţii egiptene era cea mai înaltă construcţie cunoscută de om. Dar în timp ce putem afla originea fiecărui nit al gigantului de fier din Paris, şi toate părţile lui pot fi asamblate cu uşurinţă azi, nu acelaşi lucru putem spune despre Marea Piramidă. Nimeni nu cunoaşte cum a fost construită, deşi mulţi pretind că ar şti asta. În timp ce oricine înţelege de ce a fost construit Turnul Eiffel, nimeni nu cunoaşte adevăratul scop al piramidelor.

Munţi de hîrtie şi oceane de cerneală s-au consumat în încercarea de a exprima măreţia absolută a piramidei, dar nimic nu te pregăteşte pentru momentul în care o vezi prima dată. Alte monumente faimoase te pot dezamăgi: Stonehenge, probabil, nu justifică entuziasmul ghizilor. Marea Piramidă de la Giseh depăşeşte întotdeauna aşteptările.

O iluzie este spulberată imediat – ideea romantică despre complexul Giseh, cele mai faimoase trei piramide şi Sfinxul, împreună cu templele aferente şi drumurile pietruite, care s-ar afla în mijlocul deşertului şi trebuie să fii ceva între Indiana Jones şi Lawrence al Arabiei ca să ajungi acolo. De fapt, monumentele de la Giseh sînt la zece minute distanţă de populata suburbie cu acelaşi nume a oraşului Cairo. Poate fi un şoc să vezi Marea Piramidă dominînd

piscina unui hotel. Puţine lucruri îţi pot tulbura în asemenea măsură momentul de relaxare de lîngă piscină.

Marea Piramidă este de nedescris în multe feluri, nu numai din cauza dimensiunii sale. Ridicată din peste 2,5 milioane de blocuri din calcar, fiecare cu o greutate medie de 2,5 tone, această imensă structură acoperă o suprafaţă de aproape 4,5 hectare, avînd un perimetru de aproape un kilometru. Are 147 de metri înălţime, enorm, iar cei care, rău sfătuiţi, urcă (ilegal) în vîrf pot depune mărturie. Deşi faţadele în trepte te invită azi să urci către vîrf, acest lucru era iniţial imposibil, deoarece întreaga piramidă era acoperită cu plăci de calcar şlefuite.

Marea Piramidă este orientată către punctele cardinale cu o uluitoare precizie – absolut inutilă din punct de vedere estetic. (Există o eroare de 12 centimetri pe aliniamentul nord-sud şi una de 5 centimetri de la est la vest.) Aceeaşi incredibilă precizie se regăseşte în monument în întregul lui: lungimile bazelor diferă cu mai puţin de 20,5 centimetri, între cea mai lungă şi cea mai scurtă, iar unghiul colţurilor este aproape perfect.[1] Mai sînt multe alte exemple celebre referitoare la cît de sofisticate sînt construcţia şi amplasamentul Marii Piramide. Inclusiv faptul că este situată aproape exact la latitudinea de 30 sau că în proiectare au fost utilizate concepte geometrice avansate, precum *pi* şi *phi* (despre care se presupune, în mod oficial, că nu erau cunoscute de egiptenii antici). Pentru egiptologii clasici, aceste fapte, de netăgăduit, pot fi puse numai pe seama întîmplării.[2]

Peste tot în complexul Giseh merită atenţie şi alte exemple, mai puţin faimoase, ale artei constructorilor. Cei mai mulţi turişti vizitează doar în treacăt templul ciudat, Templul din Vale, rămas acum fără acoperiş, aflat în partea sudică a Sfinxului. Este păcat, căci merită şi acesta o examinare atentă. Blocurile de calcar depăşesc în dimensiune chiar şi pe cele utilizate în construirea Marii Piramide, unele atingînd 200 de tone şi măsurînd 9 metri în lungime. (Aceste blocuri au fost extrase din jurul Sfinxului.) Pereţii interiori şi coloanele pătrate verticale sînt din granit şi au tot 200 de tone. Dar de abia în anii 1970, macaralele gigant au reuşit să ridice o greutate de 100 de tone, jumătate din greutatea celui mai mare bloc din Templul din Vale.[3] Cum le-au ridicat egiptenii antici cu peste trei milenii în urmă?

Mai este ceva colosal, dincolo de dimensiune, legat de Templul din Vale. După standardele moderne, lucruri „imposibile“ apar în poziţionarea pietrelor. De exemplu, la colţuri, în loc să fie aşezate

două blocuri de piatră pentru a forma un unghi drept, un bloc masiv a fost tăiat pentru colţ. Totul devine şi mai incredibil cînd realizezi că fiecare bloc de piatră a fost cioplit pentru a se potrivi la locul său. Este acelaşi principiu utilizat timp de secole la zidurile din piatră şi considerat a fi un semn de mare îndemînare din partea meşterilor cioplitori. Dar în acele cazuri era vorba de pietre mici, pe care cioplitorul le putea cuprinde cu mîna. Însă, aşa cum am văzut, pietrele Templului din Vale încă sfidează puterea de ridicare a macaralelor moderne şi totuşi au fost cioplite şi aşezate cu precizie. Aşadar *cum* au manevrat egiptenii antici aceste blocuri masive? Şi *de ce* au ales ei cea mai complicată şi mai dificilă metodă posibilă? Pe măsură ce vizitam Templul din Vale, gîndul care ne venea în minte era acela că au vrut să facă paradă cu îndemînarea lor...

Chiar şi blocurile de granit în sine sînt un mister. Nu doar interiorul Templului din Vale este din granit, dar şi o parte din miezul Marii Piramide. Camera regelui este căptuşită cu ele. Piatra locului era calcarul, aşa că giganticele blocuri de granit trebuiau aduse de la Assuan, aflat la aproape 1000 de kilometri de Cairo, apoi puse în operă, uneori poziţionate la înălţime, ca praguri deasupra coloanelor verticale.

Mai sînt şi alte exemple ale înfruntării de către constructori a unor dificultăţi deloc necesare, la prima vedere absurde. Pe amplasamentul piramidei lui Kefren („a doua“ piramidă), a fost necesară nivelarea platoului, ceea ce a presupus tăierea unei trepte în porţiunea mai înaltă şi umplerea rambleului din vale cu blocuri de calcar. Dacă ar fi fost construită la cîteva sute de metri spre vest, terenul ar fi fost orizontal.[4] Este limpede că egiptenilor fie le plăcea să-şi facă viaţa cît mai grea, fie aveau un motiv foarte important pentru ca a doua piramidă să ocupe o poziţie precisă în raport cu prima.

Misterele structurii exterioare a monumentelor de la Giseh sar în ochii vizitatorilor uimiţi, dar interiorul Marii Piramide este şi mai derutant. Ce surprinde vizitatorul venit pentru prima dată este cît de ciudat au fost scobite galeriile şi intrările în camere şi cît este de dificil, chiar şi pentru cei scunzi, să se strecoare. Trebuie să mergi ghemuit pe tot parcursul pasajului ascendent pentru a ajunge la Marea Galerie, care impune atîta respect şi te conduce la Camera Regelui, apoi trebuie să te apleci din mijloc ca să intri în anticameră. Şi, înainte ca trepte din lemn să fi fost adăugate în epoca modernă pentru a permite accesul vizitatorilor, aveai de a face cu o piatră netedă pe tot parcursul, în sus

şi în jos. Nici aşa Marea Piramidă nu este foarte accesibilă vizitatorilor, dar numai zeii ştiu ce soi de agilitate supraomenească era necesară ca să treci pe acolo cu milenii în urmă.

Ni s-a spus că Marea Piramidă, la fel ca tovarăşele ei de la Giseh, la fel ca toate celelalte piramide, a fost construită ca mormînt al faraonului: acesta este, din punctul de vedere al egiptologiei clasice, un „fapt". Din nefericire, aşa cum s-a văzut în toate piramidele, nu s-a găsit nici o dovadă a unui mormînt uman. Se poate argumenta că este din cauza jefuitorilor de morminte, aşa cum le place unora să spună, dar chiar şi în piramida neterminată de la Saqqara, atribuită lui Sekhemket, sarcofacul descoperit intact şi sigilat s-a dovedit a fi gol.[5] Şi, caz mult mai celebru, nici un semn legat de înmormîntarea unui om nu a fost descoperit vreodată nici în Marea Piramidă, nici în tovarăşele ei de la Giseh. Rămăşiţe au fost descoperite în sarcofagul din piramida lui Kefren, a doua piramidă, dar s-a dovedit că aparţineau unui taur.[6] Piramida Înclinată de la Dashur conţine într-o cutie o bufniţă şi scheletele a cinci lilieci, dar nimic de origine umană.[7] E limpede, piramidele nu erau morminte, dar rămîne problema, în ciuda faptului că au fost lansate multe teorii, că nimeni nu ştie de ce au fost construite, nici măcar cum au fost ele construite. (Bizar, după cît se pare, misterele piramidelor nu sînt subiectul favorit al egiptologilor de şcoală veche. Aşa cum spune Vivian Davies, de la British Museum: „Trebuie să mărturisesc că nu am fost fascinată niciodată de piramide."[8] O poziţie similară adoptă majoritatea colegilor ei.)

Vechea idee că faraonii foloseau mii de sclavi pentru a căra lespezile de piatră prin deşert şi a le pune în operă prin forţă brută s-a dovedit a fi puţin plauzibilă. Dovezi arheologice recente au indicat că lucrătorii erau oameni liberi, care sacrificau de bună voie din timpul lor liber pentru a participa la ridicarea piramidelor şi care erau cazaţi în tabere uriaşe. Logistica necesară pentru hrana şi băutura acestei armate de voluntari probabil că a fost un coşmar, mai ales că aceştia erau liberi să plece oricînd doreau. Mai este şi problema modului în care un număr imaginabil de oameni puternici şi bine intenţionaţi putea manevra blocurile enorme de piatră şi le putea amplasa cu atîta precizie.

Feţele Marii Piramide fac un unghi de 52 cu solul, iar vîrful se află la aproape 147 de metri înălţime. Este descurajant să te gîndeşti cum au rezolvat problema aceşti oameni „primitivi". Probabil că au ridicat

schele ajustabile extraordinar de rezistente. Dincolo de toate astea, ele trebuiau să permită complicata şi greaua sarcină de a pune fiecare bloc de piatră la locul său, nivel după nivel, tot mai sus, în timp ce urmăreau şi înclinarea feţei. Această schelărie trebuia să fi avut o rezistenţă supranaturală pentru a susţine greutatea blocurilor de 2,5 tone, ca şi pe lucrători şi uneltele lor. Savanţii sprijină teoria rampelor gigantice, făcute din chirpici, probabil, pe care erau trase blocurile de piatră, apoi rampa era demolată. Încă o dată totuşi, avem aici problema vîrfului ascuţit şi a pereţilor înclinaţi – cum să ridici rampe ajustabile pentru a permite această înclinare? O rampă ar funcţiona la primele blocuri, la primele etaje, dar foarte rapid ar apărea o prăpastie între rampă şi peretele piramidei, ceea ce ar face grea şi periculoasă manevrarea blocurilor de piatră. Dacă s-ar reuşi, cumva, ridicarea unei feţe a piramidei în acest mod, în apropierea vîrfului ar fi o prăpastie de cîţiva metri între rampă şi perete. Cum au trecut ei peste ea? Savanţii au sugerat, pentru a depăşi problema, că egiptenii construiau mai multe rampe, din ce în ce mai întinse pentru a compensa gradientul, dar astfel de rampe ar fi pornit de la cîţiva kilometri distanţă de piramidă pentru a avea o pantă ce ar fi permis oamenilor să tracteze blocurile de piatră.

Recent, egiptologul american Mark Lehner a construit un model la scară al unei piramide de pe Platoul Giseh pentru un serial de televiziune numit *Secrets of Lost Empires (Tainele imperiilor dispărute),* o coproducţie BBC/NOVA/WGBH-Boston, în care echipelor de experţi li se cerea să reproducă realizările culturilor antice, cel puţin în miniatură. În cele trei săptămîni avute la dispoziţie, echipele aveau ca temă construirea unei piramide, ridicarea unui monolit de la Stonehenge sau repararea peretelui unui templu incaş. Dacă ar fi să ne luăm după campania lor de publicitate, au reuşit în mare, deşi, cum a fost şi cazul echipei lui Mark Lehner, succesul a fost extrem de limitat. Trebuie spus de la bun început că nu li s-a cerut să cioplească blocurile cu uneltele din bronz avute la dispoziţie de egipteni. Dacă echipa nu ar fi utilizat metode moderne de tăiere şi transport, fără nici o îndoială că ar fi sosit următorul mileniu înainte ca ei să fi dislocat primul bloc de piatră.

O dată ce blocurile din piatră au ajuns pe şantier, au fost obligaţi să se întoarcă la metodele „primitive" ale constructorilor. Echipa lui Lehner, care includea şi muncitori egipteni, a tăiat 186 de blocuri, fiecare cîntărind pînă la 2,7 tone, atenţie, nu exact 2,5 tone, apoi le-a aşezat pe poziţie, transpirînd şi înjurînd, utilizînd

forţa brută, leviere, sfori şi apa drept lubrifiant. Piramida rezultată, cu feţele înclinate perfect la 52 , a fost învelită cu dale şi în vîrf a fost amplasat un piramidion de calcar. Lehner, plin de mîndrie, a anunţat că „această experienţă la scară a dovedit foarte limpede că piramidele sînt realizate de mîna omului, cu mari eforturi şi după lungi ezitări, dar fără să ascundă cine ştie ce secret sofisticat".

Toate bune şi frumoase pînă cînd realizezi că piramida lui Lehner este o versiune miniaturală a celei reale, nu cu mult mai înaltă decît un bărbat cu mîinile ridicate în sus. De fapt, întreaga casă pentru păpuşi ar încăpea pe vîrful Marii Piramide. Ridicarea unei construcţii la înălţimea la care poţi manevra cu uşurinţă blocurile de piatră, eventual trăgîndu-le uşor înapoi pe pămînt şi luînd-o de la capăt cînd greşeşti, este foarte diferită de construirea a ceea ce a fost, pînă de curînd, cea mai înaltă clădire din lume, şi unde nu ai mai fi avut loc pentru manevre suplimentare după ce treceai de primele etaje.

Dacă realizarea cea mai mare a Egiptului antic poate sfida tehnologia noastră sofisticată, atunci să ne orientăm către altele mai mici. Muzeul din Cairo deţine numeroase artefacte ce atrag atenţia vizitatorilor, dar sînt, în felul lor, la fel de misterioase ca şi piramidele. De exemplu, numeroase recipiente din piatră se dovedesc, la o atentă examinare, greu de explicat prin argumentele egiptologiei clasice. Ni se cere să credem că egiptenii aveau numai unelte din cupru, dar aici avem vase de numai cîţiva centimetri înălţime, lucrate dintr-un material incredibil de dur, granitul. Aceste vase au deschideri perfect rotunde, şlefuite, gîturi lungi şi corpul scobit cu un sfredel introdus prin acest gît. Dar cum? Ce scule diamantate ar putea face aşa ceva chiar şi azi? Şi de ce atîta efort pentru nişte simple vaze?

S-au găsit şi alte exemple de sfredelire de mare precizie pe Platoul Giseh, chiar sub nasul vizitatorilor şi al egiptologilor. În mai multe locuri, pietrarii au săpat găuri perfect rotunde în coloanele din granit, uneori adînci de 30 de centimetri, iar ele sînt perfect rotunde şi au exact acelaşi diametru. Arheologii şi egiptologii neagă vehement că anticii aveau unelte precum strungurile şi maşinile de găurit, pe motiv că nu s-a găsit niciodată o rămăşiţă a acestora. Poate că nu am avut noroc, dar avem dovada sub ochii noştri, ca şi mărturia lui Christopher Dunn, expert american în proiectarea şi producerea uneltelor. Analiza făcută de el asupra

unor artefacte din perioada Vechiului Regat l-a convins nu numai că egiptenii antici aveau sfredele, dar şi că găurile săpate în blocurile de granit puteau fi obţinute numai cu o freză ce s-ar fi rotit de 500 de ori mai repede decît frezele diamantate moderne.[9]

Dunn a propus teza că egiptenii utilizau o foreză cu ultrasunete, pe frecvenţe foarte înalte. Andrew Collins, în *Gods of Eden,* a dezvoltat teza că egiptenii şi alte civilizaţii antice au utilizat tehnologia sunetului şi pare probabil ca ei să fi folosit ceea ce vrăjitorii numesc „cuvîntul" – sunetul – pentru a realiza lucruri ce ne lasă perplecşi azi.

Aceste teorii fac cîţiva paşi către rezolvarea modului în care egiptenii erau capabili să taie blocurile masive de granit ca pe unt, cu o precizie greu de atins sau uneori imposibil de realizat azi de către noi, chiar şi prin tehnologii laser gestionate prin computer. Dar rămîne problema legată de modul în care au învăţat sau descoperit aceste tehnologii. Desigur, din moment ce există piramidele şi alte exemple enigmatice ale îndemînării lor, cu siguranţă au deţinut aceste tehnologii, chiar dacă nu am descoperit nici un rest de freză. Avem un alt scenariu „imposibil": dovezi ale rezultatelor obţinute cu aceste tehnologii, dar nici o dovadă directă a tehnologiei în sine. Şi totuşi, spun savanţii, să ne întoarcem la uneltele acelea primitive, din cupru, în ciuda faptului că nici o unealtă cunoscută din cupru nu ar putea săpa găuri perfect rotunde în granit...

Implicaţiile acestui mister ne aruncă într-un domeniu nou. Ceea ce avem în aparenţă, atît în piramide cît şi în obiectele prelucrate cu atîta precizie, sînt dovezi lăsate de un popor care părea că, de abia ieşit din neolitic, ajunsese în numai cinci secole la nivelul unei civilizaţii organizate, capabile de construcţii gigantice. Din ce putem spune, marile monumente au apărut pur şi simplu, fără nici un proces evolutiv.

Puşi în faţa acestui paradox, nu avem decît două căi de a-l rezolva: negînd că egiptenii antici au ridicat monumentele, redatîndu-le astfel încît să fie integrate unei epoci mult mai vechi şi atribuindu-le unei alte civilizaţii dispărute; sau, postulînd intruziunea în societatea egipteană a unei alte culturi, mult mai avansate, ce venea din altă parte, care a transferat egiptenilor dibăcia necesară pentru a ridica ei înşişi monumentele.

Redatarea celor mai enigmatice monumente din Egipt ar permite să explicăm de ce este incompletă mărturia arheologică a trecerii din neolotic la o cultură sofisticată. De exemplu, supoziţia că

Sfinxul şi piramidele de la Giseh au fost ridicate de o civilizaţie pierdută şi că ele existau deja cînd egiptenii din Valea Nilului se mai aflau în neolitic, explică paradoxul. Ideea a fost dezvoltată, de exemplu, de Graham Handcock în *Fingerprints of Gods,* el argumentînd că o civilizaţie avansată a existat probabil înainte de ultima glaciaţie, dar a fost distrusă de un cataclism. Ceea ce i-a redus pe supravieţuitori la un nivel primitiv şi, încă o dată, a fost reluat urcuşul către civilizaţie.

În mod normal, scenariul unei civilizaţii care şi-a atins apogeul apoi a căzut în declin invită la speculaţii. Este ca şi cum primul zgîrie-nori ar fi fost ridicat în 500 de ani de britanii sălbatici, înveşmîntaţi în piei de animale. Şi pentru ca analogia să fie şi mai exactă, ar fi fost imposibil pentru noile generaţii să copieze zgîrie-norul, iar construcţia ar fi rămas dincolo de înţelegerea lor, chiar dacă civilizaţia ar fi progresat pînă la nivelul computerelor şi al călătoriei în cosmos.

Desigur, pentru istorici şi egiptologi, ideea unei civilizaţii pierdute este demnă de tot dispreţul. Ei pretind că nu a fost găsită nici o dovadă în sprijinul acestei ipoteze şi refuză să o ia în considerare. Deşi sînt numeroase dovezi circumstanţiale ale existenţei acestei misterioase, pierdute civilizaţii a strămoşilor. De exemplu, numeroase hărţi vechi, cea mai faimoasă fiind aceea a lui Piri Re'is, par să arate că globul a fost cercetat şi cartografiat cu precizie de o cultură din trecut.[10] Nenumărate artefacte anormale şi monumente de pe toată suprafaţa globului susţin ideea unei civilizaţii pierdute.

În ceea ce priveşte Egiptul, cazul nu este tranşat. Dacă datarea standard a piramidelor din Vechiul Regat este corectă şi ele au aproape 5000 de ani vechime, avem o problemă. Cinci mii de ani nu sînt suficienţi pentru a „pierde" urmele unei civilizaţii avansate, deşi au existat tentative de a împinge şi mai departe în trecut unele monumente de la Giseh, pentru a lăsa mai mult timp să se piardă urmele culturii din vechime.

Pe de altă parte, unele date sînt fără nici o îndoială corecte. Pe baza dovezilor de azi, se pare că piramidele de la Giseh sînt singurele atît de vechi pe cît spun cărţile de istorie. Ceea ce înseamnă că apărătorii ipotezei „civilizaţiei pierdute" trebuie să-şi asume o formă de contact permanent între vechea civilizaţie din Egipt şi relativ recenta civilizaţie a Vechiului Regat, ceea ce-i aduce în punctul de plecare, pentru că nu există nici o dovadă arheologică a acestei continuităţi.

Această logică confuză poate fi o comoară pentru entuziaştii adepţi ai teoriei „civilizaţiei pierdute". Robert Bauval şi Graham Hancock argumentează că în jurul anului 10 500 î.Hr. (aşa cum vom vedea, o dată extrem de importantă pentru ei), o cultură egipteană avansată a stabilit planurile complexului de la Giseh.[11] Pentru aceşti autori, ca pentru mulţi alţii, această cultură misterioasă este aceea a supravieţuitorilor marii catastrofe ce a distrus Atlantida. Aceşti atlanţi erau, se presupune, incredibil de sofisticaţi. Impulsul dat de ei a dus la apariţia minunilor tehnologice neobişnuite ale lumii antice.

Dar tot dovezile aduse de Bauval şi Hancock sprijină datarea standard a piramidelor, deci trebuie să ne asumăm că civilizaţia de la 10 500 î.Hr. a continuat cumva pentru a putea ridica Marea Piramidă în jurul anului 2500 î.Hr. Este o prăpastie de 8000 de ani: sincer, este greu de crezut că nu există nici o urmă a acestei culturi. Dacă au supravieţuit pînă în 2500 î.Hr., ce s-a întîmplat cu ei?

Andrew Collins, în *From the Ashes of Angels,* a propus teza că respectiva cultură ce exista în Egipt înaintea antichităţii cunoscute s-a refugiat, din cauza unei catastrofe oarecare, în munţii Kurdistanului, în locuri precum fabulosul oraş subteran de la Çatal Hüyük, pentru a se ivi din nou cîteva secole mai tîrziu şi a oferi o parte din cunoaştere populaţiei din Egipt şi Sumer. Ea ar fi răspunzătoare pentru brusca înflorire a civilizaţiei în aceste două centre, cam în acelaşi timp. Chiar şi aşa, ne-a rămas problema centrală: de ce au ieşit din ascunzătoare, au construit ciudatele structuri de la Giseh, ce încă desfid orice explicaţie, apoi s-au evaporat din nou?

Cealaltă teorie ce susţine paradoxul piramidelor propune teza conform căreia cunoaşterea nu a venit de la o civilizaţie umană pierdută, ci a fost adusă pe Pămînt de extratereştri. Şcoala de gîndire a „astronauţilor din antichitate" a căpătat o largă audienţă în anii 1960 şi 1970, mulţumită cărţilor de succes ale lui Erich von Däniken. Deşi azi sînt respinse şi nu conţin dovezi suficiente, nu putem pune la îndoială incredibila influenţă a cărţii *Chariots of Gods?* şi a continuărilor sale, măcar pentru că întregul concept al zeilor ca fiinţe din cosmos a fost acceptat cu entuziasm de milioane de oameni încă din prima clipă şi a intrat ireversibil în conştiinţa noastră colectivă. De cînd Däniken a acaparat imaginaţia populară, şi alţii, mai ales Zecharia Sitchin şi, mai recent, Alan F. Alford, au promovat idei similare. Această şcoală interpretează miturile lumii antice ca istorie romanţată a întîlnirii cu extratereştrii şi tehnologia

lor. „Zeii“ sînt simple entităţi biologice care au dezvoltat o civilizaţie avansată, îndepărtată în spaţiu. De asemenea, anomaliile tehnologiilor antice, precum piramidele, sînt rezultatul unui astfel de contact.

Este posibil să existe multe planete locuite în univers, unele dezvoltate pînă la nivelul la care călătoria interstelară a devenit o rutină. Şi totuşi, dovezile aduse de susţinători pentru teoria astronauţilor din antichitate sînt departe de a fi concludente, şi chiar prin natura ei ea este speculativă. Interpretarea mai mult mecanicistă şi materialistă a miturilor antice, şi anume aceea că zeii erau călători prin spaţiu, este adeseori contrazisă şi ignoră în întregime momentele de misticism şi de inefabil din istoria religiei omeneşti.

În timp ce nu avem obiecţii logice sau de natură personală faţă de atlanţi, de vechea cultură sau de ipoteza extratereştrilor, sîntem îngrijoraţi de un alt aspect al acestei noi ortodoxii. Este insistenţa cu care noile descoperiri despre trecutul nostru duc mai departe decît la rescrierea istoriei. Se pretinde că, într-un fel, civilizaţia Egiptului antic are o importanţă deosebită pentru noi, cei de azi, că a lăsat un soi de „mesaj“ ce va aduce schimbări în viitorul imediat...

Sirius revizitat

Una dintre cele mai influente lucrări scrise despre misterele Egiptului este *The Syrius Mistery,* de Robert Temple, a cărei primă ediţie a fost publicată în 1976, ca în 1998 să fie reeditată într-o variantă revizuită şi adăugită. Ca inspiraţie pentru scriitorii care doresc să rescrie istoria, această carte înglobează mult din curentul noii ortodoxii.

Temple începe prin a discuta enigma populaţiei dogon, aflate în vestul Africii, în Mali. Dogonii au un sistem elaborat de credinţă centrat pe importanţa stelei Sirius, care este, în termeni galactici, un vecin apropiat. Se află la numai 8,7 ani lumină şi este a doua stea ca apropiere de sistemul nostru solar. Doi antropologi francezi, Marcel Griaule şi Germaine Dieterlen, care i-au studiat şi au trăit printre dogoni mai mulţi ani înainte de cel de Al Doilea Război Mondial, au notat o trăsătură ciudată: dogonii cred că Sirius era însoţit de o altă stea, cu o masă uriaşă, care era invizibilă. Au numit-o *po tolo*, Steaua *Po*. (*Po* este sămînţa unei plante, fonio, *Digitaria exilis*, din familia cerealelor, şi sugerează dimensiunea minusculă a stelei.) Se cunoaşte că Sirius este un sistem binar (poate chiar ternar) de stele şi că steaua strălucitoare ce poate fi văzută de pe Pămînt are un tovarăş invizibil pentru ochiul liber, ba chiar şi pentru multe telescoape. Existenţa lui Sirius B, aşa cum este numită, a fost doar bănuită de astronomii din primele decenii ale secolului nouăsprezece, cînd anomaliile în mişcarea lui Sirius au sugerat atracţia gravitaţională exercitată de un corp ceresc masiv aflat în apropiere. Nu a fost observată cu certitudine decît în 1842 şi nu a fost fotografiată pînă în 1970.

Se ştie azi că Sirius B este o pitică albă, compusă din materie extrem de densă, astfel încît, deşi relativ mică, are o forţă de atracţie gravitaţională mare. Uluitor, dogonii păreau să cunoască perioada ciclului de rotaţie în jurul stelei mai mari, de aproape cincizeci de ani. Comemorau momentul printr-o ceremonie specială, ce avea loc la fiecare o sută de ani de-ai lor, ceea ce înseamnă cincizeci pentru noi, din cauza sistemului lor de calculare a anului.

Dogonii mai susţin şi că Sirius este, de fapt, un sistem ternar, o a treia stea, numită de ei Steaua Femeilor *(emme ya tolo)* orbitează şi ea în jurul lui Sirius A. Cînd Temple a scris prima versiune la *The Sirius Mistery,* existenţa lui Sirius C fusese admisă, dar nu şi dovedită de către astronomi. Temple afirmă că, din moment ce, în ultimii ani, a fost dovedită şi acceptată de astronomi existenţa lui Sirius C, avem şi mai multe dovezi ale cunoaşterii extraordinare a dogonilor.

Ştiinţa dogonilor despre existenţa lui Sirius B rămîne un mister. Ei au, de fapt, o cunoaştere mult mai avansată a cosmosului decît menţionează Temple în carte.[12] Pe lîngă faptul că ştiu de existenţa inelelor lui Saturn şi a lunilor lui Jupiter, ei mai ştiu despre mişcarea în formă de spirală a Căii Lactee, că Luna este lipsită de viaţă şi că Pămîntul se roteşte în jurul axei sale. Ei mai ştiu şi că stelele sînt nişte sori, de exemplu numele lor alternativ pentru Steaua Femeilor (Sirius C) este *yau nay dagi,* ceea ce înseamnă „Micul Soare al Femeilor“.

Unii sceptici au încercat să explice cunoştinţele dogonilor atribuindu-le misionarilor creştini care s-au apucat să le predea aceste cunoştinţe extrem de specializate. Iar ei le-au inclus în religia lor. De fapt, prima misiune creştină în Mali nu a fost întemeiată de misionari americani de rit protestant decît în 1936, cînd religia bazată pe Sirius a dogonilor era prezentă în cultura lor.[13] Unii, precum

Robert Bauval[14], au sugerat că, probabil, în istoria recentă, Sirius a fost mai strălucitor şi, aşadar, vizibil de pe Pământ. Dar astrofizicienii au stabilit că lucrul ar fi fost posibil doar cu peste zece milioane de ani în urmă. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, cele două stele sînt atît de apropiate încît ar fi părut, de la o asemenea distanţă, ca una singură.[15]

Dogonii mai cred, de asemenea, şi că strămoşii lor au fost civilizaţi de zei numiţi Nommo, mai degrabă semizei, deoarece erau emisarii zeului Amma, care a descins pe Pământ într-o „arcă". Nommo sînt descrişi ca spirite ale apei, aflaţi în toate formele ei de existenţă, de la mări la băltoace. Dogonii îi descriu pe Nommo ca asemănători peştilor.

Temple argumentează că miturile dogonilor păstrează amintirea vizitei unei rase extraterestre de amfibieni, sosite de pe o planetă din sistemul Sirius, ceea ce explică atît legenda, cît şi cunoştinţele despre stele, altfel inexplicabile, ale dogonilor. Şi aceşti Nommo, sugerează el, se află în spatele dezvoltării civilizaţiei umane. Temple mai încearcă să arate că învăţăturile dogonilor îşi au originea în civilizaţiile antice din Egipt şi Sumer şi că această cîndva larg răspîndită cunoaştere despre civilizatorii extratereştri din Sirius a rămas, cumva, numai dogonilor. Într-o carte extrem de detaliată, argumentată pas cu pas şi cu aspect de manual, Temple aduce în sprijinul cazului său dovezi din miturile şi legendele Egiptului antic, plus cele din Sumer, Babilon şi Grecia. Din cauza tonului academic, sobru, lucrarea lui Temple a fost luată mult mai în serios decît opera lui Erich von Däniken publicată cu cîţiva ani mai înainte.

Şi totuşi, rămîne o problemă legată de *The Sirius Mystery,* cartea din care derivă majoritatea lucrărilor recente ale noii egiptologii. Pentru început, dogonii înşişi nu leagă Nommo de Sirius. Aceasta este interpretarea lui Temple. S-ar putea ca Nommo să fi sosit din alt sistem solar şi doar să le fi spus strămoşilor noştri despre adevărata natură a sistemului Sirius, poate pentru că aceştia erau interesaţi de ea, fiind cea mai strălucitoare stea de pe cer. Dogonii, de altfel, pretind că au cunoştinţe despre paisprezece sisteme stelare cu planete şi mai spun că sînt acolo mai multe „Pământuri" populate.[16] De fapt, astronomii consideră puţin probabil ca sistemul Sirius să aibă planete de orice fel, cu atît mai puţin planete pe care se poate dezvolta viaţa, dată fiind complexitatea

luminii, căldurii şi atracţiei gravitaţionale de la cele două, poate chiar trei, stele.[17]

Din punctul de vedere al lui Temple, Sirius C este un adevăr ştiinţific dovedit. El citează articolul a doi astronomi francezi, D. Benest şi J.L. Duvent, publicat în *Astronomy and Astrophysics,* în iulie 1995, intitulat „Este Sirius o stea triplă?" Dar, aşa cum sugerează şi semnul de întrebare, cei doi sînt mai puţin siguri decît lasă Temple să se creadă. Benest şi Duvent reiau dezbaterile precedente pe tema lui Sirius C, bazate pe informaţii disponibile în 1976, cînd a apărut în prima ediţie *The Sirius Mystery,* şi încearcă să calculeze în ce măsură observaţiile făcute sînt compatibile cu prezenţa celei de-a treia stele, apoi speculează pe marginea proprietăţilor acesteia. Concluzia lor este că anomaliile măsurate în mişcarea lui Sirius A şi B pot fi explicate de prezenţa unei a treia stele, cu masa de douăzeci de ori mai mică decît a soarelui nostru şi care orbitează în jurul lui Sirius A cu o perioadă de 6,3 ani. Ei nu afirmă că aceasta este dovada existenţei lui Sirius C, subliniind că dovada poate fi obţinută numai prin observarea stelei. Aceste proprietăţi ale lui Sirius C, singurele acceptabile după legile mecanicii cerestre, sînt total diferite de cele acordate de dogoni şi de Temple. Şi mai apar şi alte probleme: măsurătorile efectuate de Benest şi Duvent sînt bazate pe observaţii făcute de pe Pământ, cu potenţiale erori, noile măsurători făcute de pe satelitul *Hipparchos* putînd fi mai exacte.[18] Am verificat la Agenţia Spaţială Europeană, dar se pare că noile date despre Sirius nu au fost încă interpretate de astronomi. Dar am discutat cu Martin Barstow, astrofizician de la Leicester University, care a realizat un studiu dedicat sistemului Sirius, în special lui Sirius B, el fiind specialist în piticele albe. Ne-a spus că, deşi ipoteza lui Sirius C stîrneşte interesul şi nu poate fi abandonată, încă nu sînt suficiente dovezi pentru existenţa ei.

Aşadar, deşi este imposibil să fim categorici în legătură cu inexistenţa lui Sirius C, nu este corect să afirmăm cu emfază că „existenţa lui Sirius C a fost acum confirmată", aşa cum face Robert Temple.[19] Şi chiar dacă existenţa ar fi dovedită, caracteristicile ei nu sînt nici pe departe cele atribuite de către Temple credinţei dogone.

Este de netăgăduit că Sirius era o stea foarte importantă pentru egiptenii antici, din motive ce nu sînt limpezi, în ciuda afirmaţiilor egiptologilor. Explicaţia uzuală este că, datorită apariţiei stelei pe cer, la răsărit, chiar înainte de inundaţiile anuale ale Nilului, egiptenii

au făcut o conexiune simplă între cele două evenimente, crezînd că, într-un fel, Sirius provoacă inundaţiile. Această explicaţie este uşor de demontat. Dacă este adevărat că apariţia lui Sirius deasupra orizontului marchează începutul anului după calendarul egiptean, revărsarea Nilului nu este un eveniment regulat, putînd apărea oricînd pe parcursul a două luni de zile.[20] În unii ani, inundaţiile au sosit înainte de apariţia lui Sirius. Cum apariţia stelei nu ţine pasul cu anotimpurile, cele două evenimente ar fi încetat să mai fie legate încă de timpuriu. Egiptologii susţin că a fost stabilit calendarul într-o perioadă în care evenimentele au coincis, dar nu avem nici o dovadă în acest sens. Nu putem afla cu certitudine de ce Sirius era atît de important pentru Egiptul antic, dar poate să fie corectă o explicaţie banală: Sirius este, la urma urmei, cea mai strălucitoare stea de pe cer.

Temple nu are decît să pretindă că egiptenii antici îl considerau pe Sirius important pentru că fiinţe din acel sistem solar pogorîseră cu tot cu civilizaţia lor peste ei, dar această teorie depinde integral de teoria că egiptenii, la fel ca dogonii, ştiau de existenţa lui Sirius B. În opinia noastră, ipoteza pe care o prezintă nu este deloc sigură.

Bună parte din cazul lui Temple, legat de cunoştinţele egiptenilor despre „secretul Sirius“, porneşte de la închipuite legături între cuvinte din limbi diferite şi interpretări ale miturilor, dar ele s-au dovedit adeseori nesatisfăcătoare. Informaţia sa despre miturile Egiptului antic se bazează mai mult pe autorii clasici decît pe sursele egiptene, ceea ce conduce la mai multe erori. Poate că greşeala cea mai mare este punerea accentului pe faptul că Sirius era cunoscut de greci ca Steaua Cîinilor. Numele a apărut deoarece steaua se afla în constelaţia Canis Maior, ce răsare în urma Orionului în fiecare noapte. Pentru greci, Orion era vînătorul, aşa că minuscula constelaţie aflată pe urmele sale trebuia să fie cîinele de vînătoare, de aici şi numele dat stelei principale.[21] Dar este un concept în întregime grecesc şi în mod evident neîmpărtăşit de egipteni, pentru care Sirius/Sothis era steaua zeiţei Isis sau, aşa cum mai era asociată, a lui Horus, fiul ei.[22] Dar fiind botezată Steaua Cîinelui, Temple ajunge să o lege cu Anubis, zeul lumii subpămîntene, cu cap de cîine sau de şacal, şi trage concluzii referitoare la Sirius bazate pe miturile legate de Anubis, dar şi, în general, de prezenţa imaginii cîinelui la greci şi în alte mitologii.

Avem o serie întreagă de conexiuni făcute de Temple în sprijinul ipotezei sale, dar ele se bazează toate, de fapt, pe o premisă falsă.

Atît de mare este influenţa ideilor lui Robert Temple, chiar dacă sînt, cum am demonstrat, bazate pe raţionamente false, încît ele reapar în lucrările altora. De exemplu, Robert Bauval şi Adrian Gilbert, în *The Orion Mystery* (1994), afirmă de asemenea că Anubis este legat de Sirius, dînd ca sursă *The Sirius Mystery,* a lui Robert Temple![23] Nici o altă sursă nu mai face această afirmaţie din simplul motiv că egiptenii înşişi nu au făcut o asemenea conexiune.

Dorinţa lui Temple de a vedea peste tot cîini îl face să extindă argumentaţia pînă la a spune că Sfinxul de la Giseh nu reprezintă un leu, ci un cîine – Anubis, încă o dată.[24] Zeul cîine este frecvent reprezentat ca stînd culcat, dar egiptenii antici erau foarte exacţi şi conservatori în privinţa iconografiei şi depuneau eforturi în a-l reprezenta în mod standard. Un caracter esenţial în reprezentarea lui Anubis era coada stufoasă, asemănătoare aceleia de vulpe. Oricît am încerca, nu putem vedea în coada Sfinxului altceva decît caracteristicile unui leu.

Temple mai face o afirmaţie de care sîntem surprinşi că nu a fost contestată în atîţia ani. Aduce în argumentaţia sa anumite legături cu zeul grec Hermes şi cu o parte din literatura hermetică, cu extrem de apreciata carte a arcanelor, apărută într-un Egipt dominat de greci în ultimele secole î.Hr. sau în primul secol d.Hr. Justificarea lui Temple pentru conexiunile cu hermetismul este presupusul „fapt“, reamintit de mai multe ori în carte, că Hermes era echivalentul grec al lui Anubis.[25] Ceea ce este în întregime greşit. Hermes era identificat fără nici un echivoc cu Thot, zeul antic egiptean cu cap de ibis, al înţelepciunii şi învăţăturii.[26] Şi pentru a face o legătură cu mitologia sumeriană, Temple afirmă că „Anubis nu era în întregime un şacal sau un cîine, avea doar cap de şacal sau de cîine“[27] (uitînd, aparent, de legătura făcută, tot de el, între Anubis şi Sfinx!). Din nou, este o lipsă de acurateţe. Anubis era adeseori reprezentat ca un cîine întreg, stînd culcat şi privind cu un aer supraveghetor, cea mai faimoasă reprezentare fiind descoperită în mormîntul lui Tutankhamon.

Erorile şi logica sucită – avem numeroase astfel de exemple în *The Sirius Mystery* – slăbesc serios teza lui Temple că egiptenii cunoşteau adevărata natură a lui Sirius şi că au transmis-o, cumva,

dogonilor. Temple argumentează că „învăţătura secretă“ despre Sirius B şi contactul cu locuitorii sistemului a ajuns la dogoni prin intermediul unei populaţii nord africane aflate în contact cu lumea elenă, care aflase secretul de la egipteni, apoi migrase în spaţiul ocupat azi de dogoni în secolul XI d.Hr.[28] Dar antropologii consideră că este puţin probabil ca dogonii să fi ajuns pe aceste pământuri înainte de secolele paisprezece-cincisprezece, venind dinspre sud-vest, de peste Niger.[29]

Temple mai comite o eroare, ce poate părea scuzabilă privită izolat, dar avînd implicaţii majore în investigaţia sa. El analizează originile cuvîntului „arcă“ şi face legătura cu egipteanul *arq*, însemnînd „sfîrşit“, sau „întregire“, şi postulează că *arq ur* era vechiul nume egiptean al Sfinxului[30], înţeles ce a fost preluat ulterior de la el de mulţi nechemaţi. Dar *arq ur* nu înseamnă Sfinx. Ideea că aşa ar fi este o greşeală ce-şi are originea în lucrarea lui Sir E.A. Wallis Budge, *An Egyptian Hieroglyphic Dictionary*. Este adevărat că în dreptul intrării în dicţionar pentru *arq ur*[31] se spune „Sfinx, 2, 8“, dar aceasta nu este definiţia cuvîntului, ci o referinţă la sursele lui Budge, o publicaţie franceză, *Sphinx: Revue critique embrassant le domaine entier de l'Egyptologie*. Aşadar, „Sfinx, 2, 8“ se referă la pagina 8, volumul 2 al acestei publicaţii. De fapt, *arq ur* înseamnă „argint“ şi, aşa cum menţionează sursa utilizată de Budge, a intrat în limba vorbită de egipteni foarte tîrziu, împrumutat din grecescul *argyros* (şi nu, cum pretinde Temple, pe altă cale).[32] Această scăpare, extrem de banală, are azi repercusiuni asupra credinţei a mii de oameni.

Un aspect foarte curios al *The Sirius Mystery* este că nu a reţinut atenţia numai serviciilor de informaţii americane şi britanice, ci şi a francmasonilor. În ediţia din 1998, Temple descrie cum, în 1965, pentru prima dată, i-a fost atrasă atenţia asupra misterului dogon de către prietenul şi mentorul său, filozoful american Arthur M. Young.[33] În 1968, cînd Temple s-a hotărît să studieze mai departe misterul, Young i-a oferit o traducere făcută de el în scop personal a lucrării *Le renard pâle (Vulpea palidă)*, principala lucrare despre dogoni semnată de Griaule şi Dieterlen. Temple istoriseşte cum exemplarul i-a fost furat la Londra de o persoană despre care a aflat că lucrează pentru CIA, probabil o tentativă de a-i împiedica cercetările.[34] (Temple este american, dar trăieşte în Marea Britanie de la sfîrşitul anilor 1960.)

Este aiuritor. De ce şi-ar fi dorit CIA să oprească cercetările lui Temple referitoare la enigmele dogonilor? Sau pur şi simplu au dorit să pună mîna pe o versiune rară, în limba engleză, a cărţii scrise în franceză, deoarece sesizaseră cumva că misterul lui Sirius este o problemă de securitate naţională? Cu siguranţă că CIA nu duce lipsă de traducători de încredere.

Şi mai confuz este faptul că Temple s-a trezit că este victima unei campanii de hărţuire din partea CIA după ce *The Sirius Mystery* a fost publicată, în 1976.[35] De exemplu, au exercitat presiuni asupra unui asociat în afaceri să rupă parteneriatul. Temple declară că hărţuirea a durat cincisprezece ani. De ce? Dacă, aşa cum intenţionase şi hoţul exemplarului din *Le renard pâle*, scopul era împiedicarea cercetărilor, scenariul era remarcabil de inept şi fără succes; la urma urmei era mult prea tîrziu să-l hărţuieşti după ce cartea se afla deja pe piaţă. Nici ipoteza că CIA l-a împiedicat să redite cartea nu se susţine – care ar fi fost motivul? (Hărţuirea din partea CIA este şi mai inutilă din moment ce, în capitolul 5, chiar Temple este un ferm apărător al agenţiei.) Scenariul se complică atunci cînd aflăm că nu numai serviciul de informaţii american este interesat de carte. Temple descoperă că şi un serviciu britanic a întocmit un raport despre el şi că MI5 a întreprins unele cercetări.[36]

Temple relatează pe urmă cum a fost contactat de un membru important al masoneriei americane, Charles E. Webber, un vechi prieten al familiei sale (ai cărei membri ocupaseră poziţii înalte în francmasonerie timp de generaţii), şi i s-a propus să devină mason. După Temple, Webber nu era un membru de rînd, ci un maestru de grad 33, cel mai înalt grad în Ritul Scoţian Antic şi Acceptat, dominant în Statele Unite. Şi dorea în mod special ca Temple să adere pentru ca ei să poată discuta cartea ca egali şi fără riscul de a divulga secrete masonice unui outsider. Webber i-a spus:

> Sîntem foarte interesaţi de *The Sirius Mystery*. Înţelegem că ai scris-o fără nici o cunoaştere a tradiţiilor masonice, şi că nu eşti conştient de asta, dar ai făcut unele descoperiri legate de miezul tradiţiilor noastre, la cel mai înalt nivel, inclusiv lucruri pe care nici unul dintre noi nu le cunoaşte.[37]

De ce erau CIA, MI5 şi francmasoneria atît de interesate de cartea lui Temple, *The Sirius Mystery?* Într-adevăr, interesul

acestora nu s-a oprit aici, umbrele acestor organizaţii au început să apară imediat ce am demarat cercetările noastre, iar rolul lor în conspiraţia nevăzuta, dar puternică, a devenit deranjant de evident.

Noua egiptologie

Obiectivul central al noii ortodoxii în egiptologie este redatarea Sfinxului de la Giseh, această construcţie enigmatică aflată, în propria incintă, la baza celor trei piramide. A fost sculptată la început într-o protuberanţă de piatră ce apărea deasupra platoului calcaros, apoi constructorii au săpat incinta şi au utilizat materialul rezultat pentru finisarea lucrării.

Vechiul nume era Sheshep-ankh Atum – „Imaginea Vie a lui Atum", zeul creator – şi se bănuieşte că „Sfinx" derivă din Sheshep-ankh.[38] Printre celelalte nume purtate sînt Ra-Horakhti, unde Horakhti înseamnă „Horus în Zare" (Horus, zeul cu cap de şoim, întruchipare a zeului soare Ra) şi Hor-em-Akhet, „Horus din Zare", transcris în greacă Harmarchis.[39] Mai sînt şi multe alte combinaţii ale numelor zeilor Horus şi Atum, ce reprezentau conceptul egiptean despre zei ca principii dinamice, fluide.

Teoria clasică despre Sfinx este că a fost construit de Kefren, cel care a ridicat şi a doua piramidă, fiind dăltuit în apropierea ei. Ea se bazează pe bănuita asemănare între figura mutilată a Sfinxului şi o statuie a lui Kefren aflată în Muzeul din Cairo. Dar expertiza realizată de un legist a confirmat ceea ce era evident pentru toată lumea, că nu există nici o asemănare între cele două figuri.[40] De fapt, singura dovadă ce-l leagă de Kefren este stela Sfinxului, o dală de piatră gravată, aflată între labele sale. Ea descrie cum Tutmosis III (1479-1425 î.Hr.), dormind lîngă Sfinx după o partidă de vînătoare, a avut un vis în care era instruit să dea la o parte nisipul din faţa Sfinxului. La baza stelei, cu hieroglife ce s-au şters complet pînă la noi, se aflau cuvintele: „Khaf... statuia ridicată pentru Atum-Harmakhis". Egiptologii au înţeles prin „Khaf" – „Khafra" (Kefren) şi au extrapolat enunţul iniţial ca o declaraţie că acesta a făcut Sfinxul. Este cu siguranţă greşit. Din copiile făcute stelei se cunoaşte că acest cuvînt nu era închis într-un chenar[41], forma ovală

standard care – orice student învaţă asta despre hieroglife încă de la primele lecţii – indică întotdeauna că este vorba de un rege.

S-a sugerat că Sfinxul avea cap de leu, ceea ce are sens, dar, mai tîrziu, a fost redăltuit după chipul unui rege sau faraon. Teoria se bazează pe faptul că, în prezent, capul este prea mic faţă de trup, observaţie fără nici o valoare – cea mai mare parte a istoriei sale, Sfinxul a fost îngropat în nisip pînă la gît, aşa că egiptenii din generaţiile mai recente l-au putut sculpta fără să ştie de trupul de leu îngropat. Lucru semnificativ, capul şi faţa Sfinxului sînt mai puţin erodate decît trupul, chiar dacă s-au aflat deasupra nisipului, sugerînd că operaţia de remodelare a avut loc mult mai recent.

Eroziunea Sfinxului a declanşat o controversă majoră în ultimii ani şi a dus la apariţia unui număr de noi cărţi cu o largă audienţă internaţională. Studiul eroziunii trupului şi a incintei Sfinxului a fost pornit de excepţionalul cercetător american John Anthony West, care se baza pe observaţiile originare făcute de R.A. Schwaller de Lubicz la mijlocul secolului douăzeci.

Descris de obicei ca „filozof", Schwaller de Lubicz (1887-1961) era un cercetător al ocultismului care a trăit în Egipt între 1938 şi 1952, studiind simbolistica templelor, în special a celui de la Luxor. Ca alchimist practicant, era familiarizat cu hermetismul şi alte curente oculte şi descoperise aceleaşi principii întrupate în templele faraonilor egipteni. Era interesat mai ales de numerologie, matematica şi geometria templelor, pe care le considera conforme cu anumite principii cunoscute de el din ocultism. A scris cîteva cărţi de interpretare a culturii egiptene din perspectiva sa, cea mai cuprinzătoare fiind seria de trei volume *Le temple de l'homme (Templul omului* – 1957). Era, mai ales, adeptul sistemului pitagoreic, în care numărul nouă joacă un rol important, de aici şi fascinaţia sa pentru Marea Eneadă şi religia heliopolitană. Credea că sistemul heliopolitan era o expresie în termeni mitologici a anumitor principii fundamentale şi traducea egipteanul *neter*, „zeu", prin „principiu".[42] Schwaller de Lubicz amintea des de „Cele Nouă Principii", lucru ce a căpătat o semnificaţie deosebită pe măsură ce avansam în cercetările noastre.

John Anthony West este primul care a descoperit lucrările lui Schwaller de Lubicz în timp ce lucra la cartea sa *The Case for Astrology* (1970). După ce i-a studiat în întregime opera, West s-a decis să rescrie într-un mod mai accesibil teoria lui Schwaller de

Lubicz, oricum disponibilă doar în ediţii franceze foarte rare. Versiunea lui West purta titlul *Serpent in the Sky* (1979).

West a remarcat în cărţile lui Schwaller de Lubicz observaţia că eroziunea avansată a trupului Sfinxului nu era cauzată de sablare, ci de apă. Iată cum comentează în *Serpent in the Sky:*

> În principiu, nu putem avea nici o obiecţie la eroziunea datorată apei din moment ce se consideră că, în trecut, Egiptul a suferit numeroase schimbări climaterice şi inundaţii periodice ale mării şi ale Nilului (într-un trecut nu foarte îndepărtat). Ultimele sînt considerate a fi legate de topirea gheţarilor la sfîrşitul ultimei glaciaţii. Considerăm ca o dată probabilă a fenomenului 15 000 î.Hr., dar revărsările Nilului au continuat şi după această dată. Ultima mare inundaţie este datată 10 000 î.Hr.[43]

West a realizat că teoria poate fi testată, dar, mai mult, că are importante implicaţii. Scria în 1979: „Cu alte cuvinte, acum este posibil să dovedim existenţa «Atlantidei» şi a potopului biblic.“[44] (Să notăm că atît Schwaller de Lubicz cît şi West credeau că inundaţia, sau o serie de inundaţii, era responsabilă pentru eroziunea suferită de Sfinx.)

După mai multe încercări de a găsi un geolog care să studieze eroziunea, West a trezit interesul dr. Robert Schoch, de la Boston University. Din analiza făcută formelor de eroziune, Schoch a tras concluzia că ele sînt, într-adevăr, opera apei, a apei de ploaie.[45] Cercetările sale au fost confirmate şi de alţi geologi. Cînd BBC a realizat în 1994 episodul din *Timewatch* dedicat Sfinxului, de exemplu, ei şi-au trimis propriul geolog să verifice rezultatele lui Schoch şi au ajuns la acelaşi rezultat. Egiptologii, pe de altă parte, refuză să se lase convinşi indiferent de prestigiul specialiştilor. De exemplu, dr. Zahi Hawass, pe atunci director general al Platoului Giseh, spunea: „Chiar dacă geologii confirmă ce spune Schoch, opinia mea, ca egiptolog, este că datarea Sfinxului este sigură pentru noi.“[46]

Cum climatologii pot calcula exact perioadele ploioase din trecut, asta ne ajută să datăm, chiar să redatăm, Sfinxul. Pe baza gradului de alterare, Schoch a ajuns la concluzia că roca ce alcătuieşte trupul Sfinxului a fost expusă la eroziune între 7000 şi 5000 î.Hr.

Ceea ce, desigur, face Sfinxul mult mai bătrîn decît afirmă marea majoritate a egiptologilor.

Rezultatele lui Schoch au fost preluate de Graham Hancock şi John Anthony West în sprijinul afirmaţiei că Sfinxul este mult mai bătrîn. Ei spuneau că Schoch, ca universitar care ar avea o reputaţie de pierdut, a fost conservator atribuind eroziunii Sfinxului cea mai recentă dată corespunzătoare unui climat umed.[47] Dar Schoch stabilise că eroziunea era *perfect compatibilă* cu ploile din acea perioadă, scriind în 1995 că studiul realizat l-a dus la concluzia că „cele mai vechi porţiuni ale statuii pot fi datate între 7000 şi 5000 î.Hr.“.[48]

West crede că inundaţiile sînt responsabile pentru eroziunea Sfinxului. Schoch a dovedit însă că se înşală, la fel ca şi egiptologia clasică. Ceea ce nu-l împiedică pe West să transforme descoperirile lui Schoch în „dovezi“ pentru vîrsta mult mai mare a Sfinxului. El spune: „Trebuie să mergi în urmă cu peste 10 000 de ani pentru a găsi în Egipt un climat suficient de umed pentru a asigura inundaţii pe scară largă. De aici rezultă că Sfinxul a fost construit mult înainte de 10 000 î.Hr.“[49]

Şi totuşi, Schoch nu este de acord, scriind: „Consider că estimarea făcută de West referitor la vîrsta Sfinxului este o exagerare.“[50]

Graham Hancock, preluînd şi el lucrările lui Schoch, scrie în *Fingerprints of the Gods:* „Într-adevăr, două sau trei mii de ani înainte şi o mie de ani după 10 500 î.Hr. a plouat, a plouat, a plouat.“[51] Această afirmaţie a devenit sfîntă pentru noua egiptologie, aşa cum atribuirea lui Kefren a Sfinxului este un fapt pentru egiptologia clasică, ceea ce face totul şi mai interesant, deoarece *nu a existat acest mileniu umed*.[52] Dr. Sarah O'Mara, de la Drylands Research, din cadrul Sheffield University, principala autoritate mondială în climatul deşertic, trecut sau prezent, declară că pînă în jurul anului 8000 î.Hr. „nu avem nici o dovadă de existenţă a oamenilor în acest areal (Egipt). Era o zonă foarte uscată, foarte caldă. Este vorba de epoca ultimei glaciaţii.“[53] Această glaciaţie, ce a început în jurul datei de 20 000 î.Hr. şi s-a încheiat în 8000 î.Hr., a dus la o perioadă de alternanţă a perioadelor umede cu cele secetoase. Şi Michael Rice, în *Egypt's Making*, scrie: „Este probabil că Valea nu a putut susţine cu adevărat o civilizaţie umană consistentă pînă cu 10 000 de ani în urmă (circa 8000 î.Hr.).“[54]

Clima în epoca Vechiului Regat, cînd au fost construite piramidele, era considerabil mai umedă decît azi. De fapt, la 2500 î.Hr., cînd a fost construită probabil Marea Piramidă, nivelul anual al precipitaţiilor era asemănător cu cel din Anglia de azi.[55] Între 7000 şi 5000 î.Hr., climatul din Egipt era foarte umed. Pe urmă, după 5000 î.Hr., nivelul anual al precipitaţiilor a început să scadă pînă cînd, la scurt timp după 2500 î.Hr., s-a stabilizat la nivelul de azi. Cota de inundaţie a Nilului a scăzut dramatic între 3100 şi 2700 î.Hr., iar acesta poate fi adevăratul motiv al apariţiei civilizaţiei egiptene, deoarece mai înainte revărsarea Nilului era mult prea amplă pentru a permite existenţa unei civilizaţii în Vale. Aşa cum spune Michael Hoffman, autoritatea în domeniul Egiptului pre-dinastic: „Între 7000 şi 2500 î.Hr., deşertul a înflorit.“[56]

S-a mai sugerat, şi de Robert Temple printre alţii[57], că eroziunea a fost cauzată de umplerea cu apă a incintei Sfinxului, pînă la gîtul acestuia, pentru a fi amenajată o piscină sacră. Şi totuşi, Schoch a fost foarte exact: eroziunea este rezultatul unei ape curgătoare, ploaia, nu a unei mase statice de apă.

Lucrarea lui Schoch demonstrează convingător că Sfinxul este mai bătrîn decît pretind egiptologii clasici, poate că datează chiar dinainte de 7000 î.Hr.. Dar asta nu contează pentru West şi Hancock, care doresc să împingă data în trecut, mai exact la 10 500 î.Hr. Este cu siguranţă o dată remarcabilă pentru aceşti cercetători, una pe care, atît ei cît şi colegii lor, fac toate eforturile să o credem. De ce oare?

Precum în ceruri, aşa şi pe pămînt?

O altă teorie recentă ce a captivat imaginaţia publicului este aceea a lui Robert Bauval, născut în Alexandria, în Egipt, din părinţi belgieni. A fost interesat de cultura egipteană, în special de piramide, pe aproape toată durata vieţii sale.

În 1994, el şi Adrian Gilbert au scris *The Orion Mystery*. Tema principală era teoria lui Bauval că piramidele de la Giseh erau proiectate şi construite toate trei pentru a reprezenta cele trei stele din Centura Orionului. Faptul că aceste trei structuri imită poziţiile stelelor din

Centura Orionului, odată indicat de Bauval şi Gilbert, devine evident, dar asta intenţionaseră constructorii? Aceşti autori dedică o mare parte din *The Orion Mystery* argumentelor că aşa este.

Potrivirea între piramide şi stele nu este perfectă, totuşi. Dacă stelele sînt proiectate pe planul piramidelor, se poate vedea imediat că este aproximativă corelarea. Dacă cele două stele mai strălucitoare sînt poziţionate deasupra Marii Piramide şi a Piramidei lui Kefren, a treia stea nu se aliniază cu piramida mai mică, Piramida lui Menkaura. (De fapt, singura dată cînd cele trei piramide au fost aliniate perfect cu stelele a fost în planşa prezentată de Hancock şi Bauval într-o emisiune televizată.) Acceptarea corelaţiei Orion/Giseh depinde de nivelul de exactitate la care te aştepţi din partea constructorilor piramidelor.

Cînd Bauval a încercat să includă şi alte piramide în teoria sa, a avut şi mai puţin succes. De exempu, în *The Orion Mystery,* el introduce piramidele de la Abu Roach, de la sud de Giseh, şi de la Zawiyet-el-Aryan, de la nord (nici una, absolut întîmpător, nefiind terminată). Şi susţine că şi ele corespund unor stele din Orion.[58] Dar nu o fac foarte convingător. Ceea ce nu este o problemă majoră. Nu putem fi siguri că arhitecţii acestui uriaş desen doreau să reproducă pe pămînt harta întregului Orion sau că ei, măcar, recunoşteau constelaţiile în modul în care o facem azi; poate că au dorit să oglindească la Giseh doar cele trei stele din Centură.

O confirmare aparentă a teoriei lui Bauval despre Giseh/Centura Orionului vine din orientarea celor patru puţuri ce pornesc din cele două camere principale, aşa-numitele Camera Regelui şi Camera Reginei, din Marea Piramidă, cîte două din fiecare cameră, unul către nord şi unul către sud. Aceste puţuri sfredelesc pereţii piramidei. Sînt foarte înguste, cu latura puţin peste 20 cm. Cele din Camera Regelui (aflată în poziţie superioară) pătrund în diagonală prin masivul din piatră şi ajung la suprafaţă, drept care au fost numite puţuri de aerisire. Cele pornite din Camera Reginei sînt mai ciudate, din moment ce nu ajung la suprafaţă şi nici nu se deschid în cameră. Ele au fost descoperite în spatele pereţilor, în 1872.

Încă de la începutul anilor 1960 s-a considerat că aceste puţuri au fost gîndite pentru a indica anumite stele semnificative pentru egipteni.[59] Puţul ce porneşte spre nord din Camera Regelui, de exemplu, pare a fi „aţintit“ către steaua Thuban, din constelaţia Draconis, steaua Polului Nord în epoca piramidelor. De asemenea,

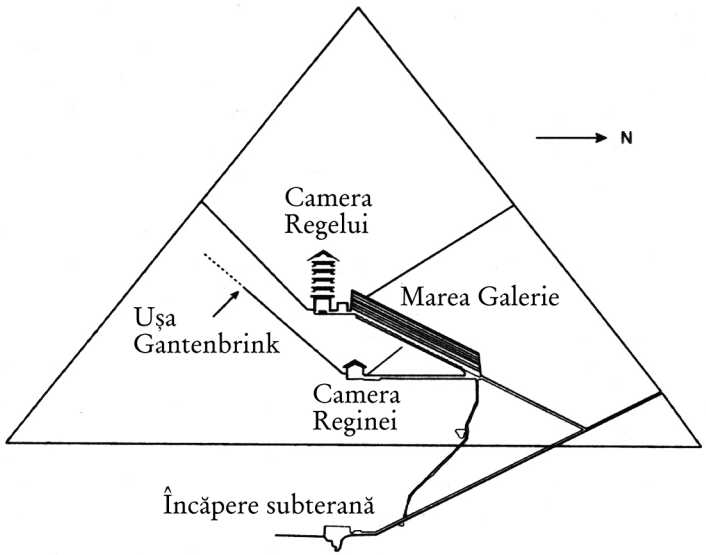

Secţiune prin Marea Piramidă, în care sunt schiţate principalele încăperi şi structuri.

s-a sugerat că puţul sudic pornit din Camera Regelui este ţintit către stelele din Centura Orionului. Dacă este aşa, ar fi un argument în sprijinul teoriei conform căreia piramidele au fost construite pentru a le reprezenta. Bauval a calculat că, în jurul anului 2475 î.Hr., puţul sudic din Camera Regelui s-ar fi aflat pe direcţia către cea mai strălucitoare stea din Centura Orionului, Al Nitak.[60]

Uriaşe controverse au pornit în ultimii ani în legătură cu descoperirile, mai ales cu zvonul despre descoperirile, făcute pe Platoul Giseh, în special în Marea Piramidă. Emoţia generală a fost cu siguranţă generată în 1993 prin descoperirea unei uşi de mici dimensiuni în Marea Piramidă şi care nu arăta nici un semn de cioplire. Maşina de zvonuri a Internetului este neobosită în a răspîndi poveşti, ce pot sau nu să fie bazate pe fapte. În martie 1993, un inginer german, Rudolf Gantenbrink, a trimis un robot echipat cu o cameră video prin ambele puţuri din Camera Reginei. Şi atunci, evenimentul a devenit faimos, robotul – numit Upuaut 2 (după vechiul zeu egiptean al războiului, „Deschizătorul de Drumuri“) –

a întîlnit ceea ce părea a fi o uşă ce bloca puţul, uşă cu mîner şi un spaţiu demn de tot interesul în spatele ei. O uşă de orice dimensiune implică existenţa a ceva în spatele ei. Ce ar fi putut fi? Imaginaţia s-a încins de atunci, dar consensul general este că se află un fel de încăpere în spatele „Uşii lui Gantenbrink“. La data scrierii cărţii, aproape şase ani după descoperirea lui Gantenbrink, încă mai aşteptăm să aflăm unde duce uşa aceea.

Cercetările lui Gantenbrink au mai avut o utilizare: au fost însuşite de Robert Bauval, care le-a văzut ca o susţinere a teoriei sale, dezvoltate la sfîrşitul anilor 1980, conform căreia puţul sudic din Camera Reginei era menit să marcheze direcţia către Sirius. Din unghiul făcut de puţ putea acum să calculeze încotro indica la momentul ridicării piramidei. Din aceste poziţii, Bauval a estimat că ea a fost construită în jurul anului 2450 î.Hr.[61] Ca o ironie, datarea făcea piramida cu un secol mai tînără decît o considerau egiptologii clasici şi mergea în direcţie greşită din punctul de vedere al noii otodoxii. (Datarea recentă cu carbon pare să indice că Marea Piramidă este mai bătrînă cu aproape patru secole.[62]) Bauval era atît de entuziasmat de descoperirea lui Gantenbrink încît şi-a asumat misiunea de a anunţa presa mondială la începutul lui aprilie 1993.[63]

Dar unele dintre presupunerile lui Bauval stau sub semnul întrebării. De exemplu, el creează un cerc vicios în care utilizează poziţia puţului pentru a demonstra data construirii Marii Piramide, iar această dată pentru a justifica direcţia către o anumită stea a puţului. Mai este o anomalie legată de datele implicate de poziţia celor două puţuri: puţul din Camera Reginei ar fi trebuit (după calculele lui Bauval) să fie perfect aliniat cu Sirius în jurul datei de 2400 î.Hr., în timp ce puţul din Camera Regelui fusese aliniat perfect cu Al Nitak cu şaptezeci şi cinci de ani mai devreme. Era deci imposibil ca ele să fi ţintit către stelele lor în acelaşi moment. Dar poate că noi – dar şi Robert Bouval – ne aşteptăm la o prea mare precizie din partea egiptenilor antici. La urma urmei, cei şaptezeci şi cinci de ani aduc o eroare de numai o zecime dintr-un grad în poziţie. Şi, în fond, idea lui Bauval este curajoasă şi provocatoare, chiar dacă avem serioase rezerve faţă de prea larga extindere a implicaţiilor.

Teoria lui Bauval a devenit un stindard al noii egiptologii. Arareori este pusă sub semnul întrebării de cititori sau de cercetătorii în acest domeniu. Culmea este că un critic acerb este chiar

Rudolf Gantenbrink, care-l atacă pe Bauval pentru utilizarea datelor sale ca suport pentru teoria orientării către Sirius, teorie pe care, în orice caz, Gantenbrink o respinge. El ne-a spus, în august 1998:

> Teoriile sale sînt un nonsens şi au fost adeseori contrazise. El utilizează date greşite pentru unghiul puţurilor... iar datele astronomice sînt şi mai hazardate. În nici un caz nu există o bază ştiinţifică solidă pentru aceste teorii.[64]

Gantenbrink subliniază că orientarea puţurilor către o stea este un concept care depinde de traseul perfect rectiliniu al puţurilor, dar ele apar astfel doar în secţiunea nord-sud a Marii Piramide. De fapt, puţurile cotesc la stînga şi la dreapta, adică, de la est la vest. În cazul celor două din Camera Regelui, extremităţile lor (atît în cameră cît şi afară) nu se află în acelaşi plan. (Iar puţurile din Camera Reginei nici nu ating suprafaţa piramidei.)

Teoria lui Bauval presupune că puţurile sînt drepte ca o riglă orientată către un punct anume de pe cer. Dar, aşa cum sînt ele întortocheate, este puţin probabil să fi avut intenţia de a le orienta către un corp ceresc anume. Cum ne-a mai spus Gantenbrink: „Orice direcţionare către o stea... funcţionează într-o vedere laterală, niciodată în realitatea tridimensională.“ Concluzia lui oarecum dramatică, la sfîrşitul trecerii în revistă a părţilor slabe din Bauval, este: „Orientarea către stele este o PĂCĂLEALĂ!“

Şi anunţul făcut în faţa presei de Bauval, referitor la descoperirea uşii, a provocat comentarii din partea lui Gantenbrink. Evident că Bauval încălcase orice protocol. Ştirile nu puteau fi făcute publice fără acordul celor pentru care lucra Gantenbrink în acel moment, German Archaeological Institute din Cairo şi Egyptian Supreme Council of Antiquities. Justificarea lui Bauval pentru acţiunea sa unilaterală era frustrarea în faţa întîrzierii anunţului din partea autorităţilor germane şi egiptene. Din punctul lui de vedere, de abia-şi tîrau picioarele, iar el simţea că oamenii trebuie să afle mai repede – dar prima sa declaraţie în faţa presei a fost făcută la numai paisprezece zile de la descoperire! Care a fost adevăratul motiv pentru graba lui Bauval de a face anunţul?

Gantenbrink nu are nici o îndoială asupra motivelor. Aşa cum ne-a spus: „A fost o campanie de PR foarte deşteaptă. Fără descoperirea mea, nimeni n-ar fi auzit de un individ cu numele Robert Bauval.“ Gantenbrink merge mai departe: el învinovăţeşte anunţul prematur şi neautorizat făcut de Bauval presei pentru refuzul autorităţilor egiptene de a-i permite să-şi continue lucrările în Marea Piramidă.

Ne-a intrigat să descoperim în literatura masonică, cel puţin în aceea de la sfîrşitul secolului nouăsprezece, ideea că puţul sudic din Camera Reginei este orientat către Sirius.[65] La acel moment am fost impresionaţi. Era opera lui Bauval o confirmare a faptului că francmasonii deţineau informaţii secrete despre piramide? I-am pus lui Gantenbrink problema că Bauval demonstrează această surprinzătoare cunoaştere, dar el ne-a răspuns: „S-ar putea, dar nu-i adevărat! Asta arată doar de unde a preluat Bauval ideile sale.“

Închipuita orientare este numai o parte din încercarea lui Bauval de a lega teoria sa cu o perioadă şi mai îndepărtată din istoria Egiptului. Bauval acceptă că piramidele de la Giseh au fost construite în jurul anului 2450 î.Hr, mai mult sau mai puţin datarea propusă şi de egiptologi (care, de fapt, spun că este cu un secol mai veche). Dar scrie că toate cele trei piramide nu se potriveau perfect cu poziţia din acel moment a stelelor: piramidele sînt orientate pe o direcţie ce face un unghi de 45 cu meridianul ce trece prin Giseh, deci şi stelele din Centura Orionului ar trebui să facă un unghi de 45 cu meridianul ceresc pentru a se potrivi imaginii de la sol.[66] Această trecere la meridian apare cînd stelele se află la sud şi ating ce-a mai mare înălţime deasupra orizontului („culminează“, în termeni astronomici). Iar Centura Orionului, notează Bauval, nu făcea un unghi de 45 cu meridianul ceresc la momentul în care el crede că au fost construite piramidele.

Şi totuşi, din cauza precesiei echinocţiilor, constelaţia îşi modifică orientarea de-a lungul secolelor. Asumîndu-şi ideea că greşeala a fost intenţionată, Bauval s-a hotărît să afle cînd au fost aliniate. Şi a ajuns la concluzia:

> De abia spre 10 500 î.Hr. – cu 8000 de ani înainte de epoca piramidelor – corelaţia era perfectă, cu Nilul oglindind Calea Lactee şi stelele din Centură dispuse identic faţă de meridian.[67]

Şi continuă ipoteza: fie încă de pe atunci au stabilit poziţia, chiar dacă nu le-au construit timp de 8000 de ani, fie constructorii încearcă să ne spună ceva despre anul 10 500 î.Hr.

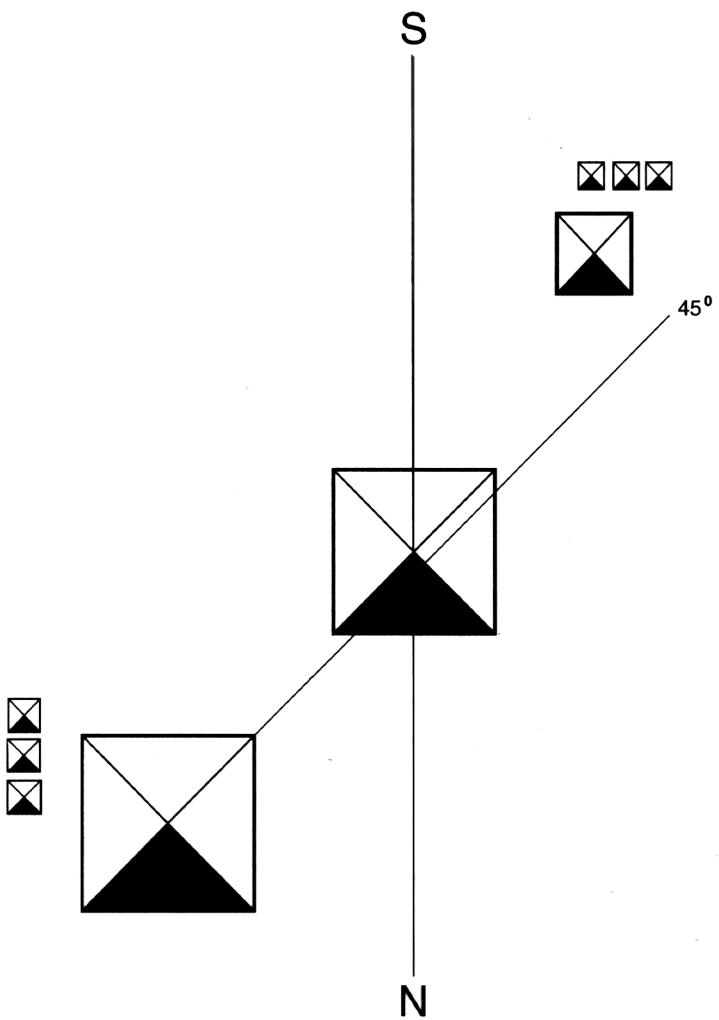

Proiecție în plan orizontal a piramidelor de la Giseh. Sînt amplasate pe o direcție care face un unghi de 45 de grade cu meridianul locului.

Pe pagina alăturată: *culminația Constelației Orion în anul 10 500 î.Hr. Trebuie să remarcăm că Centura Orionului nu se află în „poziția Giseh". Iar asta nici nu s-a petrecut după anul 12 000 î.Hr.*

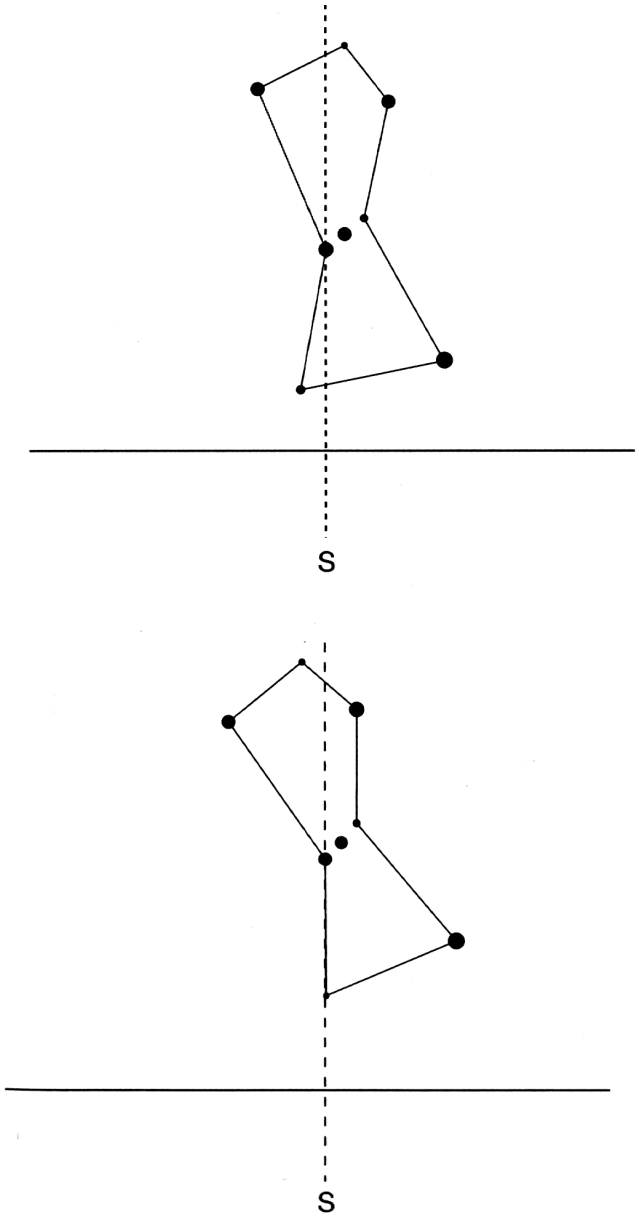

Aici apar unele probleme. Chiar şi Robin J. Cook, care a lucrat cu Bauval şi a întormit reprezentările grafice pentru *The Orion Mystery,* are rezerve faţă de aceste concluzii. În lucrarea sa *The Horizon of Khufu* (1996), Cook reexaminează problema şi afirmă sigur pe el: „... nu era aşa în 10 500 î.Hr.“[68] De fapt, Cook găseşte o corelaţie ce aduce Centura Orionului în „poziţia Giseh“ în 2450 î.Hr.[69] Cook nu este de acord cu ideea că întregul complex Giseh intenţiona să atragă atenţia asupra anului 10 500 î.Hr. şi trebuie să spunem că dovezile lui sînt mai convingătoare decît cele ale lui Bauval. Chiar şi aşa fiind, trebuie să luăm de bune afirmaţiile lui Cook? Din nefericire pentru teoriile lui Bauval, este uşor să faci verificarea, iar cînd am făcut-o am descoperit că Cook avea dreptate. Utilizînd acelaşi program de simulare astronomică folosit de Bauval, SkyGlobe 3.6, am descoperit că stelele din Centura Orionului nu se aflau în „poziţia Giseh“ la echinocţiul de primăvară din 10 500 î.Hr. (şi la nici o altă dată de culminaţie din acea perioadă).[70] În fond, este foarte uşor să spui cînd face Centura Orionului 45 cu meridianul – în acel moment Saiph, „piciorul stîng“ al Orionului, se află sub Al Nitak, cea mai estică (stînga) dintre cele trei stele ale Centurii Orionului.[71] De fapt, pentru a obţine culminaţia în „poziţia Giseh“, trebuie să mergi şi mai în urmă, la 12 000 î.Hr., şi nici atunci nu culminează exact în zorii echinocţiului de primăvară.

Înseamnă oare că Bauval a greşit calculul cu 1500 de ani? Oricine poate face o greşeală. Şi înseamnă doar că ipotetica civilizaţie avansată a lui Bauval a stabilit poziţia piramidelor la 12 000 î.Hr. în loc de 10 500 î.Hr.? Am fi tentaţi să atribuim scăparea unei erori umane, dar o altă miză apare aici. Încă o dată, aşa cum se întîmplase şi cu non-existentul mileniu umed al lui Hancock, descoperim un membru de vază al noii egiptologii care încearcă cu disperare să dovedească 10 500 î.Hr. ca un an cu o semnificaţie aparte, chiar dacă faptele dovedesc altceva.

Deşi la prima vedere avem două demonstraţii independente şi aparent convingătoare, geologice şi astronomice, ce ne conduc către 10 500 î.Hr., amîndouă se dovedesc a fi bazate pe o distorsiune a faptelor. Bauval şi-a afirmat cu entuziasm credinţa că ambele direcţii de cercetare se susţin una pe cealaltă în documentarul televizat *The Mysterious Origins of Man (Misterioasele origini ale omului* – 1996), pretinzînd următoarele:

> Am descoperit că astronomia ne conduce la concluzia că Sfinxul a fost ridicat în jurul datei 10 500 î.Hr., ceea ce se potriveşte exact cu analizele geologice făcute asupra Sfinxului. Aşadar două ştiinţe exacte ne arată azi că Sfinxul ar putea fi foarte vechi, datînd din al unsprezecelea mileniu î.Hr.

Am văzut că, de fapt, astronomia nu face aşa ceva în cazul piramidelor şi nici nu oferă un sprijin pentru redatarea Sfinxului.

O dată predestinată

În 1996, Robert Bauval şi Graham Hancock au făcut echipă pentru a scrie *Keeper of Genesis,* în care dezvoltă argumente în sprijinul datei 10 500 î.Hr. şi detaliază semnificaţiile. Bună parte din ipoteza lor este bazată pe corelaţia astronomică între complexul Giseh, descrierile evenimentelor cereşti aflate în textele piramidelor şi imaginea cerului aşa cum era ea în 10 500 î.Hr. După ce ajung la această dată prin două argumentaţii dubioase, „potrivirea“ între piramidele de la Giseh şi Centura Orionului şi eroziunea Sfinxului datorată unei perioade umede în al unsprezecelea mileniu î.Hr., ei încep să extrapoleze semnificaţiile.

Un punct cheie al argumentaţiei se bazează pe ideea că Sfinxul ca leu culcat intenţiona să reprezinte constelaţia Leului, ceea ce presupune că egiptenii interpretau ca noi semnele zodiacale. Nu avem nici o dovadă în acest sens, dar, de dragul discuţiei, să acceptăm că Sfinxul intenţiona să reprezinte Leul. Are o oarecare logică.

Cum Sfinxul priveşte direct către răsărit, Bauval şi Hancock presupun că trebuia să arate ca omologul său ceresc în ziua în care răsare, împreună cu soarele, exact la est, ceea ce se întîmplă doar la cele două echinoţii, primăvara şi toamna. Astrologia tradiţională consideră echinocţiul de primăvară ca fiind mai important. Epocile astrologice – a Peştelui, Vărsătorului şi aşa mai departe – sînt definite prin sectorul de cer (sau casa astrologică) identificat după constelaţia în care soarele răsare la echinocţiul de primăvară într-o anumită perioadă. Din cauza precesiilor echinocţiilor, constelaţiile se schimbă la circa 2160 de ani. Pentru cea mai mare parte a ultimilor 2000 de ani, soarele a răsărit în Peşti, aşadar am fost în

Era Peştelui. În 10 500 î.Hr. ne aflam în Era Leului, motiv pentru care Hancock şi Bauval cred că Sfinxul este sculptat în formă de leu.

Aceste etape ale demonstraţiei sînt doar presupuneri, ce pot sau nu să fie adevărate. Nici una nu este o dovadă şi nu există argumente independente în sprijinul lor. Putem să le acceptăm pe fiecare în parte „de dragul argumentului", rămînînd precauţi cu concluziile trase din ele, din moment ce nu putem fi siguri de premisele iniţiale.

Hancock şi Bauval argumentează că 10 500 î.Hr. reprezintă fabulosul Timp Primar *(tep zepi)* în care egiptenii cred că a început civilizaţia lor. Pe stela Sfinxului de la Giseh stă înscris, printre alte lucruri, „stăpîn al... măreţului loc al Primului Timp"[72], ceea ce ar arăta o legătură cu *tep zepi*. Bauval şi Hancock îşi susţin argumentele cu o simulare pe calculator a cerului, aşa cum apărea la 10 500 î.Hr., găsind altă corelaţie semnificativă petrecută în jurul acelui an. De fapt, aceste corelaţii nu au apărut doar la o anumită dată, ci s-au petrecut de mai multe ori, adeseori cu cîteva secole înainte sau după 10 500 î.Hr. De ce se tot întorc la acest moment precis în timp?

Metoda Bauval şi Hancock era de a găsi corelaţii semnificative între stelele şi constelaţiile de care erau interesaţi – Orion, Leu, Sirius şi Soare – pentru a le utiliza ca dovezi suplimentare că întregul complex Giseh a fost proiectat pentru a „încifra" importanţa anului 10 500 î.Hr. Din nou, un cerc vicios: se caută corelaţii numai pentru acel an. Logica după care au stabilit anul cu pricina este greşită de la bun început.

Pentru a demonstra asta, am utilizat SkyGlobe 3.6, acelaşi program de modelare utilizat şi de ei, pentru a găsi corelaţii posibile în anul 8700 î.Hr., care, după un raţionament de tip Hancock şi Bauval, ar fi putut fi la fel de semnificativ. De exemplu, la echinocţiul de primăvară din acel an, soarele răsărea exact în acelaşi moment cu Regulus, cea mai strălucitoare stea din Leu, numită „inima" de Bauval şi Hancock. De fapt, soarele acoperă Regulus în momentul răsăritului. Şi, exact în acelaşi moment, la sud, Centura Orionului se află în „poziţia Giseh" (aşa cum este ea stabilită de Robin J. Cook). Dacă aşa ceva s-ar fi întîmplat în 10 500 î.Hr., ar fi fost utilizat ca argument pentru semnificaţia deosebită a acestui an.

Este curios că Hancock şi Bauval trebuie să construiască aşa o complicată (şi controversată) demonstraţie pentru a explica semnificaţia astronomică a Sfinxului şi legătura lui cu Leul, cînd există o explicaţie mult mai simplă – una sugerată iniţial de nimeni altul decît de R.A. Schwaller de Lubicz.

El sublinia că, de-a lungul unei bune părţi din istoria veche a Egiptului, în ziua primului răsărit heliacal al lui Sirius – Anul Nou pentru ei, cea mai sacră zi din calendar – soarele răsărea în Leu.[73] Verificînd ideea lui Schwaller de Lubicz cu SkyGlobe, am descoperit că este corectă. Între 6000 î.Hr. şi 2500 î.Hr. soarele chiar a răsărit în Leu în ziua primului răsărit heliacal al lui Sirius. De aici, dacă Sfinxul era menit să reprezinte Leul şi fusese făcut să privească spre răsărit către dublura sa cerească, am fi putut avea un argument mult mai logic, şi mai puţin controversat, pentru a justifica poziţia sa, decît ideea că scopul era o trimitere către anul 10 500 î.Hr. Explicaţie ce mai are şi avantajul de a se potrivi cu teoria lui Robert Schoch referitoare la eroziunea produsă de apă, ce datează Sfinxul între 7000 şi 5000 î.Hr.

Avem un întreg puzzle aici. Chiar Schwaller de Lubicz, un adevărat erou pentru Hancock, Bauval şi West, a făcut aceste afirmaţii, aşadar este evident că le cunoşteau. Şi totuşi nici unul dintre autori nu dă atenţie demonstraţiei alternative, preferînd în mod evident să-şi vadă de ipoteza lor cu anul 10 500 î.Hr.

Punctul culminant în *Keeper of Genesis* este totuşi „descoperirea" existenţei unei camere secrete sub Sfinx, aşa cum a fost „revelat" prin corelaţii astronomice.[74] Considerată a fi cea mai mare dezvăluire din carte, se dovedeşte de fapt a fi partea cea mai şubredă. La echinocţiul de primăvară din 10 500 î.Hr., constelaţia Leului răsărea chiar la est de Sfinx şi apunea imediat sub privirile sale. În acel moment, soarele se afla sub orizont, la 12 sub labele din spate ale Leului. Bauval şi Hancock presupun că asupra acestui lucru încercau egiptenii să ne atragă atenţia. Aşa-numita lor „Sală a Genezei" poate fi găsită într-o poziţie analogă, la treizeci de metri sub Sfinx. Ce de secrete sînt acolo!

Chiar şi dacă ar fi corecte argumentele lor legate de importanţa lui 10 500 î.Hr. – şi am demonstrat că nu au o bază solidă –, de ce presupun că totul este legat de un mesaj încifrat, trimis peste timp pentru a ne dezvălui poziţia unei încăperi ipotetice? (Mai logic ar fi fost să presupunem că Sfinxul „se uită" la ceva foarte important.

Dacă îi urmăreşti azi privirea, descoperi un restaurant Pizza Hut/Kentucky Fried Chicken.)

S-au adus multe critici ipotezei astronomice făcute de Bauval şi Hancock. În timpul unui circuit de conferinţe pe coasta Alaskăi, Hancock s-a trezit în poziţia ingrată de a fi criticat de un covorbitor, reputatul astro-arheolog dr. E.C.Krupp de la Griffith Observatory, din California. Acesta a subliniat defectele demonstraţiei din *Keeper of Genesis,* în special faptul că Sfinxul ar fi trebuit să se afle pe celălalt mal al Nilului pentru ca presupusa sa identificare cu Horakhti (un alt nume al Sfinxului) să funcţioneze în legătura cu constelaţia Leului. Pe urmă, Krupp a amintit cît de nemulţumit este că Hancock contracarează astfel de critici invocînd „licenţe artistice" din partea constructorilor antici.[75]

Principala ipoteză a lui Hancock este că ar fi existat o civilizaţie avansată înainte de ultima glaciaţie, încheiată în jurul anului 10 500 î.Hr. ca rezultat al unui cataclism global ce a dus la topirea gheţii şi la creşterea nivelului mărilor. El afirmă că învăţătura acestei civilizaţii a supravieţuit filtrată de culturile ulterioare şi a avut ca rezultat construirea piramidelor, la 8000 de ani distanţă.

Hancock a continuat să-şi explice teoria şi să susţină semnificaţia anului 10 500 î.Hr. în cartea (semnată împreună cu soţia sa, Santha Faiia) *Heaven's Mirror (Oglinzile Cerului* – 1998) şi în serialul pentru televiziune, produs de Channel4 şi Discovery Channel, *Quest for the Lost Civilization (În căutarea civilizaţiei pierdute).* În ambele, el demonstrează ubicuitatea semnificaţiei acestei date în lumea antică examinînd cele mai misterioase şi mai exotice situri din Europa, America Centrală şi de Sud şi Orientul Îndepărtat. În toate aceste locuri descoperă modelări astronomice în susţinerea teoriei sale, toate dovedindu-se, la o verificare atentă, uşor de contrazis, discutabile, sau pur şi simplu eronate.

Un prim exemplu al acestei teorii îndoielnice se referă la impunătorul oraş cambodgian, Angkor, principalul punct de atracţie fiind marele templu hindus Angkor Wat, cea mai mare clădire cu caracter religios de pe glob. Angkor era capitala Imperiului Khmer, care a dominat Indochina între 800 şi 1500 d.Hr. Oraşul însuşi este înconjurat de o salbă de temple şi altare, toate izbitor de frumoase şi lucrate cu măiestrie.

Hancock dă Angkor ca exemplu perfect de „precum în ceruri, aşa şi pe pământ" – vechea idee că cerurile sînt cumva oglindite pe

Pământ. El susţine că unele temple şi altare au fost în mod intenţionat poziţionate pentru a reprezenta constelaţia nordică a Dragonului, cam în acelaşi fel în care a considerat că piramidele de la Giseh oglindesc Centura Orionului. Mai spune nu numai că acele clădiri reflectă Dragonul, dar şi că orientarea în plan este menită a ne arăta poziţia constelaţiei la echinocţiul de primăvară din – nu-i nici o surpriză – 10 500 î.Hr.[76]

Dacă stăm puţin pe gînduri, scenariul lui Hancock legat de Angkor este cu siguranţă cel mai puţin credibil dintre toate exemplele aduse de el în sprjinul teoriei anului 10 500 î.Hr. Pentru început, Angkor este un oraş cu totul nou, pornit de la zero, ridicat de khmeri după venirea lor la putere în secolul al nouălea d.Hr. Cele mai multe temple sînt datate după anul 1000 d.Hr.; Angkor Wat, de exemplu, a fost construit la sfîrşitul secolului doisprezece d.Hr. Hancock afirmase că piramidele au fost ridicate pe baza unui plan măreţ, întocmit cu 8000 de ani înainte. Asta suprasolicită credibilitatea ideii centrale. Chiar şi tradiţia celor mai puternice şcoli esoterice, ale căror planuri secrete au fost transmise iniţiaţilor de la o generaţie la alta, ar fi avut mari dificultăţi în a păstra viu un astfel de proiect de-a lungul acestei durate enorme. Acum ni se cere să credem că acelaşi plan a fost pus în operă la Angkor, la 3500 de ani după construirea piramidelor şi la 11 500 de ani de la conceperea planului.

Aşa-zisa potrivire între Angkor şi Dragon nu există de fapt. Hancock a fost extrem de selectiv, utilizînd doar anumite temple în planul său şi abandonîndu-le pe toate cele care nu se potriveau cu schiţa sa, dar chiar şi aşa forma rezultată nu corespunde decît într-un mod rudimentar cu Dragonul. Anumite stele şi anumite temple pur şi simplu nu se potrivesc, deşi Hancock susţine că autorii au creat o imagine exactă.

Uşurinţa cu care, din punctul nostru de vedere, pot fi discreditate teoriile lui Hancock face un deserviciu major subiectului pe care se străduie să-l promoveze: dezbaterea cît mai serioasă asupra misterelor, fără nici o îndoială reale, din trecutul umanităţii. În acţiunea întreprinsă pentru demontarea erorilor apare pericolul de a arunca copilul o dată cu apa din copaie, de a respinge orice ipoteză nouă şi îndrăzneaţă despre trecutul nostru şi de a condamna dovezile originare, anomaliile care l-au intrigat şi pe Hancock la început de drum. Ar fi un mare păcat să lăsăm teoriile dubioase singure pe cîmpul de luptă: sînt acolo mistere

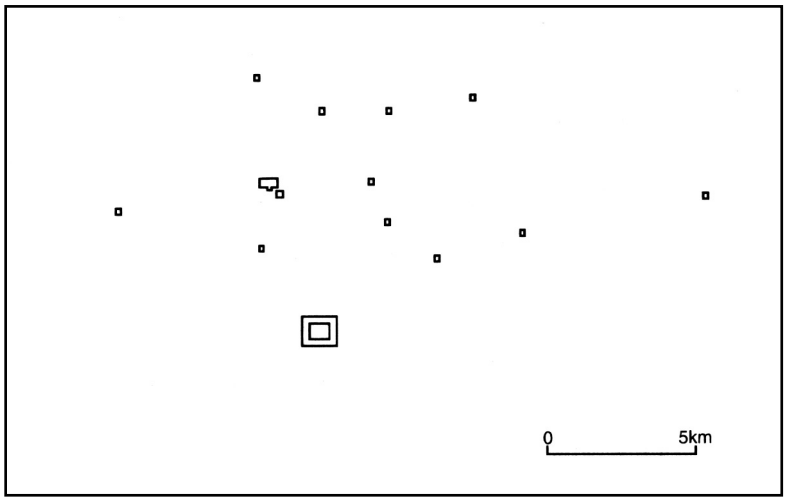

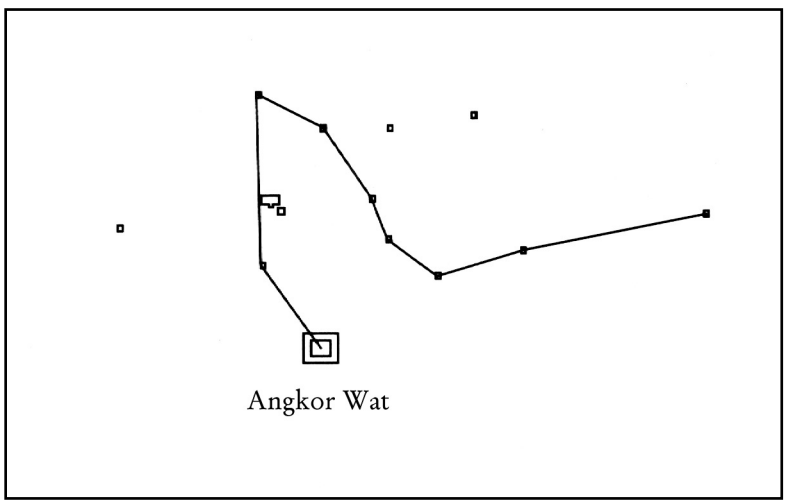

Sus: *planul templelor din Angkor.*
Jos: *corelația între constelația Dragonului și Angkor în varianta propusă de Graham Hancock.*

Pagina alăturată: *cea mai bună potrivire posibilă între Dragon și Angkor, pe baza datelor reale.*

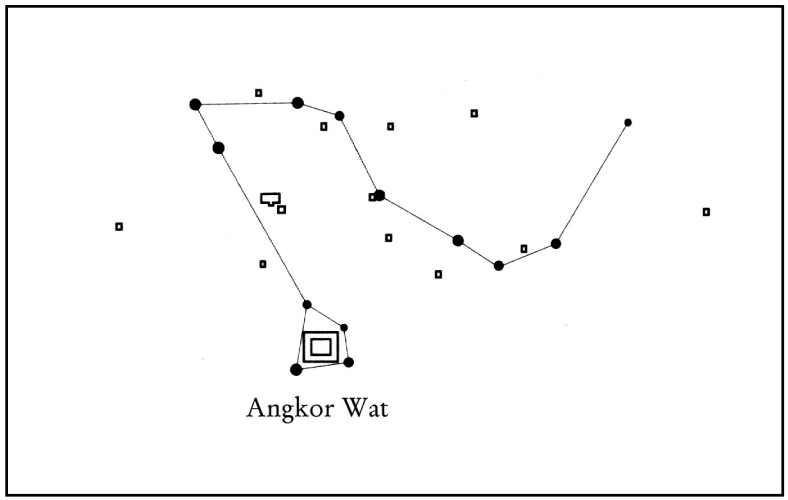

adevărate şi provocări la adresa paradigmei istorice. Mediul academic nu deţine toate răspunsurile.

Lucrarea lui Bauval şi Hancock este extrem de subiectivă, insistînd pe importanţa anului 10 500 î.Hr., deşi marea majoritate a argumentelor nu se susţin. În ciuda părţilor slabe din demonstraţia lor, ei par convinşi că s-a întîmplat atunci ceva cu o mare semnificaţie istorică, un lucru cu implicaţii pentru noi, cei de azi.

Profetul Cayce

Un indiciu poate că există în profeţiile „Profetului Adormit", mediumul american Edgar Cayce (1877-1945). Atît Bauval, cît şi Hancock par să facă aluzie la el, fără să dea gir informaţiilor sale spiritiste.

Conform biografiei autorizate – care, aşa cum vom vedea, doar aproximează întregul adevăr –, Cayce era un om obişnuit, cu teamă de Dumnezeu, un cetăţean din Kentucky care îşi dorise să devină pastor, dar eşuase în a-şi dovedi înzestrarea pentru învăţătură. A

ajuns vînzător într-o librărie, dar prestigiul l-a obţinut prin talentul său de a cădea în transă – în „somn“ –, în această stare diagnosticînd bolile şi indicînd tratamentul. Ulterior, a ajuns să „citească viaţa“, atît pentru indivizi, cît şi pentru un cerc de ucenici spirituali, prezicînd astfel viitorul şi dînd informaţii despre trecut. Ce-i interesant, dacă în timp ce se afla în stare conştientă avea concepţii creştine, căzut în transă amintea frecvent de vieţi trecute, reîncarnare, şi afirma că el însuşi fusese mare preot în Egiptul antic, un Ra Ta.

După Cayce, civilizaţia Atlantidei înflorise cu 200 000 de ani în urmă şi se stinsese în anul 10 500 î.Hr., unii supravieţuitori ajungînd în Egipt, pentru a construi Sfinxul şi Marea Piramidă între 10 490 şi 10 390 î.Hr. Moment legat şi de un exod din Munţii Caucazului către Egipt, condus de precedenta întrupare a lui Cayce, Ra Ta, această populaţie înlocuind băştinaşii de rasă galbenă. Atlanţii sosiseră în Egipt la scurt timp după acest moment.[77]

Influenţa lui Cayce asupra noii egiptologii se întinde dincolo de aceste detalii legate de presupusa lui viaţă anterioară. El este responsabil pentru introducerea celei mai emoţionante teme prezente azi în cărţile despre Egipt: ideea Sălii Arhivelor, o încăpere secretă aflată undeva în Egipt, conţinînd vechile cronici ale umanităţii, poate chiar secretul Atlantidei. După Cayce, refugiaţii din Atlantida au ajuns în Egipt după scufundarea insulei, în 10 700 î.Hr., aducînd cu ei arhivele civilizaţiei lor. În anul 10 500 î.Hr., aceste arhive au fost depuse în Sala Arhivelor, numită şi Piramida Arhivelor, o piramidă subterană. Acolo se află „cronicile poporului Zeului Unic încă de la sosirea omului pe Pămînt“[78]. Sala Arhivelor, ascunsă în piramida subpămînteană, se află între Sfinx şi Nil, şi este accesibilă printr-un tunel ce porneşte de lîngă laba din faţă dreapta a Sfinxului – după Cayce.

În prezentul nostru marcat de atmosfera *fin de siècle,* isteria Sălii Arhivelor este întreţinută cu grijă de cărţi, filme şi maşina de zvonuri a Internetului. Unde se află acest loc fabulos? Ce conţine? Cine îl va descoperi şi ce se va întîmpla cînd o va face? Deja a devenit, în toate sensurile posibile, varianta modernă a căutării Sfîntului Graal: dorit din tot sufletul şi aşteptînd să fie descoperit de cîţiva aleşi, precum legendarii Cavaleri ai Graalului, gata să sufere şi să lupte pentru a-l găsi şi a-i dezvălui secretele. Fără nici o îndoială, unii vor pieri în această încercare, dar aleşii vor izbîndi şi, cînd Lăcaşul Graalului va fi descoperit, civilizaţia noastră va fi transformată într-un mod miraculos. Ne vom înţelege trecutul şi chiar viitorul. Vom înţelege destinul omului şi adevărul despre zei. Cît vom fi de bucuroşi şi de recunoscători Cavalerilor Graalului care ne vor împărtăşi aceste secrete! Şi pentru că ei sînt aleşi, iar noi nu, îi vom vedea atunci şi pe ei ca pe nişte zei.

Elementele de bază ale poveştii vin de la Cayce. El a legat descoperirea Sălii Arhivelor de declanşarea schimbărilor la scară globală: „La sfîrşitul ciclului (1998), se va petrece o altă schimbare pe Pămînt, o dată cu întoarcerea Marilor Iniţiaţi care vor îndeplini profeţiile.“[79] El mai spune şi că 1998 marchează începutul „perioadei de pregătire pentru sosirea Stăpînului Lumii“.[80] Mulţi au asociat această declaraţie cu A Doua Venire a lui Iisus, deşi dă de bănuit că nu a propus chiar el această asociere. Se mai consideră şi că se referea la apariţia unei noi rase de fiinţe umane.[81] Conform Profetului Adormit, rezultatul final va fi:

> Prin schimbările produse, adevăratul americanism, conştiinţa universală exprimată şi manifestată prin frăţia oamenilor, ca în ordinul masonic, va fi legea după care se va conduce lumea.[82]

Poate că avea dreptate Cayce şi orice individ care se aruncă cu curaj în împlinirea profeţiei alege gîndul cel bun. Desigur, nici unul dintre noi nu are obiecţii de principiu faţă de ideea prezicerii cu exactitate de către medium a miraculosului sau faţă de ideea că informaţii din trecutul nostru îndepărtat ar putea influenţa în mod real, poate apocaliptic, timpurile noastre. Dacă el avea dreptate, atunci toate privirile trebuie să se îndrepte către numeroasele expediţii care, pe faţă sau în ascuns, încearcă să descopere Sala Arhivelor. Dar asta depinde de cîtă dreptate avea Cayce...

Din toate „citirile“ lui, adunate după 1909, 14 249 au fost păstrate pentru posteritate, dar în ciuda pretenţiilor adepţilor săi că sînt aproape în întregime exacte – „aproape de sută la sută“[83] –, este greu de găsit măcar una singură care să fie aşa! Printre prezicători, Edgar Cayce are cel mai deprimant palamares.

De exemplu, în februarie 1932, a fost solicitat să prezică cele mai importante evenimente pentru următoarea jumătate de secol. Cayce a prezis „destrămarea marilor puteri“ în 1936.[84] Rugat să fie mai exact, el a nominalizat Rusia, Statele Unite, Japonia şi Regatul Unit. Uimitor, suporterii lui Cayce privesc asta ca pe un succes, afirmînd că a prezis cu acurateţe începutul evenimentelor ce vor

duce la Al Doilea Război Mondial. În *Edgar Cayce on Prophecy,* editată de Association for Research and Enlightment (ARE), organizaţia discipolilor lui Cayce, Mary Ellen Carter semnalează următoarele evenimente petrecute în 1936: criza abdicării din Marea Britanie, începutul Războiului Civil în Spania, prima mare purificare întreprinsă de Stalin în Rusia şi formarea alianţei fasciste italo-germane.[85] Doar două evenimente din această serie s-au petrecut în ţări menţionate de Cayce şi este de discutat în ce măsură criza abdicării din Marea Britanie a constituit destrămarea naţiunii. Cele mai importante evenimente cu implicaţii asupra iminentului conflict global sînt cele din Spania şi alianţa italo-germană, dar Cayce nu menţionase aceste ţări. Chiar şi aşa, nici un eveniment nu a constituit o destrămare a marilor puteri la nivelul anului 1936. Şi ce s-a întîmplat cu Al Doilea Război Mondial? Cayce pur şi simplu nu a prezis sosirea conflictului mondial.

Dacă „citirile" alese de adepţii lui Edgar Cayce pentru marea lor acurateţe arată atît de dubios puse sub lupă, în celelalte ocazii el a fost şi mai vag. Întrebat în 1932 despre destinul campaniei lui Ghandi pentru independenţa Indiei, a răspuns că „depinde de indivizi"[86]. Iar în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, cineva l-a întrebat „Care este destinul lui Hitler?", la care marele profet a răspuns „Moartea!"[87] Cel puţin aici avea toate şansele să fi atins o precizie de sută la sută. Uimitor, nu este considerat un alt mare succes. În 1943, Cayce a prezis că în douăzeci şi cinci de ani – în 1968 – China nu numai că va fi o democraţie, dar şi o ţară creştină. Uimitor, prezicerea a fost publicată de ARE în 1968, argumentîndu-se implicit că ţara va fi curăţată de maoism, iar democraţia şi creştinismul vor prinde rădăcini.[88] Poate că este momentul să tăiem de pe listă şi această profeţie.

O altă predicţie mult lăudată se referă la reapariţia scufundatei Atlantide. În 28 iunie 1940, Cayce a făcut una dintre cele mai faimoase afirmaţii: „Poseidia (unul dintre numele folosite de el pentru Atlantida) va răsări iar. Aşteptaţi-vă la asta în 1968 sau 1969. Nu mai este mult!"[89] Această prezicere, aşa se afirmă, a fost împlinită cînd un enigmatic drum de piatră, ce ar putea fi realizat de mîna omului, a fost descoperit în 1969 sub apele din faţa coastei insulei Bimini, în Bahamas. Descoperirea „drumului din Bimini" a confirmat prezicerea lui Cayce? Poate. Dar, după Andrew Collins şi Simon Cox, mai multe persoane-cheie dintre cele care au descoperit

drumul nu erau absolut dezinteresate, fiind membre ale ARE, şi se aflau în căutarea unei confirmări a prezicerii lui Cayce referitoare la Atlantida şi Bahamas.[90] Mai mult, locuitorii din Bimini cunoşteau de mai mulţi ani de existenţa drumului şi se oferiseră, de fapt, să-l arate „descoperitorilor". În orice caz, descoperirea unor – hai să admitem, tentante – anomalii pe coasta Bimini nu constituie o dovadă pentru „răsăritul" Atlantidei.

Cayce a mai prezis şi că secretul construirii Marii Piramide va fi descoperit în 1958.[91] Dacă a fost descoperit, atunci este unul din cele mai bine păzite secrete din lumea asta. Cei mai mulţi dintre noi încă aşteptăm să-l aflăm.

De-a lungul secolelor s-au împlinit profeţii aparţinînd oamenilor de cele mai diverse credinţe şi concepţii despre viaţă. Pentru a fi aclamat şi recunoscut ca profet, este nevoie de oarece acurateţe. În ceea ce-l priveşte pe Cayce, cu excepţia cîtorva „citiri" medicale, dovezile sînt întristător de puţine. Faptul că un individ are succes cu o anumită capacitate paranormală nu înseamnă automat că are acelaşi talent şi în alte domenii ce ţin de paranormal.

În 1931, pentru a-şi promova opera, Cayce a fondat Association for Research and Enlightment (ARE), cu sediul central în Virginia Beach, Virginia. Pînă la moartea sa şi o bună bucată de timp după, a rămas o organizaţie obscură şi prost finanţată. De abia la începutul anilor 1970 se pare că a avut loc un aflux de membri înstăriţi. Azi, ARE este o organizaţie bogată, care a finanţat lucrări arheologice în Egipt şi în alte locuri pentru a confirma declaraţiile lui Cayce. De fapt, ARE a avut un rol major în conturarea egiptologiei moderne, atît a celei academice, cît şi a numeroaselor orientări moderne. Am văzut cum insistenţa lui Cayce asupra anului 10 500 î.Hr. şi-a găsit locul în lucrările apărute în tabăra noii ortodoxii, iar dovezile atît de subţiri sînt considerate fapte de cei mai mulţi autori ai domeniului. Dar ARE şi Cayce stau de asemenea în spatele a două figuri aflate, aparent, pe poziţii diametral opuse.

Mark Lehner – cel care a construit minipiramida pentru *Secrets of Lost Empires* – este cel mai proeminent egiptolog american aflat azi în Egipt şi este respectat pe plan internaţional. Cartea sa din 1997, *The Complete Pyramids (Totul despre piramide),* a fost aclamată ca o operă de căpătîi asupra acestui subiect spinos şi a fost promovată de instituţii importante, inclusiv de British Museum. Este mai puţin cunoscut faptul că, în 1974, a scris o carte pentru ARE, intitulată *The Egyptian*

Heritage, based on the Edgar Cayce Readings (Moştenirea egipteană, pornind de la „citirile" lui Edgar Cayce), în care încerca să reconcilieze enunţurile lui Cayce cu descoperirile egiptologiei moderne. În această lucrare de început, Lehner susţine că Marea Piramidă a fost construită ca o arhivă a cunoaşterii şi „un templu al iniţierii în Frăţia Albă".[92]

Fiul lui Edgar Cayce, Hugh Lynn Cayce, a selectat în 1973 cîţiva studenţi promiţători ai lui Lehner pentru a deveni „spionii" ARE în mediul universitar şi ARE le-a plătit studiile.[93] De asemenea, au finanţat datări cu carbon ale unor materiale prelevate din Marea Piramidă[94] (ce indică o vîrstă cu 3-400 de ani mai mare decît aceea stabilită iniţial, dar nu cu cei 8000 de ani speraţi de ARE). Azi, el nu mai este adeptul curentului Cayce şi pare să nu mai îmbrăţişeze punctele de vedere ale noii egiptologii, devenind un egiptolog cuminte. Poate că recentele critici aduse la ceea ce numeşte „arheologia de tip New Age, inspirată de informaţii revelate"[95] sînt o despărţire de asocierea sa din trecut cu ARE.

Dar Mark Lehner nu este singura persoană de pe Platoul Giseh care are motive să-şi manifeste recunoştinţa faţă de ARE. Uluitor, chiar principalului inamic al „piramidioţilor", dr. Zahi Hawass – aflat din 1987 în importanta poziţie de director al Platoului Giseh şi recent promovat subsecretar de stat pentru monumentele de la Giseh – i-a fost supervizată pregătirea de către ARE. Prin intermediul unor membri ARE, Hugh Lynn Cayce i-a aranjat acestuia o bursă la University of Pennsylvania, între 1980 şi 1987, loc în care şi-a dat şi doctoratul în egiptologie.[96] Hawass a păstrat de atunci legătura cu ARE şi este în mod frecvent lector la conferinţele organizaţiei ce au loc la cartierul general din Virginia Beach.

Este, cel puţin, curios că ambele figuri proeminente şi influente ale ortodoxiei egiptologice de la Giseh sînt legate de organizaţia lui Edgar Cayce.

Pentru prima şi ultima oară

Din cauza profeţiilor lui Edgar Cayce, Robert Bauval şi Graham Hancock par a fi foarte preocupaţi ca noi să credem că s-a întîmplat ceva cu totul special în anul 10 500 î.Hr. Cayce a prezis şi

lucruri pentru viitor, în special începînd cu anul 1998. Bauval şi Hancock acordă şi ei o mare importanţă anului 2000 deşi, încă o dată, confruntate cu dovezile, motivelele lor sînt uşor de pus sub semnul întrebării.

Ca mai toţi ceilalţi, autorii cred că anul 2000 va marca sfîrşitul Erei Peştilor şi începutul Erei Vărsătorului, cu consecinţe corespunzătoare asupra evenimentelor. Religia dominantă în Era Peştilor, reprezentată de cei doi peşti, a fost creştinismul, care are peştele printre simbolurile sale. Cu mai mult timp în urmă, în Era Taurului, aşa ni se spune, credinţe ale taurului, precum aceea în Apis, în Egipt, erau la mare preţ, aşa cum şi mai înainte fusese venerat berbecului în Era Berbecului.

Este un punct de vedere extrem occidental. Creştinismul a dominat Europa o mare parte din Era Peştilor, dar nu se poate spune că a dominat lumea în tot acest timp. Nu i-a atins pe băştinaşii americani, de exemplu, pînă în secolul şaisprezece, şi nici pe asiatici pînă în secolul şaptesprezece, iar expansiunea în Africa a avut loc şi mai tîrziu. Pe de altă parte, chiar această perioadă a fost martora naşterii unei alte religii majore, islamismul, iar apariţia sa în secolul şapte nu corespunde nici unei schimbări de eră astrologică.

Este o întreagă discuţie printre astrologi despre momentul exact în care o eră face loc următoarei, din cauză că nu toate constelaţiile au dimensiuni egale şi soarelui îi ia un număr diferit de ani să le parcurgă. Cînd se află soarele la jumătatea drumului între două constelaţii, cînd trece el cu exactitate dintr-o „casă" în următoarea? De fapt, astrologii nu gîndesc în termenii unei treceri abrupte, a unei schimbări bruşte, imediate, de la o eră la alta, ci mai mult prin perioade de tranziţie, de suprapunere, în care influenţa unei ere scade treptat în timp ce a următoarei creşte. Este deci un nonsens să discutăm despre *anul* schimbării: pe 1 ianuarie 2000 nu ne vom trezi cu toţii din mahmureală pentru a păşi în Era Vărsătorului. Relativ puţini astrologi plasează de altfel evenimentul în anul 2000, deşi majoritatea spun că efectele se simt deja. Cei mai mulţi afirmă că nu ne vom afla pe deplin în Era Vărsătorului decît peste trei secole, în jurul anului 2300. Unii o împing chiar mai departe, în 2700.[97]

Bauval şi Hancock, mai ales, se zbat să ne convingă de semnificaţia astrologică a anului 2000, deşi datele lor produc rezultate ciudate cînd calculează erele trecute. În *Keeper of Genesis*[98] ei oferă următoarele date:

Peşti	160 î.Hr. – 2000 d.Hr.
Berbec	2320 î.Hr. – 160 î.Hr.
Taur	4480 î.Hr. – 2320 î.Hr.
Gemeni	6640 î.Hr. – 4480 î.Hr.
Rac	8800 î.Hr. – 6640 î.Hr.
Leu	10.960 î.Hr. – 8800 î.Hr.

Au ajuns la acest tabel luînd în considerare o perioadă de 2160 ani pentru fiecare eră, pornind spre înapoi din anul 2000, dar se ajunge, în acest mod, la rezultate bizare. De exemplu, în 8800 î.Hr. – considerat de ei sfîrşitul Erei Leului – la echinocţiul de primăvară soarele răsărea în mod cert în Leu şi nu a ieşit din constelaţie decît trei secole de ani mai tîrziu. Este uşor de verificat.

Dar mai sînt şi altele. Este extraordinar cum Bauval şi Hancock se contrazic chiar în aceeaşi carte. Ei argumentează că legătura între piramide, Sfinx şi ceruri în 10 500 î.Hr., considerată de ei a marca Începutul Timpului, era şi începutul Erei Leului.[99] Dacă ar fi adevărat, atunci – după propriul lor sistem de calcul – Era Vărsătorului va începe de abia în 2460! Par atît de obsedaţi să aşeze o semnificaţie ambelor date – 10 500 î.Hr. şi 2000 d.Hr. – încît, aşa cum sesizează orice cititor atent, fac un raţionament dublu, aberant. Cînd discută semnificaţia anului 10 500 î.Hr., utilizează un argument, cînd discută anul 2000 utilizează un altul, fără să realizeze că argumentele se exclud unul pe celălalt. Dar de ce îşi bat capul? De ce au nevoie de demonstraţii atît de complicate pentru aceste date? Sînt ei legaţi de profeţiile lui Edgar Cayce, pentru care ambele date sînt foarte preţioase?

Un alt motiv pentru care Bauval şi Hancock acordă atîta importanţă anului 10 500 î.Hr. este semnificaţia sa astrologică. Data este, fără mare precizie, la jumătatea unui ciclu de precesie (puţin sub 13 000 de ani) distanţă de era noastră. Constelaţia aflată acum la echinocţiul de primăvară este imaginea în oglindă a ceea ce ei numesc „Începutul Timpului“, deşi asta se va întîmpla cu exactitate doar peste cîteva secole. Oricum, Bauval şi Hancock iau asta drept un semn că lumea intră în ceea ce ei numesc „Sfîrşitul Timpului“[100]. Deşi este neclar cît de precis este termenul lor, conotaţia pare evidentă. Dar trebuie spus că noţiunea nu era utilizată de egipteni, ci este o invenţie a autorilor.

Mulţi sînt obsedaţi azi de anul 2000, de Mileniu, şi este extrem de important pentru Bauval şi Hancock că anul în care cred atît de mult este aproape. În *Keeper of Genesis,* Bauval şi Hancock sugerează că, într-un fel, Marea Piramidă va „declanşa“ în anul 2000 Era Vărsătorului. (Desigur, profeţia poate fi uşor împlinită în acelaşi mod în care adepţii lui Cayce au considerat în 1968 că au descoperit Atlantida pentru a-i împlini profeţia.) Ei spun:

> Sîntem miraţi cum de a fost posibil ca înţelepţii din Heliopolis, aflaţi în zorii istoriei, să creeze un „instrument“ arhetipal, un instrument menit să declanşeze evenimente cu caracter mesianic peste ere – Era Piramidelor cînd punctul vernal se afla în Taur, de exemplu, Era Creştină în Peşti şi poate chiar un New Age în Vărsător?[101]

Orice este posibil. Sîntem mai uimiţi decît toţi ceilalţi de „înţelepţii din Heliopolis“, dar cele spuse în paragraful de mai sus par să sugereze fie că se ştia mai dinainte despre existenţa acestui „instrument“, fie că Bauval şi Hancock sînt păzitorii unei învăţături secrete, din care lasă să transpire pentru noi informaţiile după bunul lor plac, în măsura în care doresc să creeze în minţile noastre aşteptarea unor dezvăluiri iminente.

Încăperile subpămîntene

Încă legendara Sală a Arhivelor – fie că există sau nu – este o componentă a scenariului milenarist. Dacă există, avem toate motivele să credem că existenţa ei este deja manipulată în faţa maselor de către acei aleşi care îşi văd de scopurile lor cu mult înainte de dezvăluirea publică, în faţa presei. Deşi ar fi, fără nici o îndoială, cea mai mare descoperire arheologică din istorie, n-ar echivala cu mai mult de o picătură în ocean faţă de toate celelalte dezvăluiri promise.

Există Sala Arhivelor? Cu siguranţă, ideea unor înregistrări din timpuri străvechi poate fi întîlnită în toată istoria Egiptului. Poate cea mai importantă dintre aceste numeroase surse este papirusul Westcar, ce conţine o legendă despre însuşi Keops.[102] În el se spune cum Keops, constructorul Marii Piramide, dorea să ajungă la anumite secrete descoperite în sanctuarul lui Thoth, din Heliopolis, pentru a le utiliza în construirea piramidei. Fiul lui Keops, Hardadaf, i-a istorisit despre marele mag Ded'e, care ştia unde „au

fost ascunse lucrurile secrete din casa lui Thot“. Keops a trimis după Ded'e, care i-a măsturisit că lucrurile dorite se află ascunse în Heliopolis. Unii egiptologi cred că se referă la înregistrările originare din care au derivat textele piramidelor.[103] (Să notăm că această versiune a Sălii Arhivelor este localizată la Heliopolis.)

Mai tîrziu, mai ales în timpul stăpînirii arabe, au apărut o sumedenie de legende privitoare la scrierile secrete ascunse în Egipt[104], ceea era era de aşteptat, dat fiind respectul cu care era privită vechea civilizaţie de către noii sosiţi. Mai multe legende similare se referă la inscripţiile de pe coloanele din Egipt. Acestea au fost preluate de învăţătura masonică.

Herodot, istoricul grec care a vizitat Egiptul în secolul cinci î.Hr., a scris despre „încăperile subterane aflate în colina pe care se află piramidele, pe care Keops le-a construit ca mormînt pentru sine, în insula formată în canalul secat al Nilului“[106]. Adeseori se consideră că asta înseamnă că lui Herodot i s-a spus că Keops a fost îngropat lîngă Marea Piramidă. O primă intrepretare sugerează că a fost construit un complex de cavouri lîngă Platoul Giseh, chiar dacă nu neapărat lîngă Marea Piramidă.

În *Gods of Eden,* Andrew Collins dezvoltă ideea unui complex de galerii şi încăperi săpate în platou, subliniind că este vorba de calcar, în care apar în mod natural peşteri.

Există multe legende referitoare la ascunzătoarea secretă a învăţăturii egiptene. Grecii, arabii şi, mai tîrziu, francmasonii, cu toţii vehiculează poveşti despre înscrisuri încifrate sau ascunzători cu papirusuri aflate undeva în Egipt, aşa că profeţiile lui Edgar Cayce nu sînt ceva nou. Dar el nu este singurul medium influent care a promovat o asemenea idee.

În anii 1920, mediumul britanic H.C. Randall-Stevens a apărut cu informaţii de sorginte spiritualistă despre Marea Piramidă şi Sfinx. Foarte

Pagina alăturată: *diferite schiţe ale galeriilor şi încăperilor presupuse a exista sub Sfinx.*
Sus: *schiţă realizată de H.C. Randall-Stevens în 1927.*
Centru: *versiunea lui H. Spencer Lewis din 1936. Cu excepţia unei încăperi adăugate în partea din spate a Sfinxului, este identică celei date de Randall-Stevens.*
Jos: *„Sala Genezei“ propusă de Bauval şi Hancock.*

Secţiune şi releveu prin Sfinx cu marcarea templului, galeriilor şi încăperilor subterane.
Schiţele nu sînt realizate la scară.

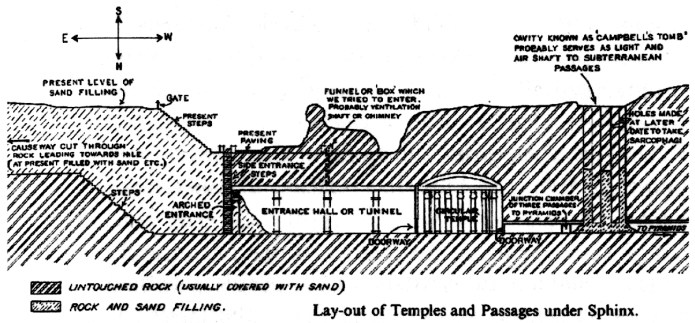
PRESENT LEVEL OF SAND FILLING
GATE
PRESENT STEPS
CAUSEWAY CUT THROUGH ROCK LEADING TOWARDS NILE (AT PRESENT FILLED WITH SAND ETC.)
STEPS
ARCHED ENTRANCE
PRESENT PAVING
SIDE ENTRANCE STEPS
FUNNEL OR 'BOX' WHICH WE TRIED TO ENTER. PROBABLY VENTILATION SHAFT OR CHIMNEY
ENTRANCE HALL OR TUNNEL
DOORWAY
CIRCULAR CHAMBER
JUNCTION CHAMBER OF THREE PASSAGES TO PYRAMIDS
CAVITY KNOWN AS 'CAMPBELL'S TOMB' PROBABLY SERVES AS LIGHT AND AIR SHAFT TO SUBTERRANEAN PASSAGES
HOLES MADE AT LATER DATE TO TAKE SARCOPHAGI
UNTOUCHED ROCK (USUALLY COVERED WITH SAND)
ROCK AND SAND FILLING.
Lay-out of Temples and Passages under Sphinx.

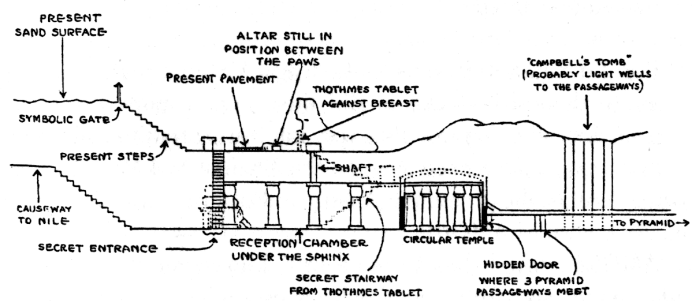

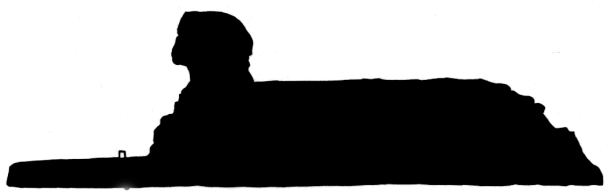

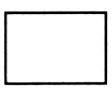

asemănătoare cu cele ale lui Cayce. Dacă la Profetul Adormit această cunoaştere era legată de faptul că descindea direct din supravieţuitorii Atlantidei, care scăpaseră şi se refugiaseră în Egipt, de această dată sîntem conduşi la astronomul numit Mizrahiml. Randall-Stevens spune:

> În prezent, numeroase papirusuri şi relicve încă mai sînt ascunse sub Sfinx, în numeroase coridoare. Vor fi găsite în curînd şi oferite spre lectură lumii întregi.[107]

> Manuscrisul Osiran mi-a spus că acest colos uriaş şi impozant este ornamentul aflat deasupra unei săli ce comunica cu piramidele prin culoare subterane radiare.[108]

> Va fi, eventual, descoperit un templu sub Sfinx, aflat în legătură directă cu alte temple şi încăperi şi cu un templu sau o sală uriaşă sub Marea Piramidă.[109]

Randall-Stevens dă o schiţă a încăperilor şi culoarelor aflate sub Sfinx, în Platoul Giseh, şi adaugă acest paragraf descriptiv:

> Emigranţii din Atlantida erau oameni care se conduceau după legile masoneriei cosmice, iar cei ajunşi în Egipt au ridicat centre de iniţiere masonică din care era administrată ţara.[110]

Dar Randall-Stevens îşi descoperise cu adevărat ideile în lumea spirituală – asemeni lui Cayce – sau aveau ele o sursă mult mai terestră? În urma investigaţiilor descoperim o tradiţie foarte interesantă, de care amîndoi sînt conştienţi – Ancient an Mystic Order Rosae Crucis, cea mai importantă societate rosicrucianâ americană, cunoscută în general ca AMORC.

AMORC, foarte cunoscută prin publicitatea agresivă şi cursurile prin corespondenţă extrem de bine organizate, a fost fondată la începutul anilor 1920 de Harvey Spencer Lewis, decedat în 1939. El fusese iniţiat în Ordinul Rosicrucian în marele centru ocult din Toulouse, în sudul Franţei, şi fondase AMORC pentru a studia (după una din broşurile sale) „misterele timpului şi ale spaţiului; conştiinţa umană; natura materiei; perfecţionarea corpului fizic... dezvoltarea voinţei; descoperirile importante din chimia şi fizica rozicruciană." Mai mult, ordinul pretindea că descinde direct din şcolile de mistere ale Egiptului antic.

Spencer Lewis susţinea că deţine cunoştinţe secrete despre Platoul Giseh: într-adevăr, ideea unui complex de tuneluri şi încăperi sub Giseh, legînd Sfinxul de Piramide, este o temă centrală a sistemului de gîndire AMORC. Lewis spune că informaţia era preluată din „arhivele rosicruciene", deşi nu oferă nici o dovadă în acest sens.[111] Interesant este că schiţa acestor culoare şi încăperi, aflată în documentele AMORC, este practic identică cu aceea a lui Randall-Stevens, asemănarea fiind atît de mare încît nu poate fi pusă pe seama unei coincidenţe. Iar relatarea lui Lewis despre sosirea atlanţilor în Egipt seamănă cu aceea a lui Cayce (deşi descrierea făcută de Cayce Sălii Arhivelor este diferită de aceea furnizată de Randall-Stevens şi Lewis.)

Planurile lui Bauval şi Hancock plasează „Sala Genezei" mai mult sau mai puţin în acelaşi loc faţă de documentele AMORC. Existenţa lor pare a fi o confirmare a faptului că Bauval şi Hancock, utilizînd metode astronomice, au dovedit în mod independent afirmaţiile făcute în ultimii optzeci de ani de organizaţiile oculte. Dar cei doi autori chiar au prezentat ei secrete esoterice publicului larg, dîndu-ne şansa, pentru prima dată, să participăm la misterele antice? Din nefericire, răspunsul este negativ. Din punctul nostru de vedere, Bauval şi Hancock doar vor să dea impresia unor argumente obţinute prin metode independente: am văzut că argumentele oferite de ei pentru amplasamentul Sălii Genezei sînt o încropeală.

Este noua ortodoxie doar o reciclare a mai vechilor teze oculte? Nu-i nimic rău în a prezenta publicului pasionat concepte vechi, mistice, fie ele venite şi de la AMORC sau francmasonerie. Dar dacă asta este situaţia, de ce nu vor să recunoască?

Tentativele lui Bauval şi Hancock de a face o legătură între Începutul Timpului egiptean – *tep zepi* – şi Era Vărsătorului au scopul de a stîrni o stare de aşteptare din partea cititorilor. Tot ceea ce au scris pînă acum pare a fi dirijat către această conexiune, lăsînd impresia că un mare secret va fi dezvăluit în curînd, iar ei sînt păzitorii acestuia. Cu alte cuvinte, Hancock şi Bauval par a face parte, cu sau fără intenţie, dintr-un program menit să-şi atingă apogeul în momentul sosirii noului mileniu şi în primii ani ai secolului douăzeci şi unu.

Informaţii despre natura acestui program pot fi obţinute din tonul tot mai mesianic al mesajelor lor pe Internet, aşa cum este cel trimis de Robert Bauval în 29 iulie 1998:

Mileniul se apropie cu viteză. Mai au mult de lucru toţi cei care simt că trebuie să ia parte la aceste căutări, în special pentru a aduce mult dorita schimbare spirituală şi intelectuală pe această planetă. Fără nici o îndoială, Giseh joacă un rol major în piesa asta.[112]

Sau cel de la Hancock, din 14 august 1998:

Aflată pe muchia de cuţit a noului mileniu, la capătul unui secol de nemaiîntîlnite rele şi băi de sînge, în care lăcomia a înflorit, umanitatea trebuie să facă o alegere fermă între materie şi spirit – *între întuneric şi lumină* (sublinierea noastră).[113]

Din punctul nostru de vedere, febra mesianică nu este un accident: Hancock şi Bauval, la fel ca alţi indivizi sau organizaţii, par să lucreze la împlinirea unui scop alimentat de un adevărat zel misionar.

Magia Mileniului

În octombrie 1998, Bauval a anunţat înfiinţarea „Project Echinox 2000“, constituit de doisprezece autori (plus el însuşi), pe care îi numeşte „Magic 12“. Componenţa grupului nu era stabilită la data scrierii cărţii, dar îi includea la început pe Graham Hancock, John Anthony West, Andrew Collins şi, desigur, pe Robert Temple. Alte nume menţionate de Bauval în acest context erau cele ale lui Colin Wilson, Michael Baigent, Christopher Knight şi Robert Lomas.

Ideea era că Magic 12 va susţine o serie de conferinţe în diferite locuri de pe glob în zilele cheie ale anului astronomic 1999 – echinocţiile şi solstiţiile. Locurile stabilite au fost alese din lista siturilor hermetice, incluzînd Giseh, Alexandria, Stonehenge şi San Jose (sediul central AMORC). Bauval afirma că „principalul obiectiv este îndeplinirea unui ritual la scară globală“, simbolizînd reîntoarcerea tradiţiei hermetice egiptene.[114] Evenimentele de pe parcursul anului vor culmina la miezul nopţii de 31 decembrie 1999 cînd, de pe o platformă ridicată în faţa Sfinxului, Bauval şi cei doisprezece vor transmite „un mesaj către planetă“. El mai afirma şi că evenimentul va marca „întoarcerea zeilor“ în Egipt.[115]

Indiferent dacă se va dovedi sau nu complice Marea Eneadă cu regia lui Bauval, iar reîntoarcerea va coincide cu momentul acestei proclamaţii, nu sîntem uluiţi decît de faptul că dr. Zahi Hawass a aprobat ca evenimentul să aibă loc în faţa Sfinxului. Firme precum Coca-Cola şi IBM ar fi fost fericite să plătească multe milioane pentru a-şi asigura acel spaţiu de reclamă pentru marea petrecere a Mileniului. De ce i-a fost dată aprobarea tocmai lui Bauval?

Proiectatul moment include un concert maraton şi un laser-show de douăsprezece ore, regizat şi prezentat de Jean-Michel Jarre, programat să înceapă după apusul zilei de 31 decembrie 1999 şi să se încheie la răsăritul soarelui în ziua de 1 ianuarie 2000, cuprinzînd „Mesajul către planetă“ făcut de Bauval la miezul nopţii. Zvonul în lumea show-biz-ului este că ultimul album al lui Jarre, pregătit să fie lansat la sfîrşitul anului 1999, este o continuare a *Echinox*, apărut în anii 1980, şi, la fel ca proiectul lui Bauval, poartă titlul *Echinox 2000*. Coincidenţa numelor sugerează o înţelegere prealabilă între cei doi.

Proiectul lui Bauval este finanţat de Concordium, o fundaţie non-profit cu sediul în New York, ce sponsorizează cercetările în domeniul tehnologiilor alternative şi în filozofie sau, cu cuvintele lui Bauval, „aduce iluminarea şi spiritualitatea în lume“[116]. El şi-a stabilit baza („Phoenix Experiment Base“) în satul de lîngă Sfinx, Nazlet-el-Samman, pentru a monitoriza de la Giseh toate activităţile organizate în întîmpinarea Mileniului.

Nu-i nimic rău în a oferi măreţul spectacol al mileniului pe acest fundal uimitor, nici în a dori pacea şi iubirea pe pămînt. Dar să nu uităm că o parte intrinsecă a spectacolului este anunţarea întoarcerii vechilor zei egipteni. Poate că este mai degrabă o întorsătură de frază poetică sau un fel de metaforă, dar, aşa cum vom vedea, o parte a planului pe care l-am descoperit presupune că zeii sînt reali şi că ei se întorc.

Credinţa că este iminentă a doua sosire a zeilor antici – o dată cu transformarea globală – nu este apanajul lui Robert Bauval şi Graham Hancock. În noua ediţie din *The Sirius Mystery,* Robert Temple sugerează că anticii zei amfibii, Nommo, care se află acum într-o stare de conservare şi orbitează în jurul lui Saturn, sînt gata să se întoarcă pe Pămînt. El spune pe un ton lugubru că „aceste lucruri... ne vor afecta pe toţi mai repede decît ne gîndim“[117].

În mintea acestor nou apăruţi misionari ai Vărsătorului, evenimentele iminente fie vor avea loc acolo, fie vor fi legate de Platoul Giseh.

CAPITOLUL 2

Lucruri stranii la Giseh

Azi, totul este contradictoriu la Giseh. Clipă de clipă sînt lansate nenumărate zvonuri şi contrazvonuri despre săpături clandestine, diverse ascunzători şi – de departe cel mai interesant lucru – descoperiri secrete ce vor transforma cumva lumea. Acţiunile şi zvonurile s-au intensificat după calendarul unui program menit să atingă apogeul la sosirea mileniului. Dar ce se ascunde în spatele campaniei? Şi putem separa adevărul dintre numeroasele zvonuri despre Giseh?

Oficial, nu se întîmplă nimic deosebit la Giseh, cu excepţia închiderii pentru „curăţenie“ a Marii Piramide în 1 aprilie 1998, ceea ce pare plauzibil, deoarece miile de turişti lasă o incredibilă cantitate de gunoaie şi provoacă condensul pe bătrînii pereţi din interior. Combinaţia între respiraţie şi transpiraţie poate provoca deteriorarea piramidei; mai mult, unele lucrări de renovare erau absolut necesare – pentru îmbunătăţirea sistemului de iluminare, de exemplu. Dar dincolo de operaţiunile anunţate pentru curăţenie şi renovarea instalaţiei electrice s-a sugerat, de către mai multe surse – unele mai de încredere decît altele – că şi alte activităţi au loc la Giseh: străpungerea unor tuneluri secrete, în interiorul Marii Piramide şi pe Platou; cercetări clandestine, efectuate de grupuri discrete, după fabuloasele încăperi ascunse şi vechile lor secrete; conspiraţii din belşug. Cu oarecare cinism, ne-am dirijat atenţia către Giseh, aşteptîndu-ne la un şoc.

Este o oarecare ipocrizie în atitudinea oficialităţilor egiptene faţă de vizitatorii Marii Piramide. Mulţi turişti sînt luaţi în derîdere, pe bună dreptate, deoarece adepţii New Age, americani şi europeni, par să considere piramidele ca fiind ale lor şi privesc de sus

autorităţile egiptene sau pe oricine altcineva ar încerca să limiteze entuziasmul cu care desfăşoară şedinţe de meditaţie în interiorul piramidelor, afară sau chiar în vîrful acestora. Ei ajung în Egipt cu intenţia declarată de a pune stăpînire pe bijuteria coroanei acestei colonizări New Age. Se cocoaţă şi psalmodiază peste tot, indiferenţi la sentimentele localnicilor: cu un deceniu în urmă, un număr de 350 de oameni au intrat în Marea Piramidă pentru o meditaţie în grup sub eticheta „Harmonic Convergence", un număr uriaş faţă de dimensiunile reduse ale Camerei Regelui şi atmosfera „închisă" din masivul de piatră, mai ales în cazul unui aflux masiv de oameni.

Se recunoaşte public că grupurilor „metafizice" li se permite de fapt – contra unei taxe – accesul în Marea Piramidă după ce Platoul Giseh a fost închis seara pentru marele public. De fapt, în decembrie 1997, cînd dr. Zahi Hawass a anunţat închiderea piramidei, a specificat că această înţelegere va funcţiona în continuare.[1]

Dar nu toţi vizitatorii îşi ţin ochii închişi în meditaţie sau lipiţi de ghidurile de călătorie. Unii călători demni de încredere au raportat dovezi ale unor lucrări efectuate în încăperile auxiliare, o serie de camere cu bolta joasă, nu mai înalte de un metru, aflate deasupra Camerei Regelui. (Se consideră că au fost excavate pentru a uşura apăsarea exercitată de presiunea miilor de tone de piatră ce ar fi devenit periculos de mare asupra tavanului Camerei Regelui, deşi au fost exprimate unele îndoieli asupra rolului acestor încăperi.[2])

Zvonurile legate de aceste încăperi, dar şi de alte lucrări clandestine din piramidă, sînt atît de tentante încît şi noi, împreună cu cercetătorul şi scriitorul Simon Cox, ne-am grăbit să pornim către Egipt, ajungînd acolo cu o zi înainte ca Marea Piramidă să fie închisă pentru cele opt luni de „curăţenie şi renovare". Şi totuşi, Marea Piramidă încă nu fusese redeschisă la 1 ianuarie 1999, iar de la Centrul Cultural Egiptean din Londra ni s-a spus că nu va mai fi redeschisă publicului.

Viziunea tunelurilor

Este cunoscută cel puţin una dintre încăperile neexplorate din Giseh: dacă ne asumăm că uşa lui Gantenbrink este cu adevărat o intrare către ceva, atunci ea trebuie deschisă către acel ceva. Către

ce? Ca şi cu toate celelalte petrecute la Giseh în aceste zile, şi povestea asta are un substrat.

Inginerul german specializat în roboţi a făcut descoperirea în 22 martie 1993, a doua zi după ce Zahi Hawass a fost concediat din cauza scandalului provocat de furtul unei statuete din Dinastia a IV-a (deşi Graham Hancock sugerează că această concediere este, de fapt, cumva legată de descoperirea germanului).[3] Cel care l-a concediat pe Hawass, dr. Muhammed Bakr, preşedinte al Consiliul Suprem al Antichităţilor, a fost la rîndul lui mazilit trei luni mai tîrziu. El susţine că o „mafie" – care controlează în ultimii douăzeci de ani tot ce-i legat de piramide – este responsabilă pentru asta.[4]

Hawass însuşi a lipsit de la biroul său doar pentru o lună, fiind reinstalat în aprilie 1994. Timpul acesta şi l-a petrecut în California, ceea ce poate fi semnificativ, iar – aşa cum scria Chris Ogilvie-Herald în revista *Quest for Knowledge,* al cărei editor era pe atunci – reinstalarea sa „se spune că a fost determinată de o intervenţie americană"[5].

După ce Robert Bauval a prezentat presei, în 16 aprilie 1993, descoperirea lui Gantenbrink, German Archaeological Institute din Cairo a reacţionat la descoperire tratînd-o ca lipsită de importanţă (poate pentru că strugurii erau acri?). Dr. Bakr a mers mult mai departe, fiind primul care a declarat-o o păcăleală.[6]

Lui Gantenbrink i s-a refuzat permisiunea de a-şi continua lucrările din cauza încălcării protocolului în modul în care a făcut cunoscută presei descoperirea. Aşa cum am descris în capitolul precedent, Gantenbrink a fost ţapul ipăşitor pentru graba şi indiscreţia lui Robert Bauval, ceea ce nu l-a împiedicat pe Graham Hancock să-l prezinte pe Gantenbrink ca pe un martir şi o victimă a autorităţilor egiptene – subliniind că este vorba de o conspiraţie. El a scris mai tîrziu, în 1996, în revista *Nexus:* „Motivul oficial al Egyptian Antiquities Organization... era acela că Gantenbrink scăpase ştirea descoperirii către presa britanică, iar această faptă încălca o «regulă» a arheologiei."[7]

După publicitatea făcută descoperirii, nu s-a mai întîmplat nimic legat de camera din puţ pînă în 1996, cînd o nouă echipă, egipteană, a decis să continue cercetările. Era condusă de dr. Farouk El Baz, un prieten apropiat al lui Zahi Hawass, specialist în dispozitive de teledetecţie (tehnologia utilizată de sateliţi pentru a cerceta solul şi subsolul), un

geofizician egiptean care lucrase la NASA în cadrul programului Apollo de aselenizare. Compania canadiană Amtex s-a implicat şi astfel a ajuns la Giseh echipament de un milion de dolari. Intenţia lor era de a deschide uşa lui Gantenbrink în direct la televiziune, dar nu s-a întîmplat aşa.[8] În ianuarie 1998, Hawass promisese că uşa va fi deschisă pînă în luna mai a acelui an.[9] Nu numai că acest moment istoric nu s-a materializat, dar nu s-a dat nici o explicaţie pentru absenţa lui.

Mai ales un zvon foarte persuasiv şi persistent a circulat, conform căruia a fost săpat în secret un tunel pînă în Camera Gantenbrink din cea mai joasă cameră auxiliară aflată deasupra Camerei Regelui, botezată Camera Davidson după diplomatul britanic Nathaniel Davidson care descoperise în mod oficial încăperea în 1765, deşi sînt indicii că existenţa ei era cunoscută deja.[10] (Celelalte camere auxiliare au fost descoperite de colonelul Howard Vyse în 1837, care le-a botezat cu numele unor figuri importante în societatea britanică, precum Wellington sau Nelson.) Intrarea în Camera Davidson este dificilă: o scară oarecum nepotrivită este sprijinită de peretele dinspre Marea Galerie pînă la 8,7 metri înălţime, dar se opreşte înainte de a ajunge la tavan. Ultimii metri sînt parcurşi prin căţărare pe o sfoară, apoi urmează o răsucire inconfortabilă şi străbaterea unui tunel pînă în camera propriu-zisă. Davidson, ca şi celelalte încăperi auxiliare, are doar un metru înălţime şi este imposibil să stai în picioare, iar podeaua este neregulată, alcătuită din plăcile de granit ale tavanului Camerei Regelui. Nefiind gîndită pentru a fi vizitată, constructorii nu au finisat-o.

A fost într-adevăr săpat un tunel din Davidson pînă în Camera Gantenbrink, aşa cum se aude? Circulă nenumărate zvonuri referitoare la Egipt. Multe pornite de la oameni fără nici cea mai mică legătură cu faptele concrete de la Giseh. Se crede că sursa acestui zvon a fost Thomas Danley, acustician şi consultant NASA pentru două misiuni ale navetei spaţiale, specializat în „levitaţia acustică“ (ridicarea obiectelor de la sol prin utilizarea sunetelor şi a vibraţiilor). În octombrie şi noiembrie 1996, el a participat la un proiect oarecum controversat al Fundaţiei Joseph M. Schor, împreună cu o echipă de filmare condusă de documentaristul şi producătorul american Boris Said. Urmau să facă experienţe acustice filmate în Marea Piramidă şi aveau permisiunea să petreacă acolo patru nopţi.

Prinzînd o astfel de ocazie, Danley şi echipa au urcat în Camera Davidson, unde aflaseră că fusese redeschis un tunel săpat la

începutul secolului nouăsprezece. Primele săpături fuseseră demarate de Giovanni Battista Caviglia (1770-1845), o personalitate ciudată printre egiptologii secolului nouăsprezece. Comandant de vas din Genova, era ocultist şi hermetist. Devenise convins că piramidele conţin mari secrete. El a condus cele mai importante lucrări de la Giseh între 1816 şi 1820, primele săpături arheologice pe scară largă efectuate în regiune.

Ce este interesant, Caviglia dorea să sape un tunel din Camera Davidson pentru a intersecta puţul de aerisire din Camera Reginei, deoarece credea că se găseşte acolo o încăpere secretă.[11] Uimitor, descoperirea lui Gantenbrink din 1993 părea să dovedească dreptatea sa. Lucrările lui Caviglia fuseseră abandonate după aproape trei metri, probabil din cauza condiţiilor de lucru foarte dificile. Tunelul a fost acoperit apoi cu dărîmături şi a fost uitat. Oricum, în noiembrie 1996, Danley s-a tîrît pînă la el şi a descoperit că fusese continuat recent cu încă zece metri, lucrare ce, în mod evident, era în curs. A mai descoperit şi saci cu materialul excavat depozitaţi în camera auxiliară superioară. Danley a arătat descoperirile sale inspectorului desemnat să-i însoţească şi a fost consternat să afle că acesta nu ştie nimic de aceste săpături, dar a fost de acord să raporteze superiorului său, Zahi Hawass. La întoarcere, Danley a raportat cele văzute la Giseh atît la radio cît şi prin Internet.[12]

Într-o a doua vizită efectuată în februarie 1997, Danley a văzut că un nou cablu electric urcă pe peretele Marii Galerii spre tunelul ce duce la Camera Davidson, indicînd că lucrările continuă acolo sus, departe de privirile altora. Cînd am vizitat Marea Piramidă însoţiţi de Simon Cox, în primăvara lui 1998, am văzut că o cameră video fusese instalată pe tavanul Marii Galerii, dar că nu era orientată în jos, aşa cum ar fi fost normal dacă se dorea verificarea turiştilor care intrau, ci era înclinată în aşa fel încît să surprindă pe oricine ar fi intenţionat să urce spre Camera Davidson.

În iulie 1997, un „egiptolog independent“ american, Larry Dean Hunter, a vizitat piramida pentru a verifica povestea lui Danley. Fusese trimis acolo de Richard Hoagland (celebru pentru studierea chipurilor de pe Marte şi avînd un rol major în cercetările noastre ulterioare).[13] Hunter nu s-a căţărat de fapt în Camera Davidson, ci a fotografiat cablul, camera video şi cîţiva saci cu moloz aflaţi în Marea Galerie. Ciudat, s-a întors de acolo doar cu imaginea sacilor şi o bucată de calcar ce ar fi putut fi luată de oriunde. Ceea ce

intenţionaseră să realizeze el şi Hoagland era neclar şi, din cauza publicităţii făcute de Hoagland acestei non-poveşti, descrierea lucrărilor din Camera Davidson, făcută la prima mînă de Danley, a fost eclipsată. (În mod curios, website-ul lui Hoagland nu-l menţionează deloc pe Danley.)

Hunter l-a implicat şi pe Mohammed Sherdy, editor al cotidianului *El Wafd*. Cum Zahi Hawass a negat că se petrece ceva în camerele auxiliare în afară de „curăţenie", Hunter a ajuns la concluzia că se ascundea un lucru serios. Ori erau întreprinse lucrări despre care autorităţile nu ştiau nimic, ori autorităţile ştiau şi acopereau totul. Dar, în iulie 1997, în cursul unei întîlniri cu Hunter şi Sherdy la redacţia acestuia, Hawass a adus ca dovadă în sprijinul său un fax de la cineastul Boris Said, care făcuse parte din echipa lui Danley, şi care nega faptul că ar fi ştiut ceva de lucrările secrete.[14] Sherdy declară că ulterior i-a fost permis accesul în Camera Davidson şi nu a văzut nici un tunel.

Nimic nu-i simplu la Giseh. Într-un interviu din ianuarie 1998, Said a confirmat că un „tunel nou" a fost săpat din Camera Davidson, dar a adăugat, cumva confuz, că nu vede nimic rău în asta, fără a oferi alte explicaţii pentru declaraţia sa. A mai spus doar: „Ei (egiptenii) sapă peste tot pe Platou."[15]

Mulţi şi-ar pune întrebarea de ce nu trebuie să sape egiptenii, secret sau pe faţă, la Giseh? Este ţara lor şi moştenirea lor, nu sînt o colonie occidentală. Puţini străini ar obiecta pentru săpături întreprinse în alte locuri, cum ar fi marea cetate ridicată de Saladin şi care domină oraşul Cairo. Problema este că monumentele Egiptului antic sînt considerate ca aparţinînd patrimoniului omenirii: chiar preşedintele Hosni Mubarak a spus asta în 1998.[16] Orice s-ar întîmpla într-un sit antic – Karnak, Luxor sau Giseh – trebuie făcut public lumii după o lege nescrisă. Egiptul antic aparţine tuturor şi ori de cîte ori cineva îi stîrneşte praful trebuie să ştim cu toţii despre asta: este acordul general pe care se bazează toate lucrările şi descoperirile majore. În ce priveşte descoperirile notabile, egiptologia trece peste orice politică, aşa că dovezile despre săparea unor tuneluri secrete, nu numai în orice sit antic, ci chiar în Marea Piramidă, au o mare importanţă.

În martie 1997, la cîteva luni după raportul Danley, Hawass a afirmat categoric: „Nu există lucrări secrete la Giseh."[17] Singura concluzie posibilă, din punctul nostru de vedere, este că o persoană

anume pare a fi, să spunem, cel puţin parcimonioasă cu adevărul referitor la unele neregularităţi legate de lucrări arheologice majore.

În februarie 1998, colegul nostru Simon Cox a văzut dovezi incontestabile ale existenţei unui tunel neoficial. De fapt, Simon, utilizînd bine cunoscutul sistem egiptean de rezolvare a problemelor cu ajutorul unui bacşiş, a intrat chiar el în Camera Davidson. Acolo a văzut, şi fotografiat, dovada decisivă că este săpat într-adevăr un tunel în peretele sudic al încăperii. Din relatările lui Simon se pare că tunelul lui Caviglia a fost redeschis şi extins spre inima piramidei. Ce este interesant, dacă va fi continuat pe aceeaşi direcţie, va intersecta puţul sudic din Camera Reginei. Cu alte cuvinte, el va întepa puţul aproximativ la nivelul uşii lui Gantenbrink. Uşa misterioasă şi ceea ce se află dincolo de ea, asta sînt „ei" în curs de a investiga sub acoperire? Este sugestiv dacă luăm în considerare că oficialităţile egiptene au calificat oficial uşa lui Gantenbrink ca neinteresantă, subliniind că este prea mică, de dimensiunea unei coli de hîrtie, mai mult, sugerînd că nu se află nimic în spatele ei. Oare nu protestează prea mult?

Secrete în nisip

În timp ce eram la Giseh, am descoperit cît este de dificil să faci publică o descoperire. Am auzit, din surse de încredere, că au fost găsite deja trei noi încăperi în Marea Piramidă, în apropierea Camerei Regelui.[18] Deoarece, din diverse motive, nu putem destăinui sursele noastre, ştirea nu are nici o valoare. Şi oricum trebuie să fii precaut cînd te legi de lucrările de la Giseh. Zvonurile cresc peste noapte ca ciupercile, descriu secrete exotice, descoperite de autorităţi, şi care, aşa cum este regula cu aceste istorii, vor declanşa schimbări miraculoase în lume.

Căutarea încăperilor secrete pare să fi continuat fără oprire la Giseh în ultimii douăzeci şi cinci de ani. Una din primele tentative ale secolului douăzeci de a descoperi încăperi secrete a avut loc în Piramida lui Kefren, în 1968, în cadrul unui proiect condus de laureatul Premiului Nobel pentru fizică, Luis Alvarez, care a încercat să localizeze camerele măsurînd pătrunderea radiaţiei cosmice prin

structura de piatră. (Alvarez mai este şi autorul teoriei „marelui impact“, ce ar fi dus la extincţia dinozaurilor, iar la începutul anilor 1950 a participat la studiul realizat de CIA asupra OZN-urilor.[19]) Proiectul din 1968 a implicat douăsprezece agenţii americane şi egiptene, inclusiv US Atomic Energy Commission, Smithsonian Institute şi Ain Shams University din Cairo. Analiza preliminară computerizată făcută datelor obţinute la Ain Shams l-a împins pe conducătorul proiectului, dr. Amr Goneid, să afirme (aşa cum consemnează *The Times*) că rezultatele „desfid toate legile cunoscute ale fizicii“ şi că „apare în piramidă o forţă ce sfidează legile ştiinţei“[20]. Dar încă o dată maşina de împrăştiat fum a fost pornită: Alvarez a anunţat imediat din America că nu s-a întîmplat nimic deosebit şi că nu au fost descoperite alte încăperi.

Următoarea etapă a proiectului ataca Sfinxul. Ideea că ceva extrem de important se află sub Sfinx bîntuia de mai multe secole. În timpul expediţiei napoleoniene în Egipt – ce includea şi cercetători, nu numai militari – s-a spus că a fost descoperită în 1801 o intrare în corpul Sfinxului, dar că, din cauza iminentei sosiri a inamicului, au fost obligaţi să se retragă înainte de a explora mai departe. Ştim povestea despre uşa descoperită de francezi în Sfinx, deoarece arabii prezenţi acolo au descris-o în secolul nouăsprezece egiptologului francez Auguste Mariette. S-a spus că uşa era de fapt stela Sfinxului, dar este greu de crezut, deoarece lespedea de piatră nu era lipită de corpul Sfinxului, ca o uşă.[21]

Mulţi dintre egiptologii de seamă ai secolului nouăsprezece au crezut în existenţa unor încăperi sub Sfinx. Mariette însuşi considera că se află acolo un mormînt. Şi toţi se bazau pe reprezentarea grafică a Sfinxului, întîlnită în papirusuri şi inscripţii, ce-l înfăţişează culcat pe un soclu deasupra a ceea ce pare a fi o încăpere mortuară.[22]

Interesul faţă de posibila existenţă a unei asemenea încăperi a renăscut la începutul secolului douăzeci. Arheologul francez Emile Baraize a întreprins în 1926 lucrări de excavare atît pe laturile Sfinxului cît şi în restul incintei. Lucrările de mîntuială sugerează că se afla în căutarea a ceva anume, fiind făcute fără luarea tuturor măsurilor de siguranţă uzuale. Se pare că a reuşit parţial, găsind accesul către un tunel în partea din spate a Sfinxului. L-a explorat, apoi l-a sigilat şi, incredibil, a păstrat doar pentru el ştirea acestei descoperiri uimitoare. Acest loc, aşa cum am văzut, îi interesa şi pe

mediumul H.C. Randall-Stevens şi pe AMORC. Ei – şi, ceva mai tîrziu, Robert Bauval şi Graham Hancock – au afirmat că zona din sfertul posterior al Sfinxului este presupusul amplasament al unor încăperi secrete. Ce-i ciudat în legătură cu lucrările lui Baraize este că, deşi a săpat acolo timp de unsprezece ani, nici unul dintre rapoartele sale detaliate nu a fost publicat.[23]

După Baraize a urmat o pauză pînă în 1973 cînd iniţiativa a fost preluată de SRI International (fostul Stanford Research Institute), din California. Una dintre cele mai mari organizaţii ştiinţifice, SRI a avut întotdeauna legături strînse cu Departamentul pentru Apărare al Statelor Unite şi cu agenţiile de informaţii. Au fost organizate trei expediţii la Giseh în anii 1970, primele două conduse de un fizician, cu splendidul nume dr. Lambert Dolphin Jr, orientate către căutarea încăperilor ascunse sub Sfinx. Nu se ştie de ce a fost resuscitată ideea după cincizeci de ani de inactivitate. Următoarea expediţie SRI a fost întreprinsă în 1973 şi era o continuare a proiectului lui Alvarez, ce avusese loc cu cinci ani în urmă.[24]

Dolphin însuşi era un personaj ciudat. Absolvent al San Diego State University şi al Stanford University, ajunsese la SRI în 1956, unde devenise unul dintre fizicienii principali. Dar privirile ne sînt atrase mai mult de interesul său faţă de antichitate. Creştin practicant, înclinat către un soi de fundamentalism, în 1987 a părăsit SRI pentru ca, după spusele lui, „să-şi dedice în întregime timpul studiului Bibliei şi propagării creştinismului“[25]. Şi totuşi, website-ul lui Dolphin dezvăluie o altă dimensiune a credinţei sale religioase: pro-Life, anti-homosexual şi anti-islam. Se declară credincios atît al Vechiului cît şi al Noului Testament, ele fiind „corecte din punct de vedere istoric, inspirate divin şi cu autoritate deplină asupra tuturor domeniilor credinţei şi vieţii“[26].

Asemenea celor mai mulţi fundamentalişti creştini, Dolphin pare să fie fascinat mai mult de Vechiul decît de Noul Testament deoarece, cu excepţia Apocalipsei în sine, acesta conţine adevăratul material apocaliptic. Creştinii fundamentalişti sînt interesaţi de focul iadului şi de damnare, una dintre multele trăsături avute în comun cu extremiştii evrei, ceea ce produce o altă alianţă paradoxală. În aceeaşi perioadă în care conducea echipa SRI de la Giseh, utiliza o tehnologie identică în controversatele cercetări efectuate la Muntele Templului, în Ierusalim.[27]

Lucrînd cu o organizaţie evreiască de dreapta, Jerusalem Temple Foundation, condusă de Stanley Goldfoot, ce consideră că azi a sosit vremea construirii celui de-al treilea templu la Ierusalim, Dolphin şi-a utilizat cunoştinţele în căutarea fundaţiilor clădirii iniţiale. Este o zonă extrem de sensibilă, la propriu şi la figurat, Muntele Templului aflîndu-se acum sub control musulman, deci au lucrat noaptea. Chiar şi aşa, autorităţile israeliene au oprit lucrările de teama unor răscoale. *Jerusalem Post* descria astfel întîmplarea:

> Este un lucru semnificativ, pentru unii chiar îngrijorător, colaborarea evangheliştilor americani cu israelieni de dreapta, precum Goldfoot. Unii membri ai acestui comitet sînt personalităţi de seamă. Lambert Dolphin conduce o secţie a celui mai mare conglomerat ştiinţific, Stanford Research Institute, cu un buget de 200 de milioane de dolari pe an, ai cărui principali clienţi sînt guvernul american şi corporaţii de talia Bechtel.[28]

După Dolphin, în 1976, SRI a întreprins lucrări de investigaţii la Saqqara, căutînd mormîntul marelui scrib Imhotep, la Alexandria, încercînd localizarea Marii Biblioteci, şi la Giseh, unde testele seismometrice indicau posibilitatea existenţei unor încăperi sub Piramida lui Kefren.[29] În 1977, Dolphin şi SRI s-au întors la Giseh, finanţaţi la început de US National Science Foundation.[30] Pe urmă, în 1978, adepţii lui Cayce, ARE, au apărut şi ei contribuind la finanţarea proiectului SRI, al cărui nume oficial era Sfinx Exploration Project.[31]

Şi acum îşi face intrarea în scenă cel mai influent personaj întîlnit în cercetările întreprinse de noi, deşi el este puţin cunoscut de publicul larg. Este vorba de dr. James J. Hurtak, matematician şi filozof mistic, fondator al organizaţiei Academy for Future Science (AFFS), cu sediul în California, la picioarele căruia s-ar bucura să se gudure mulţi dintre actorii acestei poveşti. Hurak este specialist în studii orientale, istorie, ştiinţe sociale, lingvistică, patristică şi greacă veche, vorbeşte şi scrie în şapte limbi, fiind adeseori descris drept „consilierul Silicon Valley pentru înalta tehnologie“[32]. În 1986, el a prezentat la o conferinţă ţinută în Brazilia o lucrare despre utilizarea radarului de sol sau amplasat pe sateliţi pentru detectarea arheologică.[33]

Hurtak a întreprins lucrări la Giseh la sfîrşitul anilor 1970 şi părea legat cumva de prezenţa SRI la faţa locului. Deşi nu a fost

niciodată oficial angajatul acestuia, a ţinut mereu legătura cu personalităţile cele mai importante.[34] În particular, era un prieten apropiat al lui Lambert Dolphin Jr. care – după Hurtak – „împărtăşea cu el aceleaşi convingeri intime“ despre Giseh.[35] (Hurtak îl cunoştea de asemenea pe Mark Lehner.[36]) În 1977 şi 1978, Hurtak, împreună cu nişte însoţitori rămaşi anonimi, a întreprins o expediţie particulară la Giseh. Scopul principal era utilizarea laserului pentru măsurarea exactă a poziţiei puţurilor din Camerele Regelui şi Reginei, mai ales pentru a verifica orientarea către anumite stele şi constelaţii, Orion, Dragon şi Sirius.[37] Rezultatele nu au fost făcute publice niciodată.

Ce este interesant în legătură cu aceste studii este că posibilitatea unei corelaţii cu Orion şi Dragon fusese propusă la începutul anilor 1960. Dar – cu excepţia literaturii masonice, după am văzut – ideea nu mai ieşise la iveală pînă în 1994, în *The Orion Mystery* a lui Bauval şi Gilbert. Iar Hurtak explora posibila legătură între piramide şi Centura Orionului în 1973.[38] Am descoperit că nu numai în acest domeniu a fost un deschizător de drumuri.

În anii 1970, SRI International juca aşadar un rol important în istoria oficială a cercetărilor de la Giseh. Echipa sa utiliza diverse tehnici, inclusiv fotografiere aeriană, cercetare cu infraroşii, măsurători ale rezistenţei electrice şi ale variaţiei cîmpului magnetic în jurul Sfinxului şi a incintei sale, pînă la propagarea radiaţiei cosmice. S-au făcut unele descoperiri, deşi cele mai multe anomalii s-au dovedit a fi provocate de cavităţi naturale în stratul de rocă (fenomen de aşteptat în calcare). Puţine sugerau prezenţa unui tunel de la nord-vest spre sud-est, prin spatele Sfinxului, ca şi o cavitate în faţa labelor sale.[39]

În 1978, compania Recovery Systems International s-a alăturat proiectului pentru a întreprinde lucrări de foraj în scopul verificării anomaliilor. După Mark Lehner, compania fusese înfiinţată „probabil“ tocmai pentru a lua parte la lucrări.[40]

Recovery System International a început să sape un puţ pe Platoul Giseh, în apropierea Sfinxului. La o adîncime de peste 20 de metri, au întîlnit fragmente de granit care, aşa cum am stabilit, nu apare în mod natural în regiune. Zvonurile spun că armata egipteană a sărit în sus şi a oprit proiectul. În 1980 au mai fost extrase fragmente de granit de la aproape douăzeci de metri adîncime de către

o echipă egipteană care studia nivelul pînzei de apă freatică în zonă.[41] Este evident că granitul reprezintă o anomalie într-o regiune dominată de calcare, dacă nu cumva forajul a întîlnit o încăpere subterană placată cu granit. (Dacă astfel de încăperi ar exista, ar fi normal să fie placate cu granit, deoarece pînza de apă freatică este aproape de suprafaţă, iar camerele cu pereţi de calcar poros s-ar fi inundat imediat. Granitul, pe de altă parte, este dur şi impermeabil.) Pe urmă, în 1980, Zahi Hawass a redeschis tunelul Baraize din spatele Sfinxului, uitat de toţi cu excepţia celor care au avut acces la rapoartele nepublicate. Acest grup îi include pe Mark Lehner şi pe egipteanul Mohammed Adb al-Mawgud Fayed, fiul unuia dintre cei care au lucrat cu Baraize în 1920 şi care a lucrat la rîndul lui la curăţarea incintei Sfinxului pe cînd era copil. Hawass povesteşte că, după cincizeci şi patru de ani, Fayed încă putea să indice cu precizie blocul de piatră de mici dimensiuni ce bloca intrarea în tunelul din spatele Sfinxului.[42] Fayed a devenit ulterior reprezentantul ARE în Cairo.

SRI şi ARE, împreună cu Mark Lehner, au mai colaborat la un proiect legat de Sfinx în 1982, Sphinx Mapping Project, de data aceasta utilizînd tehnici acustice în căutarea cavităţilor ascunse. Lucrările par să fi negat existenţa unor încăperi sub labele din faţă, deşi au dat unele indicaţii despre altele aflate sub nivelul incintei.[43]

În 1990, Hawass a aprobat proiectul de acum faimos al lui John Anthony West şi Robert Schoch: Sphinx Project, pregătit de Boston University, unde Schoch era profesor. (Autorităţile egiptene ţin la regula ca orice proiect să aibă girul sau să implice o instituţie academică recunoscută.) Conducătorul proiectului şi cel care a solicitat aprobarea, poate şi din cauza reputaţiei de rebel a lui West, era producătorul de film Boris Said, al cărui documentar despre proiect, premiat cu un Emmy, *Mystery of the Sphinx,* a fost difuzat în 1993 de NBC. Pe lista finanţatorilor se aflau doi membri ARE, dr. Joseph Jahoda şi dr. Joseph M. Shor, care se afla acolo şi în calitate de observator oficial ARE.[44]

Dr. Jahoda care, ca membru de vază al ARE, a jucat un rol major în implicarea lor la Giseh, este şi preşedintele Astron Corporation, contractor important al Departamentului pentru Apărare al Statelor Unite şi al NASA, o firmă specializată în echipamente de comunicare radio.

Ştim acum că scopul principal era studierea eroziunii de către apă a Sfinxului, dar au fost efectuate şi lucrări de seismologie, conduse de dr. Thomas Dobecki, în încercarea de a detecta încăperile de sub Sfinx. El a detectat ceea ce pare a fi o cavitate rectangulară (9 pe 12 metri) la 5 metri sub baza incintei. Încă o dată, lucrări promiţătoare s-au încheiat abrupt: Hawass (pe atunci director la Giseh) a retras brusc licenţa proiectului, acuzîndu-l că nu este „ştiinţific".

În 1995, echipa unui alt proiect a ajuns la Giseh pentru a cerceta zona prin seismometrie şi unde radar penetrante în sol. Oficial, scopul proiectului era de a localiza goluri subterane ce ar fi putut pune în pericol publicul[45], dar efectul secundar ar fi fost descoperirea anomaliilor subterane, aşa cum sînt camerele. Era o acţiune comună a Florida State University şi Schor Foundation, fondată de dr. Joseph Schor, participant la proiectul din 1990. Recent el s-a retras din poziţia de director şi vicepreşedinte al Forest Laboratories Inc., o companie farmaceutică producătoare de vitamine. După descrierea lui Bauval, Schor Foundation este „o organzaţie non-profit dedicată descoperirii dovezilor civilizaţiei dispărute a «Atlantidei» şi a «Sălii Arhivelor», prezise de profetul adormit, Edgar Cayce."[46] Multimilionarul Schor este de o viaţă membru al ARE şi unul dintre principalii finanţatori. Făcînd echipă cu Florida State University, Schor Foundation s-a asigurat că proiectul are susţinerea academică necesară pentru a primi licenţa de la autorităţile egiptene.

Echipa îl includea şi pe Thomas Dobecki şi, încă o dată, pe Joseph Jahoda (de asemenea membru al Schor Foundation), totul fiind înregistrat pe peliculă de Boris Said. În timp ce scopul oficial al proiectului era localizarea golurilor subterane periculoase, el nu părea a fi şi scopul real. Said a afirmat ulterior că fusese angajat pentru a filma căutarea Sălii Arhivelor lăsată de atlanţi, adevăratul scop al echipei lui Schor încă de la început.

Said afirmă acum că întreaga expediţie a fost pregătită în secret de Schor, spunînd:

> Acum, în sfîrşit, sînt convins că dr. Schor nu dorea să facă publică această informaţie. Cred că întotdeauna a intenţionat să ţină departe de public informaţiile referitoare la camerele secrete. Cred că s-a folosit de mine. Cred că s-a folosit de abilitatea mea în a obţine permisul, de priceperea mea de a face lucrurile să se întîmple în Egipt, doar pentru a-şi atinge scopurile personale. Cred că dorea încă de la început să ascundă totul de public.[47]

Licenţa a fost retrasă brusc în decembrie 1996, în urma intervenţiei lui Robert Bauval şi Graham Hancock (vor urma detaliile).[48]

Echipa lui Schor a mai efectuat lucrări şi în interiorul Marii Piramide, ele indicînd prezenţa unui coridor strîmt în spatele peretelui vestic al Camerei Regelui. Lucru confirmat de Zahi Hawass la o conferinţă ARE în august 1997.[49]

Ulterior, din scurgerile de informaţii s-a aflat că nu una, ci nouă încăperi au fost detectate în spatele Sfinxului, unele conţinînd obiecte metalice. La originea zvonului nu se află altul decît Graham Hancock care, vorbind la emisiunea radio a lui Art Bell, în iulie 1996, a afirmat că posedă informaţiile neoficial de la un membru al echipei lui Joseph Schor. Hancock a afirmat categoric că au fost găsite nouă încăperi şi că această descoperire monumentală este ţinută secretă. A mai adăugat că are totală încredere în sursa sa, subliniind că acesta este adevărul. Cam în acelaşi moment, Robert Bauval susţinea acelaşi lucru în conferinţele sale, de exemplu aceea ţinută la Londra în octombrie 1996. Hancock şi Bauval resping acum cu vehemenţă aceste zvonuri, spunînd că nu există descoperiri ţinute în secret la Giseh. Şi întăresc poziţia lor schimbată la 180 de grade arătîndu-se dispreţuitori faţă de cei care, din punctul lor de vedere, răspîndesc zvonuri iresponsabile.

Într-o altă meandră a acestei povestiri, la sfîrşitul lui 1996, începutul lui 1997, NBC planificase transmiterea în direct a pătrunderii în camerele de sub Sfinx. Programul s-ar fi bazat pe activităţile întreprinse de Schor Foundation şi Florida State University. Printre invitaţii la acest eveniment istoric se număra Richard Hoagland.[50] După marea pregătire, nu s-a mai întîmplat absolut nimic, mulţumită probabil succesului avut de Hancock şi Bauval în revocarea licenţei lui Schor. Dacă extrem de respectatul NBC programase emisiunea, am fi oare mult prea naivi să credem că fusese descoperit un lucru important? Dacă acele încăperi există, de ce nu au fost filmate, aşa cum s-a promis, şi de ce încă mai aşteptăm confirmarea existenţei lor?

De atunci încoace, atenţia generală s-a îndreptat în altă parte. Boris Said, care de atunci a încheiat legăturile cu Schor, afirmă că expediţia era interesată şi de un tunel aflat la baza unui puţ de patruzeci de metri, cunoscut ca puţul de apă, aflat lîngă drumul între Sfinx şi Piramida lui Kefren. La el se ajunge printr-un pasaj tăiat sub drum la jumătatea distanţei între Sfinx şi piramidă. Cînd

am vizitat Giseh, am văzut în acel loc un puţ adînc de zece metri, ce înţeapă un tunel mergînd spre nord. Puţul este închis cu un capac de fier, o măsură necesară pentru a se evita pierderea turiştilor. Dar erau semne evidente ale unor lucrări ce continuau dedesubt: un tîrnăcop modern şi alte unelte zăceau pe fundul vizibil al puţului, pe lîngă mormanul uzual de sticle goale şi ambalaje de ciocolată.

De fapt, puţul este extrem de interesant. Coboară în trei trepte pînă la adîncimea de patruzeci de metri sub Platou, aşa cum a descoperit Boris Said cînd a coborît acolo împreună cu Thomas Dobecki, în 1996. Dobecki luase cu el înregistrările sondajelor audio, în special pentru a descoperi ce se află sub uriaşul sarcofag de bazalt. Ei afirmă că au găsit un spaţiu ce părea a fi un tunel, adînc de trei metri şi lat de un metru, mergînd în direcţia Sfinxului, aflat la 300 de metri spre est.[51] Şi Hawass este extrem de încîntat de descoperire, sugerînd că este vorba, nici mai mult nici mai puţin, chiar de simbolicul mormînt al lui Osiris.[52]

Este ameţitor interesul arătat recent acestui puţ, ca şi locului către care duce, din cauză că nu este o descoperire nouă. În mod bizar, situaţia actuală pare a fi o întoarcere la evenimentele ce s-au desfăşurat aici în anii 1930. Puţul apare în lucrările lui H. Spencer Lewis de la AMORC, unde este considerat a fi intrarea într-un sistem complex de tuneluri şi camere ce unesc piramidele şi încăperile de sub Sfinx.[53] Lucru semnificativ, informaţiile obţinute pe căi spiritiste de H.C. Randall-Stevens spun acelaşi lucru. Ceea ce coincide, poate şi pentru că a grăbit-o, cu descoperirea pasajului şi a puţului, în anii 1930, de către marele egiptolog egiptean Selim Hassan.

Randall-Stevens afirmă că Hassan a descoperit „o reţea de încăperi subterane, nici una părînd a fi legată de morminte sau încăperi funerare“[54]. Este ameţitor. Dacă Hassan a făcut cea mai mare descoperire a timpurilor sale, de ce nimeni nu ştie despre ea? Ceea ce pare să descrie Randall-Stevens nu este nimic altceva decît un întreg complex subteran a cărui existenţă nu fusese bănuită. Lucrările lui Hassan au fost întrerupte de Al Doilea Război Mondial, dar asta nu explică suficient tăcerea aşternută asupra subiectului pînă în zilele noastre. Ce aşteptau oare? De ce era ţinută sub acoperire această comoară a Egiptului antic?

Pusă sub lupă, această presupusă comoară arheologică se dovedeşte dezamăgitoare şi se reduce la mai nimic. Descrierea complexului subteran, făcută de Randall-Stevens, este ridicolă şi – poate

cu intenţie – exagerată la maxim. Acolo, jos, sînt încăperi şi sarcofage, dar ele nu sînt mai vechi de perioada saită (secolele şaptesase î.Hr.), iar din mărturiile unor cercetători independenţi, Chris Ogilvie-Herald şi Ian Lawton, care au reuşit să obţină permisiunea de a intra acolo în septembrie 1998[55], nu sînt spectaculoase în mod deosebit şi nu există nici o reţea de tuneluri şi săli aşa cum le descrie Randall-Stevens. Raportul minimal făcut de Hassan asupra descoperirii, citat de Randall-Stevens, nu aminteşte nimic de existenţa unui asemenea complex.[56] Atunci, de ce se concentrează Said şi Schor asupra acestei locaţii? Poate că este numai o altă tentativă de încropire a unui mister; în fond puţini au acces la faţa locului pentru a verifica. Pe urmă, din nou, acelaşi sit atrage atenţia lui Zahi Hawass, care-l consideră a fi o descoperire arheologică majoră, eventual chiar simbolicul „mormînt al lui Osiris".

Din nefericire, nimic legat de Giseh nu este simplu şi direct. Filmarea puţului de apă, realizată de Said în 1996, a devenit subiectul unui conflict legal care a reuşit, cel puţin, să-i adauge un plus de fascinaţie în faţa comunităţii noii egiptologii. După Said, el şi Schor au prezentat materialul filmat la Fox Television, încercînd să semneze un contract cu postul. Pe urmă Schor şi Said au început să se certe în legătură cu termenii contractuali, ceea ce înseamnă că, pînă la rezolvarea conflictului, documentarul nu poate fi difuzat. Oricum, Robert Bauval, probabil cu aprobarea celor doi, Schor şi Said, l-a prezentat în cadrul unei conferinţe susţinute la Londra în octombrie 1998.[57]

Trebuie să admitem că filmul merită văzut, deşi nu pentru motivele vizate de autori. El surclasează Indiana Jones: patru vehicule de teren stîrnesc praful pe Platoul Giseh, în mod remarcabil eliberat de turişti, pe urmă o echipă de „arheologi" descinde din ele şi începe coborîrea printr-un puţ uriaş. Tîrîndu-se apoi printr-un tunel îngropat parţial în nisip, ei ajung într-o sală întunecată, fiind, în aparenţă, primii oameni care intră acolo după multe secole (alţii decît echipa de filmare ce înregistrează sosirea lor). Pe urmă, descoperă un sarcofag încastrat în podea şi, entuziasmaţi, toarnă apa din bidoane pentru a spăla praful adunat timp de secole.

Din punctul nostru de vedere, totul a fost manipulat pentru a se obţine efectul maxim. Puţul nu seamănă deloc cu cel prin care s-a ajuns la sarcofag. Prin acela nu se poate coborî în rapel, pe coardă; în prima treime, coborîrea se face pe o scară metalică. Cu alte cuvinte, au filmat cum coboară într-un loc şi cum ajung într-un alt loc, pentru a face totul să pară mai dramatic. În orice caz, sarcofagul „descoperit" cu atîta entuziasm în faţa camerei de filmat era cunoscut de mai mult timp.

De ce a fost transformat acest loc într-o descoperire epocală cînd avem toate dovezile că, deşi este de real interes arheologic, nu are o valoare remarcabilă? Se poate ca adevărul să fie simplu şi totul să se datoreze uşurinţei cu care a fost realizată descoperirea şi faptului că tocmai a mai fost adăugat încă un mister la Giseh!

Confuzia domneşte pe Platou – mai mult, noi credem că asta se întîmplă intenţionat şi nu accidental. Dar din cauza acţiunilor şi declaraţiilor personajelor-cheie, este imposibil să ştim ce este zvon şi ce este adevărat.

Măsuri şi contramăsuri

Confuzia în sine pare cumva regizată. Cu numai cîţiva ani în urmă, unele lucruri păreau stabilite definitiv în ceea ce priveşte Egiptul. Două tabere se opuneau egiptologiei clasice: noua egiptologie, condusă de Hancock şi Bauval, şi esoteriştii, precum Joseph Schor şi ARE. Tabloul este mult mai tulbure azi, deoarece actorii principali au fost dirijaţi cu o energie machiavelică, şi-au părăsit poziţiile şi au încheiat alianţe cu cei care le slujeau cel mai bine interesele, ajungîndu-se la alianţe contra naturii.

În mai 1998, Graham Hancock şi John Anthony West au dat o declaraţie comună pe Internet. La prima vedere, părea un semn de pace făcut cu deosebită largheţe. După ani de scandaluri şi arţag cu dr. Zahi Hawass, îi acordau brusc girul lor:

> Azi sîntem convinşi că preţioasele monumente de la Giseh nu ar fi putut încăpea pe mîini mai bune decît cele ale dr. Hawass. L-am urmărit la muncă. Am văzut pasiunea şi dragostea sa pentru piramide şi Sfinx. Şi am sesizat că dincolo de orice altceva este preocupat de conservarea pentru viitor a acestor monumente. Nu există nici o conspiraţie. Nu există descoperiri tăinuite. Nu există nici o urmă de mojicie.[58]

La scurt timp, şi Robert Bauval a făcut o declaraţie: „Graham Hancock, John West şi eu însumi sîntem acum convinşi că nici o activitate secretă, nici o cercetare pe ascuns nu au loc la Giseh.“[59]

O schimbare similară şi în ceea ce-l priveşte pe Mark Lehner: după ce în *Keeper of Genesis* sugeraseră că face parte din scenariul ARE, Bauval şi Hancock i-au acordat certificatul de bună purtare.[60]

După ce timp de ani în şir îi caracterizaseră pe Lehner şi Hawass ca personaje negative în cărţi, articole şi conferinţe – ca şi după ce fuseseră principalii susţinători ai existenţei unor „descoperiri şi planuri secrete“ –, este acum surpinzător să vezi cum Bauval şi Hancock le-au sărit în apărare şi resping zvonurile. Nu este mai puţin surprinzătoare lipsa de reciprocitate a lui Hawass: în mai 1997, el ţine o conferinţă de presă în Cairo, la Foreign Press Association, pentru a se plînge de „elementele“ care-i distrag atenţia de la munca sa, numindu-i şi condamnîndu-i pe Bauval şi Hancock pentru influenţa negativă asupra publicului.

S-a anunţat că Zahi Hawass va fi următorul director al Supreme Council of Antiquities (SCA) – atotputernicul comitet oficial egiptean care are putere de decizie asupra tuturor lucrărilor – după retragerea în 1999 a actualului deţinător al funcţiei.[61] Asta înseamnă că Hawass va fi la putere la sosirea noului mileniu, ceea ce-l face şi mai atractiv ca prieten şi coleg. Am văzut deja că Hawass a fost de acord să le dea aprobarea lui Bauval, Hancock şi celorlalţi din Magic 12, pentru platforma din faţa Sfinxului de pe care vor transmite mesajul lor către planetă în noaptea mileniului.

Şi pentru cei doi autori aceasta nu a fost singura schimbare de poziţie din ultimii ani. Conform *Hieroglyph: The Hancock and Bauval Newsletter,* cei doi consideră că proiectul desfăşurat la Sfinx de Schor Foundation şi Florida State University, cel care a fost stopat de SCA, „era nesatisfăcător din mai multe puncte de vedere“[62]. Motivul exact al plîngerii făcute este neclar sau pare contradictoriu. Mai întîi au fost supăraţi că Schor ţine ascunsă pretinsa descoperire a celor nouă încăperi de sub Sfinx, a căror existenţă fusese dezvăluită publicului de Hancock şi Bauval cu ocazia conferinţelor publice, a articolelor publicate şi a emisiunilor de radio. Culmea este că au fost pe urmă deranjaţi de intenţia transmiterii în direct a deschiderii celor nouă camere. Este curios: mai întîi Bauval şi Hancock protestează crezînd că este dosită o descoperire majoră, pe urmă se plîng că ea este făcută publică...

În paralel, ei au întreprins o campanie pentru a fi retrasă licenţa Schor Foundation şi Florida State University, utilizînd în acest sens prestigiul lor public.[63] De exemplu, Zahi Hawass a primit „realmente mii“[64] de scrisori de protest de pe tot mapamondul, scrise mai ales în urma campaniei duse de Bauval şi Hancock. Licenţa a fost retrasă şi proiectul oprit.

Doi ani mai tîrziu, Bauval şi Hancock scriu că acum „simt necesară o reconsiderare a măsurii SCA, pentru a se permite ca Schor Foundation să-şi reia lucrările“[65]. Nu mai este nici o surpriză că Schor Foundation a primit din nou, în octombrie 1998, licenţa de a întreprinde lucrări de foraj în apropierea Marii Piramide (acolo unde se consideră că există tuneluri subterane) pentru a se verifica rezultatele obţinute prin măsurători acustice. Dacă rezultatul va fi pozitiv, Hawass va permite echipei lui Schor să revină şi pe amplasamentul Sfinxului. Joseph Jahoda se afla la faţa locului în octombrie 1998.[66]

Este o situaţie extraordinară. Deşi SCA, autoritatea oficială, acordă licenţa Schor Foundation şi Florida State University, Hancock şi Bauval spun că SCA a greşit şi lansează o campanie pentru a le fi retrasă. Cînd ei consideră că a sosit timpul ca echipa să-şi primească din nou licenţa, aşa se şi întîmplă. Este incredibil cum cei doi autori se consideră ca fiind deasupra autorităţii SCA, şi că SCA pare să fie de acord cu imaginea pe care şi-o construiesc cei doi. De ce se supun atît de repede autorităţile egiptene?

Un plus de transparenţă pare să existe la Giseh, acum cînd Bauval intervine pe lîngă Hawass ca să fie permisă întoarcerea lui Rudolf Gantenbrink.

Pe urmă, avem şi cazul remarcabil al lui Nigel Appleby şi a sa „Operation Hermes“. Appleby afirmă că a identificat locaţia Sălii Arhivelor în suburbiile oraşului Cairo, pe baza unor calcule geometrice şi a corelaţiilor astronomice – într-adevăr, el este cel care a susţinut primul oglindirea Orion/Giseh, cu cîţiva ani înainte de Robert Bauval. Planificata expediţie a lui Appleby pentru a descoperi Sala Arhivelor avea o publicitate crescîndă: Operation Hermes urma să fie, aşa eram lăsaţi să credem, sprijinită de armata britanică (el face parte din corpul auxiliar al armatei), ce va asigura un suport extraordinar, inclusiv vehicule de teren şi transportarea echipei şi a materialelor cu un avion Hercules pînă în Egipt.

Dar dezastrul îl aştepta pe Appleby după colţ. Deşi lucrarea sa *Hall of the Gods (Sala zeilor)* intrase în iunie 1998 direct în top-ul primelor zece best-seller-uri din Marea Britanie, nu urma să rămînă mult timp acolo. A fost retrasă de pe piaţă după numai o săptămînă în urma acuzaţiilor de plagiat făcute de numeroşi autori.[67] Iniţial a fost doar Ralph Ellis, autorul cărţii *Thoth: Architect of the Universe,* dar lui i s-au alăturat Robert Temple, Andrew Collins, dar şi Christopher Knight şi Robert Lomas, (coautori ai *The Hiram Key* şi *The Second Messiah).* Dar organizatori acestei campanii, cei care i-au convins pe ceilalţi să depună plîngere, nu erau alţii decît Graham Hancock şi Robert Bauval. După Appleby, ei s-au oferit chiar să plătească autorilor taxele de timbru pentru depunerea plîngerii.

Faptul că *Hall of the Gods* a fost retrasă la o săptămînă după publicare cu siguranţă că nu era o întîmplare. Se asigura o maximă publicitate (şi o maximă umilire a lui Appleby), iar Operation Hermes era terminată. Hancock şi Bauval au continuat prin a publica pe Internet un articol despre toată afacerea, semnat de toţi ceilalţi autori (cu excepţia lui Ellis), în care declarau că nu au nici o legătură cu Appleby sau Hermes, „şi nici nu vor avea pe viitor“[68]. Pe urmă, extrem de ciudat, peste numai cîteva săptămîni s-a făcut anunţul unei conferinţe itinerante pe Nil, susţinută de o echipă Bauval-Appleby, în noiembrie 1998. În acelaşi timp, Bauval i-a rugat pe ceilalţi autori implicaţi să uite şi să ierte.[69] Cît despre Appleby, el a elogiat public eleganţa lui Bauval.

Oricît ar părea de superficial totul, este de fapt o adevărată operă de artă, cu un Bauval decent şi nobil care încearcă să calmeze furtuna. Încă o dată, situaţia este mai complexă decît pare la prima vedere. La apariţia lucrării lui Nigel Appleby, în 1997, Hancock şi Bauval i-au comandat lui Simon Cox un raport despre Appleby şi teoriile sale, raport inclus în memoriul publicat pe Internet. După declanşarea războiului, Appleby s-a apărat de detractori scriind un articol în *Quest,* semnalînd mai ales raportul lui Cox ca exemplu de campanie organizată împotriva sa.[70] Ironia face ca totul să se termine cu Appleby mulţumindu-i lui Robert Bauval pentru rezolvarea problemei şi pentru intermedierea unui acord între el şi ceilalţi autori – în ciuda faptului că raportul Cox fusese comandat, apoi făcut public, chiar de Bauval şi Hancock. (Cei doi deţin copyright-ul asupra raportului.)

Pe urmă, povestea se complică şi mai mult. După ce a făcut scandal pe tema ţinerii la distanţă a publicului de noile descoperiri, Hancock, Bauval şi ceilalţi autori au semnat cu Appleby o înţelegere prin care se punea capăt conflictului. Termenii acestei înţelegeri nu au fost niciodată făcuţi publici, deci încă o dată depindem de asigurările date de Bauval şi Hancock că totul este echitabil. Iar singura persoană care a refuzat să semneze înţelegerea, Ralph Ellis, devine acum ţinta antipatiei generale. O altă incredibilă răsturnare de poziţie în care Bauval, după ce-l sprijinise pe Ellis în depunerea plîngerii contra lui Appleby, acum îl sprijină pe Appleby împotriva lui Ellis. Pare a fi o politică de tip *divide et impera*.

Pînă la urmă, Bauval şi Hancock reuşiseră să-şi consolideze poziţia de principali mediatori în toate domeniile referitoare la explorările de la Giseh, întărindu-şi poziţia de conducători ai egiptologiei alternative. Şi nu sîntem singurii care au sesizat tentativa lui Bauval şi Hancock de a monopoliza noul curent în egiptologie. Mai mulţi autori, cum ar fi Alan F. Alford şi Ralph Ellis, s-au arătat îngrijoraţi de acţiunea lor în forţă.

Cît despre Bauval şi Hancock, ei au stopat conspiraţia împotriva *Keeper of Genesis,* acum promovînd cu insistenţă cartea în cadrul conferinţelor şi în presă. Este păcat, din multe puncte de vedere. Au construit un caz puternic şi au lăsat multe întrebări fără răspuns. După ce şi-au schimbat poziţia, au făcut uitate întrebările pe care chiar ei le puseseră, asigurîndu-ne că, în fond, suspiciunile lor erau nefondate, iar persoanele pe care le-au criticat s-au dovedit a fi simpatice după ce le-au cunoscut mai bine.

Lucrul cel mai deranjant este reacţia audienţei lor. Cu numai un an sau doi în urmă, Hancock şi Bauval erau aplaudaţi cînd denunţau încercarea lui Zahi Hawass de a ascunde descoperirile făcute la Giseh şi condamnau ARE şi Schor Foundation pentru proiectele lor. Acum, aceiaşi cititori şi discipoli au acceptat, fără să-şi pună întrebări, noua poziţie a lui Bauval şi Hancock despre Hawass şi toţi ceilalţi, ca şi ideea că totul este în regulă la Giseh.

Cu aceste uimitoare răsturnări de situaţie şi schimbări de poziţie, este dificil să ştii cine din ce tabără mai face parte sau chiar să defineşti taberele aflate în luptă. În timp ce Bauval şi Hancock exersează dreptul lor de a-şi schimba părerile, putem discerne unele legături subterane. De exemplu, Alan Alford a spus

despre Graham Hancock că „intenţionat sau nu îşi vede de proiectele masonice...“[71]

Cuvintele şi acţiunile reprezentantului egiptologiei clasice, Zahi Hawass, nu fac decît să complice lucrurile. Multele sale contradicţii par să facă parte dintr-un joc mai amplu. Am remarcat legătura lui cu ARE, ajutorul primit de la ei pentru a-şi urma cursurile de egiptologie. Deşi, în calitate oficială, a păstrat o atitudine rezervată faţă de „elementele subversive“, nu am fost surprinşi să-l vedem apărînd în 1995 într-un promo la documentarul realizat de Boris Said şi Schor Foundation pe tema Sălii Arhivelor.[72] Hawass este filmat în tunelul de sub Sfinx declarînd: „Acest tunel nu a mai fost deschis. Nimeni nu ştie ce se află dincolo de el. Acum îl vom traversa pentru prima dată.“ (Cînd secvenţa a fost văzută de public în 1996, ea a provocat excitaţie printre cei preocupaţi de Giseh, care s-au întrebat imediat ce dezvăluiri ar putea aduce filmul. Se pare totuşi că secvenţa a fost filmată ca „probă de scenă“ pentru un viitor film ce ar fi fost realizat după descoperirea camerelor.)

Sînt greu de aflat legăturile şi afilierile personajelor, dar am văzut deja că Zahi Hawass este legat de ARE. El mai are contact şi cu o altă organizaţie esoterică ce susţine existenţa camerelor ascunse la Giseh, fiind consultant şi conferenţiar la AMORC Museum of Egyptology din San Jose, California, încă din anii 1980.[73]

Aceste confuzii încurajează răspîndirea celor mai nebuneşti zvonuri, şi nu sînt puţine. O astfel de poveste senzaţională a fost publicată pe Internet de cercetătorul american independent Larry Dean Hunter care, aşa cum am văzut, investiga pentru Richard Hoagland, împreună cu Amargi Hillier, care locuia la Nazlet-al-Samman, satul de lîngă Sfinx, declaraţiile despre săpăturile efectuate în Camera Davidson. (Hunter este un fost ofiţer al serviciilor de informaţii ale marinei militare americane.) El susţine că o încăpere enormă, de 75 de metri înălţime, a fost descoperită în Marea Piramidă. Ei o numesc Sala lui Osiris şi susţin că duce către o altă cameră în care se află chiar trupul lui Osiris. Este uluitor, mai ales din cauza conceptului că un zeu are o realitate materială dincolo de mituri şi legende. Stilul apocaliptic este tipic pentru Hunter şi Hillier:

> Pentru prima dată, după mii de ani, populaţia globului va putea privi în faţă secretul ascuns de zei referitor la Marea Piramidă.

> Sîntem siguri că dezvăluirea va accelera sosirea Apocalipsei. Domnul şoptește fiecăruia că sîntem tot mai aproape de împlinirea profeţiei lui Isaia 19:19: „Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Domnul în ţara Egiptului şi, la hotar, va fi un stîlp de aducere aminte pentru Domnul.“[74]

Citatul este unul preferat printre cele utilizate de cei care leagă fundamentalismul creştin de pasiunea pentru Egiptul antic. La prima vedere, este ciudată amestecarea Vechiului Testament (Domnul) cu mitul egiptean (zeul Osiris). Cei care cred în Domnul Vechiului Testament, Yahveh, nu acordă, este o regulă, nici o semnificaţie zeilor păgîni. Pentru mulţi ar fi năucitor să vadă un rabin, exemplul clasic de credincios în Yahveh, aşteptînd cu nerăbdare descoperirea trupului lui Osiris sau luînd în serios ideea că Domnul a planificat destinul omenirii implicînd un zeu al poporului care, după Biblie, i-a înrobit strămoşii. Mai mult, Hunter şi Hillier leagă toate astea de profeţia lui Cayce referitoare la deschiderea Sălii Arhivelor în 1998. Ca o ironie, ei evocă profeţiile lui Cayce în sprijinul camerelor ascunse din Marea Piramidă, deşi Cayce însuşi afirmase categoric că nu există aceste încăperi.[75]

Dată fiind răspîndirea accesului la Internet, nu este surprinzător că zvonul s-a întins rapid. Dar există indicii că zvonul a fost lansat de cineva anume ca susţinere a proiectelor sale şi că provine din anumite cercuri oficiale.

La sfîrşitul lui 1997, prietena noastră Georgina Bruni, editorialist la *Sightings,* a fost prezentată unui important ziarist egiptean cu ocazia unei recepţii londoneze. În timpul conversaţiei, Georgina a amintit de zvonul despre cercetările secrete legate de Sala Arhivelor. Spre surprinderea ei, ziaristul i-a spus că încăperile de sub Sfinx au fost deschise deja, cu cîteva luni în urmă, de o echipă condusă a Schor Foundation, dar că guvernul egiptean a pus embargou pe ştire, mergînd pînă acolo încît i-a concentrat pe ziariştii neascultători pentru a demonstra cît de serioasă este interdicţia.[76] Ziaristul egiptean i-a povestit chiar mai mult. A afirmat că încăperea de sub Sfinx conţine sarcofagul şi comoara unei regine egiptene, poate chiar soţia lui Akhenaten, Nefertiti, plus o statuie a zeiţei cu cap de leoaică, Sekhmet. Şi i-a mai spus şi despre alte descoperiri făcute într-o cameră alăturată ce conţinea texte scrise sau inscripţionate atît cu hieroglife cît şi într-o altă limbă, numită semnificativ

„înaltă“. Unele din aceste texte, afirma el, au fost deja descifrate şi povestesc cum Atum a coborît din cer, apoi descriu cum o veche civilizaţie a venit în Egipt şi a construit piramidele.

Este puţin probabil ca povestitorul să nu fi fost de bună credinţă, el fiind ataşat la Londra pe probleme de politică, nu de istorie şi arheologie. Pur şi simplu îi povestise Georginei Bruni ce auzise în mediile politice din Cairo. Se poate foarte bine ca zvonul să fi provenit din cercurile guvernamentale egiptene, dar este, sincer, greu de crezut. De exemplu, cum pot fi traduse texte dintr-o limbă *necunoscută* imediat după ce au fost descoperite?

Aşadar, ce se întîmplă la Giseh? Pare a fi un joc ale cărui reguli le cunosc numai jucătorii. Noi, ceilalţi, putem doar să stăm uluiţi pe margine. Unele dovezi sugerează că sînt întreprinse cercetări secrete la Giseh, aşa cum indică mărturiile lui Thomas Danley şi Simon Cox despre săparea unui tunel în Marea Piramidă. Pe de altă parte, acţiuni puternic promovate, precum filmările din puţul de apă, se dovedesc lipsite de substanţă şi nu merită atenţia noastră. Orice lucru legat de Giseh este o amestecătură ciudată de dovezi ştiinţifice şi zvonuri, toate ducînd la un nonsens. Cum poate descoperi adevărul un cercetător obiectiv?

S-ar putea porni de la întrebarea: ce au de cîştigat aceste persoane atunci cînd îşi îndreaptă atenţia către Giseh? Este clar că obţin un oarecare beneficiu din toate săpăturile şi alergătura după oseminte. Varianta cea mai evidentă este aceea că ei chiar cred că există ceva de descoperit, ceva valoros, util, de la comori la artefacte religioase sau cine ştie ce tehnologii din antichitate. Cele mai multe teorii despre Giseh înclină spre această variantă, dar prea puţină atenţie a fost acordată unui alt aspect ce poate fi transformat într-un avantaj – potenţialul pe care îl are Giseh ca simbol pentru diferite religii. Acest lucru în sine este de o inestimabilă valoare, mai ales pentru cei care trăiesc din exploatarea credinţei oamenilor. Este Giseh, şi nu altul, scopul principal?

Pentru cei mai mulţi dintre jucătorii aflaţi pe terenul de la Giseh este uşor de identificat un motiv; de exemplu, Hawass doreşte să fie cel mai mare egiptolog, Joseph Schor şi ARE doresc să descopere Sala Arhivelor, şi tot aşa. Dar motivaţiile unor indivizi sau organizaţii cu rol-cheie nu pot fi definite la fel de uşor, aşa cum este aceea a enigmaticului dr. James J. Hurtak şi a SRI International, care par să fi colaborat la Giseh încă din anii 1970. Departe de a

dispărea din tabloul general, Hurtak a intrat recent în parteneriat cu Boris Said la Magical Eye, fiind menţionat drept consilier ştiinţific.

Cercul iniţiaţilor

Aşa cum am văzut, un nume frecvent citat în legătură cu Giseh este cel al „profetului“ american Edgar Cayce. Prezicerea descoperirii Sălii Arhivelor în anul 1998 explică de ce organizaţia sa, ARE, apare în mod repetat pe scenă. Evident că ei caută Sala Arhivelor, dar este un mister de ce mai investesc bani în această căutare din moment ce sînt siguri că ea va fi oricum descoperită.

După cum am aflat, Edgar Cayce merită o privire mai atentă. Iar imaginea rezultată diferă destul de mult de imaginea publică acceptată. Îl vedem ca pe un simplu anonim, needucat, dar dornic să înveţe, rămas într-o poziţie umilă aproape întreaga sa viaţă. Prima ştire referitoare la el, apărută în *New York Times,* în 1910, aminteşte de un „analfabet care devine medic în stare de hipnoză“[77]. Ceea ce este foarte ciudat; nu numai că el nu era analfabet, dar avea şi un lung stagiu de vînzător într-o librărie. De fapt, primii săi şapte ani de muncă îi petrecuse într-o librărie.[78] Era faimos şi pentru memoria sa deosebită – chiar şi treizeci de ani mai tîrziu putea să citeze din cataloagele editurilor, pe care le studiase în timpul serviciului.[79]

Şi mai există o faţetă ascunsă a lui Edgar Cayce, pe care n-am văzut-o menţionată niciodată în principalele lucrări ce-l au ca subiect, deşi unii dintre autori o cunoşteau cu siguranţă, pur şi simplu pentru că se aflau de aceeaşi parte a baricadei. Alter ego-ul său aflat în transă prezicea că idealurile masonice vor guverna America epocii de aur. Un concept pe care Edgar Cayce l-ar fi susţinut şi în stare conştientă. Părăsise postul din comerţul cu cărţi la vîrsta de douăzeci şi doi de ani pentru a se alătura tatălui său, Leslie B. Cayce (cunoscut pe plan local drept „cavalerul“), în activitatea de agent de asigurări pentru Fraternal Insurance Company.[80] După cum sugerează şi numele, compania vindea poliţe de asigurare pentru francmasoni, aşa că toţi angajaţii erau la rîndul lor membri ai frăţiei. Poate că motivul pentru care Edgar s-a alăturat tatălui său de abia la vîrsta de douăzeci şi doi de ani este acela că doar de la

această vîrstă putea fi primit într-o lojă. Nu am descoperit rangul tatălui sau al fiului, dar ştim că tatăl era autorizat să înfiinţeze loji noi, iar Edgar îl ajuta, ceea ce dovedeşte că statutul său nu era insignifiant.[81] (De fapt, Cayce a lucrat împreună cu tatăl său numai cîteva luni, fiind lovit de primul atac de afazie – pierdere a vocii pe bază psihosomatică. Tratamentul aplicat, hipnoza, pare să fie cel care a descătuşat puterile sale de medium.)

Pe măsură ce cariera sa de medium se dezvolta, Edgar Cayce a devenit cunoscut în cele mai înalte cercuri ale societăţii americane. Într-o notă scrisă în 1932 (publicată de abia în 1997), el menţiona că, în 1918 sau 1919: „Am fost chemat la Washington pentru a da informaţii unui înalt funcţionar. Ceea ce i-am spus a fost considerat cel puţin interesant, deoarece am fost chemat din nou un an mai tîrziu.“[82] Deşi Cayce a fost discret, nu este greu de aflat la cine se referea – este vorba, aproape sigur, de însuşi preşedintele Woodrow Wilson, care suferise un atac în 1919, iar Cayce se putea să fi fost chemat pentru calităţile sale de terapeut.[83] (După doi biografi ai lui Cayce, el a fost solicitat să dea un sfat în legătură cu înfiinţarea Ligii Naţiunilor.[84])

O legătură cu Woodrow Wilson este în întregime plauzibilă: unul dintre prietenii lui Cayce, unul dintre primii promotori ai puterilor sale, era David E. Kahn, care, în Primul Război Mondial, fusese camarad cu un văr al lui Wilson.[85] După o vreme, Cayce, Kahn şi maiorul Wilson au intrat împreună în afaceri, înfiinţînd Cayce Petroleum Company, obiectul de activitate al firmei fiind explorarea zăcămintelor de petrol din Texas cu ajutorul capacităţilor paranormale ale lui Cayce. În scurta ei viaţă, de numai patru ani, compania a fost un dezastru. Aşa cum nota Cayce: „Nu iese nimic din toate eforturile noastre de a scoate petrol, doar pagube pentru numeroşi oameni.“[86] Chiar şi fără mult lăudatele puteri ale lui Cayce, ei s-au aflat printre foarte puţinii prospectori care *nu* au găsit petrol în Texas! Un avertisment bun de luat în seamă în legătură cu puterile sale.

Kahn este cel care l-a propulsat pe Cayce sub luminile rampei, stabilindu-i întîlniri cu mai marii zilei. Îl întîlnise pe Cayce în 1912, în Alabama, şi devenise extrem de interesat de puterea acestuia de diagnosticare. Intrat în armată, în 1917, Kahn îl lăudase pe Cayce în faţa ofiţerilor superiori, rezultatul fiind acela că a fost solicitată o „citire“ trimisă de un membru, rămas neidentificat, al

familiei regale italiene.[87] Greu de crezut că acesta este mediul umil în care se spune că a trăit Cayce. De altfel, el spune despre Kahn: „Prin el am luat contact cu persoane foarte importante, bancheri, oameni de afaceri, avocaţi, jurnalişti, oameni din toate domeniile.“[88] În 1924, Kahn l-a introdus şi într-un cerc de oameni de afaceri, condus de Morton Blumenthal, broker din New York, care a acceptat să finanţeze spitalul şi institutul de cercetări din Virginia Beach în schimbul sfaturilor oferite de Cayce referitor la investiţiile sale. A fost nucleul originar al ARE, deşi a durat mai puţin de doi ani, finanţarea fiind retrasă după o neînţelegere cu Cayce. Blumenthal şi cercul său şi-au transferat atunci încrederea şi speranţele către un alt medium.[89]

Prin anii 1920, trei membri ai acestui grup au achiziţionat proprietăţi în Bimini, motivul fiind cel al existenţei unei comori ascunse, aşa că au apelat la Cayce să o găsească.[90] Deloc surprinzător, Cayce eşuează, dar urmările sînt importante; de abia după întoarcerea sa din călătorie încep să apară Bimini şi Atlantida în citirile sale.

Influenţa lui Cayce se manifesta asupra armatei, familiei regale italiene, a preşedintelui, dar el începuse să aibă contacte şi cu agenţiile de informaţii. După David Kahn, intervievat în 1965, întîlnirea între Cayce şi preşedintele Wilson fusese aranjată de colonelul Edmond Starling, şeful Serviciului Secret.[91] Kahn l-a descris pe Starling drept „prieten de-o viaţă“ al lui Cayce, deşi numele acestuia nu apare niciodată în memoriile lui Cayce, profetul fiind aici foarte discret. Asemenea lui Cayce, Starling provenea din Hopkinsville, Kentucky, acesta fiind probabil motivul pentru care erau prieteni de-o viaţă, dar făcea parte dintr-o altă generaţie, deci este de crezut că s-au cunoscut prin intermediul lui Cayce senior. Este tentant să te gîndeşti că Starling şi Cayce senior erau colegi în loja din Hopkinsville.

Aceste legături pot fi văzute ca fiind în centrul unui tablou mult mai mare. După ce am demarat investigaţiile noastre, a apărut o reţea greu de imaginat la început: între paranormali, politicieni, francmasoni, oameni de afaceri şi servicii de informaţii se legaseră şi se păstraseră în timp alianţe ciudate. Nu mai are nici o relevanţă dacă previziunile lui Cayce sînt sau nu corecte. Ceea ce contează cu adevărat este că oameni foarte influenţi *au crezut* că el este înzestrat cu puteri deosebite. Dacă aceştia l-au urmat atunci, aceleaşi categorii de oameni cred oare în el şi azi? Aceasta este forţa

aflată în spatele tuturor celor ce se întîmplă la Giseh, mai ales în ultimii ani ai secolului douăzeci, atunci cînd fusese programată de către Cayce descoperirea Sălii Arhivelor?

Deşi este greu de crezut că politicienii de azi pot fi influenţaţi de profeţiile lui Edgar Cayce, este cunoscut că membri importanţi ai guvernului egiptean şi unii membri ai familiei prezidenţiale cred cu tărie în existenţa Sălii Arhivelor.[92] Cayce însuşi a creat legătura între masoni, servicii de informaţii, politicieni şi alte personaje importante, dar şi alţii, persoane şi organizaţii, cred în aceeaşi legătură ascunsă.

Cu ochii minţii

Legătura între fenomene paranormale, tehnologie şi lumea serviciilor de informaţii şi de apărare este întrupată şi de o altă organizaţie cu rol-cheie la Giseh, mai ales în anii 1970, SRI International. După cum spunea Mark Lehner: „SRI căuta încăperi secrete la Giseh cu mult timp înainte ca Edgar Cayce Foundation să i se alăture.“[93] Ceea ce este puţin ciudat: implicarea ARE la Giseh este de înţeles, date fiind profeţiile lui Cayce, dar de ce să caute SRI încăperi ascunse?

Fondat de Stanford University în California, ca Stanford Research Institute, în 1946, SRI era gîndit ca mijloc de atragere a cercetării ştiinţifice cu caracter aplicativ, pentru a strînge fonduri suplimentare pentru universitate. Nu a fost un succes, iar universitatea l-a finanţat timp de mai mulţi ani.[94] Norocul SRI s-a schimbat cînd au început să curgă contracte cu caracter secret din partea armatei şi a serviciilor de informaţii. Erau incluse aici teste de arme pentru Atomic Energy Comission şi cercetări în domeniul armelor chimice. Au fost dezvoltate arme ciudate, atît pentru Pentagon cît şi pentru CIA. (Însăşi transformarea Stanford University din centru de învăţămînt regional în centru de interes naţional este un rezultat al contractelor cu Departamentul pentru Apărare, marea majoritate a lucrărilor fiind desfăşurate prin intermediul SRI.)

În 1968, SRI rivaliza ca dimensiune cu universitatea în sine şi avea chiar mai mulţi angajaţi. Dar tot atunci studenţii au descoperit legăturile acestuia cu serviciile de apărare şi de informaţii, iar în următorii trei ani administratorii au fost obligaţi să dezvăluie că

multe departamente, dar în special institutul de cercetare, erau implicate în proiecte secrete, inclusiv activitatea de supraveghere electronică pentru CIA. Cum era de prevăzut, acest fapt i-a îngrozit pe studenţi. Aşa cum scrie Stuart W. Leslie în *The Cold War and American Science (Războiul Rece şi ştiinţa americană* – 1993): „Extinderea activităţii Stanford în domeniul proiectelor secrete, deşi bine cunoscută printre ingineri, a şocat comunitatea academică, aflată încă sub influenţa războiului din Vietnam.“[95] Studenţii, îngroziţi, au demarat o campanie împotriva legăturilor universităţii cu armata, demonstraţiile şi petiţiile ţintind institutul de cercetare. Ca rezultat, universitatea a încetat să mai încheie contracte legate de proiecte secrete şi s-a distanţat de principalul beneficiar al acestor contracte. Stanford Research Institute a devenit o companie privată, schimbîndu-şi numele în SRI International.

Aflată acum pe propriile sale picioare, SRI a început să depindă şi mai mult de contractele cu sectorul de apărare, veniturile obţinute permiţîndu-i să devină cel mai mare institut de cercetare din lume. În 1993, aproximativ 75% din venituri veneau de la Departamentul pentru Apărare.[96] Azi au fost deschise birouri în zece ţări în afara Statelor Unite, inclusiv în Marea Britanie, şi funcţionează un laborator de inteligenţă artificală la Cambridge University. Există chiar şi un comitet de consilieri militari, alcătuit din foste personalităţi ale Departamentului pentru Apărare, şi sînt realizate studii şi pentru NASA.

În lucrările de la Giseh, SRI a utilizat „senzorul la distanţă“, o tehnologie înaltă, dar cunoscută lumii ştiinţifice, cu totul diferită de o altă specialitate, „vederea la distanţă“, ce a fost subiectul unei lucrări pentru CIA în anii 1970. Imaginată de genialii Russel Targ şi Harold („Hal“) Puthoff, era o cercetare descinsă direct din *X-Files*. Cu siguranţă că ea a inspirat conceptul din serial şi a fost un catalizator pentru propriul program al Pentagonului şi CIA-ului.

„Vederea la distanţă“ (Remote viewing – RV) este o tehnică paranormală, deşi a fost cercetată, apoi utilizată, în proiecte finanţate de Pentagon şi CIA, de exemplu Grill Flame sau Sun Streak şi, este semnificativ, Star Gate, costurile pe durata a douăzeci de ani fiind estimate la 15 milioane de dolari, deşi unele surse le estimează ca fiind mult mai mari.[97] Noţiunea de „poartă stelară“ a fost popularizată în ultimii ani de filmul şi apoi de serialul cu acelaşi nume, care prezentau ideea existenţei unui dispozitiv antic ce permitea, utilizat corect, transportul fiinţelor umane pe alte lumi. Se poate presupune

că producătorii cunoşteau că egipteanul *sha* înseamnă atît „stea“ cît şi „poartă“ sau „uşă“[98], dar motivul pentru care unui proiect de vedere la distanţă i s-a dat numele de Star Gate rămîne neclar.

Vederea la distanţă implică o formă de extracorporalizare ce permite „călătoria“ la mari distanţe, de obicei prin spaţiu, dar uneori şi prin timp, pentru ca la întoarcere să poată fi relatate cele „văzute“.

Aceste cercetări ale SRI erau bine cunoscute de comunitatea internaţională a parapsihologilor, fiind privite ca dovezi că mintea, conştiinţa, poate acţiona independent de trupul fizic şi de creier. (Implicaţiile sînt uriaşe, măcar şi pentru că ele confirmă că misticii şi religiile au avut întotdeauna dreptate, că există o conştiinţă individuală, spirit sau suflet, ce poate opera dincolo de limitele trupului şi care, teoretic, continuă să existe şi după moartea trupului.)

Cercetările lui Targ şi Puthoff au atras atenţia presei în anii 1970, mai ales pentru că se părea că, doar cu un antrenament minim, oricine poate învăţa să utilizeze vederea la distanţă. Experienţele au fost subiectul unor filme documentare. În unul dintre acestea, experimentatoarea, convinsă să participe, trecea prin văluri colorate, corect descrise ca „ţintă“, „văzute“ în timpul călătoriei invizibile a conştiinţei sale. În SRI s-a ajuns repede la concluzia că există şi adevărate „vedete“ ale vederii la distanţă, în special tînărul artist newyorkez Ingo Swann, şi fostul ofiţer de poliţie Pat Price. După ce a fost antrenat, Pat Price a lucrat pentru CIA. Mai tîrziu el a murit în circumstanţe misterioase.[99] Swann a ajuns să antreneze văzători la distanţă pentru Pentagon, apoi pentru o companie particulară. Dar dintre toate vedetele care au luat parte la programul SRI, nici una nu a fost atît de faimoasă ca tînărul medium israelian, ajuns acolo în 1972: superbul şi carismaticul Uri Geller, acum cunoscut în toată lumea pentru puterea sa de a îndoi obiecte metalice.

Geller fusese descoperit în cluburile de noapte din Israel şi fusese dus în Statele Unite şi testat de SRI într-un mediu controlat ştiinţific.[100] Persoana considerată a-l fi convins pe Geller să meargă la SRI a devenit nu numai mentorul său, ci şi, chiar dacă pentru scurt timp, un personaj-cheie în numeroase teorii ale conspiraţiei. Numele său era dr. Andrija Puharich. Aşa cum vom vedea, un nume predestinat.

Publicitatea ce înconjura cercetările de la SRI ale lui Targ şi Puthoff nu a menţionat un fapt important. Cercetările în domeniul vederii la distanţă şi a tehnicilor de supraveghere la distanţă au fost finanţate direct de serviciile de informaţii americane, în special de CIA.[101]

Cercetările SRI au fost susţinute prin injectarea de către CIA a 150 000 dolari pe timp de doi ani. Au mai existat, din ce spune Jim Schnabel în *Remote Viewers* (1997): „două mici contracte cu marina şi NASA, plus fonduri private sosite ca burse pentru cercetările lui Geller“.[102]

La jumătatea anilor 1990, opera SRI, CIA şi a Pentagonului a fost făcută publică, în parte datorită solicitărilor din partea Freedom of Information Act, dar şi ca rezultat al declaraţiilor făcute de foştii participanţi la proiect, în special David Morehouse, fost ofiţer al armatei americane, care lucrase ca „spion psi“ în operaţiunea Sun Streak, în deceniile opt şi nouă. În cartea sa, *Psychic Warrior (Soldat PSI* – 1995), Morehouse descria reacţia avută la citirea unui material despre intenţiile ascunse ale proiectului:

> Nu-mi venea să cred. Programul exista încă din 1974, de aproape 15 ani. Nu mai era de mult un experiment... ei ştiau că funcţionează – o dovediseră la Stanford şi dovezile erau chiar acolo. Existau cărţi scrise de cercetărorii implicaţi, dar nimeni nu le acordase atenţie. Cărţile nu menţionau implicarea serviciilor de informaţii, dar se aflau peste tot dovezi asupra finanţării de către guvern.[103]

Morehouse mai mărturisea:

> Guvernul finanţase cercetări în domeniul paranormalului în şase centre particulare, dar şi în mai multe centre de stat sau federale. Pompau milioane de dolari în vederea la distanţă şi tehnici înrudite.[104]

Pe parcursul anilor 1970, SRI a demarat mai multe proiecte psi diferite, dar vederea la distanţă era cel mai important şi cel mai preţuit. Era momentul în care SRI îşi începea lucrările la Giseh. A fost doar o coincidenţă sau se întîmplau mai multe în spatele cortinei?

Un indiciu poate fi găsit în experienţele cu văzătorii la distanţă. Mulţi raportaseră că văzuseră piramide pe durata sesiunilor de extracorporalizare. Acest fapt, precum şi alte informaţii culese de văzătorii la distanţă, fusese luat în serios de experimentatori. Nici SRI, nici serviciile de informaţii n-ar fi ignorat o asemenea informaţie, mai ales că erau deja implicate, direct sau indirect, în lucrările de la Giseh. Oricum, este de notorietate că, atunci cînd a fost însărcinat cu conducerea expediţiei la Giseh, Lambert Dolphin Jr avea informaţii despre Platou de la văzătorii SRI.[105] Lucru semnificativ,

prietenul lui Dolphin, James Hurtak, cu tot modul lui evaziv de a fi, părea să fi fost şi el implicat în demararea proiectului SRI legat de vederea la distanţă. La demararea proiectului, ei l-au chemat iniţial pe un parapsiholog veteran, Harold Sherman, ca să-i consilieze,[106] şi ştim că Hurtak se afla în contact cu acesta în acea perioadă. Sau, cu cuvintele unui purtător de cuvînt al Academy for Future Science, Hurtak împărtăşea cu Sherman cunoştinţe rezervate iniţiaţilor în vederea la distanţă.[107]

Şi totuşi, mai există o faţetă a vederii la distanţă, care polarizează întrebări incomode în legătură cu entuziasmul armatei şi al serviciilor de informaţii pentru aceste experienţe. Unii comentatori, precum Alex Constantine, aduc argumente conform cărora vederea la distanţă este legată mai mult de introducerea de informaţii *în* mintea persoanelor vizate decît de strîngerea de informaţii din locaţii îndepărtate.[108] Constantine susţine că tot ceea ce ştim este o dezinformare, că scopul Pentagonului era experimentarea controlului minţii umane, că aspectul legat de „spionajul psi" era mai mult de coloratură. Deşi Constantine oferă unele argumente în sprijinul acestei idei, dovezile concrete nu par să susţină acest punct de vedere. Este logic să ne asumăm că exista în aceste cercetări şi o componentă a „influenţei la distanţă", deoarece, dacă vederea la distanţă este o tehnică militară acceptată, atunci şi o formă de contraatac, asemănătoare bruierii radarului, trebuie şi ea luată în considerare. Puţini cercetători au luat în discuţie acest aspect, aşa că nu ştim dacă influenţa la distanţă a fost luată în consideraţie de autorităţi, dar marea majoritate a dovezilor legate de parapsihologie sugerează că procesele psi sînt arme cu două tăişuri şi chiar tradiţia ocultă a susţinut întotdeauna că ele pot fi utilizate în bine sau în rău.

Din aceste motive, posibilitatea influenţării la distanţă trebuie luată în consideraţie în dezbaterea ce urmează, mai ales cînd facem cunoştinţă cu cele mai extreme mărturisiri ale unor văzători la distanţă.

În căutarea Porţii Stelare

Probabil că nimeni nu va avea vreodată tabloul întreg al celor petrecute la Giseh în ultimele trei decenii. Prezenţa unor grupuri şi organizaţii, în aparenţă fără nici o legătură între ele, precum ARE şi

SRI, cu ciudatul lor amestec de paranormal şi înaltă tehnologie, sau Joseph M. Schor Foundation, poate să sugereze, la prima vedere, interese diferite. După ce este cercetată mai în amănunţime activitatea lor, interesele cu caracter militar şi de informaţii apar foarte limpede.

Sînt răspîndite zvonuri mai mult sau mai puţin exotice, referitoare la Giseh sau la organizaţiile implicate, ba chiar şi afirmaţia că guvernul Statelor Unite se află în căutarea unui artefact sau dispozitiv antic, poate de origine extraterestră. Se află oare în căutarea unui obiect fizic, a unei porţi stelare funcţionale, precum în film, eventual utilizînd informaţiile strînse de la văzătorii la distanţă? Sau, şi mai tulburător, au găsit-o deja? Această uimitoare, oricum romantică, idee rămîne o speculaţie. Dacă americanii se joacă cu tehnologia porţii stelare, atunci acesta ar fi cel mai secret proiect din istorie, iar numărul celor care ar trebui să ştie despre el ar fi foarte mic. Ceea ce putem spune cu certitudine este că, practic, toţi indivizii şi toate grupurile implicate în activităţile de la Giseh sînt angajate în exploatarea culturii, religiei şi chiar a zeilor Egiptului antic pentru a atinge ţinte de tot felul. Esenţialmente, ei acordă, din motive specifice fiecăruia, puţin respect geniilor misterioase care au construit piramidele şi Sfinxul.

Dacă serviciile de informaţii caută un dispozitiv, sau o informaţie, înseamnă că ele privesc Egiptul antic ca fiind o civilizaţie mai avansată, din anumite puncte de vedere, decît a noastră. Încă o dată, ne întoarcem la conceptul civilizaţiei dispărute sau la cel al contactului cu extratereştrii, aşa cum afirmă Robert Temple în *The Sirius Mystery*. Să ne amintim cum, în mod inexplicabil, el a atras atenţia atît francmasonilor, cît şi a CIA şi MI5.

Dar ce gîndesc Hancock şi Bauval despre problema extraterestră? După scrierea *Keeper of Genesis,* ei au continuat să investigheze misterele de la Giseh şi au descoperit conexiuni provocatoare între persoanele şi organizaţiile implicate în lucrări clandestine pe Platou şi apariţia noului mister legat de Marte.[109] Pentru o vreme, părea că toată conspiraţia pe care o demascaseră avea şi o latură marţiană. Scopul iniţial al *The Mars Mystery* (scrisă împreună cu John Grisby, dar publicată în Statele Unite doar sub semnătura lui Hancock) era acela de a dezvălui totul lumii. Subtitlul iniţial era *Message at the Edge of the World (Mesaj de la marginea lumii)*[110]. Prima ediţie, din 1998, deşi includea materiale despre o posibilă

civilizaţie marţiană şi legătura acesteia cu Egiptul antic, a abandonat legătura cu o posibilă conspiraţie la Giseh în favoarea unui studiu referitor la pericolul ca Pământul să fie lovit de o cometă sau un asteroid.

Deşi nu manifestă nicăieri un sprijin explicit în favoarea intervenţiei extraterestre în dezvoltarea civilizaţiei umane, avem indicii că Hancock şi Bauval sînt cel puţin solidari cu ideea. Bauval aminteşte adeseori de datoria pe care o are faţă de cartea lui Temple şi că este responsabil pentru publicarea unei noi ediţii în 1998.[111] În interviuri recente, Hancock a renunţat la speculaţia extraterestră, spunînd că nu este necesară pentru teoriile sale, dar se ştie că un capitol pe această temă a fost îndepărtat din *Fingerprints of the Gods*.[112] Mai mult, el şi Bauval s-au apucat să scrie *The Mars Mystery,* care nu numai că susţine ideea unei civilizaţii marţiene, dar o şi leagă în mod explicit de Egipt. Este sugestiv şi girul dat de Hancock muncii, implicit afirmaţiilor, făcute de Whitley Striber, cel răpit de extratereştri (vezi capitolul 7).

Interesul manifestat de Bauval şi Hancock faţă de controversele în jurul lui Marte are un rol important în continuarea poveştii noastre. El reprezintă un alt aspect introdus în tabloul general în ultimii ani. Credinţa că există unele legături între Egiptul antic şi o civilizaţie marţiană de mult dispărută s-a intensificat în ultimii douăzeci de ani, dar se bazează ea pe mai mult decît pe o fantezie? Există cu adevărat dovezi ale existenţei unei civilizaţii marţiene şi pentru legătura acesteia cu Egiptul antic?

CAPITOLUL 3

În spatele Misiunii Marte

În aprilie 1998, ultima sondă americană, Mars Global Surveyor, a trimis noi imagini ale solului dintr-o regiune a Planetei Roşii cunoscută ca Cydonia Mensae. Au fost printre cele mai aşteptate imagini din istorie, crezîndu-se că vor dezvălui detalii ale aşa-numitului „Chip de pe Marte“, pentru mulţi dovada că Marte a fost cîndva căminul unei civilizaţii asemănătoare cu a noastră. Cu o rezoluţie de zece ori mai bună decît aceea a imaginilor precedente, noile imagini au fost publicate pe Internet pentru publicul uluit. Mult aşteptatele imagini nu au arătat detalii noi, relevante, ale Chipului de pe Marte. Doar stînci extrem de erodate, fără nici o asemănare cu un chip uman. Uriaşa dezamăgire era asemănătoare, pentru noi, cu aceea provocată de aflarea, în 1998, a rezultatului datării cu carbon a Giulgiului din Torino, rezultat ce dovedea că este un fals. La fel, mulţi dintre cei care credeau în existenţa Chipului au dat înapoi, iar entuziasmul legat de ciudăţeniile de pe Marte s-a domolit. Dacă Marte are un mesaj pentru noi, se pare că îl ţine secret, cel puţin deocamdată.

Piramidele de pe Marte

Marte este vecinul nostru cel mai apropiat. La doar 56 de milioane de kilometri, distanţa minimă faţă de Pământ, Planeta Roşie este a patra de la Soare, a doua ca apropiere de Pământ, după

Venus. Este pe jumătate cît Pămîntul, cu o zi de durată asemănătoare (puţin peste 24,5 ore), dar cu un an de 687 de zile, iar temperaturile variază de la un maxim de 20 de grade Celsius la -120 de grade.

Asociată în imaginarul anticilor cu conflictele armate – cuvîntul „marţial“ vine din latinul *Mars,* zeul roman al războiului –, Planeta Roşie a exercitat o puternică influenţă asupra omenirii, de multe ori inspirînd teama. De abia în februarie 1972, Mariner 9 ne-a arătat cum este de fapt planeta, trimiţîndu-ne primele imagini luate de aproape: era stîncoasă, stearpă şi, desigur, roşie.

Şi totuşi, nici culoarea roşie, nici caracterul stîncos nu au atras atenţia, mai ales în anumite cercuri. Imaginile suprafeţei lui Marte, luate în 8 februarie 1972, în regiunea cunoscută ca Elysium Quadrangle (15 grade nord de ecuatorul marţian), păreau să arate nişte forme piramidale, două mai mari şi trei mai mici, cu numai trei feţe. O a doua imagine, luată şase luni mai tîrziu, în 7 august, arăta aceleaşi forme. Aceste structurile au devenit dovezile unei civilizaţii marţiene şi pentru James Hurtak, printre alţii, pe atunci profesor de studii orientale la California Institute of Arts, cel care, cîţiva ani mai tîrziu, aşa cum am văzut în capitolul anterior, întreprindea lucrări secrete în Marea Piramidă.

În 1970 Hurtak era descris astfel de scriitorul britanic Stuart Holroyd:

> Hurtak... nu era doar un simplu profesor, ci o adevărată experienţă, un fel de guru ale cărui învăţături nu descriau o realitate obiectivă, ci erau un flux spontan de idei menit să-i determine pe studenţi să exploreze domenii noi. Totdeauna îmbrăcat într-un costum şifonat şi cu o beretă neagră în vîrful capului, Hurtak ţinea cursuri ce durau uneori şi opt ore, perioadă în care trecea de la citirea unor lungi pasaje din Biblie la comentarii dezlînate pe marginea acestora.[1]

După ore, noaptea şi în week-end, Hurtak conducea grupuri de studenţi prin deşertul californian în căutarea „izvoarelor energetice“, ceea ce dovedea, dacă nu altceva, măcar o simpatie faţă de credinţele New Age în energii nevăzute şi într-un Pămînt viu.

Puţini oameni au luat în serios imaginile lui Mariner 9 cu piramidele din Elsyum, deşi ele au inspirat un episod din serialul de televiziune *Dr Who*[2] şi, ce ironie, l-au intrigat pe scepticul dr. Carl Sagan într-atît încît să scrie în *Cosmos* (1981):

> Cea mai mare (dintre piramide) are baza lungă de 3 kilometri şi 1 kilometru înălţime, mult mai mare decît piramidele din Sumer, Egipt sau Mexic, de pe Pămînt. Par erodate, foarte vechi şi sînt, poate, doar munţi erodaţi, sablaţi timp de mai multe ere. Dar merită, cred eu, o privire mai atentă.[3]

În 1976, o nouă misiune spaţială americană, Viking, a fotografiat suprafaţa lui Marte.[4] Cele două nave spaţiale implicate, Viking I şi Viking II, orbitau în jurul planetei pentru a trimite fotografii şi alte date, dar aveau şi sonde ce urmau să coboare la sol pentru a strînge, printre altele, informaţii despre urme de viaţă. Această componentă a eşuat în aparenţă, deşi rezultatele încă sînt dezbătute de unii oameni de ştiinţă.[5] Călătoria a durat nouă luni şi fiecare navă a costat 500 de milioane de dolari. Amartizarea lui Viking I era programată pe 4 iulie 1976, pentru a marca bicentenarul Americii, dar îndoiala asupra bunei alegeri a locului de amartizare a amînat totul pînă pe 20 iulie, la aniversarea a douăzeci de ani de la prima coborîre pe Lună. Sonda de pe Viking I a aterizat cu bine şi a transmis primele imagini ale solului marţian. Sonda de pe Viking II a coborît în 3 septembrie 1976 şi timp de şase ani a continuat să transmită date despre condiţiile meteo de pe Marte.

În 25 iulie 1976, de la o altitudine de peste 2 kilometri, Viking I a fotografiat regiunea cunoscută sub numele Cydonia Mensae, aflată la 40 de grade nord de ecuatorul marţian, diametral opusă de zona Elysium. Imaginea transmisă pe Pămînt arăta o structură asemănătoare unui chip uman ce ar fi privit în spaţiu. Această structură, de aproape 1,5 kilometri lungime, a fost suficient de interesantă pentru a fi menţionată la conferinţa de presă ţinută la NASA a doua zi, dar cum totul putea fi pus pe seama unui joc de lumini, nu i s-a acordat un mare interes. Imaginea a fost arhivată împreună cu celelalte 51 538 de fotografii luate în timpul misiunii. (Este incredibil, dar numai 25 la sută din aceste imagini au fost analizate ştiinţific, deoarece bugetul s-a epuizat înainte ca sarcina să fie îndeplinită.) Acest clişeu a primit numele de cod 35A72 – adică a treizeci şi cincea imagine luată de nava spaţială A, Viking I, pe parcursul celei de-a şaptezeci şi doua rotaţii în jurul planetei.

Povestea s-a reaprins cînd imaginea a fost „redescoperită“ ceva mai tîrziu, deşi chiar şi cei mai familiarizaţi cu Chipul de pe Marte nu cunosc întreaga istorie. De fapt, imaginea a fost redescoperită de două ori, dar numai al doilea moment a căpătat notorietate publică. Puţin cunoscuta poveste a primei descoperiri începe cu W. Guard Hall, şef de operaţiuni la Jet Propulsion Laboratory, centrul de unde sînt controlate sondele spaţiale de tip Viking. Era pe atunci prietenul (mai tîrziu soţul) uneia dintre principalele discipole ale lui Hurtak, olandeza Marijke Posthuma (artist, ilustrator şi designer care a lucrat şi pentru *The Beatles)*. Hurtak i-a spus despre imaginea Chipului în decembrie 1976, aşa că Hall a căutat în arhive pînă cînd a găsit-o.[6] Hurtak a utilizat apoi imaginea într-o conferinţă la începutul lui aprilie 1977.[7]

Ciudat, Hurtak se referea la Chip ca fiind „asemănător Sfinxului“, făcînd imediat o conexiune sentimentală cu Egiptul. Şi mai ciudat este faptul că Hurtak prezisese existenţa unui Sfinx pe Marte încă din 1975, cu un an înainte de realizarea fotografiei.[8] Dar extraordinara extrapolare făcută pornind de la imagine are implicaţii pe termen lung. Hancock şi Bauval spun că Hurtak: „a prezis descoperirea pe Marte a unor structuri similare, inclusiv a unui Sfinx, şi că aceste structuri sînt legate de monumentele de la Giseh după un tipar la scară cosmică.“[9]

Uimitor, din anumite puncte de vedere a avut perfectă dreptate: ideea lui Hurtak despre Marte a devenit axul central al unui nou sistem de credinţe.

Povestea s-a înteţit în 1979, la a doua redescoperire a imaginii, cînd Vincent DiPietro, inginer electronist specializat în prelucrarea digitală a imaginilor la NASA Goddard Spaceflight Center, în Maryland, a descoperit-o dintr-o întîmplare. DiPietro a devenit curios, după cum spune prietenul lui, Gregory Molenaar, specialist în calculatoare la Lockheed Corporation, aflat şi el sub contract cu NASA. Ei s-au întrebat dacă este posibil să îmbunătăţească imaginea pentru a vedea mai multe detalii şi a determina dacă este vorba cu adevărat de un chip sau de ceva ce semăna întîmplător cu unul. Problema lor era că tehnicile de îmbunătăţire a imaginii disponibile în acea epocă nu erau mulţumitoare, aşa că s-au apucat să scrie propria lor aplicaţie, pe care au botezat-o Starbust Pixel Interleaving Technique, pe scurt SPIT.

După ce au cotrobăit prin arhiva Viking, DiPietro şi Molenaar au descoperit o a doua imagine (70A13) a regiunii Cydonia în care apărea Chipul. Imaginea fusese luată la treizeci şi cinci de zile după prima, de la o înălţime mai mare, cu soarele aflat în altă poziţie. Arăta aceeaşi structură asemănătoare unui chip, ceea ce dovedea, aparent, că orice ar fi fost acolo nu era doar o simplă iluzie provocată de lumini şi umbre.

DiPietro şi Molenaar au mai descoperit ceva semnificativ în imaginea 70A13: ceva ce părea să fie o structură piramidală cu cinci feţe, la 15 kilometri sud de Chip, lungă de 2,5 kilometri şi lată de 1,6 kilometri. A devenit cunoscută ca piramida D&M, după numele celor doi cercetători. DiPietro şi Molenaar erau convinşi că aceste două structuri, aflate atît de aproape una de alta, nu erau accidente datorate eroziunii sau iluzii provocate de camera foto, ci erau structuri artificiale, probabil ridicate de o civilizaţie marţiană dispărută cu mult timp în urmă. Concluziile le-au făcut publice în 1 mai 1980.

Promovarea descoperirii făcute de DiPietro şi Molenaar a fost făcută cu entuziasm, ca să nu spunem cu fanatism, de scriitorul Richard C. Hoagland, cel care, în 1977, l-a trimis pe „egiptologul independent“ Larry Dean Hunter să verifice dezvăluirea făcută de Thomas Danley referitor la săpăturile secrete din Marea Piramidă.

Născut în 1946, Richard Hoagland a lucrat pentru mai multe muzee de ştiinţă, precum Hayden Planetarium din New York, şi a fost consilier sau consultant în domeniul ştiinţelor spaţiale pentru mai multe televiziuni, inclusiv NBC şi CBS, unde a lucrat cu legendarul ziarist de ştiri Walter Cronlite. De asemenea, este fost editor al revistei *Star&Sky* şi prezentator la CNN. În 1971, Hoagland, împreună cu Eric Burges, au avut ideea decorării lui Pioneer 10, prima navă ce urma să părăsească sistemul solar, cu o plachetă ce conţinea, în mod simbolic, informaţii reprezentative despre rasa umană, inclusiv mîna ridicată în semn de pace şi o diagramă ce arăta că omul vine de pe a treia planetă de la soare. Hoagland şi Burgess i-au dat această sugestie lui Sagan, apoi totul a devenit istorie.[10]

Între 1975 şi 1980, Hoagland era consultant la Goddard Spaceflight Center din Maryland, organizator de evenimente media, de aici trăgîndu-i-se atît de menţionatul titlu de „consultant NASA“. Şi a fost printre primii activişti în campania de botezare a primei navete spaţiale cu numele *Enterprise,* lucru de mare importanţă

pentru el deoarece, aşa cum vom vedea, a schimbat şi numele Mars Mission în Enterprise Mission, ca omagiu adus prietenului său Gene Roddenberry, creatorul *Star Trek*-ului.[11]

De la prima sa implicare în dezbaterea legată de Marte, în 1983, Hoagland a devenit principalul susţinător al prezenţei structurilor artificiale pe Planeta Roşie. Juca cu atît succes rolul, de el creat, al oracolului atotcunoscător în problemele marţiene încît, pentru marea majoritate a publicului, el este principala sursă referitoare la Chipul de pe Marte.

Cînd a devenit interesat de lucrările lui DiPietro şi Molenaar, în vara lui 1983, Hoagland lucra pentru SRI International la un proiect legat de inelele lui Saturn, chiar la sediul central din Menlo Park, în California.[12] În iulie 1983, studiind imaginile regiunii Cydonia, cu rezoluţia îmbunătăţită de DiPietro şi Molenaar, el a semnalat şi alte structuri cu aparenţă artificială la vest de Chip. Din punctul de vedere al lui Hoagland, totul părea să fie un întreg complex de piramide şi alte structuri aflate pe o suprafaţă de 31 de kilometri pătraţi. Entuziasmat, a botezat locul ca „Oraşul". Acesta părea să fie alcătuit din mai multe piramide masive, mai mici sau mai mari, plus cîteva „clădiri" conice mult mai mici, toate grupate în jurul unui spaţiu numit de el „Piaţa Oraşului". În colţul din nord-est al Oraşului era o structură enormă, ce părea formată din ziduri înalte, pe care Hoagland a ridicat-o la rangul de „Fortăreaţă".

Poate că propunerea cea mai importantă făcută de Hoagland, şi aceea cu cea mai mică justificare datorită datelor atît de sărace, era asocierea acestor structuri cu Egiptul. Imediat ce a descoperit Oraşul, Hoagland a scris: „Am fost copleşit de asemănarea cu Egiptul."[13] Apoi a trecut la identificarea celorlalte structuri din Cydonia: „Faleza", o structură de peste 3 kilometri lungime, asemănătoare unui zid, aflată în apropierea unui crater, la 22 de kilometri est de Chip şi cîteva alte obiecte mici, în jurul a 100 de metri, ce punctau cîmpia Cydoniei şi pe care le-a numit „Colinele".

Relaţia stabilită între Oraş şi Chip este semnificativă pentru raţionamentul circular, ilogic, practicat de Hoagland. El presupune că acesta, aflat la est de Piaţa Oraşului, a fost construit în aşa fel încît locuitorii Oraşului, stînd în Piaţă, să vadă soarele răsărind din gura Chipului la solstiţiul de vară marţian. Soarele nu răsare azi acolo, în momentul solstiţiului, din cauza modificării poziţiei axei planetei în timp, dar ultima dată cînd s-a întîmplat aşa ceva a fost cu o jumătate de milion de ani în urmă. Şi Hoagland trage concluzia că întregul Complex Cydonia a fost construit cu cel puţin 500 000 de ani în urmă, din cauză că alinierea de la solstiţiul de vară confirmă datarea, iar datarea dovedeşte alinierea cu ocazia solstiţiului, şi tot aşa, ne învîrtim în cerc.[14]

Hoagland s-a gîndit să propună un proiect pentru a studia mai departe aceste structuri. În octombrie 1993 s-a adresat SRI şi s-a întîlnit cu vicepreşedintele, fostul ofiţer de informaţii Paul Shay la Institute for the Study of Consciouness (fondat de Arthur M. Young), în Berkley, California. Se va dovedi o întîlnire importantă. Shay l-a recomandat să colaboreze cu Lambert Dolphin Jr, fizicianul care condusese echipele SRI de la Giseh între 1973 şi 1982.[15]

În decembrie 1983, Hoagland şi Dolphin au format Independent Mars Mission cu cei 50 000 de dolari primiţi din „fondul preşedintelui", o sursă internă de finanţare aflată la dispoziţia preşedintelui, dr. William Miller. Alte persoane-cheie implicate în Independent Mars Mission au fost Randolpho Pozos (antropolog), Ren Breck (manager al InfoMedia, compania ce se ocupa de conferinţele ţinute de ozeneologul dr. Jacques Vallée), Merton Davies (specialist în cartografia lui Marte şi a altor planete) şi Gene Cordell (specialist în prelucrarea digitală a imaginii). Unul dintre primii care s-au alăturat noului proiect a fost fizicianul John Brandenburg, de la Sandia Research Laboratories (specializat în cercetări legate de armamentul nuclear). El a fost şi şeful ştiinţific al iniţiativei strategice pentru apărare propusă de Ronald Reagan („Star Wars") şi lucrase mai înainte cu DiPietro şi Molenaar la analiza făcută de ei Cydoniei.

Prima conferinţă ţinută de Hoagland şi Pozos despre lucrările Independent Mars Mission a avut loc la Institute for the Study of Consciousness, la începutul lui 1984. Printre cei prezenţi se afla şi Tom Rautenberg, cercetător în domeniul ştiinţelor sociale, care s-a alăturat şi el, mai tîrziu, proiectului. Este semnificativă prima lui reacţie la dezvăluirile făcute de Hoagland referitoare la Chip:

> La început am crezut că este vorba de o glumă sau poate de un experiment social dirijat de CIA, pentru a studia reacţia psihologică la o astfel de descoperire ipotetică. Adică, implicarea SRI în „chipuri" pe Marte?... Ce ai fi crezut tu despre

asta?... Era un experiment psihologic sofisticat, sponsorizat de cei de la apărare?[16]

Implicarea SRI în ceva era suficientă pentru a atrage atenţia, cel puţin printre sociologii precum Tom Rautenberg. Legătura SRI cu experienţele CIA şi ale Departamentului Apărării, aşa cum era vederea la distanţă, era mult prea bine cunoscută pentru a fi ignorată, iar reputaţia le-o luase înainte. Iar acum ei finanţau această Mars Mission a lui Hoagland, după ce-l trimiseseră pe Dolphin la Giseh, în anii 1970...

Un alt recrut din perioada timpurie a fost designer-ul şi ilustratorul Jim Channon, fost locotenent-colonel în armata americană, cu stagii inclusiv la Pentagon. Channon fusese creatorul acelui „First Earth Battalion" care era, aşa cum îl descria Hoagland, „o propunere pragmatică de a combina ţelurile de tip New Age ale «luptătorilor spirituali» cu metodele pragmatice ale serviciului militar".[17]

Mai înainte, Channon participase la proiectul Task Force Delta, al Army War College, avînd scopul, cu cuvintele lui Jim Schnabel, de „a investiga în scop militar domenii alternative ale cunoaşterii".[18]

Proiectul Independent Mars Mission, beneficiind de resursele şi finanţarea SRI, a durat pînă în iulie 1984, cînd rezultatele au fost prezentate la o conferinţă găzduită de University of Colorado, în Boulder. Au ajuns la concluzia că structurile anormale din Cydonia erau în mod evident construcţii artificiale şi că trebuie făcute toate eforturile necesare pentru a ne întoarce pe Marte pentru a le cerceta mai departe.[19]

Dacă structurile erau artificiale, atunci cine le construise? Sînt trei răspunsuri posibile:

1) Au fost construite de o civilizaţie marţiană de mult dispărută, poate spulberată de un cataclism, de impactul cu o cometă sau cu un meteorit, aşa cum sugerează Graham Hancock, Robert Bauval şi John Grigsby în *The Mars Mystery,* deşi se pare că au supravieţuit destui marţieni care să construiască un chip de cîteva mile lungime pentru a ne atrage atenţia.

2) Sînt realizate de o civilizaţie extraterestră, venită de undeva din univers, şi care a vizitat, poate, şi Pămîntul.

3) Ultima şi cea mai puţin probabilă soluţie, dat fiind ceea ce ştim despre preistoria Pămîntului, că sînt realizate de o civilizaţie avansată ce-şi are obîrşia pe Pămînt şi care a călătorit pe Marte.

Hoagland, cel puţin, nu avea nici o îndoială referitoare la opţiunea pe care o îmbrăţişase.

Mesajul din Cydonia

Este important să facem distincţie între cele două etape principale ale cercetărilor asupra lui Marte conduse de Hoagland. Prima, ce a durat şapte luni, proiectul pregătit pentru SRI, Independent Mars Mission, s-a desfăşurat în 1983-1984 şi a ajuns la concluzia că avem suficiente motive să credem că structurile erau artificiale. A urmat o a doua etapă, Mars Mission (ulterior botezată Enterprise Mission), începută în 1988, în care a fost preocupat mai ales de pretinsa semnificaţie a structurilor din Cydonia şi de posibilele conexiuni cu civilizaţiile antice de pe Pămînt, în special cu aceea egipteană. Toată această a doua etapă are un fir călăuzitor, un mesaj principal: constructorii de la Cydonia s-au întors...

Între iulie 1984 şi sfîrşitul lui 1988 se pare că nu s-a mai întîmplat mare lucru. Pe urmă a venit renaşterea proiectului, un influx de personal nou şi, se pare, obiective cu totul diferite... Şi o remarcabilă legătură între noua Mars Mission şi comunitatea serviciilor de informaţii americane.

Noul proiect a primit suport şi încurajări de la congressman-ul Robert A. Roe, preşedinte al Comitetului Camerei Reprezentanţilor pentru Ştiinţă, Spaţiu şi Tehnologie. Roe a acceptat să-l sprijine pe Hoagland şi echipa lui în campania de lobby dusă pe lîngă NASA pentru a fi refotografiată regiunea Cydonia în orice nouă misiune pe Marte. (Poziţia oficială a NASA a fost că nu se va urmări fotografierea Chipului sau a altor structuri ce nu merită atenţie.) Roe a luat partea programului în lupta cu NASA, transmiţîndu-i lui Hoagland în clar care era poziţia din interiorul NASA referitoare la o civilizaţie pe Marte.[20] Roe era clar de partea lui Hoagland şi nu de partea NASA, ceea ce era ciudat dacă luăm în considerare că în

calitate de preşedinte al comitetului avea responsabilitate directă asupra bugetului NASA, aşadar şi o influenţă majoră asupra proiectelor acesteia.[21] Mai trebuie notat şi că Roe era membru al Comitetului Permanent pentru Informaţii.[22]

Membrii-cheie ai noului proiect erau David M. Myers, Erol Torun şi Mark J. Carlotto. Acest trio a introdus elemente noi, transformînd originalul „Mesaj din Cydonia" – acela că dispăruta civilizaţie marţiană are ceva să ne înveţe – în ceva mult mai amplu şi cu bătaie mai lungă.

Dr. Mark J. Carlotto era manager al secţiunii de informaţii din The Analitical Science Corporation (TASC), Massachusetts, şi lucrase pe imaginile din Cydonia încă din 1985, activitatea sa constînd în interpretarea fotografiilor obţinute din satelit pentru serviciile de apărare şi de informaţii, această specializare fiind utilă pentru Mars Mission. Carlotto a utilizat mai multe tehnici de îmbunătăţire a rezoluţiei imaginilor Chipului pentru a obţine imagini mai clare decît cele ale lui DiPietro şi Molenaar. El a pus în evidenţă noi detalii, extrem de controversate, aşa cum ar fi un dinte şi prezenţa orbitei celui de-al doilea ochi în partea umbrită, ceea ce părea să confirme simetria Chipului. În urma prelucrării făcute, el a indicat şi prezenţa unor benzi şi linii distincte deasupra frunţii, acestea putînd fi interpretate ca o podoabă de tipul celei purtate de faraonii egipteni, ceea ce împingea lucrurile mult dincolo de informaţiile ştiinţifice disponibile.

Carlotto a îmbunătăţit şi imaginile altor structuri din Cydonia, mai ales pe acelea ale Piramidei M&D. Această versiune a imaginii, cu un nivel mult mai ridicat al detaliilor decît originalul lui DiPietro şi Molenaar, i-a permis lui Erol Torun, analist de sistem în cadrul Defense Mapping Agency din Washington, D.C., despre care Hoagland spunea că este „împrumutat" pentru Mars Mission[23], să facă diverse calcule bazate pe unghiurile dintre diversele feţe ale piramidei. Contribuţia sa la Mars Mission a fost studierea relaţiilor geometrice între diversele „structuri" din Cydonia, în special ale Piramidei M&D. Concluzia a fost că geometria obiectelor nu numai că dovedeşte că sînt artificiale, dar că şi încifrează concepte matematice sofisticate prin care se încearcă să „ni se spună ceva".[24]

David Myers, cel care s-a alăturat echipei în 1989 şi a devenit director permanent al activităţilor şi editor al publicaţiei *Martian Horizons,* a adus contribuţii suplimentare la interpretarea geometrică a Cydoniei. (Împreună cu colegul său britanic David S. Percy, el a dat o nouă dimensiune acestui aspect.)

După 1988, principalele trăsături ale Mars/Enterprise Mission erau:

* Promovarea ideii că în Complexul Cydonia sînt încorporate sofisticate relaţii geometrice şi matematice şi că ele nu urmăresc plăcerea estetică, ci doresc să exprime importante concepte matematice într-un mod în care să poată fi „descifrat" de alţii, eventual de noi. Cydonia este, de fapt, un mesaj lăsat nouă de o civilizaţie antică.

* Respectivele concepte matematice sînt strîns legate de fizica spaţiului multidimensional şi, corect descifrate, ne vor oferi accesul la noi tehnologii, cum ar fi noi surse de energie şi sisteme de propulsie antigravitaţională. Exact aşa cum scria Hoagland pe ton mesianic:

> Este deja limpede... că, cercetate cu mare atenţie şi aplicate problemelor globale, potenţialele „tehnologii radicale" ce pot fi dezvoltate pe baza „mesajului din Cydonia" vor sprijini omenirea în tranziţia către „noua ordine globală"... dacă nu cumva chiar către o adevărată Lume Nouă.[25]

* Este o legătură directă între monumentele din Cydonia şi cele lăsate de civilizaţiile antichităţii, în special cele egiptene. De exemplu, Chipul este menţionat mereu ca „Sfinx", ceea ce, dată fiind şi prezenţa piramidelor, trimite direct la Giseh. Aceasta este aşa-numita „conexiune terestră".

* Legînd mesajul din Cydonia de mistere şi mai controversate ale lumii moderne, precum cercurile din lanuri, discernem acelaşi mesaj, care sugerează că vechii constructori ai Cydoniei sînt prin preajmă.

Opinia fermă a lui Hoagland este în prezent aceea că monumentele de la Cydonia au fost ridicate de o civilizaţie venită de undeva din galaxie, care a vizitat Pămîntul în trecutul îndepărtat,

iar estimarea pe care o face vîrstei Chipului a trecut de la jumătate de milion la mai multe milioane, poate chiar miliarde, de ani:

> Dacă „marţienii“ n-au venit de pe Pămînt... nici de pe Marte... atunci nu mai este decît un singur loc de unde ar fi putut veni...
>
> De dincolo de sistemul solar... avînd o imagine umanoidă fie în „genele“ lor, fie în mintea lor.[26]

Cu alte cuvinte, Hoagland induce ideea că aceşti presupuşi extratereştri au creat rasa umană, iar această idee, oricît de ciudată ar părea, a cucerit opinia publică mondială. Hoagland şi colegii săi au fost invitaţi de mai multe ori să-şi prezinte descoperirile chiar la NASA, ceea ce este uimitor pentru că, de-a lungul anilor, a devenit tot mai isteric în acuzaţiile prin care NASA, sau o cabală din care ea face parte, este parte a conspiraţiei menite să împiedice ca adevărul despre Cydonia să ajungă la marele public. De exemplu, el este printre primii care au susţinut teoria conform căreia Mars Observer, în mod oficial pierdut în spaţiu în 1993, îşi continuă misiunea şi trimite date în secret. De asemenea, el a mai sugerat că NASA trucheză în mod deliberat imaginile primite de la Mars Global Surveyor pentru ca ele să nu mai dovedească prezenţa Chipului. De aceea este foarte ciudat că Hoagland a fost atît de curtat de NASA în 1988 şi 1990, primind mai multe invitaţii de a ţine conferinţe cu circuit închis pe tema Cydonia. Este clar că pentru NASA sau pentru anumite persoane din organizaţie este folositor ca Hoagland să se afle în centrul atenţiei.

Prima întîlnire a avut loc la cartierul general NASA, Goddard Space Flight Center, în august 1988. Din spusele lui Hoagland, după o conferinţă la NASA-Lewis Research Center în Cleveland, Ohio, în martie 1990, directorul, dr. John Klineberg, l-a prezentat publicului în acest mod neobişnuit: „Acesta este omul care l-a convins pe preşedinte că întoarcerea pe Marte este un obiectiv major.“[27] Poate că este semnificativă declaraţia lui Hoagland că prezentarea făcută de către Klineberg a dispărut de pe caseta video pe care NASA a distribuit-o după eveniment din cauza „căderii camerelor video“, ceea ce nu prea inspiră încredere în competenţa tehnică a NASA, iar cuvintele au fost înregistrate pe bandă audio de echipa lui Hoagland.

În februarie 1992, Hoagland a ţinut un discurs la sediul ONU, în New York, unde a fost primit cu entuziasm de audienţă.[28] În

aparenţă nimeni nu a avut probleme cu teoria, ce-i drept atît de bine prezentată, care leagă Marte cu Egiptul antic. Au înghiţit toate minunile şi misterele prezentate de un om care părea să ştie bine ce spune. Convingerea şi entuziasmul lui Hoagland erau contagioase, iar ca rezultat al expunerii sale două ţări, Sierra Leone şi Grenada, au emis timbre cu Chipul de pe Marte.

Hoagland este şi un invitat obişnuit al emisiunii lui Art Bell, dedicate ciudăţeniilor şi paranormalului, fenomene psi şi alte subiecte de tip New Age, şi care are peste 15 milioane de ascultători. Putem presupune că un mare număr de oameni sînt solidari cu ceea ce Art Bell descrie ca fiind „un amestec de puncte de vedere conservatoare şi o credulitate de tip New Age“.[29]

Prin intermediul website-ului, a unei serii de casete video şi a cărţii *The Monuments of Mars* (cu prima ediţie în 1987, aflată acum la a patra ediţie), precum şi prin apariţii regulate în presă şi la conferinţe, Hoagland a devenit principala sursă de răspîndire a informaţiilor despre enigmele marţiene, eclipsînd munca altor cercetători mai puţin carismatici. Un semn al fenomenului este titlul seriei video: *Hoagland's Mars.*

În faţa faptelor

Unul din principalele obiective ale Mars Mission era campania de lobby pe lîngă NASA pentru a se obţine refotografierea Cydoniei. O bună bucată de timp, NASA a respins ideea sau a făcut declaraţii contradictorii. Apoi, în 1 aprilie 1998, a prins pe picior greşit acest lobby anunţînd că Mars Global Surveyor, care tocmai începuse să orbiteze în jurul Planetei Roşii, va fotografia Cydonia la rezoluţii mult mai bune decît cele din misiunea Viking. Iar rezultatul va fi publicat pe Internet imediat ce Jet Propulsion Laboratory (JPL) va procesa informaţia digitală.

Cînd aceste imagini, ale Chipului şi ale Oraşului, au fost publicate de NASA, ele sugerau mult mai puţin un chip, spre uriaşa dezamăgire a privitorilor. Printre cei entuziasmaţi la început de teoria construcţiilor de pe Marte şi care începuseră să aibă îndoieli erau şi Stanley V. McDaniel – un susţinător public al teoriei, chiar

dacă avea păreri diferite de ale lui Hoagland asupra mai multor elemente –, dar şi Mark Carlotto însuşi. McDaniel declară acum că Oraşul şi piramidele „pot fi interpretate ca structuri geologice naturale“.[30] Mai ales cele patru coline ce delimitează Piaţa Oraşului, cu rol atît de important în raţionamentul lui Hoagland, nu sînt nici simetrice, nici asemănătoare ca formă. Iar piramida, admite McDaniel, arată acum mai mult ca un munte decît ca o clădire. Iar Mark Carlotto, fără să renunţe definitiv la afirmaţiile despre caracterul artificial al structurilor, spune: „În imaginile luate de Viking, în 1976, asemănarea cu un chip era perfectă. Iluminat sub alt unghi, Chipul este mai puţin vizibil.“[31]

Hoagland, însă, este mai sigur ca niciodată că există Chipul şi, cu brutalitate, consideră noile imagini ca un „gunoi“.[32] El insistă că fotografiile luate de Mars Global Surveyor arată mai multe, nu mai puţine, dovezi că sînt structuri artificiale, ba chiar susţine că se pot distinge încăperi în principala piramidă. Aşa cum şi după datarea lui cu carbon-14 încă mai sînt oameni care cred în Giulgiul de la Torino, mulţi au rămas pe poziţie, afirmînd că NASA a trucat intenţionat imaginile, prin reducerea contrastului.

Website-ul lui Hoagland despre Enterprise Mission proclamă că noile imagini dovedesc că *este un Chip!* În cîteva zile, el a produs versiuni „corectate“ ale imaginilor NASA, de data aceasta rezultatul semănînd mai mult cu originalele Viking, ceea ce era de aşteptat deoarece au fost înlocuite porţiunile „cu scăpări“ ale noilor fotografii cu fragmente din imaginile iniţiale.[33]

Hoagland credea că NASA minte şi era furios. Dacă nu există nici un Chip pe Marte, atunci nu este nimic de care să legi un „mesaj“. Dar pentru Hoagland şi cei care-i împărtăşesc punctul de vedere, acolo *trebuie* să fie un Chip şi un mesaj: ele fac parte dintr-un scenariu mult mai amplu, ce include mesajul şi moştenirea lăsată de Egiptul antic.

Lipsa de interes manifestată de NASA faţă de enigma din Cydonia dovedeşte, aşa cum au sugerat mulţi, că guvernul este conştient că atît Chipul cît şi piramidele sînt artificiale şi doreşte să ţină ascunsă informaţia.

Din cum ştim că merg lucrurile, chiar dacă guvernul ar bănui că este o urmă de adevăr în afirmaţiile despre artificialitatea structurilor de pe Marte, el tot şi-ar dori să facă o evaluare proprie înainte de a decide ce se poate face public.

Mai rămîn structurile de pe Marte, din Cydonia sau din alte regiuni, ce sînt greu de pus pe seama unui proces natural de eroziune şi a geologiei locului. De exemplu, aşa-numita Piramidă din Crater, în regiunea Deuteronilus Mensae, la 800 de kilometri nord-est de Cydonia.[34] Imaginile luate de Viking arată un obiect cu o umbră alungită, în formă de clopot, aproape de marginea craterului. Obiectul în sine este greu de distins, camera fiind chiar deasupra lui, dar din lungimea umbrei şi unghiul sub care se afla soarele se poate calcula că are 600 de metri înălţime, suficient pentru ca Hoagland să se repeadă şi să-l boteze piramidă pentru a avea o nouă legătură între Egipt şi Marte, oricît de puţin convingătoare ar fi dovezile.

Aceste structuri ridică în continuare întrebări, deşi trăsăturile lor pot fi explicate mult mai banal. Singura concluzie certă la acest moment este aceea că pur şi simplu nu avem suficiente informaţii ca să mergem mai departe. Nu ştim destule ca să afirmăm categoric că în trecutul îndepărtat nu a existat o civilizaţie pe Marte. Pe de altă parte, mai sînt multe investigaţii de făcut pentru a fi siguri că ele au fost făcute de mîna omului (sau, mai degrabă, a marţienilor). Au fost stoarse toate informaţiile din imaginile disponibile, dar nu este suficient pentru a spune că este aşa sau altfel.

Punctul nostru de vedere este că avem un subiect de investigat. Dacă ne-am concentrat numai asupra echipei lui Haogland, sînt şi alţi cercetători independenţi care au realizat analize importante şi care, oricît de subţiri ar fi informaţiile, au pus întrebări importante.

De exemplu, în 1993, Stanley V. McDaniel a publicat o analiză asupra situaţiei de pe Marte în *The McDaniel Report* (aşa cum este cunoscută pe scurt).[35] Iniţial era gîndită ca o critică a poziţiei închistate a NASA în legătură cu continuarea cercetărilor în Cydonia. McDaniel trecea în revistă dovezile în sprijinul ideii că structurile sînt artificale şi trăgea concluzia că, măcar, merită continuate cercetările. Mai recent, McDaniel şi Monica Rix Paxson au editat *The Case for the Face* (difuzată, din nefericire, în 1998, cu cîteva săptămîni înainte de publicarea noilor imagini de către NASA), în care prezentau o serie de lucrări cu caracter mai accentuat ştiinţific asupra enigmei. Un alt grup independent este Mars Anomalies Research Society, fondată în 1986 de fostul astronaut NASA dr. Brian O'Leary, grup ce-i includea pe Vincent DiPietro şi John Brandenburg.

Mulţi cercetători independenţi au respins încercarea lui Hoagland şi a Enterprise Mission de a construi mistere secundare pe o fundaţie atît de şubredă, punînd sub semnul întrebării mai ales afirmaţiile legate de poziţiile geometrice şi sofisticatul „cod“ încifrat ce are o atît de mare importanţî în interpretarea acestuia. McDaniel a organizat în 1994 Society for Planetary SETI Research (SPSR), o rivală a Enterprise Mission. DiPietro şi Molenaar, a căror iniţiativă a inspirat întreaga poveste, au criticat şi ei tendinţa de a se merge mai departe decît permit evidenţele:

> Încă o dată, noi NU sprijinim activitatea celor care amestecă propria lor fantezie cu extrase din munca noastră pe informaţiile venite de pe Marte. ... alinierea, pe care unii scriitori au introdus-o, nu are nimic de a face cu datele interpretate de noi.[36]

Mark Carlotto încearcă să fie cît mai rezonabil atunci cînd îşi spune părerea apropo de „codul geometric“ al lui Hoagland: „Este greu să conteşti, este greu să dovedeşti. Încerc să mă limitez la lucrurile ce pot fi dovedite. Eu abordez totul ca un om de ştiinţă, Hoagland o face ca un scriitor.“[37] Dar Carlotto admite că „Hoagland tinde să proceseze imaginile pînă cînd obţine ceea ce vrea.“[38]

Problema rămîne deschisă. Unele date stîrnesc interesul, dar este prea devreme să tragem o concluzie. Deşi Mark Carlotto subliniază că nu-i nici o grabă să descoperim înţelesul Chipului, la urma-urmei, el nu pleacă niciunde de acolo, alţii sînt grăbiţi să ajungă la o concluzie. Cei care au introdus misterele de pe Marte în scenariul lor legat de anul 2000.

Lumi îndepărtate

Pe noi ne interesează mai ales de ce Hoagland şi ceilalţi din proiect încearcă să promoveze ideea mesajului din Cydonia, legătura cu trecutul Pămîntului şi importanţa pentru viitorul nostru imediat. Hoagland a deturnat practic misterul din Cydonia, creionînd un altul, „proprietate“ a proiectului său. Dar ce-i mînă pe el şi pe colegii lui să încerce să ne convingă asupra acestor idei?

Punctul central al proiectului este (presupusa) legătura între Cydonia şi Egiptul antic. Dar există oare şi o altă legătură, ce poate fi susţinută cu probe, alta decît aceea că găsim şi colo şi dincolo piramide?

Enigma din Cydonia a fost alimentată consistent de girul dat de Hancock, Bauval şi Grigsby în *The Mars Mystery*. Deşi centrată pe posibilitatea ca Pămîntul să fie lovit de un asteroid sau de o cometă, autorii acceptă nu numai realitatea existenţei anomaliilor din Cydonia şi din alte locuri de pe Marte, dar şi prezenţa codului încifrat ca mesaj şi a legăturii cu civilizaţiile vechi ale Pămîntului, în particular cu cele din Egiptul antic. O dată ce legătura este cercetată cu atenţie, apar scăpări mari în logica lor. Argumentul principal este acela că, avînd piramide şi Sfinx atît la Giseh cît şi în Cydonia, cele două sînt legate. Dar asta depinde de măsura în care Chipul de pe Marte este un Sfinx. Coteria Cydoniei îl descrie ca fiind asemănător cu Sfinxul. James Hurtak a utilizat un astfel de limbaj emotiv chiar înainte de a fi fost oficial descoperit.

Zelul cu care Chipul este numit Sfinx este foarte ciudat. Chiar dacă ar fi cu adevărat artificial, el este un chip, nu un trup de leu cu cap de om. Mai mult, Chipul „funcţionează“ doar privit din spaţiu, singurul loc din care poate fi recunoscut, în timp ce Sfinxul poate fi perceput doar de la sol. Asta nu-i a bună pentru tabăra lui Hoagland. Şi atunci au schiţat scenarii din ce în ce mai puţin credibile pentru a justifica legătura Chip/Sfinx, unele necesitînd o logică extrem de sucită. Hoagland a afirmat că, dacă Chipul de pe Marte este tăiat în două, iar fiecare jumătate este pusă în oglindă cu ea însăşi, obţinem două chipuri noi, diferite. Unul, afirmă el, are aspect „simian“, celălalt „leonin“ – un antropoid şi un leu. Sfinxul de la Giseh este un cap de om pe un trup de leu. În concluzie: avem în ambele lumi doi Sfincşi, ambii plasaţi în apropierea unor piramide![39]

Probleme serioase sînt ridicate de această interpretare a Chipului, şi nu numai din cauza aspectului „simian“ – pentru noi, cel puţin, seamănă mai mult cu un cîine din desenele animate –, sau a faptului că leul este greu de zărit. Principala problemă este aceea că jumătate din Chip este cufundată în umbră. Unele soluţii de îmbunătăţire a rezoluţiei imaginii pretind că aduc detalii din zona umbrită, cum ar fi orbita celui de-al doilea ochi, dar aceste afirmaţii sînt extrem de controversate. Nu există nici o metodă prin care

partea umbrită să fie reconstruită în aşa fel încît să vedem cele mai mici detalii, mai ales ca să vedem o jumătate din chipul unui leu!

Argumentele despre Chip sînt nesigure, dar situaţia se înrăutăţeşte atunci cînd întreaga clică încearcă să întrebuinţeze lingvistica pentru a-şi argumenta cazul. Hoagland, dar şi alţii, Graham Hancock şi Robert Bauval, se leagă mult de numele oraşului Cairo. În arabă, *Al Qahira*, înseamnă „Marte".[40] Hancock, Bauval şi Grigsby merg pînă la a spune că denumirea este „inexplicabilă".[41] Dar, de fapt, este foarte uşor de explicat. Al Qahira înseamnă „Cuceritorul", numele dat în arabă lui Marte.[42] Cairo/Al Qahira a fost fondat în 969 d.Hr. de generalul Jawhar al-Siqilli, după ce a cucerit Egiptul. Cînd a fost stabilit locul, au remarcat că Marte se afla, din punct de vedere astrologic, într-o poziţie favorabilă şi asta, împreună cu faptul că fusese ridicat în cinstea unui cuceritor, explică alegerea numelui.[43] Nu are nici o legătură cu o aşa-zisă relaţie între Marte şi Platoul Giseh. În orice caz, Cairo nu a fost întotdeauna capitala Egiptului: pînă în perioada cruciadelor a fost mai mult un satelit al mult mai importantului oraş Al Fustat.[44] Suburbiile suprapopulate ale Cairoului au început să se extindă către Sfinx de abia în ultima jumătate de secol. Înainte, Giseh era complet separată de Cairo, la 10 kilometri în deşert, ceea ce dinamitează teoria legăturii între Giseh şi Cairo/Marte.

Hancock, Bauval şi Grigsby subliniază şi că „Horakhti", adică „Horus în Zare", unul dintre numele Sfinxului, era de asemenea un termen utilizat de egiptenii antici pentru Marte. Argumentul principal din *Keeper of Genesis* era acela că Horakhti reprezenta constelaţia Leului. Cînd să-i credem?

Un alt „fapt" lingvistic citat de Hoagland, Hancock şi Bauval este acela că numele egiptean originar pentru Horus, *Heru*, mai înseamnă şi „chip", aşa că Horakhti, după aceşti autori, poate fi tradus şi „Chip în Zare".[45] Hoagland afirmă că, din Oraşul din Cydonia, Chipul putea fi văzut la orizont, deci avem o paralelă remarcabilă. Două chipuri la orizont, pe două lumi... Dar este un joc riscant: conform *Dicţionarului hieroglific egiptean*, al lui Wallis Budge, cele două cuvinte, însemnînd „Horus" şi „chip" poate că erau asemănătoare fonetic (deşi trebuie doar să ne imaginăm cum suna limba egipteană antică), dar asemănarea se oprea aici.[46] Erau două cuvinte cu totul diferite. Iar cele două cuvinte erau „ortografiate" diferit prin hieroglife şi reprezentau concepte cu totul diferite. Mai mult, *heru* este un plural, înseamnă „chipuri", ceea ce afectează foarte serios ipoteza lansată de Hoagland şi ceilalţi.

Susţinătorii conexiunii Marte-Egipt par să practice cu entuziasm adopţia incestuoasă a ideilor şi teoriilor de la unii la alţii pentru a-şi dovedi punctele de vedere şi a-şi întări mesajul. Hoagland a preluat din noua egiptologie, inclusiv de la John Anthony West, argumente în spijinul afirmaţiei sale apropo de legătura Marte-Egipt. De exemplu, el citează noua datare a Sfinxului făcută de Robert Schoch pe baza eroziunii apei afirmînd, la fel ca Bauval şi Hancock, că este dovada unei construcţii anterioare anului 7000 î.Hr.[47]

Hancock şi Bauval şi-au bazat argumentele pe lucrările lui Hoagland şi pe interpretarea materialelor de pe Marte făcută de el, ceea ce înseamnă că le consideră dovedite ştiinţific. Hoagland a întîmpinat călduros *Keeper of Genesis* şi putem să bănuim că avea de timpuriu o legătură strînsă cu ipotezele lui Bauval şi Hancock.

Hoagland, de asemenea, mai are o sursă extrem de preţuită: *The Sirius Mystery* a lui Robert Temple, pe care a absorbit-o în propriul său sistem, cu tot cu erorile de acolo. De exemplu, el aminteşte adeseori „faptul" că *arq ur* înseamnă „Sfinx".[48] Această greşeală, venită din incorecta lectură a dicţionarului lui Wallis Budge, şi-a croit drum în lucrările multor susţinători ai legăturii Marte-Egipt.

Suspiciuni despre Cydonia

În timpul conferinţei susţinute la sediul ONU din New York, în februarie 1992, Hoagland a pus accentul pe semnificaţia „noilor tehnologii" ce vor apărea după descifrarea Mesajului din Cydonia. Aceste pretenţii erau legate mai ales de conceptul de hiperspaţiu.

Fizicienii de azi consideră că universul are mai mult decît cele patru (trei ale spaţiului, una a timpului) dimensiuni pe care le percepem cu ajutorul simţurilor noastre. Singura metodă prin care putem vizualiza acest concept de univers multidimensional este analogia. Cea mai potrivită este aceea a unei lumi imaginare, bidimensionale, locuite de fiinţe cu două dimensiuni, unde nu există decît lungime şi lăţime, nu sus şi jos, ceva asemănător unei coli de

hîrtie.[49] Să ne imaginăm cum percep locuitorii acestei lumi interacţiunea cu un obiect tridimensional. De exemplu, dacă o sferă trece pe acolo, ei vor observa doar secţiunea ei. Mai întîi apare un punct, apoi acesta devine un cerc care creşte pînă cînd ajunge la diametrul maxim, apoi descreşte, devine iar un punct şi dispare. (Fără nici o îndoială, un astfel de fenomen „paranormal“ îi va consterna pe locuitorii lumii bidimensionale şi va provoca dezbateri încinse, eventual va fi tratat drept iluzie de „sceptici.“) Această analogie ne permite să înţelegem că evenimente ce au loc într-o altă dimensiune, acceptată acum de fizicieni, vor avea efecte în lumea noastră tridimensională, deşi cauzele vor fi dincolo de simţurile noastre şi chiar dincolo de cele mai sofisticate instrumente.

Fizicienii negociază cu aceste dimensiuni superioare din cauza unor fenomene asociate fizicii nucleare, deşi este o întreagă dezbatere despre cîte dimensiuni are universul. Aceste hiperdimensiuni nu pot fi observate direct, din moment ce toate dispozitivele noastre sînt captive în spaţiul tridimensional, dar pot fi înţelese matematic. Argumentul lui Hoagland este că anumite relaţii geometrice în complexul Cydonia sînt legate de matematica spaţiilor multidimensionale. Cheia geometrică este utilizarea repetată a unghiului de 19,5 grade. De exemplu, două feţe ale Piramidei M&D fac cu meridianul locului un unghi de 19,5 grade, iar acest unghi reapare în colinele din aceeaşi regiune.[50]

După Hoagland, şi după alţii care gîndesc ca el, unghiul de 19,5 (mai precis 19,47) grade este semnificativ, pentru că este constanta tetraedrului, ceea ce înseamnă că este legat de tetraedron, cel mai simplu corp regulat, cu patru feţe formate din triunghiuri echilaterale. Dacă această formă este înscrisă într-o sferă, de exemplu o planetă, cu un vîrf la pol, celelalte trei vîrfuri vor înţepa suprafaţa sferei la latitudinea de 19,5 grade sud de ecuator. Pata Roşie de pe Jupiter are această poziţie. Pe Marte, Muntele Olimp, cel mai mare vulcan din sistemul solar, avînd 500 de kilometri în diametru, se află la 19,5 grade nord. Pe Pămînt este locul unde se află Insulele Hawai şi cel mai mare vulcan de pe Pămînt, Mauna Loa.

Fenomenul celor 19,5 grade este gîndit ca rezultînd din mişcarea de rotaţie a planetelor, fiind de fapt „urma“ unor forţe puternice din dimensiuni superioare. Cu alte cuvinte, locul de la 19,5 grade este punctul în care se manifestă o dimensiune superioară, devenind o dovadă în lumea tridimensională a existenţei forţelor din spaţiul hiperdimensional.

De asta, susţine Hoagland, apare atît de des unghiul de 19,5 grade în Cydonia. Este cheia ce ne va conduce la înţelegerea cauzei hiperdimensionale a izvorului de energie ascendent responsabil pentru Pata Roşie şi pentru Muntele Olimp de pe Marte. Şi vom înţelege fizica spaţiului hiperdimensional. Hoagland spune că, dacă putem capta energia din spaţiul multidimensional, vom avea o sursă nelimitată de energie, precum şi capacitatea de a dezvolta tehnologii noi – propulsia antigravitaţională şi călătoria interstelară. Aceste tehnologii, crede el, vor rezolva multe din problemele omenirii şi vor aduce, cu cuvintele lui, „o nouă ordine mondială“.

Apar unele probleme aici. Chiar şi în conferinţa lui de la ONU, unde a vorbit pe larg de importanţa celor 19,5 grade şi geometria tetraedrală, Hoagland a admis că ascensiunea energiei în aceste puncte fusese deja descoperită de matematicienii care se ocupau de spaţiul hiperdimensional. Mesajul din Cydonia nu făcea decît să repete ceea ce matematicieni foarte pămînteni ştiau de mult timp.

Mai important, Hoagland şi Erol Torun au tras şi alte concluzii din latitudinea Cydoniei. Una din afirmaţii era aceea că latitudinea Piramidei M&D, 40,868 grade nord, fusese aleasă nu numai pentru că includea un important concept matematic (tangenta constantei exponenţiale *e* divizată cu *pi*), ci şi pentru că acelaşi concept apare în geometria altor structuri din Cydonia. Complexul este astfel, trag ei concluzia, auto-referenţial, ceea ce înseamnă că matematica „clădirilor“ este legată de poziţia Complexului pe planetă, dovedind că este mai mult decît o coincidenţă.[51]

Dificultăţile apar cînd ne gîndim că toate coordonatele bazate pe măsurătorile efectuate de Viking au o marjă mare de eroare. Nu sînt suficient de precise pentru a stabili o latitudine cu o precizie de trei zecimale. Date noi, mult mai precise, sosite de la Mars Global Surveyor, sugerează că structurile sînt ceva mai aproape de ecuator, ceea ce înseamnă că Piramida M&D se află la 40,7 grade nord.[52] Nu este foarte semnificativ în sine (este o eroare de numai 17 kilometri la nivelul solului), dar este suficient pentru a invalida precisele relaţii matematice stabilite de Hoagland.

Mai mult, alţi cercetători, precum Tom Van Flandern de la US Naval Observatory, a subliniat că polii planetei Marte au migrat semnificativ în ultimele milioane de ani, aşa că Cydonia nu s-a aflat mereu la această latitudine.[53] (Interesant este că Van Flandern a calculat că, înainte de deriva polilor, Cydonia s-a aflat chiar pe

ecuatorul lui Marte.) Mai sînt şi alte dovezi că crusta marţiană a suferit o mişcare de derivă din cauza unor mişcări crustale, care au putut schimbat şi ele poziţia Cydoniei.[54]

Chiar şi teoretica dezlănţuire a energiilor generate de forţele hiperdimensionale, aşa cum era ipoteza lui Hoagland, nu este ceva nou, deşi nu ştim cum se întîmplă de fapt, dar nici Mesajul din Cydonia nu ne luminează asupra acestui lucru. Şi nu ne spune nici măcar pe departe ceva despre tehnologiile pe care le-am putea utiliza pentru a stăpîni aceste energie. „Uluitoarea" geometrie a Cydoniei nu a adus nimic în plus cunoaşterii noastre – despre Marte, marţieni sau omenire.

Teoriile încrezătoare din tabăra lui Hoagland nu se opresc aici. Cînd colegul lui Hoagland, David Meyers, a afirmat că o linie pornind dintr-un anumit punct al Piramidei M&D şi dusă pînă la o „lacrimă" scursă pe Chip are exact lungimea de 1/360 din diametrul lui Marte[55] (ceea ce „dovedeşte", din întîmplare, că acei constructori au utilizat acelaşi sistem de măsurare a unghiurilor ca şi noi), a ajuns pe un teren foarte alunecos. Nu avem nici o justificare pentru a uni aceste două puncte, cu excepţia aceleia că, pentru Meyers, se află la distanţa necesară. Am putea găsi în Cydonia şi alte puncte cu proprietăţi asemănătoare.

Pe unghiurile pe care Erol Torun pretinde că le-a descoperit în Piramida M&D se bazează cam toată descifrarea mesajului din Cydonia. Ceea ce pretinde a fi găsit este în sine discutabil: o piramidă cu cinci feţe pe care de abia o distingem în penumbră şi este extrem de erodată. Toate măsurătorile trebuie acceptate cu rezerve şi orice concluzie trasă pe baza lor trebuie considerată o speculaţie. (Din păcate, Mars Global Surveyor încă nu a refotografiat Piramida M&D.) De fapt, Torun însuşi admite că este greu de apreciat marja de eroare a imaginilor luate de Viking, ceea ce face de prisos întreaga discuţie referitoare la relaţii geometrice precise.[56]

Un alt actor principal în Mars Mission este mult premiatul fotograf britanic David S. Percy, numit de Hoagland director pentru Europa al proiectului (ulterior au apărut neînţelegeri între ei şi nu mai colaborează). În această calitate, Percy a promovat mesajul din Cydonia în Marea Britanie şi în alte ţări europene. De asemenea, a produs caseta video a conferinţei ţinute de Hoagland la sediul ONU. Percy a ţinut numeroase conferinţe despre Cydonia-Marte în Marea Britanie, utilizînd o grafică digitală de înaltă calitate pentru a-şi ilustra ideile. Asemenea lui Hoagland, a cărui carieră în presă îl

ajuta să-şi prezinte ideile relaxat şi într-o manieră de profesionist, Percy şi-a utilizat calităţile de producător de imagine pentru a obţine efecte deosebite. Imaginile din Cydonia prelucrate de el le depăşesc pe toate celelalte în claritate. În special Piramida M&D, crucială pentru „decodarea" pretinsului mesaj criptat geometric, apare bine definită, parcă ar fi gravată pe solul marţian. În conferinţe, Percy prezintă imaginea ca fiind a lui Mark Carlotto, dar adaugă, într-o doară, că a îmbunătăţit-o.[58] Aşa că, dacă toţi profesioniştii care au lucrat la îmbunătăţirea rezoluţiei imaginilor din Cydonia – DiPietro, Molenaar şi Mark Carlotto – s-au simţit obligaţi să publice descrieri detaliate ale procesului tehnic, el nu este obligat să facă acest lucru.

Percy a adăugat o nouă legătură. Hoagland semnalase deja similaritatea între Silbury Hill – cea mai mare colină artificială, aflată la sud-vest de Avebury, în Wiltshire, Anglia – şi una din structurile Cydoniei, numită „Tholus" sau Colina Spirală. În biblioteca apartamentului său londonez, în timp ce se uita la fotografii aeriene din Avebury, Percy a trăit marea revelaţie pe care o descrie (cumva misterios) ca „memorie îndepărtată".[59] Dintr-o dată inspirat, ochii lui au remarcat că cercul de canale şi metereze ce înconjoară colina nu este nici mai mult nici mai puţin decît o reproducere la scară a craterului din Cydonia! Şi s-a pornit să demonstreze că cercul din Avebury şi Silbury Hill stau în aceeaşi poziţie relativă precum craterul din Cydonia şi Colina Spirală de pe Marte, totul redus la scara 14:1.

Percy şi David Meyers (directorul de operaţiuni al Mars Mission şi mai tîrziu coautor cu Percy al lucrării *Two-Thirds*) au dezvoltat această legătură ajungînd la concluzia că întreg complexul Avebury a fost ridicat în mod intenţionat acum 5000 de ani ca o „imagine" a Cydoniei. Percy afirmă că hărţile celor două zone, cu scara modificată, pot fi suprapuse şi se potrivesc perfect.

Pe neaşteptate, apar unele probleme cu această ipoteză. Singura corelaţie reală între Cydonia şi Avebury este poziţia relativă a celor două structuri, craterul/cercul Avebury şi Colina Spirală/Silbury Hill. Deşi potrivirea nu este perfectă. După mărirea la scară şi suprapunerea imaginilor, craterul se dovedeşte a fi mai mic şi cu o altă formă decît cercul din Avebury. Percy susţine că există legături şi între structuri mai puţin evidente. De exemplu, analogul Piramidei M&D ar fi la Avebury un anumit tumul aflat într-un crîng de pomi. Dar totul este greşit, deoarece tumulul nu corespunde nici ca dimensiune, nici ca formă şi nici ca poziţie cu

Piramida M&D. În orice caz, la cîţi tumuli sînt în regiune, nici o altă structură din Cydonia nu-şi mai are corespondent la Avebury, deşi Percy se leagă de tot felul de valuri de pămînt pentru a le găsi în poziţia aproximativă a Oraşului de pe Marte. Nimic convingător. Şi mai există o omisiune spectaculoasă: la Avebury nu este propus nici un element analog Chipului. Chiar nu s-a găsit nimic, eventual forţînd puţin datele, care să ne reamintească vag de poziţia şi structura Chipului, sau a fost el uitat tacit?

De fapt, doar două structuri de la Avebury corespund cu cele din Cydonia: cercul şi Silbury Hill. Pare ciudat că o imagine a Cydoniei, reprodusă pe Pămînt, s-ar concentra pe elementele naturale din Cydonia, craterul, şi nu ar include o serie de structuri artificiale. În fine, multe forme de relief din Avebury nu au nici o legătură cu Cydonia, cazul cel mai evident fiind cel al West Kennet Long Barrow. În ciuda discrepanţelor şi a ipotezei întortocheate, Hoagland a încorporat în conferinţa de la ONU „descoperirea“ lui Percy referitoare la legătura între Cydonia şi Avebury.

O altă zonă ce i-a entuziasmat pe Hoagland, Percy, Meyers şi pe colegii lor este cea a cercurilor din lanuri. Ei susţin că aceste „semne peste timp“, aşa cum preferă să le numească, conţin un cod geometric şi matematic care dublează şi întăreşte mesajul din Cydonia. Legînd constructorii din Cydonia cu aceste foarte vizibile, deşi enigmatice, fenomene contemporane, Hoagland declară efectiv prezenţa printre noi a constructorilor de pe Marte. El descrie „faptul că cineva, care *evident nu este de pe Pămînt*, încearcă acum să ne aducă «mesajul din Cydonia» ca «mesaj în lan», aducîndu-l înaintea privirii noastre, aici, pe Pămînt!“[60]

O anumită formaţiune din lanuri şi-a căpătat un loc deosebit în opera lui Hoagland şi Percy, aceea de la Barbary Castle, apărută pe un cîmp din Wiltshire în 1991, deoarece încorporează în ea geometria tetraedrală. Această „hieroglifă din lan“ a fost amintită chiar în conferinţa de la ONU deoarece, afirma el, include elemente geometrice asemănătoare codului din Cydonia. Dacă acest fapt este adevărul, atunci se confirmă nu numai legătura terestră, dar şi întoarcerea constructorilor din Cydonia. Mai ales Hoagland investeşte enorm din punct de vedere sentimental într-o interpretare de genul „S-au întors!“, în care el şi echipa au identificat aceleaşi unghiuri semnificative detectate în planul Cydoniei. David Percy merge chiar mai departe, suprapune modelul de la Barbary Castle

peste Avebury, pentru a demonstra cum a fost utilizată geometria acelui plan pentru tăierea drumurilor din regiune!

Oricare ar fi, în general, adevărul despre cercurile din lanuri, puţini se îndoiesc că ar fi altceva decît o farsă sau, cum mulţi pasionaţi afirmă, o operă de artă. Acum este cunoscută sursa de inspiraţie pentru desene. Nu este un desen imaginat pentru a încifra secretele fizicii hiperdimensionale, ci se bazează pe desenele din tratatul de alchimie din secolul şaisprezece al lui Steffan Michelspacher, *Cabala, speculum artis et naturae in alchymia*.[61]

Identitatea autorilor este bine cunoscută în cercul frăţiei pasionaţilor, iar al lor *modus operandi* a fost descris deja de Rob Irving, scriitor, fotograf şi, ocazional, realizator de cercuri în lan. Irving ne-a spus:

> Nu-i nici un mister... În contextul anului 1991, a fost cea mai complexă realizare a timpului. Dar comparat cu ceea ce se face azi, modele fractale, de cinci ori mai mari, a căror realizare a fost filmată, este primitivă... Ar fi trebuit să se ştie deja...[62]

Cu cîteva unelte simple şi aplicarea unor reguli geometrice simple, astfel de formaţiuni pot fi realizate „în cîteva ore“, ne spune el.

Iar desenele nici n-au fost realizate cu aşa mare fineţe, unele linii sînt tremurate şi sînt şi greşeli geometrice. Lucru semnificativ, Hoagland şi Percy utilizează chiar aceste erori în reconstrucţia pe care o fac la scară mare![63]

Aşadar, după Hoagland, care este mesajul din Cydonia? El spune:

> Cydonia tinde să devină o exprimare arhitectonică a fundamentelor fizicii universului, suprema întruchipare a „arhitecturii universului“... la nivel arhetipal... Acest mesaj este „încifrat“ în mod identic şi în alte părţi ale sistemului solar... inclusiv aici pe Pămînt![64]

Se vede urzeala

Se pare, cel puţin în cazul lui Hoagland, că datele, ele însele departe de a fi convingătoare, au fost forţate pentru a se potrivi ideilor preconcepute care includeau atît anomaliile de pe Marte cît

şi monumentele Egiptului antic. Cea mai semnificativă parte a acestui scenariu este ideea „mesajului“ esenţial pentru prezentul şi viitorul imediat al omenirii. Dar de ce? De unde vine credinţa asta?

Sînt doar două motive posibile: idei false au fost suprapuse peste mistere reale pentru a căpăta o urmă de credibilitate; sau susţinătorii acestor ipoteze ştiu deja, cumva, sau cred că ştiu că aceste legături există.

Poate că răspîndirea informaţiilor este un exerciţiu în scopul pregătirii publicului pentru acceptarea anumitor idei, chiar dacă faptele utilizate ca argument (din cîte ştim azi) nu le sprijină. Încearcă cu disperare să ne convingă, indiferent dacă lucrurile se leagă sau nu. Şi asta este îngrijorător.

Cu toate implicaţiile pentru înţelegerea trecutului şi viitorului omului, cu „tehnologiile radical noi“ promise şi sugestia că se întorc constructorii Cydoniei, dacă nu au şi făcut-o deja, mesajul promovat de Hoagland nu este sprijinit de dovezi. A fost grefat în mod deliberat pe ceea ce, trebuie să admitem, este o enigmă, cam în acelaşi mod în care Bauval şi Hancock au grefat data de 10 500 î.Hr. pe adevăratele mistere ale Egiptului antic.

Modul în care au fost promovate enigmele marţiene de cei asemenea lui Hoagland permite o paralelă frapantă cu anumite cercetări făcute în Egipt. Iată lucrurile în comun:

1) În centrul problemei se află un mister autentic. Realizările egiptenilor antici, de exemplu construirea Marii Piramide, şi cunoaşterea extrem de avansată dovedită de textele piramidelor nu sînt conforme cu punctul nostru de vedere asupra istoriei. La fel, în ciuda celor mai recente imagini, cu informaţiile disponibile azi nu este posibil să respingem ideea că ar exista structuri artificiale pe Marte.

2) Pe misterul veritabil au fost grefate o serie de „soluţii“ şi explicaţii care nu stau în picioare la o analiză mai atentă – cazul lui Bauval şi Hancock cu anul 10 500 î.Hr. şi mesajul din Cydonia al lui Hoagland şi al celorlalţi.

3) Suprapunerea nu este făcută doar pentru a ne dovedi că istoria pe care o recunoaşteam noi este greşită, ci şi pentru a ni se transmite ideea că totul va avea un impact asupra noastră, a celor de azi, subliniind cutremurul (uneori la propriu) din viitorul nostru apropiat. Ca exemple avem credinţa că Marea Piramidă va declanşa zorii noii Ere a Vărsătorului în anul 2000 sau că este iminentă întoarcerea constructorilor de la Cydonia.

4) Există o oarecare implicare „oficială“ din umbră. Am văzut că, din diverse motive, se pare că sînt întreprinse la Giseh lucrări de căutare a ceva anume. Este limpede şi că proiectele lui Hoagland au fost sprijinite de indivizi şi organizaţii strîns legate de comunitatea serviciilor de informaţii, de la ajutorul iniţial dat de Paul Shay la demararea Mars Mission pînă la sprijinul congressman-ului Roe. (Evident că legăturile anumitor persoane cu agenţi secreţi pot avea şi alte explicaţii decît „teoria conspiraţiei“. De exemplu, experienţa lui Mark Carlotto în interpretarea fotografiilor din satelit, căpătată în decursul activităţii în slujba serviciilor de informaţii şi a armatei, poate a dus în mod natural la participarea lui în proiect, dar numărul persoanelor aflate în legătură cu serviciile secrete şi care l-au ajutat pe Hoagland este suspect de mare din punctul nostru de vedere.)

Am amintit că opera lui Hoagland a părut să fie organizată în două etape: prima, sprijinită de SRI, în 1983-1984, a avut ca temă centrală ideea existenţei unei vechi civilizaţii pe Marte. Pe urmă, din 1989, a doua etapă a avut ca obiectiv „mesajul“, legătura cu istoria trecută şi prezentă a umanităţii.

A fost prima etapă, aşa cum se gîndea iniţial sociologul Tom Rautenberg, doar un experiment pentru a se studia reacţia publicului la ideea de viaţă pe Marte? Şi, pe urmă, a realizat cineva că materialul de pe Marte poate fi utilizat eficient în transmiterea unui alt mesaj, parte dintr-un scenariu mai amplu?

Un alt motiv se poate afla în spatele proiectului sprijinit de SRI în 1983-1984. Cortina de fier încă se afla la locul ei şi suspiciunile la adresa conspiraţiilor sovietice erau foarte mari: se credea că ţările din blocul răsăritean ascundeau multe secrete. Poate că prima etapă era o încercare de a-i face pe sovietici să-şi exprime propriile lor suspiciuni legate de Marte. Este curioasă coincidenţa că, la cîteva luni după conferinţa de la Boulder la care Hoagland a anunţat primele sale descoperiri, ziarul rusesc de limbă engleză *Soviet Weekly* a publicat un articol de Vladimir Avinsky în legătură cu ceea ce el numea „Sfinxul de pe Marte“ şi „piramidele“.[65]

Hoagland şi echipa lui au încercat să stabilească o cale de comunicare cu Academia Sovietică de Ştiinţă pentru a schimba informaţii despre subiect. În mod semnificativ, intermediarul a fost Jim Hickman, de la Soviet Exchange Program din cadrul Esalen Institute din California (despre care vom vorbi mai tîrziu).[66]

Şi nu numai că există o atît de mare asemănare între modul în care au fost prezentate enigmele din Egipt şi de pe Marte, dar, mai mult, poveştile au fuzionat într-un scenariu amplu, şi mai dramatic. Azi sînt puţine cercuri neştiinţifice care să nu lege de Egipt structurile din Cydonia. Aşadar, promotorii au avut succes: am văzut încercările celor care se ocupau de Cydonia, precum Hoagland, de a lega mesajul de Egipt (sau de alte culturi antice, aceea britanică a megaliţilor). Pe de altă parte, Hancock şi Bauval au făcut o călătorie în sens contrar, începînd cu misterele din Egipt, de abia pe urmă legîndu-le de Marte. Este o singură poveste, nu sînt două, aşa cum se poate demonstra prin prezenţa persoanelor implicate.

De exemplu, există un raport, din 1996, conform căruia, la întoarcerea de la Giseh în Statele Unite, membri ai Joseph Schor Foundation s-au consultat cu Richard Hoagland şi James Hurtak, cei doi mari susţinători ai piramidelor de pe Marte şi ai legăturii Marte-Giseh.[67] Iar Boris Said, realizatorul de film, care a făcut cronica evenimentelor de la Giseh începînd din 1990, a intrat de curînd în echipa lui James Hurtak. Hurtak vorbea încă din 1975 de legătura Marte-Egipt ca făcînd parte dintr-un mare tipar cosmic.

Mai sînt şi alte suprapuneri ciudate de personal între piramidele de pe Marte şi tabăra Marte-Giseh. Dr. Farouk El Baz a fost numit şef al echipei care continuă lucrările lui Rudolf Gantenbrink pentru cercetarea „puţului Sirius“ din Marea Piramidă. Poate că legătura anterioară între El Baz şi NASA este o simplă coincidenţă, dar SRI-ului, aşa cum am văzut, cu siguranţă nu-i lipsesc contactele în agenţiile de apărare şi de informaţii. (După ce a părăsit NASA, El Baz a fondat şi acum conduce Center for Remote Sensing, la Boston University. Una dintre navetele navei *Enterprise* din *Star Trek: The Next Generation* este botezată după el – iată cum se cucereşte celebritatea cu adevărat.)

De departe cel mai reprezentativ caz de implicare în ambele zone este cel al lui Lambert Dolphin Jr, conducătorul echipei SRI de la Giseh între 1973 şi 1982, care a fost, în 1983, împreună cu

Hoagland, cofondator al Independent Mars Mission, un proiect susţinut şi finanţat de SRI.

Este un scenariu extrem de provocator, dar devine şi mai ciudat cînd luăm în considerare toate datele strînse pînă acum şi toate extrapolările posibile:

1) Serviciile de informaţii, atît din Statele Unite cît şi din Marea Britanie, şi-au arătat interesul faţă de ideea unui contact cu extratereştrii în zorii civilizaţiei umane: se vede din reacţia lor la cercetările lui Robert Temple.

2) În Egipt s-au desfăşurat cercetări clandestine, organizate de guvernul Statelor Unite. Cu siguranţă, au crezut că acolo se află ceva ce merita căutat, ceva cu utilizare practică, fie pentru ei, fie pentru cei pe care-i împiedicau să-l obţină.

3) Unii cercetători şi scriitori promovează un mesaj „mesianic“ bazat pe propriul lor răspuns la întrebările posibile referitor la originea civilizaţiei egiptene sau a structurilor de pe Marte. Aceste două tendinţe au fost treptat, dar cu bună ştiinţă, alăturate. Ideea care răzbate pînă la urmă de la aceşti autori influenţi – numărul total al cititorilor lor totalizează mai multe milioane – este aceea a influenţei extraterestre asupra evoluţiei civilizaţiei umane. (În ediţia din 1998, Robert Temple discută foarte serios despre Chipul de pe Marte în *The Sirius Mystery:* „Nu aş fi surprins să aflu că există o legătură între Marte şi misterul Sirius.“[68])

4) Pare să existe un extraordinar sprijin din umbră pentru munca echipei lui Hoagland, cel care a emis cele mai şocante afirmaţii. Exemplele merg de la implicarea, încă de la început, a indivizilor şi a grupurilor aflate în legătură cu serviciile de informaţii, inclusiv a SRI, dar şi curtea făcută de NASA la sfîrşitul anilor 1980 şi începutul anilor 1990.

Apare un paradox strigător la cer în cele de mai sus. Pe de o parte, implicarea entităţilor oficiale poate însemna pur şi simplu că şi ele au ajuns la aceleaşi concluzii precum Hancock, Bauval, Hoagland şi Temple şi sînt, la fel ca ei, entuziasmate de iminentele dezvăluiri despre Egipt şi Marte. Poate deţin informaţii chiar mai

dinainte... Este posibil ca „puterea“ să ştie deja despre influenţa suferită de umanitate din partea unei rase extraterestre, venite din Marte sau din altă parte? Se încearcă în secret recuperarea unor cunoştinţe ale acestei rase?

La prima vedere, aşa pare să fie. Pe de altă parte, după cum am văzut, mesajul „mesianic“, atît pentru Marte cît şi pentru Egipt, nu rezistă la o cercetare mai atentă. Sînt utilizate raţionamente false, informaţiile sînt interpretate forţat pentru a se potrivi cu intenţiile ascunse ale unor indivizi sau organizaţii. De ce organisme oficiale, precum SRI şi NASA, care au de pierdut o reputaţie, dar şi finanţarea, iau toate astea în serios?

Putem sugera două ipoteze ce pot justifica interesul oficial în aceste scenarii deplasate: o conspiraţie despre ceva real sau o conspiraţie menită să ne facă să credem în ceva ce nu este real.

Ipoteza întîi: Mesajul pentru umanitate, extrapolat din misterele terestre şi de pe Marte, este un fals. Iluzii, dorinţe, iar datele au fost forţate ca să se potrivească. Susţinătorii utilizează misterul pentru a-şi atinge propriile obiective, poate pentru a promova ideologii religioase, cvasireligioase sau masonice. Poate că sînt exerciţii de manipulare în masă, aşa cum suspecta Tom Rautenberg cînd a auzit prima dată de implicarea SRI în enigma din Cydonia, dar la o scară mult mai mare.

Această ipoteză se potriveşte cu cea mai mare parte a datelor, dar nu şi cu unele activităţi oficiale. Sîntem convinşi, de exemplu, de existenţa lucrărilor clandestine la Giseh, în urma cărora este evident că se aşteaptă un rezultat tangibil. Un alt exemplu este dat de curioasele întîmplări din jurul fotografiilor făcute de NASA Piramidei din Crater. În opinia noastră, structura înaltă de 600 de metri, de forma unui clopot, este cea mai incitantă dintre anomaliile marţiene şi este foarte greu de explicat prin procese naturale. Curios este că, în 1976, Viking a luat patru imagini ale regiunii, într-o succesiune foarte rapidă, singura dată cînd s-a întîmplat aşa ceva în timpul misiunii.[69] Aşa cum sublinia Mark Carlotto, acţiunea a fost preprogramată, pentru că întîrzierea cu care ajung acolo instrucţiunile nu permitea o astfel de reacţie. Nu poate fi doar o coincidenţă că singurul caz în care s-a făcut o suită de fotografii să fie acesta. Oare cum ştia dinainte NASA că era ceva interesant de fotografiat în zona aceea?

Ipoteza a doua: Cei care promovează mesajul adresat umanităţii, atît în public cît şi din spatele scenei, ştiu cumva că este adevărat, dar au realizat că trebuie procedat cu multă grijă în ceea ce priveşte opinia publică. Masele sînt alimentate treptat cu informaţii pentru a fi „aclimatizate“ cu astfel de idei. Poate că în spatele experimentului cu „psihologia maselor“ se află intenţia de a măsura reacţia publică la aflarea adevăratelor informaţii despre influenţa avută de extratereştri asupra trecutului nostru, eventual chiar asupra prezentului şi viitorului.

În acest scenariu, dovezi false sînt propuse în sprijinul unor fapte reale. Pare ciudat, dar istoria serviciilor de informaţii conţine numeroase momente absurde şi contradictorii ce capătă un sens doar în mintea unei anumite persoane. Ipotezele trebuie luate în serios, măcar pentru a se vedea unde se ajunge. Avantajul ipotezei este că se explică, pe de-o parte, prezenţa oficialilor care caută atît de serios ceva anume, chiar dacă motivul pentru care fac aşa ceva nu rezistă la o examinare atentă.

Cele două ipoteze pe care le-am emis vor fi testate pe măsură ce ne continuăm investigaţiile: aşa cum am văzut, în prima, aşa-zisul mesaj pentru umanitate este contrafăcut sau iluzoriu. Dar avem şi alte informaţii ce ar susţine cea de-a doua ipoteză?

Se poate oare ca „puternicii zilei“ să ştie că este reală influenţa civilizaţiei extraterestre asupra omenirii, dar şi legătura acestora cu Marte, chit că au creat dovezi false pentru a convinge oamenii că este aşa? Dacă au astfel de informaţii, cum le-au obţinut? Dovezile care au convins industriaşi, oameni de ştiinţă şi agenţi ai serviciilor secrete despre intervenţia extraterestră în viaţa oamenilor au fost probabil convingătoare, incontestabile, dar şi imposibil de a fi încredinţate domeniului public. Ce soi de dovadă poate fi ţinută atît de ermetic închisă?

Un indiciu poate fi faptul că Marte a fost ţinta preferată a Pentagonului în decursul experienţelor de vedere la distanţă. Primul experiment SRI, între 1973 şi 1976, includea sesiuni în care Ingo Swan şi Harold Sherman vedeau la distanţă suprafaţa planetei Marte (desigur, şi a altor planete).[70] Rezultatul acestor experienţe nu a fost niciodată făcut public,[71] deşi se ştie că Chipul de pe Marte a fost detectat de clarvăzători cu cîţiva ani înainte de misiunea Viking.

În cursul unei discuţii avute cu Uri Geller, în ianuarie 1998, despre perioada petrecută de el la SRI, ne-a spus că acel Chip de pe Marte a fost, de fapt, descoperit prin vedere la distanţă la începutul anilor 1970, cu mult timp înainte de misiunea Viking. Din diverse motive, el nu a putut dezvălui numele clarvăzătorului cu pricina. În octombrie 1998, am întrebat la James Hurtak's Academy for Future Sciences despre acea presupusă „predicţie" a unei structuri cu chip uman pe Marte pe care, după Hancock şi Bauval, o făcuse în 1975. Răspunsul a fost: „Dr. Hurtak împărtăşea cunoştinţele de clarvăzător ale lui Harold Sherman."[72] Era uluitor, deoarece în adresa noastră nu amintisem de vederea la distanţă, iar acum se mărturisea că descoperirea Chipului fusese făcută astfel. Replica AFFS a fost: „Oricum, principalul *(sic)* artefact văzut de dr. Hurtak a fost structura piramidală *(sic),* care a fost întotdeauna unică, şi nu Chipul în sine." Altfel spus, Hurtak însuşi nu a văzut la distanţă Chipul, adică el a fost văzut de Harold Sherman. Ceea ce este interesant, deoarece ştim că Sherman a văzut de la distanţă Marte în cadrul programului SRI.

Sherman a debutat ca ziarist sportiv înainte de a deveni interesat de OZN şi paranormal prin anii 1940. El a lansat fraza „micii omuleţi verzi" pentru a-i descrie pe extratereştri. În 1975, Sherman era un veteran al cercetărilor psi, adus la SRI tocmai pentru a demara proiectul de vedere la distanţă.[73]

Episodul cu vederea la distanţă pare să descindă din *X-Files,* o născocire despre spioni invizibili şi controlul minţii, şi nu bazată pe fapte reale. Oricît ar contrazice bunul simţ comun despre cum sînt alcătuite lucrurile, vederea la distanţă funcţionează, de asta au investit mai multe guverne banii plătitorilor de taxe, în special guvernul Statelor Unite. Cînd elita clarvăzătorilor a descris în mod repetat suprafaţa planetei Marte, membri ai guvernului Statelor Unite şi ai agenţiilor guvernamentale au luat faptul la cunoştinţă.

Joe McMoneagle, un clarvăzător talentat al armatei, a „vizitat" de mai multe ori Marte realizînd schiţe ale scenelor văzute. Fără nici o îndoială, erau piramide şi, sub complexul Cydonia, afirma el, chiar tuneluri în care supravieţuiau urmaşii civilizaţiei străvechi.

În cartea sa apărută în 1966, *Psychic Warrior,* David Morehouse povestea propria sa experienţă de văzător la distanţă pe Marte, o misiune petrecută cu opt ani în urmă. I se dăduse Marte ca obiectiv fără să i se explice clar despre ce este vorba. Nu a văzut nimic semnificativ, doar un peisaj roşiatic, un deşert pustiu de mii de ani. După „misiune", lui Morehouse i s-a arătat un dosar cu detalii ale ţintei sale: fotografii de pe Marte luate de pe orbită şi de la sol. Iată ce a scris despre materialul din dosar:

> Existau o analiză chimică a atmosferei şi cîteva fotografii ale suprafeţei în care erau marcate accidentele ce-i determinaseră pe oamenii de ştiinţă să creadă că Marte fusese locuită cîndva.[74]

Morehouse, care a istorisit şi un vis în care „dezvăluie plînsetul unei alte dimensiuni", avea tendinţa de a vedea la distanţă scene sugestive, chiar dacă realiza asta doar privind în urmă la experienţa avută. În *Psychic Warrior,* el descrie cum a fost trimis către o ţintă necunoscută şi a ajuns ca teleghidat în prezenţa unui obiect de forma unei casete, aflat într-o cavernă ce părea protejată printr-o aură de un pericol extraordinar. I-a spus „monitorului" său că era vorba de „ceva puternic şi sacru" şi care „va vaporiza" pe oricine s-ar fi apropiat prea mult, apoi a adăugat: „M-am simţit inconfortabil şi vulnerabil în cavernă."[75] Cam la o oră după misiune, lui Morehouse i s-a arătat schiţa făcută de un desenator – fabulosul Chivot al Legămîntului, ale cărui puteri misterioase puteau învinge armate întregi. Şi-a utilizat capacităţile paranormale pentru a ajunge direct la ţintă? A ajuns el chiar la Chivot?

Nimeni nu ştie sigur cum funcţionează vederea la distanţă, ci doar rezultatele obţinute. În timp ce clarvăzătorul se află într-un birou banal, cu un instructor-monitor care îi pune întrebări, conştiinţa lui invizibilă îşi ia zborul şi vizitează alte locuri, uneori alte timpuri, căci nici timpul nu este o barieră, clarvăzătorul poate privi în trecut, prezent sau viitor doar prin puterea voinţei sale. Uneori, ei se rătăcesc şi se întorc fie cu descrierea unui alt loc, corect descris, dar care nu reprezenta ţinta propusă, fie cu o descriere fantezistă. Alteori, doar cu poveşti stranii.

În ciuda numeroaselor succese ale vederii la distanţă, problema a fost mereu aceea a interpretării corecte a lucrurilor văzute. Chiar şi lucrurile văzute în viaţa de zi cu zi forţează creierul să ia decizii referitoare la semnificaţia formelor văzute. În acest proces, contextul este totul, şi cu cît contextul este mai evident şi mai detaliat, cu atît este mai corectă interpretarea formelor văzute. Acelaşi lucru se aplică şi vederii la distanţă, mai ales atunci cînd, înainte de

1976, data primelor fotografii, ţinta era Marte. Mintea clarvăzătorului încerca să dea sens unor peisaje deloc familiare, reacţionînd eventual ca la testul psihologic cu petele de cerneală şi încercînd să transforme un morman de stînci într-un chip recognoscibil.

Sîntem conştienţi că vederea la distanţă funcţionează, dar că ea nu are o precizie de sută la sută. Un bun avertisment este cazul lui Courtney Brown, profesor de ştiinţe politice la Emory University, Atlanta. Antrenat în 1992 de un fost membru al departamentului de clarvăzători ai Pentagonului (a refuzat să dea numele, dar era vorba de maiorul Ed Dames, unul dintre cei mai buni), încerca să utilizeze vederea la distanţă ca instrument de cercetare ştiinţifică, în special pentru a investiga problema vizitelor făcute pe Pămînt de extratereştri.

În 1983 şi 1984, Brown a făcut mai multe „călătorii de cercetare" pe Marte, prin vedere la distanţă. Prima făcea parte din procesul de instrucţie, cînd a fost doar o ţintă oarbă (evident era ţinta favorită a instructorilor în vederea la distanţă). A descris o piramidă şi un vulcan ce erupea în apropierea ei, devastînd regiunea şi obligîndu-i pe locuitori să-şi ia zborul pentru a-şi salva vieţile. După această experienţă, instructorul i-a arătat fotografia ţintei: era Cydonia.[76]

Brown susţine, datorită dovezilor obţinute prin vedere la distanţă, că nu există doar în subteranele Cydoniei supravieţuitori ai rasei marţiene, ci şi pe Pămînt, pe sub munţii din New Mexico şi în satele din America Latină. După Brown, la momentul marii catastrofe, civilizaţia marţiană atinsese nivelul de dezvoltare al Egiptului antic, dar nu ştim dacă este vorba de nivelul acceptat de savanţi sau de cel al dezvoltării tehnologice susţinut de noua egiptologie. Înainte de a fi şterşi de pe faţa planetei, marţienii au fost salvaţi de sosirea extratereştrilor gri, atît de familiari acum, care i-au dus pe supravieţuitori prin timp pînă în zilele noastre şi i-au modificat genetic pentru a putea trăi pe Pămînt.

Pe urmă lucrurile au luat o întorsătură neplăcută pentru Courtney Brown. El a susţinut, bazîndu-se pe experienţele de vedere la distanţă ale echipei sale, că o navă cosmică se află ascunsă în coada cometei Hale-Bopp, iar afirmaţia a fost răspîndită rapid prin emisiunea lui Art Bell. Ca o consecinţă, secta Heaven's Gate a trecut la sinuciderea în masă pentru ca sufletele membrilor să nu fie răpite de nava ascunsă în Hale-Bopp. Un altul care credea că este ceva suspect cu Hale-Bopp şi a acuzat guvernul că ascunde lucrurile nu era altcineva decît Richard Hoagland, care a promovat teoria cu obişnuitul lui zel.[77]

Oricum, putem ajunge la cu totul altă interpretare dacă luăm în considerare şi posibilitatea de a influenţa la distanţă...

„Ziua cînd s-au deschis porţile"

Putem să zîmbim la ideile aparent fantastice ale unui clarvăzător şi profesor de ştiinţe politice şi putem respinge pretinsele legături Marte-Egipt, dar rămîne faptul că avem motive să luăm în serios ipoteza vieţii pe Marte, fie ea şi dispărută cu milioane de ani în urmă. Breşa a apărut cînd, în 7 august 1996, NASA a anunţat descoperirea în Antarctica a dovezii existenţei unui microorganism marţian, viaţa în cel mai primitiv stadiu al ei, pe un meteorit de origine marţiană. Inventariat ca ALH84001 (ALH = Allen Hills, locul unde a fost găsit; 84 = anul; 001 = prima probă din acel an), vîrsta lui este estimată la 4,5 miliarde de ani, iar vîrsta microfosilei la 3,6 milioane de ani. Se consideră că a fost aruncat pe orbită de un impact ce a avut loc cu 15 milioane de ani în urmă şi a zburat în derivă prin spaţiu pînă cînd a ajuns pe Pămînt cu 13 000 de ani în urmă. Microfosilele sînt asemănătoare bacteriilor, cea mai mare are 200 de nanometri (a miliarda parte dintr-un metru) în lungime. Meteoritul are sub 2 kg greutate şi „este de dimensiunea unui mic cartof".

Din ploaia de meteoriţi ce lovesc Pămîntul în fiecare zi, este clar că acesta a fost perceput ca diferit. De ce oare? Şi care este motivul pentru care s-a declanşat tot circul mediatic? Dimensiunea campaniei publice şi modul în care a fost organizată păreau ciudate la data respectivă, dar privite retrospectiv nu mai par atît de neobişnuite.

O conferinţă de presă internaţională a fost organizată de NASA la Johnson Space Center, Houston, asigurîndu-se astfel prezenţa pe prima pagină în ziarele de pe tot globul. Gazda conferinţei a fost Daniel Goldin, care a salutat evenimentul ca fiind „ziua ce va rămîne pe firmamentul ştiinţei americane, a poporului american şi a întregii umanităţi". Evident că nu gîndea lucrurile la scară mică. Mai tîrziu, în aceeaşi zi, preşedintele Clinton a făcut o declaraţie

publică în care saluta evenimentul istoric şi pleda ca NASA să „caute răspunsuri şi cunoştinţe de o vîrstă cu omenirea, dar esenţiale pentru viitorul oamenilor". Cuvinte stranii, ce par să aibă un subtext pentru iniţiaţi, dar menite doar să-i dezorienteze pe cei mulţi. De ce un microorganism dintr-o piatră venită de pe Marte ar fi atît de important pentru viitorul umanităţii?

Pentru o organizaţie conservatoare şi cu o reputaţie ştiinţifică de susţinut, ieşirea NASA în faţa presei era fără nici un precedent. Este ciudat mai ales pentru că dovezile prezentate la conferinţa de presă nu erau suficient de concludente pentru a justifica un astfel de eveniment. Mulţi oameni de ştiinţă, mai ales din Europa, au manifestat rezerve faţă de interpretarea dată de NASA. Problema dacă „fosilele" erau într-adevăr de origine biologică încă este dezbătută de comunitatea ştiinţifică. Ele pot reprezenta, aşa cum se afirmă, dovezi ale unei vieţi primitive pe Marte, dar *siguranţa* manifestată de NASA, ca să nu mai vorbim de caracterul apostolic al mediatizării făcute, ar dovedi un alt scenariu avut în vedere.

Consternarea creşte cînd realizăm că astfel de afirmaţii mai fuseseră făcute, dar fără circul mediatic din jurul lui ALH84001. Este ciudat că această probă a fost adusă în atenţia administratorului NASA, Daniel Goldin, cu doar cîteva săptămîni înainte de anunţ, de către doi „descoperitori" ai Chipului de pe Marte, John Brandenburg şi Vincent DiPietro.[78] Brandenburg cercetase istoria planetei Marte pentru a vedea dacă ar fi fost întrunite cîndva condiţiile necesare pentru a susţine viaţa, după ce descoperise un articol, publicat în 1989 de o echipă britanică, în care se raporta descoperirea carbonului de origine organică într-un meteorit cunoscut ca avînd originea pe Marte.

Chiar mai înainte, în anii 1960, dr. Bartholomew Nagy, de la University of Arizona, raportase descoperirea microfosilelor de bacterii în meteoriţi, deşi nu discutase problema originii lor. Descoperirile lui Nagy, în special cele referitoare la originea biologică a materialului, fuseseră publicate în anii 1960 şi la începutul anilor 1970 şi fuseseră dezbătute de cercetătorii acelor timpuri. Nagy descoperise ceea ce credea a fi microfosile într-un anumit tip de meteoriţi chondritici carbonaţi. Mai tîrziu, Brandenburg a încercat să stabilească de unde provin aceşti meteoriţi. Lucru relativ uşor de făcut, deoarece pot fi găsite „semnături" caracteristice în compoziţiile diverselor tipuri de roci pe baza proporţiilor anumitor izotopi, ce le asociază cu Pămîntul, Marte sau cu altele. (Aşa se ştie că ALH84001 este de pe Marte, de exemplu.)

Brandenburg a descoperit semnătura caracteristică planetei Marte la carbonaţii chondritici studiaţi de Nagy. (Deşi tehnica este bine pusă la punct, este un mister de ce nimeni nu a utilizat-o înainte. Sau poate că au făcut-o.) Nagy a murit în decembrie 1995, cu doar cîteva luni înainte ca NASA să-şi revendice şi să anunţe rezultatele sale, propulsînd ştirea în faţa unui public de-a dreptul isterizat. Ar fi fost şocat şi supărat.

Brandenburg a publicat un articol despre cercetările sale în mai 1996 şi a ţinut o conferinţă despre descoperirile făcute în Germania, în iulie. O lună înainte de publicare înmînase personal rezultatele lui Daniel Goldin. Peste patru luni a urmat marele anunţ.

ALH84001 fusese descoperit în 1984, în Antarctica, dar fusese recunoscut ca fiind de origine marţiană de abia în 1993. A fost analizat în secret la Johnson Space Center din Houston, în special în căutarea compuşilor de origine biologică, ceea ce pune sub semnul întrebării protocolul metodei ştiinţifice. Brandenburg (care era prezent la conferinţa de presă de la Houston) face speculaţia că NASA a fost presată să facă anunţul înainte ca el să-şi facă publică lucrarea şi să le ia caimacul, deşi era o problemă de etică în această rivalitate din cauză că articolul său, din mai 1996, fusese recenzat înaintea publicării chiar de specialiştii de la Johnson Space Center, cei care studiau în secret ALH84001! Alţii consideră că munca sa doar a inspirat NASA, care avea nevoie de un motiv serios pentru a-şi reafirma interesul faţă de Marte.

Într-o altă meandră a acestei istorii, la scurt timp după conferinţa de presă de la Washington, o prostituată de lux a mărturisit presei chiar cu puţin timp înainte de anunţul public că un client, Dick Morris, unul dintre consilierii preşedintelui Clinton, i-ar fi spus că au fost descoperite dovezi ale existenţei vieţii pe Marte şi au fost clasificate drept „secret militar".[79]

S-a mai subliniat că Daniel Goldin, cel care prezidase atît de spectaculos conferinţa, era cunoscut ca un înalt funcţionar avînd în urmă o carieră în zone *top secret* din industria apărării. Fusese numit de preşedintele Bush, el însuşi fost director al CIA, iar numărul contractelor NASA cu armata şi afluxul de personal din Departamentul pentru Apărare crescuseră de cînd obţinuse un post-cheie în agenţie.[80]

Întregul subiect al microfosilelor marţiene şi conferinţa de presă în care au fost anunţate au provocat un val de teorii ale conspiraţiei, împărţit în două tabere: una concentrată pe suspiciunea că totul este menit să ne facă să înghiţim mai uşor vestea existenţei vieţii

inteligente pe Marte, cealaltă argumentînd că este o născocire menită să creeze entuziasm şi să ducă la alocarea de fonduri suplimentare pentru cercetarea planetei. Aceste teorii nu se exclud reciproc, deşi una sugerează că NASA vrea să cerceteze Marte din motive ascunse. Aceste teorii sînt stimulate de secretomania obsesivă în jurul activităţii NASA la Houston şi de stilul spectaculos în care a fost făcut public anunţul, sărindu-se peste uzualele etape de recenzare a materialelor ştiinţifice şi ajungîndu-se direct la conferinţa de presă.

Este clar că, în ultimul timp, s-a intensificat programul de cercetare a planetei Marte: finanţarea pentru Mars Global Surveyor, care acum trimite imagini de la faţa locului, a fost accelerată după pierderea lui Mars Observer în august 1993. Şi a fost lansat în 1996. De la anunţul din august 1996, au fost proiectate noi misiuni pentru a se continua cercetarea vieţii pe Planeta Roşie, inclusiv prin recoltarea probelor de sol, iar pentru prima dată în ultimele decenii este luată în serios o misiune cu echipaj uman. Rusia şi Japonia lucrează la propriile lor proiecte marţiene.

Cu sau fără dovezi convingătoare din partea acestor microfosile, entuziasmul legat de Marte este în creştere, mai ales în cercurile guvernamentale americane. Oficialităţi ale administraţiei Clinton şi ale NASA par să fie convinse de prezenţa vieţii pe Marte, poate chiar şi de prezenţa vieţii inteligente, şi am văzut graba cu care persoane şi organizaţii – clarvăzătorii Pentagonului, SRI şi tabăra lui Hoagland – promovează o stare de aşteptare încrezătoare legată de Marte. Caută „ei“ o poartă stelară, un portal fizic sau hiperdimensional prin care se poate ajunge mai uşor pe Marte, poate chiar pentru a lua contact cu marţienii? Mai important, chiar cred „ei“ că există aşa ceva?

Sau este un atac pe scară largă la adresa conştiinţei publice ca exerciţiu de manipulare în masă, testînd cum vom reacţiona la ideea că au existat, şi poate mai există, marţieni? Poate fi o cursă întinsă în aşteptarea adevăratului anunţ ce va fi făcut în viitorul apropiat, o dată cu sosirea mileniului sau în primii ani ai secolului următor, cînd occidentalii vor fi pregătiţi să aştepte dezvăluiri publice.

Metronomul bate tot mai repede, mulţi sînt deja convinşi că poarta stelară a fost descoperită şi s-a stabilit contactul cu extratereştrii.

CAPITOLUL 4

Contact?

Puţini entuziaşti ai poveştii cu Chipul de pe Marte realizează că ideile celor doi, Richard Hoagland şi James Hurtak, principalii susţinători ai legăturii Marte-Giseh, sînt influenţate masiv de grupul foarte influent al celor care susţin că au intrat direct sau telepatic în contact cu extratereştrii. Aceste presupuse entităţi nonumanoide au adoptat, vom descoperi, diverse nume de împrumut de-a lungul deceniilor, dar azi sînt cunoscute mai ales drept Consiliul Celor Nouă sau, mai simplu, „Cei Nouă“. Pare ciudat, chiar bizar, dar, dacă ne gîndim puţin, foarte sugestiv. Pe cine interesează ce idei le trec prin cap acestor indivizi?

Pe măsură ce avansam în cercetările noastre, am fost deranjaţi, ca să nu spunem uluiţi, de influenţa celor care cred în Cei Nouă şi, în final, a Celor Nouă înşişi. Am descoperit treptat dovada extraordinarei influenţe pe care aceste inteligenţe presupus nonumane o au asupra unor importanţi oameni de afaceri, remarcabili cercetători ştiinţifici, personalităţi din lumea spectacolului, parapsihologi şi figuri centrale din cercurile armatei şi serviciilor de informaţii. Am descoperit că influenţa lor ajunge pînă la Casa Albă.

În culise

Influenta Enterprise Mission a lui Richard Hoagland are doi directori de operaţiuni, pentru Statele Unite şi pentru Europa, David P. Myers şi David S. Percy. Amîndoi au avut un rol

important în promovarea Mesajului din Cydonia. Scriitor şi fost ofiţer al marinei americane, Myers a intrat în echipă în 1989, iar producătorul de film Percy a sosit la bord la scurt timp. Amîndoi au părăsit proiectul în 1992.

Myers este cel care a „descoperit" multe din relaţiile geometrice ale monumentelor din Cydonia, cele pe care şi-a bazat Hoagland decodarea Mesajului. Iar Percy este cel care a analizat cercul de la Avebury pentru a stabili relaţia cu Cydonia, dar şi cu alte situri britanice, precum Stonehenge şi Glastonbury Tor. Şi totuşi, sursa intuiţiilor lui Myers (aşa cum aminteşte Hoagland în pagina de mulţumiri din *The Monuments of Mars)* nu este îndemînarea matematică sau un raţionament deductiv: el şi Percy sînt parte a unui grup de oameni care cred în contactul direct cu aceşti extratereştri avansaţi, aproape zei.

Myers şi Percy sînt coautori ai unei lucrări de peste 600 de pagini cu enigmaticul titlu *Two-Thirds (Două Treimi* – 1993). Se povesteşte acolo, sub forma unui roman, istoria galaxiei aşa cum o văd aceste fiinţe. Cum coloniştii de pe o planetă îndepărtată, Altea, au sosit în urmă cu 1,6 milioane de ani în sistemul nostru solar. Mai întîi au colonizat Marte (pe care l-au făcut locuibil cu tehnologiile lor avansate) şi au construit complexul Cydonia. Multe generaţii mai tîrziu, au sosit pe Pămînt, unde au modificat genetic fiinţele indigene, creînd probabil hibrizii care au dus la apariţia rasei umane. Acţionînd sub instrucţiunile inteligenţei lor deosebite, alteenii au construit Avebury ca o imagine a complexului Cydonia, precum şi Sfinxul şi piramidele de la Giseh. Deşi tratează totul ca pe o ficţiune, Myers şi Percy susţin pe coperta cărţii: „*Two-Thirds* este cheia pentru înţelegerea istoriei noastre şi este, de fapt, non-ficţiune."

Cartea cuprinde o bogată secţiune de fotografii şi desene ce ilustrează Mesajul din Cydonia şi „legătura terestră" – „mesajul peste timp al hieroglifelor din lanuri". Alt element important al filozofiei lui Myers şi Percy este spaţiul hiperdimensional şi tehnologia inspirată de Mesajul din Cydonia. Nu este nici o coincidenţă că acestea sunt şi principalele puncte ale cruciadei pornite de Hoagland: el le-a preluat de la Myers şi Percy la sfîrşitul anilor 1980.

Deşi Hoagland cunoaşte cu siguranţă sursa „intuiţiilor" lui Myers şi Percy, el este (uşor de înţeles) refractar în a o menţiona în cărţi sau conferinţe. David Percy, în cadrul conferinţelor sale pe aceeaşi temă, ţinute în Marea Britanie, nu a menţionat niciodată

sursa informaţiilor sale, deşi o dată a fost forţat public să o facă. După discursul ţinut în 1995 la British UFO Research Association (BUFORA), la care am fost prezenţi, a fost provocat de ozeneologul John Rimmer să dezvăluie sursa şi a admis că, de fapt, totul vine în urma unui contact telepatic cu Cei Nouă. Recent, Percy a admis că face parte dintr-un cerc intim de „contactaţi".[1]

James Hurtak susţine de asemenea că a fost în contact cu aceeaşi sursă extraterestră de cunoaştere încă din 1973, cu puţin timp înainte de a face speculaţia legăturii între piramidele de la Elysium şi cele din Egipt. El este mai puţin reticent în a-i admite pe Cei Nouă, chiar a scris o carte intitulată *The Keys of Enoch (Cheile lui Enoch,* cunoscută şi sub titlul *Book of Knowledge – Cartea cunoaşterii,* cu prima ediţie în 1977) în care include învăţăturile spirituale pe care pretinde că a fost ales să le primească. Hurtak a dat două versiuni ale acestui lucru. În *The Keys of Enoch* istoriseşte cum profetul Vechiului Testament, Enoch, a apărut în camera lui în noaptea de 2 spre 3 ianuarie 1973.[2] Dar în 1977 i-a spus unuia dintre cei mai respectaţi ozeneologi, Jacques Vallée, că, în timp ce conducea prin deşertul californian, în aceeaşi noapte, o lumină strălucitoare i-a învăluit maşina şi o rază l-a „programat" cu „cheile" care stau la baza învăţăturilor sale.[3]

Lucrările lui Hurtak, asemenea celor ale lui Myers şi Percy, descriu un sistem ce guvernează universul, bazat pe ierarhia inteligenţelor, şi explică modul în care s-a intervenit pe tot parcursul istoriei Pămîntului. Atlantida şi „mesajul" Egiptului antic joacă şi ele un rol în filozofia lui Hurtak. *The Keys of Enoch* este o lucrare mult mai religioasă decît *Two-Thirds*. Subintitulată *A Teaching Given on Seven Levels To Be Read and Visualized In Preparation for the Brotherhood of Light To Be Delivered for the Quickening of the „People of Light",* („Învăţătura dată pe şapte niveluri de Frăţia Luminii pentru a fi citită şi vizualizată ca pregătire la trezirea «Poporului Luminii»"), ea seamănă cu o Biblie, cu Yahweh – YHWH, în varianta ebraică – ştanţat şi cu foiţă de aur pe coperta albă şi cu textul alcătuit din versete numerotate, dispus pe două coloane. Cartea este plină de ea însăşi, se ia foarte în serios ca fiind un text sfînt, sacru. Cele şaizeci şi patru de „Chei" pentru bogăţia spirituală, acoperind toate aspectele etice şi istorice, sînt redactate în limbaj cvasibiblic, dar sînt practic imposibil de înţeles. De exemplu:

> Cheia pentru sfîrşitul conştiinţei noastre temporale stă în violarea codului spectral al culorilor şi în geometria radiaţiilor în care vor exploda capacităţile noastre. Din acest motiv, Gazda Luminii celei Vii le va aduce celor care trăiesc sub şi în Lumina Dreptăţii.[4]

În ciuda faptului că Hurtak promova aceste idei încă din 1973, devenind un tipic guru New Age, el reuşise, cu un succes uluitor, să păstreze această latură a vieţii sale separată chiar şi de promovarea unor idei neconvenţionale, precum credinţa în Chipul de pe Marte. De exemplu, cînd Hancock, Bauval şi Grogsby au citat din cartea sa *The Face on Mars* (scrisă împreună cu Brian Crowley), nu au făcut nici o menţiune referitoare la statutul său de lider spiritual New Age.[5] De fapt, Hancock şi Bauval îl descriu doar ca specialist în vederea la distanţă.[6] Boris Said, care produce acum filme despre Egipt şi alte civilizaţii antice pornind de la ideile lui Hurtak, îl numeşte „consultant ştiinţific".[7]

Ceea ce omit ei este că Hurtak a fost activ în ultimul sfert de secol şi a avut succes în promovarea a ceea ce este efectiv o nouă religie. (Omisiune ciudată din moment ce ştim că Bauval era cel puţin familiar cu *The Keys of Enoch*.[8]) Nu numai că Hurtak a conferit credibilitate New Age, dar a şi atras un cerc de discipoli influenţi, ce includea multimilionari şi politicieni. Unul din aceşti discipoli îl descrie ca fiind „aproape Mesia".

Este curios că – în calitatea lor de susţinători ai conexiunii Marte-Pămînt – Hurtak şi Hoagland s-au ignorat total unul pe celălalt, chiar şi atunci cînd discutau despre lucrările celuilalt. De exemplu, în *The Monuments of Mars,* Hoagland brodează pe tema piramidelor din Elysium fără să-l menţioneze pe Hurtak măcar o singură dată, în ciuda faptului că acesta a discutat primul în public despre ele. Şi reciproca este şi ea adevărată: în *The Face of Mars,* a lui Hurtak, numele lui Hoagland este cu totul absent, chiar şi atunci cînd se vorbeşte despre Oraş şi despre Fortăreaţă, structuri pe care acesta le-a descoperit şi le-a numit. Iar între cei doi există o legătură, cea mai semnificativă fiind aceea că au lucrat pentru Lambert Dolphin Jr, la SRI International.

Ar fi mai mult decît o simplă coincidenţă dacă principalii susţinători, în ultimii douăzeci şi cinci de ani, ai teoriei Pămînt-Marte ar fi implicaţi în acelaşi grup de presupuse inteligenţe extraterestre, Consiliul Celor Nouă? Este un scenariu tulburător: aceşti oameni

au o mare influenţă, numeroase contacte şi numeroşi discipoli adunaţi de prin mişcarea New Age, cercurile intelectuale, ştiinţifice şi politice şi chiar din comunitatea serviciilor de informaţii. Ei şi ucenicii lor cred cu tărie că se află în contact cu Cei Nouă, fie direct, fie indirect. Cine sau ce este Consiliul Celor Nouă?

Pătrunderea în lumea Celor Nouă

Consiliul Celor Nouă nu este o născîtie modernă. Povestea a început cu jumătate de secol în urmă şi se datorează în întregime unei persoane menţionate deja în cercetarea noastră. Este vorba de dr. Andrija Puharich, mentorul lui Uri Geller şi în mod evident *eminenţa cenuşie,* al cărui tulburător talent în a da naştere credinţelor a modelat, cum vom vedea, evenimentele în a doua parte a secolului douăzeci şi se prea poate să fi configurat felul în care vom gîndi în secolul douăzeci şi unu.

Acest medic american, născut în 1918, la Chicago, din părinţi jugoslavi, a fost un inventator de real succes al unor mici dispozitive medicale, aşa cum este aparatul auditiv pentru surzi. Dar aceasta a fost partea vizibilă, publică, a vieţii sale. El era cunoscut şi ca pionier în acea „cenuşăreasă a ştiinţelor", parapsihologia, sau, cum mulţi au început să considere, în studiul a pînă acum nedescătuşatelor puteri ale minţii umane.

Din 1948 pînă în 1958, Puharich a condus un centru particular de cercetări paranormale numit Round Table Foundation, în Glen Cove, Maine, unde s-au făcut experienţe pe mai multe personaje faimoase ale domeniului psi, mediumul irlandez Eileen Garrett şi clarvăzătorul olandez Peter Hurkos (Pieter van der Hirk). În 1952, el a adus în laborator un mistic indian, dr. D.G. Vinod, nu atît ca să-i testeze capacităţile, cît ca să-i asculte învăţăturile, de aici rezultînd tehnica de „channelling", mai mult sau mai puţin identică învechitei transe induse de un medium, în care mediumul devine un canal prin care se exprimă spiritele fără trup.

Prima sesiune de acest tip a avut loc în 31 decembrie 1952. Se spune că Vinod a intrat în transă fix la ora 9 pm. Primele lui cuvinte, prevestitoare, au fost: „Sîntem Cele Nouă Principii şi Cele Nouă Forţe." Un membru al Celor Nouă, care se prezenta drept „M"

(un al doilea partener de discuţie, „R“, a apărut în următoarele luni), a furnizat apoi informaţii ştiinţifice detaliate despre invariantul ecuaţiei de transformare Lorentz-Einstein (ce leagă masa şi viteza luminii de energie).[9]

Puharich a lucrat o lună cu Vinod, pe urmă s-a întors la îndatoririle avute în armată, ceea ce l-a ţinut departe de Round Table Foundation timp de mai multe luni, pînă în 1953. O sesiune finală cu Vinod a avut loc în 27 iunie, în acelaşi an, cînd un cerc de nouă oameni, conduşi de Puharich, s-au adunat să asculte această inteligenţă nonumanoidă, fără trup, numită Cei Nouă. Doi dintre participanţii la acest eveniment au fost Arthur M. Young şi soţia sa Ruth, care au şi ei un rol-cheie în acest scenariu ciudat. Mai participa Alice Bouverie (născută Astor), fiica fondatorului Hotelului Astoria din New York. Mesajul îşi croia deja drum în păturile înalte ale societăţii americane.[10]

Cei Nouă s-au prezentat ca o inteligenţă colectivă, alcătuită din nouă entităţi, sau înfăţişări, care alcătuiau împreună un întreg. Puharich spunea despre Cei Nouă că sînt „direct legaţi de concepţia omului despre Dumnezeu“ şi că „supraveghetorii Universului acţionează sub conducerea Celor Nouă. Între supraveghetori şi un număr neprecizat de civilizaţii planetare există mesagerii.“[11] Cei Nouă înşişi, vorbind prin intermediul lui Vinod, spun: „Dumnezeu nu este altcineva decît noi împreună, Cele Nouă Principii ale Domnului. Nu există un alt Dumnezeu decît noi, Cei Nouă, uniţi.“[12] Grupul s-a destrămat cînd Vinod s-a întors în India, dar asta nu însemna şi sfîrşitul Celor Nouă.

Din cîte putem şti noi, de la distanţă, Cei Nouă, atunci cînd vorbeau prin Vinod, nu s-au identificat ca fiind extratereştri, dar asta nu schimbă mare lucru. Trei ani mai tîrziu, Puharich şi Arthur Young au mers în Mexic împreună cu Peter Hurkos pentru a utiliza puterile psi ale olandezului la localizarea unor artefacte şi a amplasamentului anticului Acámbaro.[13] În Hotel de Paris, ei au întîlnit un cuplu american, dr. Charles Laughead şi soţia sa, Lillian, care lucrau cu un tînăr care pretindea că se află în legătură telepatică cu diverse rase de extratereştri. La scurt timp după întoarcerea în Statele Unite, Puharich a primit o scrisoare de la Laughead – i-a trimis o copie şi lui Young – în care era descrisă comunicarea cu extratereştrii. Iar aceştia făceau referire la Cei Nouă şi dădeau data exactă a primei lor

întîlniri cu dr. Vinod, precum şi aceleaşi informaţii despre transformarea Lorentz-Einstein.[14] Părea a fi o dovadă independentă a existenţei Celor Nouă şi o confirmare a faptului că pot intra în contact şi cu alte persoane, nu numai cu Vinod. (Poate că este semnificativ că scrisoarea lui Laughead era semnată „fratele“.)

În următoarele două decenii, Puharich s-a dedicat cercetării parapsihologice şi medicale generale. A întemeiat o companie, Intelectron Corporation, pentru a valorifica numeroasele sale invenţii patentate. Pe latură parapsihologică, dincolo de testările făcute persoanelor cu capacităţi psi, a făcut un studiu aprofundat al şamanismului. Era interesat mai ales de tehnicile şamanice pentru alterarea stării conştiente, inclusiv de utilizarea a numeroase plante halucinogene, precum ciupercile „sacre“. Neobişnuind să stea la distanţă, Puharich a experimentat pe el însuşi, a fost iniţiat în misterele şamanismului hawaian, ajungînd un înaripat kahuna. Cel puţin semnificativă, în lumina celor ce vor urma, era perfecţionarea sa în hipnoză, la nivel de maestru, stadiu la care sînt revelate „tehnici de comandă“ atît de utilizate şi de care fac abuz hipnotiştii. Din toate aceste cercetări şi experienţe au rezultat două cărţi, *The Sacred Mushroom (Ciuperca sacră* – 1959) şi *Beyond Telepathy (Dincolo de telepatie* – 1962).

În anii 1960, Puharich l-a cercetat pe chirurgiul psi brazilian cunoscut ca Arigó (José Pedro de Freitas), cel care reuşea în transă să aplice tratamente neobişnuite şi la uşa căruia se înghesuiau mii de bolnavi, mulţi plecînd, în mod inexplicabil, vindecaţi. Puharich a considerat autentice puterile psi ale lui Arigó, dar acesta a fost pus în umbră de descoperirea unui nou talent paranormal la celălalt capăt al lumii.

Un număr de magie executat în 1970 de tînărul israelian Uri Geller a provocat vîlvă în cluburile de noapte din Israel şi a atras atenţia autorităţilor locale. Prin intermediul unui ofiţer al armatei israeliene, Geller a ajuns în atenţia lui Puharich,[15] care petrecuse mai mult timp în Tel Aviv, în 1970, instruind utilizatori ai dispozitivelor sale medicale, în special „electrostimulatorul“ pentru surzi. Puharich s-a întors în Israel pentru a-l întîlni şi a-l evalua pe Geller. Restul este istorie, deşi o bună parte, pînă de curînd, a fost o istorie secretă.

În noiembrie, Puharich a întreprins un studiu mai detaliat al lui Geller, de data aceasta împreună cu Itzhak Bentov, prezent atunci cînd Puharich l-a hipnotizat pe tînărul israelian în încercarea de a

descoperi sursa puterii sale. Scriitorul Stuart Holroyd a descris mai tîrziu (mai degrabă îngrijorat) hipnoza ca „procedură de rutină în cercetările făcute de Puharich asupra subiecţilor psi“[16], ceea ce ridică unele întrebări referitoare la etica utilizării acestei metode. Starea alterată a conştienţei cunoscută ca hipnoză nu este pe deplin înţeleasă, dar se ştie că subiecţii ajunşi în transă sînt gata să-l asculte pe hipnotizator. Hipnotizatorul şi subiectul său ajung parteneri într-un dans ciudat, condus pe rînd cînd de unul cînd de celălalt, deşi hipnotizatorul este, în general, cel care dictează.

Cufundat în transă, Uri s-a descris la vîrsta de trei ani văzînd o lumină pe cer şi întîlnindu-se cu o fiinţă strălucitoare. Apoi o voce i s-a adresat (în engleză), spunîndu-i cercetătorului că Geller a fost „programat“ cu acea ocazie, iar Puharich trebuie să aibă grijă de el. Vocea l-a mai avertizat asupra ameninţării reprezentate de un război între Israel şi Egipt care, dacă va avea loc, va declanşa Al Treilea Război Mondial.[17] Au urmat şi alte sesiuni de hipnoză. Entităţile au explicat că Geller a fost programat pentru o misiune specială pe Pămînt: „Este singurul pentru următoarea jumătate de secol“[18], şi au anunţat că sînt un fel de computer conştient, aflat pe o navă spaţială, Spectra. După cîteva sesiuni, Puharich a întrebat: „Sînteţi Cele Nouă Principii care i-au vorbit cîndva lui Vinod?“ Răspunsul a fost: „Da.“[19]

Puharich mai avea şi altceva în minte, ceva ce ar fi putut căpăta o largă răspîndire la sfîrşitul secolului, devenind practic o nouă religie. El a întrebat entitatea cu care comunica: „Te afli în spatele fenomenului OZN început în Statele Unite după ce Kenneth Arnold a văzut nouă farfurii zburătoare în 27 iunie 1947?“[20] Încă o dată, răspunsul a fost afirmativ.

Puharich a notat: „Acum sînt pe deplin convins că Uri şi cu mine am fost contactaţi de o fiinţă cosmică; un reprezentant sau o extensie a Celor Nouă Principii.“[21]

Cu ocazia celei de-a doua călătorii, Puharich a stat în Israel trei luni, fiind zilnic în contact cu Geller şi trezindu-se bombardat cu demonstraţii de fenomene paranormale aproape în fiecare zi. Mesajele de la Spectra/Cei Nouă au continuat, fie prin Geller aflat în stare de hipnoză, fie apărînd spontan pe benzile de magnetofon, dar în fiecare caz benzile se ştergeau singure sau dispăreau de sub ochii lor. Din nefericire, asta înseamnă şi că singura înregistrare rămasă este transcrierea făcută de Puharich.

Fără îndoială, vremuri ciudate. Puharich şi Geller au văzut mai multe OZN-uri şi au fost martorii teleportărilor unor obiecte dintr-un loc în altul, uneori prin ziduri, ca să nu mai spunem de trăirea a numeroase coincidenţe. Toate astea erau mai mult de decor. Misiunea lor era aceea de a împiedica anticipatul conflict Israel-Egipt, tensiunea dintre cele două ţări fiind în creştere în perioada Paştelui din 1971. Preşedintele Egiptului, Sadat, a dat brusc înapoi, iar conflictul a fost evitat în ultima clipă. (Doi ani mai tîrziu, un conflict israelo-egiptean a început de Yom Kippur, în octombrie 1973, dar cînd Puharich i-a întrebat pe Cei Nouă i s-a răspuns că nu-i nici o problemă, nu era nici un risc ca totul să escaladeze, iar „războiul va fi unul ca toate celelalte.“[22])

Întors în februarie 1972 în Statele Unite, Puharich era hotărît să evalueze ştiinţific talentele lui Geller, aşa că a contactat SRI International. Deşi Targ şi Puthoff au fost însărcinaţi cu testarea, personajul principal în acest scenariu era fostul astronaut Edgar Mitchell, „agentul contractant şi finanţatorul“.[23] Şi mai semnificativ, experienţele cu Geller la SRI au coincis cu prima implicare a CIA în experienţe psi, în principal prin sprijinirea cercetărilor lui Ingo Swann legate de vederea la distanţă. Iar în Uri Geller îl aveau pe băiatul de aur al serviciilor secrete israeliene, Mossad.[24] Pare atît de imposibil ca Geller să fi fost investigat şi de CIA? Geller s-a scăpat admiţînd că lucrase şi pentru ei.[25] Şi, aşa cum vom vedea, chiar Puharich a fost pe statele lor de plată, cel puţin din cînd în cînd. Iar o altă legătură cu serviciile de informaţii este fosta carieră avută de Hal Puthoff la National Security Agency (NSA), o organizaţie şi mai secretoasă decît CIA şi cu puteri cel puţin la fel de mari.[26] Într-un interviu din 1996, Geller a făcut următorul comentariu: „Cred că toate acţiunile lui Andrija erau finanţate de Departamentul pentru Apărare.“[27]

Cînd Geller a sosit în Statele Unite, în august 1972, Cei Nouă au reînceput cu mesajele pe benzi magnetice şi cu teleportările. Dar Geller nu fusese convertit la Cei Nouă nici măcar în această etapă. Considera copilăreşti pretenţiile lor şi nu era deloc impresionat. Se spune că, în august 1972, ar fi afirmat despre ei: „Cineva se joacă cu noi. Poate că sînt o civilizaţie de clowni.“[28]

Cînd Geller a început testele la SRI, în noiembrie 1972, Cei Nouă, la acel moment prin reprezentantul lor Spectra, au început să

descrie planurile pentru iminenta aterizare a unor nave spaţiale, pretinzînd că misiunea lui Puharich şi Geller este aceea de a pregăti omenirea pentru acest eveniment epocal. Cei Nouă au descris „Cartea Cunoaşterii“, pe care o ascunseseră cu 6000 de ani în urmă, în Egipt, cu ocazia unei alte vizite făcute. Apoi au început să vorbească despre o rasă extraterestră numită, cam nefericit, Hoova, care sosise pe Pămînt acum 20 000 de ani în regiunea numită azi Israel, unde-l întîlniseră pe Avraam, pretinzînd şi că întîlnirea a stat la baza poveştii biblice cu scara de la Pămînt la Cer.

În 27 februarie 1973, Puharich l-a luat cu el pe Geller în Philadelphia ca să-l cunoască pe Arthur M. Young, închizînd astfel un cerc ce fusese deschis cu mesajul primit de dr. Vinod. Din păcate nu ştim ce s-a întîmplat în casa lui Young.

Din nefericire pentru Cei Nouă, nu s-au împlinit planurile atît de bine întocmite pentru Geller. În octombrie 1973, el a apărut la *The David Dimbley Schow,* la televiziunea britanică, şi s-a lansat peste noapte ca superstar psi. Drumurile lui Geller şi Puharich s-au separat, iar Geller s-a ţinut la distanţă de Cei Nouă. Deşi admite că extratereştrii ar putea fi vinovaţi pentru puterile sale, el nu garantează pentru nimic din ceea ce a fost spus de Cei Nouă prin intermediul lui în timp ce se afla în transă hipnotică.[29] Se gîndeşte că fanteziile din subconştientul lui au jucat un rol important în mesaj, ceea ce se întîmplă adeseori sub hipnoză, deşi sînt de luat în considerare şi celelalte evenimente legate de Puharich, cum ar fi experienţele OZN avute în Israel şi în Sinai.

Se pare că Cei Nouă nu aveau nevoie cu adevărat de Geller, în ciuda celor afirmate, că „este singurul pentru următoarea jumătate de secol“. Au continuat şi după plecarea lui Geller cu alţi spiritişti şi alte grupuri de credincioşi. Personajele principale care intră acum în scenă sînt Sir John Whitmore şi Phyllis Schlemmer. Noul grup a întemeiat organizaţia Lab Nine, avînd sediul pe proprietatea lui Puharich din Ossining, statul New York.

Puharich şi Lab Nine au avut sprijnitori bogaţi şi influenţi, inclusiv membri ai celei mai bogate familii canadiene, Bronfman (proprietarii mărcii de băutură Seagram), şi baronul italian DiPauli. Locul este descris ca o comunitate în stil hippy, cu o grămadă de pierde-vară care se învîrteau în jurul lui Puharich, Whitmore şi Schlemmer, dar ce comunitate hippy ar fi atras atîţia oameni bogaţi şi puzderia de membri ai serviciilor de informaţii? Şi ce altă comunitate s-ar fi putut lăuda cu un adevărat şaman kahuna şi un maestru hipnotizator ca Puharich şi cu nimeni altul decît James Hurtak aflat a doilea la comandă?

În această perioadă Puharich a întreprins o serie de experienţe cu aşa-numiţii „Copii Geller“ sau „Copii Stelari“, copii cu capacităţi psi evidente. Pentru curioşi şi nedoriţi, totul era prezentat ca o cercetare a puterilor acestor copii, capacitatea lor de a îndoi metalele, dar, de fapt, Puharich a trecut rapid la vederea la distanţă şi i-a hipnotizat pentru a-i spune de unde le vin puterile.[30]

Unul din personajele cele mai colorate cu care Puharich se înconjurase la Ossining ea Phyllis Schlemmer (născută Virtue). Născută în Pennsylvania din părinţi italieni şi irlandezi, ea a devenit conştientă de puterile ei de medium încă de foarte tînără. La colegiul catolic preotul o ruga adeseori să-l însoţească la şedinţele de exorcism, deoarece putea să „vadă“ cînd spiritele rele părăseau trupul posedat. Crescînd, a fost canalul de comunicare pentru mai mulţi ghizi spirituali. După despărţirea de primul soţ, s-a mutat în Florida unde a făcut carieră ca medium, lucrînd pentru poliţie şi companiile miniere, dar avînd şi propria ei emisiune televizată. În 1969 a fondat Psychic Center of Florida în Orlando, o şcoală pentru pregătirea persoanelor cu capacităţi psi. Principalul ei ghid spiritual era o entitate numită „Dr. Fiske“, dar în 1970 a „apărut“ un alt ghid numit simplu „Tom“. A presupus că este bunicul ei Thomas, care murise cînd avea cinci ani.

Phyllis Schlemmer l-a întîlnit pe Puharich la o conferinţă spre sfîrşitul anilor 1960 şi au rămas de atunci în contact. În ianuarie 1974, un bucătar din Daytona Beach, care apare în literatura Celor Nouă sub pseudonimul „Bobby Horne“, s-a angajat la Psychic Center, la Schlemmer, dezvoltîndu-şi atît de uimitor puterile de tămăduitor, încît ea i l-a recomandat lui Puharich ca potenţial subiect pentru experienţele sale. Recomandarea nu i-a adus noroc lui Bobby.

În martie 1974, Puharich s-a deplasat la Miami pentru a-l întîlni pe Horne. La prima lor întîlnire, aşa cum era obiceiul lui Puharich, el l-a hipnotizat pe tînăr, care a devenit canalul de transmisie pentru o entitate numită Corean. Puharich era încîntat, crezînd că i-a găsit un adevărat urmaş lui Geller în încercarea sa de a stabili un contact regulat cu Cei Nouă. A continuat „interviurile“ cu Corean, dar i-a refuzat şi lui Horne însuşi ascultarea benzilor, susţinînd că respectă instrucţiunile lui Corean.[31] Lui Horne nu trebuia să i se spună nimic despre identitatea

entităţii sau despre conţinutul conversaţiilor avute. Era în întregime lipsit de etică pentru un hipnotizator, care punea lui Corean întrebări capitale, cum ar fi fost aceea dacă era în legătură cu Hoova, civilizaţia cu care se presupunea că ar fi fost în contact Uri Geller. Corean nu amintise pînă atunci de Hoova, dar în continuare au discutat mult pe acest subiect. Pe urmă, absolut uimitor, Puharich şi-a continuat comportamentul lipsit de etică implantîndu-i lui Horne o sugestie posthipnotică ce-i permitea lui Schlemmer să-l aducă în transă şi după plecarea lui.[32]

Întorcînd spatele originilor ei de medium tradiţional, care comunică doar cu spiritele morţilor, Schlemmer a început, din primăvara lui 1974, să se conecteze numai la extratereştri, cînd Puharich a prezentat-o unui prieten, aventurier şi explorator, contele Pino Turolla.[33] La casa lui din Florida, Schlemmer a intrat în transă şi a intrat în legătură cu Tom pentru a i se spune că el nu era, aşa cum crezuse, bunicul mort, ci tot un extraterestru. Tom urma să devină mai tîrziu principalul emisar al Celor Nouă, atunci cînd Schlemmer şi-a asumat rolul jucat de Horne. (Iar contele Turolla era una din persoanele implicate în confirmarea profeţiilor lui Edgar Cayce referitoare la Atlantida şi la descoperirea Drumului din Bimini, în 1968.[34])

Cu Horne înlocuindu-l pe Geller în rolul „Alesului“, un grup s-a format în jurul lui, nucleul fiind constituit din Puharich, Schlemmer şi Sir John Whitmore, descendentul unei familii aristocratice britanice. Educat la şcoala publică şi la academia militară de elită de la Sandhurst, devenise mai tîrziu un pilot de curse de succes. În perioada activităţilor de la Lab Nine era proprietarul unor case atît în Anglia, cît şi în Bahamas. Fusese implicat serios în acest proiect bizar în aprilie 1974, după ce în anul anterior petrecuse ceva timp în California cu James Hurtak, în calitate de membru al cercului intim de discipoli. Aşa cum scrie Stuart Holroyd:

> El (Hurtak) vorbea adeseori de OZN-uri şi de contactele sale personale cu extratereştrii care, spunea el, interveniseră în istoria Pămîntului încă din cele mai vechi timpuri, cînd stabiliseră o civilizaţie în bazinul Tarim din nordul Tibetului.[35]

Şi Tom indicase bazinul Tarim ca loc al primei sosiri pe Pămînt a extratereştrilor, cam în aceeaşi perioadă, cu 34 000 de ani în urmă, menţionată şi de Hurtak.

La scurt timp după prima şedere la Hurtak, Whitmore l-a întîlnit pe Puharich la New York pentru a discuta exploatarea puterilor lui Uri Geller cu foarte puţin timp înainte ca acesta să iasă din scenă, iar locul lui să fie luat de Bobby Horne. Cei Nouă, vorbind prin Corean, i-au spus trioului că ei au fost aleşi pentru misiunea specială de a anunţa ştirea iminentei întoarceri pe Pămînt a extratereştrilor. Acest mesaj principal a atras şi pe alţii în grup şi a stat la baza discuţiilor cu Cei Nouă.

Puharich, Whitmore, Schlemmer şi din ce în ce mai refractarul Bobby Horne au început în primăvara şi vara lui 1974 să facă prozeliţi în Statele Unite şi în Marea Britanie, deşi au păstrat grupul la o dimensiune discretă, neintenţionînd să-l transforme, cel puţin pe termen scurt, într-o mişcare de mase. Între timp, Bobby Horne suferea presiunea crescîndă a Celor Nouă, care aşteptau din partea lui să lase baltă orice alte activităţi şi să urmeze grupul în jurul lumii, stîndu-le la dispoziţie zi şi noapte pentru a facilita comunicarea. A început să născocească scuze sau pur şi simplu a început să chiulească, ba chiar a avut o tentativă de sinucidere cînd solicitările au depăşit orice măsură.[36] (Mai tîrziu, Whitmore l-a concediat fără probleme pe Horne pentru că „arăta semne de instabilitate“.[37]) Cei Nouă au acceptat plecarea lui, al doilea eşec, după Geller, şi au anunţat că din acel moment Schlemmer va fi „transmiţătorul“, cu Tom în calitate de purtător de cuvînt.

Strîns legat de aceste evenimente a fost scriitorul Lyall Watson, devenit vedetă a culturii alternative după uluitorul succes al cărţii sale *Supernature* (1973). Participase la numeroase sesiuni cu Cei Nouă şi aceştia anunţaseră că doresc ca el să fie biograful oficial şi să devină transmiţător împreună cu Schlemmer. Watson avea totuşi mari rezerve faţă de ceea ce se întîmpla şi a refuzat să scrie cartea sau să se implice mai mult. Evident, Cei Nouă doreau să exploateze faima lui, aşa cum încercaseră şi cu Geller.

O nouă etapă a început în momentul în care Tom a devenit mult mai autoritar, îndepărtîndu-i pe cei numiţi „negativi“ – Watson şi neurochirurgul Norman Shealey. (Shealey, cunoscut acum ca terapeut holistic, fusese antrenat la ARE.) Pentru curioşi, Puharich a fost numit director al grupului, iar Whitmore a fost „sfătuit“ să cedeze cît poate mai mult din averea sa considerabilă ca semn al „credinţei“ sale. Erau cu toţii impresionaţi şi motivaţi de destinul lor, de faptul că erau aleşii care vor anunţa lumii sau, cel puţin,

pentru 75% din lume, sosirea reprezentanţilor Celor Nouă, programată să aibă loc în 1976. Era misiunea stabilită de Cei Nouă.

Numărul persoanelor asociate cu Lab Nine, la Ossining, a crescut, dar identitatea celor mai mulţi a fost mascată în cărţi sub pseudonime. Se ştie că se aflau acolo fizicieni de la SRI şi cel puţin un personaj public, prieten cu preşedintele Gerald Ford.[38] Un nume celebru în Lab Nine a fost, pe la jumătatea anilor 1970, cel al lui Gene Roddenberry, creatorul *Star Trek*.[39]

Nu este limpede cît de mult a fost influenţat Roddenbery de Cei Nouă. Participarea lui a început în 1974, la cîţiva ani după ce prima serie *Star Trek* se încheiase, dar în perioada în care dezvolta filmele de lungmetraj. Se spune că unele idei din primul film, *Star Trek: The Motion Picture* (1979), vin de la Cei Nouă şi că ei au influenţat unele personaje şi dialoguri şi din seriile *Star Trek: The Next Generation* şi *Deep Space Nine*. (De exemplu, un personaj Vinod apare în episodul „Paradise" din *Deep Space Nine*.) Se ştie că, în 1974, Whitmore i-a propus lui Roddenberry să scrie un scenariu de film pornind de la cele petrecute în Lab Nine, *Cei Nouă*. Deşi filmul nu a fost produs în timpul vieţii lui Roddenberry, în 1995 presa de la Hollywood anunţa că Jon Povill, producător al serialului *Sliders,* avea în plan să termine *Cei Nouă*.[40]

Puharich, Whitmore şi Schlemmer au luat în serios misiunea primită din partea Celor Nouă şi au întreprins numeroase călătorii, în special în Orientul Mijlociu, dar şi în alte locuri tulburi, mediind pacea, deşi au fost adeseori consideraţi spioni. (Ceea ce nu-i atît de surprinzător. În decembrie 1974, au călătorit de la Helsinki la Varşovia, unde au instalat un emiţător radio. După Puharich era doar un element ce facilita discuţiile cu Tom. Îşi pierduse oare Schlemmer talentul de medium? Chiar dacă scopul emiţătorului era inocent, oricît ar fi fost de neobişnuit, aşa cum mărturiseşte Puharich, utilizarea lui de către un american într-o ţară din Blocul Răsăritean era o naivitate periculoasă în timpul Războiului Rece. Mai tîrziu, în decursul aceleiaşi călătorii, au încercat să ajungă la Moscova, dar au fost întorşi de pe aeroport pentru că nu aveau vize.[41]) În timp ce capii se aflau pe drum, James Hurtak, al doilea la comandă, era în Statele Unite şi fusese desemnat „lider spiritual" de către Cei Nouă[42], iar mesajele primite de el personal de la extratereştri erau similare. Principala asemănare era ideea civilizaţiei din Altea, care crease Atlantida, iar supravieţuitorii catastrofei influenţaseră primii paşi ai civilizaţiilor din Egipt şi America de Sud.

În 1975, Puharich şi Whitmore i-au comandat scriitorului britanic Stuart Holroyd o cronică a grupului: *Prelude to the Landing on Planet Earth (Preludiu la aterizarea pe planeta Pămînt* – 1977). Ediţia de buzunar a fost reintitulată *Briefings for the Landing on Planet Earth (Directive pentru aterizarea pe planeta Pămînt),* ceea ce aminteşte de insistenţa cu care Hoagland a dorit să boteze *briefing* („directive") conferinţa de la Naţiunile Unite. În aceeaşi vreme, alte persoane luaseră şi ele contact cu Cei Nouă. Extrem de influentă era englezoaica Jenny O'Connor, intodusă de sir John Whitmore la Esalen Institute, un centru de avangardă din California, şi prin care, de-a dreptul incredibil, Cei Nouă ţineau seminarii.[43]

Un alt grup venea din cercetarea în domeniul paranormalului. După ce citiseră, în 1976, *Uri,* biografia lui Geller scrisă de Puharich, fostul pilot de linie Don Elkins şi Carla Rueckert au mers la Ossining ca să-l întîlnească pe autor, apoi l-au însoţit în Mexic, acolo unde, în 1977 şi 1978, a fost studiat vindecătorul psi Pachita. Atunci cînd l-au cunoscut pe Puharich, acasă, în Kentucky, Elkins şi Rueckert conduceau deja, împreună cu James Allen McCarty, un grup dedicat intervenţiei extratereştrilor. Elkins începuse în anii 1950 ca ozeneolog, apoi, în 1962, îşi reorientase curiozitatea către cei „contactaţi" de extratereştri, moment în care începuse să lucreze cu Carla Rueckert. În 1970 fondaseră grupul L/L Research dedicat acestor fenomene. După expediţia mexicană făcută cu Puharich, Rueckert a contactat un alt emisar al Celor Nouă, o entitate numită Ra. Evident că şi cel de-al treilea membru al grupului, James Allen McCarty, apărut în 1980 la L/L Research, lucrase deja cu un grup din Oregon ce pretindea că este în contact cu aceeaşi entitate la fel ca Edgar Cayce.[44]

Elkins s-a sinucis în 1984 şi contactul cu extratereştrii a încetat, deşi L/L Reserch a continuat să promoveze învăţăturile spirituale primite de la Ra, care vorbea în numele „Consiliului lui Saturn", aflat undeva în inele acestuia, de unde proteja Pămîntul şi-l ţinea într-un fel de carantină. Într-o şedinţă din 25 ianuarie 1981, Ra a explicat (cu un dispreţ demn de un zeu pentru gramatica şi sintaxa pămînteană):

> Ca număr, Consiliul aflat în sesiune permanentă, variind numărul de membri ce iau parte, aţi spune voi neregulat, este de

nouă. Aceasta este Şedinţa Consiliului. Pentru sprijin mai sînt alte douăzeci şi patru de entităţi ce-şi oferă serviciile atunci cînd se cere. Aceste entităţi păzesc cu credinţă şi sînt numite Gardieni.[45]

Şi Tom amintea de douăzeci şi patru de entităţi ce reprezentau douăzeci şi patru de civilizaţii şi colaborau cu Cei Nouă. La fel şi Hurtak scrisese despre Consiliul Celor Douăzeci şi Patru în *The Keys of Enoch*.

Ra a fost întrebat dacă era acelaşi Consiliul al Celor Nouă cu care Puharich şi un alt medium, Mark Probert[46], se aflau în contact şi, nu trebuie să ne ţinem respiraţia de emoţie, răspunsul a fost afirmativ.[47] Ra a mai spus şi că Pământul este locuit de fiinţe de pe Marte, o versiune uşor modificată a conexiunii Pământ-Marte. Ca de obicei, Atlantida şi Egiptul jucau un rol important în scenariu, Ra declarînd că el însuşi ridicase Marea Piramidă.

În 1978, casa lui Puharich de la Ossining a fost mistuită de un incendiu misterios, iar el a dispărut pentru o vreme în Mexic, tot pentru a-l studia pe „chirurgul" psi Pachita. La întoarcere, în 1980, părea să nu mai fie în contact cu Consiliul Celor Nouă. A murit în ianuarie 1995 căzînd pe trepte în casa din Carolina de Sud ce-i fusese oferită de bogatul său protector Joshua Reynolds III.

Consiliul Celor Nouă, prin Schlemmer şi alţi „transmiţători", a continuat să prospere şi fără mentorul său. Grupul Schlemmer-Whitmore, cu susţinătorii lui bogaţi şi cercul tot mai larg de pasionaţi credincioşi, a continuat să se întîlnească în mod regulat. În 1992 a fost publicată o compilaţie din învăţăturile lui Tom, *The Only Planet of Choice: Essential Briefings from Deep Space (Singura planetă a liberului arbitru: directive esenţiale din spaţiul îndepărtat)*. James Hurtak îşi dădea girul pe prima copertă. A devenit imediat un best-seller New Age. Prima formă fusese redactată de Palden Jenkins din transcrierile nenumăratelor ore de transă ale lui Schlemmer, apoi fuseseră intercalate întrebări din partea participanţilor (printre care se aflau David Percy[48] şi Gene Roddenberry). O a doua ediţie a fost reeditată în grabă doi ani mai tîrziu, de data aceasta îngrijită de Mary Bennet (redactorul cărţii *Two-Thirds* de Myers şi Percy).

Între timp, chiar cartea lui Hurtak, *The Keys of Enoch*, a continuat să se vîndă foarte bine. Bazată pe „cheile" programate în el chiar de Enoch, în 1973, cartea includea şi materiale despre Consiliul Celor Nouă, deşi Hurtak susţinea că revelaţiile sale sînt primite de la o sursă

şi mai înaltă, căreia Cei Nouă îi sunt subordonaţi. În organigrama lui, Cei Nouă sunt o inteligenţă colectivă ce gestionează un singur sistem solar, al nostru. Versiunea lui Hurtak este mai amplă şi cu semnificaţii mai mari decît a lui Schlemmer. Conform sistemului său, Consiliul Celor Nouă guvernează sistemul nostru solar şi „nivelul nostru de existenţă", dar există autorităţi superioare, suprema fiind „70 Brotherhoods of the Great White Brotherhood" („Cele 70 de Fraţii ale Marii Fraţii Albe"), numită şi „Hierarchy" („Ierarhia").

Varianta romanţată a aceluiaşi mit, *Two-Third* de David Meyers şi David Percy, a fost publicată în 1993. Deşi nu-i spune pe nume Consiliului Celor Nouă, descrie acelaşi sistem de civilizaţii şi aceleaşi inteligenţe fără de trup care le ghidează şi sînt responsabile pentru ingineria genetică vinovată de apariţia rasei umane. *Two-Thirds* se concentrează pe povestea rasei atlanţilor şi a influenţei acesteia pe Pământ. Rolul Celor Nouă este luat de entităţi numite în mod ciudat „Esenieni" (de obicei nearticulat), care comunică telepatic cu atlanţii, explicînd cum au construit monumentele din Cydonia, Marea Piramidă şi Sfinxul de la Giseh, şi cum au implementat modificările genetice speciei umane aflate la început de drum. (Legătura cu secta esenienilor din primul secol este implicită.) Întreaga carte i-a fost transmisă de Cei Nouă prin claraudiţie lui David Meyers, acesta auzind în cap vocea lui Tom, fără să fie în transă ca Bobby Horne sau Phyllis Schlemmer.

Auzitul vocilor şi vorbitul cu extratereştrii nu trezesc respectul oamenilor, deşi transmiterea în transă este populară în cercurile New Age, unde este chiar încurajată. Multe din cuvintele sosite chipurile de la ghizi spirituali, mari personalităţi ale istoriei sau rude decedate şi regurgitate din memorie cu ajutorul mediumului sînt încropite pe loc. Cuvintele Celor Nouă merită o mai mare atenţie deoarece sînt foarte consistente, ca şi cum ar veni din aceeaşi sursă, chiar dacă au fost transmise pe canale diferite, de persoane care nu se cunoşteau. Ce sînt de fapt Cei Nouă sau ce pretind că sînt?

Epocala dezvăluire

Identitatea precisă a fost dezvăluită în septembrie 1974 într-o sesiune cu Schlemmer, ca răspuns la întrebarea lui Gene Roddenberry: „Cu cine vorbesc? Ai un nume?" Iar Tom i-a răspuns:

> După cum ştii, sînt purtătorul de cuvînt al Celor Nouă. Dar am şi o altă poziţie faţă de voi în acest proiect. Încerc să mă prezint cu nume prin care să înţelegeţi la ce participaţi şi cine sîntem. Nu pot să rostesc numele meu într-un mod pe care să-l înţelegeţi din cauza problemelor pe care le-ar avea creierul Fiinţei (se referea la Schlemmer), dar o să explic în aşa fel încît Doctorul (Puharich) poate va înţelege. Eu sînt Tom, dar sînt şi Harmarkus (Harmachis), şi Harenkur, mai sînt cunoscut ca Tum şi sînt recunoscut ca Atum.[49]

În ziua următoare, pornind de la numele Harmachis, Puharich a întrebat: „Cum de au construit şi botezat egiptenii Sfinxul după numele tău?“ Tom a răspuns:

> Ai descoperit secretul. (Pauză pentru „consultare“.) Adevărul întreg îţi va fi dezvăluit cu altă ocazie. Dar o să-ţi spun, pe scurt, referitor la Sfinx: Eu sînt începutul. Eu sînt sfîrşitul. Eu sînt emisarul. Iar adevăratul moment în care am fost pe Planeta Pămînt este cel de acum 34 000 de ani. Eu sînt echilibrul. Şi cînd Eu spun „Eu“, Eu înseamnă că sînt emisarul Celor Nouă. Nu sînt Eu, este întregul grup... Sîntem cele nouă principii ale universului, dar împreună sîntem Unul.[50]

„Tom“ pretinde a fi Atum, zeul egiptean a cărui imagine vie era Sfinxul (Sheshep-ankh Atum), capul Marii Eneade a Celor Nouă Zei, pe care egiptenii îi priveau ca fiind „Nouă în Unu“. Tom mai spusese şi: „Noi sîntem Universul“, ceea ce respectă credinţa heliopolitană. Interesant este că entitatea cu care se afla în legătură Carla Rueckert susţinea că este Ra, vechiul rege egiptean al soarelui, o altă formă a lui Atum. (Cheia este numele Celor Nouă: eneada, noimea, grupul de nouă, este utilizat pentru traducerea egipteanului *psit*, numărul „nouă“. Chiar egiptenii înşişi se referă la zeii heliopolitani ca la „Cei Nouă“.) Cei Nouă mai afirmă şi că sînt tot una cu Elohim – zeii – din Vechiul Testament, dar şi cu eonii gnosticilor. O altă informaţie semnificativă a fost adusă de Jenny O'Connor, atunci cînd Cei Nouă au ţinut prin intermediul ei seminarii la Esalen Institute, la sfîrşitul anilor 1970. Sînt puţine înregistrări ale celor spuse de Cei Nouă acolo, dar se ştie că a fost făcută afirmaţia că vin de pe Sirius.[51]

Tom însuşi, chipurile Atum, vorbeşte cu emfază despre importanţa monumentelor de la Giseh, mai ales despre Marea Piramidă, dar a refuzat în mod repetat să fie tras de limbă în legătură cu scopul ei, spunînd că acesta va fi dezvăluit doar în momentul aterizării. Şi totuşi, întrebat de Puharich dacă mai există în Marea Piramidă încăperi încă nedescoperite, el a răspuns: „Într-o anumită măsură“, adăugînd „Intrarea dinspre Sfinx“[52] – confirmînd propria credinţă a Consiliului Celor Nouă în existenţa unui pasaj sub Sfinx. Încă o dovadă, dacă mai era nevoie – Cei Nouă au interese precise în evenimentele petrecute la Giseh şi discutate în capitolul 1.

Mai există şi o altă legătură între Cei Nouă şi conspiraţiile de la Giseh. Am dat peste „Altea“ în numeroase etape ale investigaţiilor. Oriunde apare, se simte influenţa din umbră a Celor Nouă. Zvonurile ce au început să circule în 1997 în Egipt, provenite în aparenţă din cercurile guvernamentale, menţionau că echipa lui Joseph Schor a descoperit Sala Arhivelor, culegînd informaţii despre cum „coborîse din ceruri“ Atum, dar şi materiale scrise în „alteană“. Deşi totul pare să facă parte dintr-un program de dezinformare, utilizarea termenului altean şi emfaza lui Atum, sugerînd că este un extraterestru, sînt strîns legate de învăţăturile Consiliului Celor Nouă. Iar aceste zvonuri par să vină din cercurile guvernamentale egiptene. Au Cei Nouă prieteni aflaţi în posturi-cheie şi despre care nu au mărturisit nimic occidentalilor? Şi este doar o coincidenţă că unul dintre numele dat de Edgar Cayce Atlantidei era Alta?

Modul în care a apărut zvonul este suspect. A fost strecurat editorialistei Georgina Bruni de un jurnalist egiptean la o recepţie în Londra. Deşi nu a făcut niciodată parte din cercul Celor Nouă, Georgina îl cunoştea pe sir Whitmore încă de la începutul anilor 1990, cînd îl abordase după apariţia cărţii *Briefings for the Landing on Planet Earth* şi devenise interesată de povestea Celor Nouă. Povestea, cu referirile ei la Atum şi Altea, avea o semnificaţie specială pentru ea, aşa că ne întrebăm dacă a fost o simplă coincidenţă că ea a ascultat prima povestea egipteanului. Fusese căutată în mod special?

Vorbeşte un preot din Egiptul antic

Primele comunicaţii prin dr. Vinod nu au fost singurele evenimente extraordinare în care Puharich a jucat rolul principal. În cartea sa din 1959, *The Sacred Mushroom*, el descrie o serie de

comunicaţii intermediate de un alt medium cu capacităţi deosebite. Ele ar fi avut loc între vara lui 1954 şi februarie 1956, fiind începute la mai puţin de un an după încheierea şedinţelor cu Vinod. Dar, în scrierile sale, Puharich nu face nici o legătură între acestea şi şedinţele cu Vinod, deşi ar fi fost perfect normal să o facă.

În 1954, avînd gradul de căpitan, Puharich se afla concentrat la US Army Chemical Center, în Edgewood, Maryland. Activităţile Round Table Foundation au fost continuate în această perioadă de Arthur Young şi alţi oameni de încredere, inclusiv de Alice Bouverie care lucra cu tînărul medium olandez Harry Stone. În 16 iunie 1954, pentru a-i testa puterile în psihometrie (citirea obiectelor), i-a oferit un pandativ din aur ce aparţinuse reginei Tiye (mama lui Akhenaten). După ce părea să fi ghicit asta, Stone a căzut într-o transă profundă şi a început să rostească cuvinte într-o limbă ciudată, apoi a trasat cîteva hieroglife înainte de a vorbi în limba engleză despre un drog ce sporeşte capacităţile psi. Printre altele, a mai amintit şi despre intrarea într-o încăpere subpămînteană în care se întoarce la viaţă statuia unui om cu cap de cîine.

Bouverie a fost impresionată de acest material. S-a dus imediat la Puharich, încă aflat la baza militară, pentru a-i cere sfatul în legătură cu ce avea de făcut în continuare, aducîndu-i şi o copie a celor rostite de Stone în transă. Puharich a condus-o la un alt medic militar aflat acolo, care se întîmpla să fie un expert în formele rare şi foarte vechi ale hieroglifelor, şi, spre surprinderea ei, acesta a confirmat că este vorba de scrierea veche egipteană. Entitatea se prezentase ca fiind Rahotep (transcris de Puharich ca Ra Ho Tep), menţionînd-o pe soţia sa Nefert. De asemenea, mai afirmase şi că vorbeşte în numele lui Tehuti (zeul înţelepciunii, Thoth) şi amintise de Keops.

Puharich era de-a dreptul năucit cînd a aflat că un anume Rahotep chiar *era* cunoscut în istoria Egiptului şi că fusese însurat cu o femeie Nefert. Mormîntul lor de la Meidum fusese explorat de Auguste Mariette în secolul nouăsprezece, iar o statuie a cuplului se afla la muzeul din Cairo. Trăiseră în epoca Dinastiei a IV-a, probabil în timpul domniei lui Keops, constructorul Marii Piramide. (Egiptologii îl plasează pe Rahotep fie sub domnia lui Sneferu, fie sub aceea a lui Keops.) Mai mult, şi foarte important, Rahotep fusese mare preot la Heliopolis.[53] În plus, anonimul camarad al lui Puharich a mai spus ceva uluitor:

> Există puţuri de fiecare parte a Marii Piramide, dispuse în aşa fel încît într-o anumită zi a anului, începutul anului egiptean, steaua Sirius, definită ca zeul Sept, să răsară şi să lumineze prin acestea ochii faraonului mort aflat în Camera Regelui.[54]

Un element important, foarte precis, mai ales venit din partea unui doctor militar care avea ca hobby egiptologia. Desigur, este în întregime greşit. Conform tuturor surselor antice cunoscute, Sirius era zeificată ca zeiţa Sothis (sau Isis), iar lumina ei n-ar fi putut niciodată să ajungă direct în Camera Regelui, din moment ce puţul este cotit. Dar din ce cauză credeau că unul din puţurile sudice ar fi aliniat cu Sirius? Ideea nu era foarte populară la acea vreme, deşi prevesteşte teoriile tîrzii ale lui Robert Bauval şi James Hurtak. (Se afla însă în scrierile masonice care, probabil, au fost sursa de inspiraţie pentru toate cele ce au urmat.)

Pe durata concentrării lui Puharich, dar şi după lăsarea la vatră, în aprilie 1955, el şi Alice Bouverie au continuat să lucreze cu Harry Stone, acesta fiind „stăpînit“ de mai multe ori de Rahotep şi furnizînd informaţii fascinante. Din septembrie 1955, capacitatea lui Stone de a-l contacta pe Rahotep a scăzut, mesajele au devenit incoerente, apoi au încetat definitiv în februarie 1956.

Cît despre comunicarea cu Cei Nouă, fenomene stranii au însoţit discuţiile cu Rahotep. Uneori chiar Alice Bouverie cădea în transă şi, prin scriere automată, producea mesaje ce corespundeau cu cele ale lui Harry Stone. Dar cel mai important aspect era preocuparea lui Rahotep de a furniza informaţii despre un drog utilizat de preoţii din Heliopolis pentru „a deschide poarta“ către zei: o ciupercă halucinogenă, un soi de poartă stelară chimică. Din scrierile lui Stone, Puharich a identificat ciuperca *amanita muscaria* sau muşcăriţa. Scrisul automat al lui Bouverie prezisese că specia va fi descoperită în apropierea sediului Round Table Foundation din Maine. La scurt timp chiar a fost descoperită în apropiere, în pădure, o specie extrem de rară, poate unică, a plantei. Au folosit ciuperca pe Stone, mai tîrziu cu Peter Hurkos, care a raportat că nu avea nici un efect asupra capacităţilor lui, cel mult în ceea ce privea precogniţia.[55] Ciudat cum totul coincidea cu principala preocuparea lui Puharich de a descoperi droguri ce stimulează sau sporesc capacităţile psi. În cercetările sale, Puharich se concentrase asupra drogurilor psihoactive utilizate de şamani şi, în 1953, îl contactase

pe R. Gordon Wasson, primul om de ştiinţă care studiase cultul şamanic al ciupercilor în Mexic. Cei doi au pregătit un experiment pentru a vedea dacă şamanii mexicani, *curanderos,* pot, sub influenţa ciupercii, să „viziteze“ laboratoarele Round Table Foundation din Maine. Experimentul la distanţă nu a mai avut loc, dar este interesant că Puharich gîndea deja în termenii vederii la distanţă (deşi încă nu utiliza acest termen).

Unele teme centrale ale comunicării cu Cei Nouă erau prezente şi în cazul Rahotep. De exemplu, amîndouă subliniau importanţa Sfinxului. La un moment dat, Stone a rostit „Na na ne Hupe“, ceea ce Puharich ne spune că înseamnă „Sîntem în grija lui Hupe“, în egipteana veche, adăugînd şi că „Hupe era unul dintre numele Sfinxului de la Giseh, aflat în apropierea Marii Piramide.“[56] (Nu am putut verifica acest lucru.)

Sirius era şi el prezent, chiar şi în treacăt. Harry Stone vorbea de zeul Sept, identificat de Puharich cu Sirius. Mai important este că adevăratul Rahotep fusese mare preot la Heliopolis, acolo unde era adorată Marea Eneadă a celor nouă zei. Spusele lui Stone l-au îndemnat pe Puharich să continue cercetările legate de religia heliopolitană, despre care a scris:

> Heliopolis era centrul unei religii ce avea în panteon nouă zei, Eneada, Cei Nouă. Cei Nouă de la Heliopolis erau Atum, Shu şi Tefnut, Geb şi Nut, Osiris şi Isis, şi Seth şi Nepthys.[57]

Puharich vorbea despre marele preot de la Heliopolis ca despre „purtătorul de cuvînt“ al Eneadei. El utiliza noţiunea de Cei Nouă încă din 1959: primul contact cu cele „Nouă Principii“ avusese loc în 1952-1953 şi reluase contactul prin intermediul lui Laugheads în 1956, în Mexic. Desigur că Puharich trebuie să fi făcut legătura, realizînd că nu sînt poveşti separate, dar se concentrase de atunci pe contactul cu cele nouă entităţi care pretindeau a fi, nici mai mult nici mai puţin, decît vechii zei ai Heliopolisului?

Dacă metodologia lui Puharich poate fi criticată, sinceritatea lui este arareori pusă la îndoială. În încheierea la *The Sacred Mushroom* scria: „Nu mă îndoiesc că există spirite fără trup mai mult decît mă îndoiesc că spiritele cu trup sînt finite.“[58] Este semnificativ că toate informaţiile sosite pe această cale au depins de utilizarea şamanică a substanţelor psihoactive, pe care Puharich le studia în acel timp pentru armata americană. Comunicarea cu Rahotep ne spune clar că acestea erau şi practicile religiei heliopolitane.

Se pare că au fost mai multe instanţe ale Celor Nouă – sau, cel puţin, a surselor asociate cu Egiptul antic – care comunicau cu diferite grupuri şi persoane la sfîrşitul secolului douăzeci, printre care Harry Stone, Phyllis Schlemmer, Uri Geller şi mulţi alţii. Ei repetă în mare aceleaşi lucruri, subliniază aceleaşi idei, cum ar fi importanţa Sfinxului şi iminenta sosire a unui eveniment ce va implica într-un fel secretele Egiptului antic. James Hurtak, indiscutabil marele lor profet, spune în *The Keys of Enoch:* „Giseh era locul Consiliului Celor Nouă, reprezentat prin nouă piramide a căror cheie stă în Marea Piramidă a lui Keops.“[59] Deşi aceste contacte cu oamenii sînt separate şi aparent independente, asemănarea lor sugerează apartenenţa la un scenariu mult mai amplu, menit poate să ne mascheze adevăratul pericol care ne paşte.

Ne-au vorbit nu numai egipteni din trecut. Dacă ghidul lui Harry Stone se prezenta drept Rahotep, mare preot la Heliopolis, cei ai lui Puharich mergeau mult, mult mai departe, susţinînd că ei sînt Eneada, zeii Egiptului antic, Cei Nouă. În şedinţe independente, ei au spus cam aceleaşi lucruri şi par să fi fost o aceeaşi entitate. Cuvintele lor au inspirat persoane influente, aşa cum era Richard Hoagland, care a răspîndit mesajul cu un zel misionar de-a dreptul fanatic. Influenţa Celor Nouă a trecut de cercurile New Age şi de grupul oamenilor de ştiinţă rebeli.

Dar reprezintă Cei Nouă chiar pe zeii din Heliopolis, antica Eneadă slujită cu mii de ani în urmă în templele egiptene?

CAPITOLUL 5

Dincolo de cortină

Cei Nouă au impresionat un număr enorm de oameni – prin cărţi precum *The Only Planet of Choice* şi *The Keys of Enoch*, prin conferinţe publice, prin contacte personale de la om la om în cercurile New Age preocupate de legătura Egipt-Marte şi, chiar dacă este discutabil, prin mesaje subliminale transmise prin cele mai populare seriale science-fiction. Credinţa în Cei Nouă este larg răspîndită şi se autogenerează, fiecare nou „convertit“ ducînd mai departe mesajul, aşa cum s-a petrecut întotdeauna cu credinţele cvasireligioase, cu mesaj captivant. Habotnicii Celor Nouă sînt oameni de ştiinţă, industriaşi, colaboratori ai NASA sau agenti CIA, dar şi oameni din presă al căror profesionalism asigură Celor Nouă cea mai bună imagine posibilă.

Cei Nouă mărturisesc a fi Marea Eneadă sau Cei Nouă Zei din anticul Heliopolis şi pretind că se vor întoarce pe Pămînt pentru a ajuta omenirea într-un moment critic al evoluţiei sale. Lăsînd deoparte neîncrederea, pe moment, cea mai tulburătoare variantă este aceea că ei spun pur şi simplu adevărul, caz în care, fără nici un răgaz, trebuie să devenim cu toţii adepţii lor, imediat, fără nici o ezitare, sorbindu-le fiecare cuvînt. La urma urmei, sîntem doar nişte oameni imperfecţi, iar ei sînt zeii noştri, creatorii noştri. Poate că-i respingem prea uşor pe Cei Nouă. Poate că ne sîntem datori, nouă şi rasei umane, să ne supunem şi să admitem că zeii s-au întors.

Ajunşi aici, să facem totuşi o pauză. Am evoluat, sîntem conştienţi de noi înşine şi raţionali. Am învăţat să gîndim, să analizăm, să judecăm. Trebuie nu numai să luăm în serios pretenţiile Celor Nouă – dacă zeii există cu adevărat, atunci întoarcerea lor

este cel mai important moment din istorie –, dar şi să fim foarte atenţi la cele mai mici fisuri din acest edificiu atît de bine construit. Şi Cei Nouă sînt reali sau sînt o înşelăciune? Iar dacă sînt opera cuiva, cine i-a creat şi de ce?

Mesajul secret

Oricît de improbabil ni s-ar părea, Cei Nouă stăpînesc sufletele şi minţile actorilor principali într-atît încît învăţăturile lor au modelat concepţia noastră despre spaţiu, atît prin intermediul *Star Trek*, cît şi prin aşa-zisele date ştiinţifice legate de misiunile pe Marte.

Învăţăturile Celor Nouă pun accentul pe faptul că în galaxie există numeroase alte civilizaţii, unele grupate într-o federaţie, ca în *Star Trek*, toate mai mult sau mai puţin conştiente de existenţa Celor Nouă. Unii colaborează strîns cu ei, deoarece Cei Nouă au nevoie de ei pentru a interacţiona cu universul fizic, cum ar fi Altea şi Hoova, cele două civilizaţii cu rol important în istoria omenirii. Spectra, computerul conştient cu care se pretinde că Uri Geller a fost în contact, este o formă inferioară de inteligenţă artificială utilizată de entităţi superioare.

Alteenii/atlanţii, ajunşi în urmă cu 1,6 milioane de ani în sistemul nostru solar, au colonizat Marte şi sînt autorii complexului Cydonia. Pămîntul nu intra în raza lor de acţiune, el fiind laboratorul în care se năştea o altă rasă inteligentă, gîndită ca „partener social" pentru atlanţi.[1] Mai tîrziu li s-a permis să ajungă pe Pămînt pentru a asista la dezvoltarea genetică a raselor terestre sub îndrumarea Celor Nouă.

Altea şi Hoova au ajutat la manipularea genetică – sau „însămînţarea" – rasei umane. După Cei Nouă, aşa cum au transmis prin agenţii psi, pe Pămînt exista deja o rasă indigenă, rasa neagră, lăsată în continuare să evolueze singură.[2] Acest rasism implicit a făcut ca *The Only Planet of Choice* să fie întîmpinată cu ostilitate, dar de atunci Tom a subliniat mereu egalitatea tuturor raselor şi a militat împotriva oricărui rasism bazat pe incorecta înţelegere a învăţăturilor sale. Unii cred că este vorba doar de limitarea pagubelor produse, iar bănuiala referitoare la rasism a rămas în mintea criticilor.

De fapt, Cei Nouă destăinuie o pronunţată, chiar dacă ambiguă, discriminare pozitivă. Astfel, rasa semită ar fi fost creată de Hoova, aşa cum era şi Iisus pe care Îl numesc – imprudenţi, după cum se va vedea – „Nazarineanul". Evreii sînt „salvatorii planetei" şi, ca descendenţi direcţi din Hoova, sînt cu adevărat „poporul ales", cu puteri speciale şi un rol însemnat în istoria Pămîntului. Ei au făcut o mare greşeală neacceptînd că Iisus era Mesia (trimis de Hoova), aşa că pentru a-şi recăpăta rolul şi poziţia trebuie mai întîi să-L „recunoască" pe Iisus din Nazaret.[3]

După Tom, Iisus şi Iehova sînt unul şi acelaşi şi au o legătură specială cu Cei Nouă. Iisus a fost „ultimul dintre noi care a vizitat planeta Pămînt".[4] A doua venire va face parte din aterizarea în masă, atunci cînd Iisus va sosi precum Mesia. Există, aşa se pretinde, înregistrări secrete cu Iisus ascunse în Egipt şi Israel: „La momentul potrivit vor fi descoperite într-un interval de şase luni."[5] Însămînţarea Pămîntului a fost un experiment al Celor Nouă pentru a vedea evoluţia „originalelor" (rasa neagră) în comparaţie cu „cei colonizaţi". Nici pe departe procesul nu a fost lin, evoluţia genetică a omenirii avînd de înfruntat forţe întunecate venite, cum se menţionează de obicei, din Pleiade, şi numite simplu „ceilalţi", deşi sînt descrise uneori, mult mai melodramatic, ca discipolii Satanei, „Fiara".[6]

Cei Nouă susţin că prima colonizare a celor veniţi din Hoova a început în bazinul Tarim, în Tibet, în 32 400 î.Hr. Atlantida a fost fondată de coloniştii din Altea şi a existat timp de 15 000 de ani în Caraibe/Yucatan/sudul Mexicului, cu mare aproximaţie regiunea în care plasa Edgar Cayce continentul sau insula dispărută. Povestea este şi ea diferită: Cei Nouă, furioşi, au distrus Atlantida în 10 850 î.Hr. – foarte aproape de data preferată de Cayce, Bauval şi Hancock.[7] Hurtak stabileşte sfîrşitul Atlantidei în 12 000 î.Hr., ceea ce nu corespunde cu data stabilită de Tom, dar are propria sa semnificaţie.

După distrugerea Atlantidei, supravieţuitorii au devenit întemeietorii civilizaţiilor din Egipt şi din America Cantrală şi de Sud. Ca şi în versiunea lui Cayce, Marea Piramidă a fost construită de aceşti supravieţuitori începînd din anul 10 700 î.Hr., dar, din diverse motive, construcţia nu a fost terminată pînă în anul 5000 î.Hr.[8] Multe teorii populare despre construirea Marii Piramide, cum sînt şi cele ale lui Bauval şi Hancock, expun cazul similar al construcţiei în două etape.[9] Fără nici o îndoială, Marea Piramidă este importantă

pentru Cei Nouă. Şi afirmă că era utilizată pentru a aduce pe Pământ „energie“ de la alte civilizaţii şi pentru a regenera celulele organismului uman. Tom mai spunea că are alte utilizări, dar nu s-a lăsat înduplecat să ni le descrie. Şi, aşa cum am văzut, i-a spus lui Puharich că există „încăperi nedescoperite“ sub Marea Piramidă, la care se poate ajunge prin „intrarea Sfinxului“.

Myers şi Percy afirmă că aceşti colonişti din Altea nu au construit doar Marea Piramidă, ci şi Sfinxul, numit de ei Ark Hur, cele două cuvinte din atlantă însemnînd, susţin ei, „început şi sfîrşit luminos“. Iar după Hurtak, Marea Piramidă a fost construită de Cei Nouă ca poartă stelară. El spune:

> Încă o dată, astronomii vor înţelege de ce anticii vedeau piramida ca o poartă către stele şi ca modalitate prin care fiinţele inteligente din stele soseau să lucreze la crearea omului.[10]

Iar după Hurtak, piramidele, inclusiv cele de pe Marte, sînt dispozitive ce captează energia venită din spaţiu. În 1973, Cei Nouă i-au explicat că puţurile din Marea Piramidă sînt direcţionate către Centura Orionului[11] – idee susţinută de cîţiva astronomi –, dar nu au reuşit să consolideze teoria lui Bauval despre legătura între piramide şi stele. Tema încăperilor ascunse din Marea Piramidă iese la suprafaţă şi în *The Keys of Enoch*, unde descrie o „Cameră a Fiului“ între Camera Reginei şi Camera Regelui.[12]

După Tom, Pământul a fost cîmpul de luptă din lumea fizică în care Cei Nouă îi înfruntă pe Ceilalţi (adepţii Bestiei, sosiţi din Pleiade). Este, foarte interesant, o reminescenţă a luptei gnostice între lumină şi întuneric, extrem de asemănătoare cu iminentul conflict prezis de Graham Hancock. Toate fiinţele din univers se vor întrupa pe Pământ la un moment dat pentru a trăi experienţa plăcerii, responsabilitatea şi neajunsurile liberului arbitru care, spune Tom, nu mai există în altă parte în univers, de unde şi titlul *The Only Planet of Choice*. Toate celelalte civilizaţii sînt conduse de inteligenţe superioare, precum Cei Nouă. Diversele rase umane de pe Pământ au fost, se pare, create ca experienţă a liberului arbitru, rasa neagră rămînînd „element de control“. Cum Cei Nouă afirmă că rasa neagră este singura autohtonă, rezultă că ea nu este, ca toate celelalte, esenţială pentru zeii din ceruri. Tom spune că experimentul fusese făcut „pentru a vedea în ce măsură vor evolua originalele, neînsămînţate, faţă de rasele modificate“.[13] (Şi ce se întîmplă dacă experimentul este nereuşit?...)

Cea mai complexă şi provocatoare legătură între Cei Nouă şi religiile Pământului o găsim în *The Keys of Enoch*. Dincolo de copertele asemănătoare Bibliei, a ameninţărilor cu damnarea şi focul iadului venite din Vechiul Testament, apar numeroase elemente mesianice şi apocaliptice. De exemplu:

> Şi mi-au spus călăuzele mele, Enoch şi Metatron, că nu sînt făcut să poftesc la falsele puteri ale Pământului, nici să mă împreunez cu rasele lui decăzute spiritual.[14]

Ceea ce este îngrijorător. Asumarea ideii că există „rase decăzute spiritual“, de care cei drepţi trebuie să se ferească, este o viclenie îngrijorătoare. Întreaga concepţie a raselor nedemne cumva genetic şi care nu corespund standardelor celor „drepţi“ este un prim pas către repetarea unei istorii recente. Structura religioasă din *The Keys of Enoch* este foarte interesantă deoarece este gîndită pentru a îmbrăţişa toate religiile importante din Statele Unite sau, mai bine spus, pe toate cele ale *albilor*. Este o amestecătură din Vechiul Testament iudaic şi creştinism şi-i confirmă pe mormoni (văzuţi de Hurtak ca moştenitori direcţi ai preoţimii heliopolitane – o ipoteză extrem de neverosimilă). Hurtak spune puţine despre islam, fiind religia predominantă printre afro-americani. Îi aminteşte indirect pe musulmani – ceea ce era de aşteptat – ca pe „Fiii Întunericului“[15], ceea ce dezvăluie părerea lui despre identitatea celor răi în iminentul război pentru Pământ. (Tom este evaziv apropo de musulmani, dar are o atitudine negativă faţă de ei pornind de la felul în care tratează femeile şi spune că islamul, din păcate, desigur, a fost influenţat de „Cel Căzut“.[16])

La fel de tulburătoare este atitudinea Celor Nouă faţă de holocaust. După ce susţine că evreii sînt poporul ales, protestează împotriva faptului că nu l-au acceptat pe Iisus – „ultimul dintre noi“ – ca Mesia. Tom vorbeşte cu regret despre holocaust, în care 6 milioane de evrei au fost exterminaţi de Hitler, dar afirmă că a fost un act de sacrificiu şi de mîntuire:

> Mulţi din cei şase milioane s-au sacrificat pentru a avertiza planeta că ei sînt cei care vor conduce omenirea.[17]

Tom mai explică şi că atrocităţile erau necesare pentru apariţia statului Israel, o parte a planului pentru Pământ. Victimele chiar ar fi ales să se reîncarneze în locul şi la momentul potrivit pentru a deveni victimele holocaustului, ca gest de sacrificiu menit să ne avertizeze că există supuşi ai diavolului... Şi, ajuns aici, te gîndeşti că Tom îi reprezintă pe zeii sistemului nostru solar, dar ne reduce moralitatea la tăcere. Nu eram noi conştienţi deja de existenţa răului? Era nevoie de moartea oribilă a şase milioane de oameni pentru a cunoaşte asta? (Iar Tom este de partea celor care ignoră că holocaustul nu a inclus doar evrei, iar naziştii au ucis şi membri ai altor grupuri specifice, ţigani, homosexuali, martori ai lui Iehova.) În orice caz, sîntem oare singurii care ne simţim jigniţi de concepţia lui Tom despre holocaust?

Cei Nouă gîndesc la scară globală, ceea ce ne duce cu gîndul la tonul cvasibiblic şi apocaliptic al lui Hurtak. Şi explică în detaliu discipolilor, apostolilor noii ordini, planurile pentru viitorul omenirii, aşa cum scrie sir John Whitmore în prefaţa la *The Only Planet of Choice:*

> Această carte, împreună cu cele despre cercurile din lanuri, cu noile filme science-fiction, cu cîteva crize globale, cu zvonurile răspîndite, cu evenimentele paranormale, cu informaţiile scurse intenţionat sau nu, face parte din trezirea Pământului.[18]

Mesajul principal al Celor Nouă, şi motivul pentru care au luat contact recent cu anumiţi oameni, este acela că s-a întîmplat ceva rău cu programul genetic al omenirii. Ceea ce produce probleme nu numai pe Pământ, ci şi pentru toate celelalte civilizaţii care trebuie să treacă printr-o reîncarnare aici, aşa că trebuie să intervină încă o dată pentru a aduce lucrurile pe calea cea bună.

Nu-i de mirare că se potriveşte cu sistemul lui Hurtak: el afirmă că ceva a mers rău cu „programarea" umanităţii şi că pentru o perioadă de treizeci de ani, ce se va termina în 2003, fiinţele inteligente care conduc universul vor sosi pentru a repara şi îmbunătăţi fiinţa umană. S-a greşit şi, cum spune Hurtak, „Frăţia Albă" (căreia Cei Nouă îi sînt subordonaţi) încearcă să repare lucrurile.[19]

Am văzut cum vorbeau Cei Nouă prin anii 1970 despre aterizarea în masă pe Pământ: faptul că acest eveniment epocal nu s-a întîmplat este justificat de ei prin aceea că nu a mai fost necesar.

Cînd comunica cu grupul Puharich-Whitmore-Schlemmer la mijlocul anilor 1970, Tom vorbea despre intervenţia Celor Nouă în transmisiunile radio şi tv prin care comunica direct cu oamenii de pe Pământ şi-i pregătea pentru aterizare. Nu s-a mai întîmplat asta, spune Tom, pentru că nu mai era nevoie.

În aprilie 1976, James Hurtak i-a spus lui Jacques Vallée că el şi Puharich, împreună cu alţii care au acces la „informaţii confidenţiale şi secrete" au ca scop avertizarea publicului larg că Pământul va fi contactat în următoarele optsprezece luni de „fiinţe foarte dezvoltate", adică pînă la sfrşitul lui 1978.[20] Încă de la început, Cei Nouă au punctat ideea pregătirii pentru o schimbare majoră la scară globală, începutul luptei finale între forţele luminii şi cele ale întunericului, un adevărat Armaghedon. La început (1974) asta era misiunea Celor Nouă:

> Este important să menţionaţi în cronicile voastre [Schlemmer, Whitmore şi Puharich] că o civilizaţie materială va sosi pentru a ridica nivelul planetei Pământ şi a pregăti oamenii să se păstreze într-o stare pură pentru a nu se prăbuşi în timpul generaţiilor ce vor urma.[21]

Ca de obicei, Hurtak, care utilizează cele mai înfricoşătoare cuvinte, descrie astfel revoluţia din viitor: va fi „un război galactic şi o purificare la scara universului"[22], un război ce se va manifesta şi pe Pământ o dată cu venirea Apocalipsei, urmată de epoca de aur, în care va apărea o nouă formă de guvernare. „Frăţiile inferioare" ale luminii, care lucrează cu „tinerii învăţători spirituali" ai Pământului, sînt acum „îndepărtate cu forţa" pentru ca „forţele superioare ale Luminii să se materializeze pe Pământ".[23] (O interesantă utilizare a forţei: în loc să fie siliţi, oare nu puteau fi convinşi „tinerii învăţători spirituali" să predea poziţiile lor unor zei superiori? Pare cumva lipsit de spiritualitate, dacă nu chiar o abordare dictatorială.) Hurtak merge mai departe şi avertizează că „materialiştii care încearcă să distrugă lumea... vor fi spulberaţi"[24]. Dacă nu altceva, Hurtak este oricum patriot, el declară că centrul „noii administraţii spirituale" va fi America, urmaşa Atlantidei, referindu-se la ea ca la Altea-America.[25] Şi nu se abţine de la un joc de cuvinte anunţînd înălţarea New JerUSAlem...

Scena este pregătită pentru înfruntarea finală între forţele binelui şi ale răului, care va afecta întreaga galaxie. (Myers şi Percy

anunţă că numărătoarea inversă va începe în octombrie 1991.[26]) Nu-i de mirare că miile de discipoli ai Celor Nouă sorb fiecare cuvînt comunicat aşteptînd să-şi joace rolul, de partea binelui, în această dramă. La urma urmei, Occidentul nu a mai fost implicat într-un război de partea binelui de mai bine de o jumătate de secol – cît de emoţionat va fi la sosirea momentului „purificării" finale! Mileniul, Apocalipsa şi Armaghedonul sînt toate o mîngîiere pentru sufletele oamenilor plictisiţi, nefericiţi şi frustraţi, care se văd acum cavaleri în armuri strălucitoare, aflaţi de partea binelui în bătălia ce va urma. Ar fi îngrozitor să nu se întîmple nimic şi viaţa să meargă mai departe, acesta este coşmarul lor.

Cu cît avansăm în cercetările noastre, cu atît ne luminăm mai mult în legătură cu influenţa Celor Nouă. A schimbat felul în care gîndeau oamenii – mai mult sau mai puţin obişnuiţi –, inclusiv unii dintre cei mai talentaţi gînditori şi oameni de ştiinţă. Dar teritoriul asupra căruia are puteri depline este New Age, această comunitate internaţională semimistică atît de luată în derîdere şi subestimată. Dacă este uşor să respingi nebuniile lor inofensive, nu trebuie uitat că sînt, în felul lor, o putere.

Mişcarea New Age nu este atît o „subcultură" alternativă şi care, în ciuda dimensiunii ei, rămîne practic invizibilă. Nimeni nu ştie cîţi oameni fac parte din această comunitate globală, care se întinde din California la Glastonbury şi pînă la *ashram*-urile din India, dar sînt probabil sute de mii, dacă nu chiar milioane. Puţini din cei aflaţi în afara comunităţii realizează ce putere economică are. Editurile New Age sînt o afacere serioasă, aşa cum sînt şi conferinţele unde oamenii plătesc preţuri piperate pentru privilegiul de a sta la picioarele unui guru celebru. Oricum, această lume este ciudat de fragmentată, ca şi cum fiecare grup de tămăduitori, de meditaţie sau de comunicare operează pe cont propriu, ba chiar se află într-o rivalitate. Oricum ar fi, potenţialul politic şi economic al acestei comunităţi este uriaş, dacă ea poate fi unită.

New Age a fost deja cucerită de Cei Nouă mulţumită succesului avut de *The Only Planet of Choice,* 50 000 de exemplare vîndute numai în Marea Britanie şi aflată în continuare în librării. Prietenul nostru Theo Paijmans realizează la Amsterdam o emisiune radio săptămînală, de trei ore, pe teme legate de OZN şi mistere. El ne-a spus că nu trece o săptămînă fără ca ascultătorii să nu pună întrebări bazate pe carte. Iar în Statele Unite, *The Ra Material* a Carlei Rueckert, bazată pe

comunicarea ei cu Cei Nouă, este foarte influentă. După Palden Jenkins, cel care a publicat prima ediţie a *The Only Planet of Choice,* din ce în ce mai multe grupuri de meditaţie şi terapie încep să „realizeze" că sursa inspiraţiei lor nu este alta decît Cei Nouă.[27] Pare a exista o campanie sub acoperire pentru unificarea spirituală.

The Keys of Enoch a fost o lucrare foarte influentă timp de două decenii, iar Hurtak cutreieră lumea şi ţine conferinţe unei audienţe avide. Încă o dată, într-un mod uimitor, el reuşeşte să separe cu înţelepciune această latură a activităţii sale de cariera universitară. Cea mai recentă activitate, aceea de consultant al casei de film Magical Eye, a lui Boris Said, înseamnă lucrul la „un colosal serial documentar"[28] bazat pe opera sa.

Hurtak susţine deschiderea unei „porţi" între oameni şi zei, mai bine spus Cele Nouă Principii ale Zeilor. Este evident că discipolii Celor Nouă cred că „poarta stelară" este deschisă de ceva timp şi că sîntem pregătiţi pentru întoarcerea vechilor zei egipteni. Este un scenariu cu adevărat monumental, iar implicaţiile lui profunde sînt tulburătoare. Rămîne întrebarea: sînt Cei Nouă ceea ce pretind a fi?

Apar fisurile

Fără nici o îndoială, Cei Nouă au eşuat pînă acum în mai multe rînduri. Pentru început, ce s-a întîmplat cu promisa „aterizare în masă" de la sfîrşitul anilor 1970? Ca şi în cazul altor culte bazate pe comunicarea cu spiritele, evenimentele majore nu se petrec aşa cum era profeţit, dar Cei Nouă găsesc scuze, iar erorile sînt mușamalizate de adepţii dispuşi să creadă în orice, numai în adevăr nu. Aşteptarea iminentei întoarceri a zeului sau sosirea fraţilor din cer este un sindrom psihologic cunoscut printre adepţii sectelor. O dată şi încă o dată, adepţii o iau mereu de la capăt, nu de puţine ori îşi vînd tot ce au pe pămînt şi aşteaptă marele eveniment. Şi aşteaptă, şi aşteaptă, şi aşteaptă... Şi cînd nu se întîmplă nimic, obosiţi şi respinşi, încearcă să-şi adune la loc viaţa şi acceptă şi cele mai şubrede scuze. Chiar dacă discipolilor Celor Nouă nu li se cere să vîndă tot ce au, ei trebuie să alerge în jurul globului, şi, precum Whitmore, sînt sfătuiţi să cedeze cît mai mult din averea lor. Tom a

anunţat că aterizarea nu mai este necesară, iar condiţiile s-au schimbat. Dar de ce? Şi ce anume s-a schimbat?

Cei Nouă nu reuşesc, aşa cum am văzut, să-şi urmeze planurile, ratînd atît cu Uri Geller, cît şi cu Bobby Horne. De ce nu au numit-o din prima pe Phyllis Schlemmer ca „transmiţător“? Şi au fost atraşi în cerc Lyall Watson şi alţii care nu au făcut altceva decît să pună prea multe întrebări incomode.

Mesajul Celor Nouă, de „pace şi iubire“, este adeseori contrazis de modul în care îşi tratează discipolii şi, mai ales, de incidentele legate de grupul Schlemmer. Bobby Horne a fost adus în pragul sinuciderii de presiunile la care a fost supus, iar Don Elkins, conducătorul L/L Reserch, s-a sinucis în 1984 după ce îşi pierduse minţile. Şi asta este nimic comparativ cu alte momente neplăcute din presupusa istorie a Celor Nouă: au distrus Atlantida pentru că erau „furioşi“.[29] Afirmă şi că anumite persoane au fost „implantate“ încă de la naştere pentru a îndeplini misiunile primite de la ei, ceea ce contrazice frumoasele cuvinte despre liberul arbitru. Tom a fost provocat pe tema asta de Whitmore, dar răspunsul a fost că respectivii au acceptat asta înainte de a se naşte, aşa că nu mai ţin minte înţelegerea făcută.[30]

Versiunea istoriei Pământului (şi a galaxiei) dată de Cei Nouă nu poate fi demonstrată. Pot fi spuse multe lucruri legate de Atlantida, de monumentele de pe Marte şi de anticul Sfinx, dar ele nu sînt fapte. Cei Nouă se bazează adeseori pe convenabila imposibilitate de a dovedi contrariul, cum ar fi nonexistenţa Atlantidei. Acolo unde se ajunge la istoria cunoscută sau chiar la mituri şi tradiţii religioase, Cei Nouă fac boacăne şi mai mari. De exemplu, Tom spune că Hoova a ajuns pe Pământ şi l-a întîlnit pe Avraam, dînd naştere istoriei biblice cu scara de la Pământ la Cer. Dar această viziune a avut-o Iacov, nu Avraam.[31]

Un alt lucru este repetat de mulţi, în mod greşit: „Iisus Nazarineanul“, înţelegîndu-se prin asta că Iisus venea din localitatea Nazaret. Din nefericire, asta vine din traducerea greşită a Bibliei: cuvîntul era nazorean, adică membru al unei anumite secte.[32] Dacă este de înţeles că oamenii obişnuiţi fac o astfel de greşeală, la urma-urmei aşa scrie în Biblie, nu este normal ca un zeu să greşească şi el.

Mai mult, cînd Puharich s-a legat de numele „Harmachis“ ca unul din cele folosite pentru desemnarea lui Tom-Atum, Tom, încîntat, a considerat asta ca excepţional, exclamînd: „Ai descoperit secretul!“ Poate fi un fapt istoric că Sfinxul purta numele de Harmachis

şi că era reprezentarea lui Atum (ceea ce egiptologii ştiau de mulţi ani), dar Tom a dezvoltat: „O să-ţi spun pe scurt referitor la Sfinx: Eu sînt începutul, Eu sînt sfîrşitul.“[33]

Ceea ce pare a fi legat de o altă eroare curentă, ideea că numele antic al Sfinxului era *arq ur*. O idee călăuzitoare pentru discipolii Celor Nouă, care au citat-o mereu ca pe un fapt sigur. De exemplu, Richard Hoagland, în conferinţa din 1992 de la Naţiunile Unite, a dat această definiţie:

> În limba... egipteană, el (Sfinxul) este numit *arq ur*, ceea ce este foarte interesant deoarece, aşa cum am demonstrat etimologic, *arq ur* înseamnă: „sfîrşitul începutului legat de începutul sfîrşitului“. Ca într-un ciclu, ca într-un proces constant, ca şi cum ar reprezenta sfîrşitul a ceva şi începutul a altceva.[34]

De fapt, *arq* înseamnă „sfîrşit“ sau „împlinire“ şi *ur* înseamnă „mare“. Nimic din *arq* sau *ur* nu înseamnă „început“, deşi Cei Nouă asta pretind, ceea ce pare suficient pentru discipoli, inclusiv pentru Hoagland. Dar David Meyers, în *Two-Thirds,* merge mai departe şi urmăreşte numele în limba alteană. „Ark Hur“, după informaţiile sale, înseamnă „început şi sfîrşit luminos“– încă o dată, ecou al celor spuse de Tom grupului Schlemmer.[35]

Un obstacol major stă în faţa acestei interpretări: *arq ur* nu înseamnă deloc „Sfinx“. Aşa cum am văzut mai înainte, greşeala a fost făcută de Robert Temple în *The Sirius Mystery,* pornind de la interpretarea greşită a dicţionarului lui sir E.A. Wallis Budge, *An Egyptian Hieroglyphic Dictionary*. După cum am văzut, este adevărat că apare cuvîntul „Sfinx“ în dreptul definiţiei *arq ur*, dar nu este vorba despre numele monumentului, ci de abrevierea dată de Budge sursei, revista franceză *Sphinx*. Aici, în volumul 2, pagina 8 (aşa cum indică Budge în carte), într-un articol al profesorului Karl Piehl, se află sursa lui Budge pentru hieroglifa *arq ur* care înseamnă „argint“. Cuvîntul nici măcar nu este egiptean, el a fost împrumutat de la greci şi este o transcriere fonetică a lui *argyros* (ceea ce face absurdă analiza semnificaţiei fiecărei silabe). Greşeala lui Temple nu are consecinţe asupra operei sale, el dă definiţia în trecere şi nu trage concluzii, dar aceeaşi eroare apare în comunicarea cu Cei Nouă, ceea ce ne permite să speculăm pe marginea ideii că au citit cartea lui Temple. Hoagland afirmă că Temple este sursa pentru definiţia dată lui *arq ur,* aşa că preia eroarea fără probleme, dar

interpretarea lui pentru *arq ur* – „începutul şi sfîrşitul“ – nu vine de la Temple, ci direct de la Cei Nouă.

Este posibil ca ei să-l fi citit pe Robert Temple sau – să fim blînzi – este posibil ca Phyllis Schlemmer sau alt comunicator să fi citit cartea şi să fi contaminat inconştient mesajul Celor Nouă? Tom alesese minţile lor; el şi afirmă că este limitat la vocabularul şi conceptele deja prezente în mintea releului. Din nefericire, schimbul de informaţii între Tom şi Puharich a avut loc cu doi ani înainte de apariţia cărţii lui Temple (deşi manuscrisul exista deja,[36] aşa că o copie putea să circule printre cei legaţi de Lab Nine, iar dacă Temple a arătat cuiva manuscrisului, cel mai probabil acesta a fost mentorul său, Arthur M. Young). Tom, la fel ca Temple, pur şi simplu a citit greşit în dicţionarul lui Budge.

Ce facem cu ciudata poveste a Celor Nouă? Este un fel de şarlatanie sofisticată, o iluzie colectivă a lui Puharich, Whitmore, Schlemmer, Hurtak şi asociaţii lor?

Comentatori din afara cercului, Stuart Holroyd şi Colin Wilson, care au observat de aproape episoadele-cheie, sînt de părerea că nu este o farsă sau o iluzie şi că se întîmpla acolo ceva cu adevărat paranormal. În acelaşi timp, observatorii au exprimat serioase rezerve legate de ceea ce pretindea a fi sursa – Cei Nouă zei ai Eneadei egiptene antice. Chiar şi Holroyd, pe care Whitmore l-a recrutat pentru a scrie „istoria oficială“ a Celor Nouă, a ajuns la aceeaşi concluzie.[37] Un număr de evenimente şi fenomene inexplicabile avuseseră loc în jurul grupului Celor Nouă, mai ales atunci cînd fusese implicat Uri Geller. Chiar şi Holroyd s-a convins că povestea trebuie cercetată mai departe şi, după rezerva iniţială faţă de propunerea lui Whitmore de a scrie o carte, a acceptat cînd fenomene de tip poltergeist au avut loc chiar în casa sa şi a audiat înregistrările pe bandă ale lui Schlemmer.[38]

Colin Wilson, în cartea sa din 1978, *Mysteries*[39], şi în prefaţa scrisă la *Prelude to the Landing on Planet Earth*, i-a catalogat pe Cei Nouă printre alte tipuri similare de comunicare intermediate de mediumi despre care este greu să te îndoieşti că sînt cinstiţi, chiar dacă problema sursei mesajului este cu totul alta. Wilson speculează că este vorba de o dramatizare făcută de subconştientul mediumului în timp ce-şi utilizează puterile psi înnăscute sau că spirite răuvoitoare, pe care le numeşte „pungaşii şi escrocii lumii spirituale“[40], s-au

legat de medium. (Sau poate că este o combinaţie a celor două, cînd un spirit joacă rolul dorit de medium şi de cei din jurul lui.)

Fenomenele inexplicabile sînt, desigur, cele ce-i conving pe şovăielnici să accepte o anumită credinţă drept singura cale sau religie „adevărată“. Fie că este vorba de miraculosul Giulgiu de la Torino, de statuile care sîngerează, de viziuni şi „coincidenţe necesare“, emoţia provocată de paranormal declanşează convertirea. Puţini profani ajung să cunoască ceea ce parapsihologii ştiu de atîta timp: credinţele şi aşteptările însele ajung să creeze fenomenul. Mintea umană dă naştere miracolelor, nu ca farse sau născociri ale imaginaţiei, ci ca realităţi apărute prin misterioasa capacitate de psihokinezie. Şi ea poate lua multe forme, de la îndoirea metalelor la vindecarea celor bolnavi, chiar şi prin animarea obiectelor neînsufleţite. Problema este că fenomenele ciudate pot înconjura orice sistem de credinţă – statuile hinduse izvorăsc lapte, cele catolice lacrimi sau sînge –, dar toate sînt considerate „semne“ ale contactului cu o anumită zeitate sau sfînt şi probe că religia lor este cea adevărată. Este covîrşitoare dovada că totul vine de la capacităţile noastre necunoscute, ţinute sub văl de sociologi, psihologi şi, în mod paradoxal, de oamenii religiei. Societatea are tendinţa de a considera paranormalul o noutate şi de a-i distruge pe cei ce-şi trăiesc viaţa în el. Cu excepţia magilor, a şamanilor şi a cercetătorilor curajoşi care cunosc de mult timp „legile“ secrete ale fenomenelor paranormale.

Mai este posibilă şi o altă explicaţie a fenomenului Celor Nouă: evenimentele au fost manipulate intenţionat de agenţii foarte terestre. Colin Wilson lansează teoria că, din cauza consistenţei comunicării, de la dr. Vinod în anii 1950, trecînd prin Uri Geller, Bobby Horne şi Phyllis Schlemmer în anii 1970, Puharich era de fapt adevăratul magnet al fenomenului, poate la nivel subconştient. Wilson i-a comunicat teoria sa direct lui Puharich, aflat în vizită la Londra, dar acesta a negat.[41] Dar dacă Wilson are dreptate pînă la un anumit punct? Dacă Puharich i-a creat pe Cei Nouă, nu în subconştient, ci în mod intenţionat?...

Păpuşarul

Principala concluzie este că sîntem în întregime dependenţi de mărturia lui Puharich asupra primelor două decenii de comunicare

cu Cei Nouă. Singurele înregistrări ale dr. Vinod vin de la el, tot el este principala sursă pentru etapa Geller, cînd Cei Nouă vorbeau prin intermediul acestuia, aflat în stare de hipnoză, şi totul era notat mai tîrziu de Puharich din memorie. Benzile magnetice ori s-au şters singure, ori au dispărut în neant, după ce numai Puharich a avut şansa să le asculte. Cînd a apărut Stuart Holroyd, în 1976, s-a auzit prima voce obiectivă, dar totul se baza pe benzile de magnetofon cu înregistrările lui Schlemmer, selectate şi puse de cei trei la dispoziţia sa.

Poate că este important că Andrija Puharich a fost descris de apropiatul său Ira Einhorn drept „cel mai mare circar psi al secolului".[42] El nu respingea presa, dar ţinea secretă o bună parte din munca sa. În anii 1960 a interpretat chiar el rolul unui expert în fenomene psi într-un episod din *Perry Manson,* dar cea mai mare parte a carierei sale a rămas în ceaţă şi a sporit misterul introducînd lacune şi incoerenţe chiar în cronica vieţii şi operei sale. A trăit cu adevărat două vieţi, bună parte din activitatea sa atît de influentă desfăşurîndu-se în condiţii secrete, ceea ce nu-i ciudat dacă ne gîndim pentru cine lucra...

Puharich a absolvit în 1947 Northwestern University ca medic neurolog militar, dar a fost lăsat la vatră pe motive medicale. A înfiinţat Round Table Foundation în Glen Clove, Maine, în 1948 şi a condus-o pînă în 1958, lucrînd cu paranormali ca Eileen Garrett şi Peter Hurkos, luînd contact cu Cei Nouă prin dr. Vinod şi cu Rahotep prin Harry Stone. Dincolo de asta, Puharich făcea cercetări secrete, pentru agenţii militare şi de informaţii, în două domenii: tehnici de manipulare psihologică, inclusiv utilizarea drogurilor halucinogene, şi îmbunătăţirea abilităţilor psi ale agenţilor armatei şi ai serviciilor de informaţii. Aflăm din propriile lui mărturisiri că a întrerupt munca lui cu Vinod în 1953 pentru că (în ciuda dosarului medical) s-a întors în serviciul armatei.[43] După Jack Sarfatti, un fizician care se învîrtea în jurul grupului Puharich-Geller-Whitmore pe la jumătatea anilor 1970, Puharich „lucrase pentru serviciile de informaţii la începutul anilor cincizeci"[44], ceea ce poate să însemne că lăsarea la vatră fusese doar o acoperire pentru a-i permite să lucreze într-un mediu civil. Se mai pare şi că o parte din invenţiile lui Puharich au fost iniţial cercetate în cadrul unor proiecte ale armatei.[45]

În 1987, chiar Puharich a afirmat că a făcut parte în 1948 din Project Penguin („Proiectul Pinguin") al marinei americane, tema fiind tot capacităţile psi.[46] Şi l-a indicat ca şef al proiectului pe Rexford Daniels, care locuia foarte aproape de el în Glen Cove, la mijlocul anilor 1950. Potrivit scriitorilor Peter Tompkins şi Christopher Bird, Daniels, care studiase efectul undelor electromagnetice asupra fiinţei umane, s-a convins în anii 1970 de existenţa unui soi de forţă inteligentă în univers care operează pe frecvenţe electromagnetice şi cu care „fiinţele umane pot interacţiona mental".[47]

Ira Einhorn, strîns legat de Puharich în anii 1970, ne-a spus recent că, deşi Puharich lucrase pentru CIA în anii 1950, douăzeci de ani mai tîrziu nu mai făcea lucrul acesta.[48] Şi totuşi, dovezile înclină în cealaltă direcţie. Relaţiile lui Puharich cu serviciile de informaţii nu s-au încheiat, cu siguranţă, în anii 1950. Uri Geller ne-a spus în 1998, în cadrul unei întîlniri pe care am avut-o la locuinţa sa din apropiere de Reading, în Anglia, că: „CIA l-a trimis pe Puharich să mă scoată din Israel."[49] Jack Sarfatti merge mai departe susţinînd că: „Puharich era ofiţerul de contact al lui Geller în America, iar banii veneau de la sir John Whitmore."[50] Şi după James Hurtak, prin a sa Academy For Future Sciences, Puharich „a lucrat cu comunitatea serviciilor de informaţii din SUA."[51] Adică în anii 1970, cînd şi el, Hurtak, se afla acolo.

Ştim că Puharich lucra cu CIA la experimentarea diferitelor tehnici de inducere a modificărilor stării de conştiinţă, o altă modalitate de a spune că lucra asupra capacităţii de control a minţii umane. Mai ştim, de asemenea, pînă la un anumit punct, că Geller lucra pentru ei – doreau să ştie cum poate să-şi utilizeze mintea pentru a influenţa obiecte neînsufleţite şi a vedea la mare distanţă – cu alte cuvinte, să-i testeze capacitatea de acţionare la distanţă. Făceau Cei Nouă parte dintr-un experiment CIA de control al minţii?

După Al Doilea Război Mondial, armata americană (la fel ca armatele multor altor ţări) a început să ia în serios aspectele psihologice ale războiului şi a sprijinit cercetări în acest domeniu. Acoperea totul, de la tehnici de a-i face mai eficienţi pe soldaţi, trecînd prin droguri şi metode de opunerea a rezistenţei la interogatorii şi pînă la sinistre tehnici de spălare a creierului şi crearea acelor „Manchiurian Candidate" („Candidat Manciurian") asasini. Armata nu era singură în aceste cercetări. Serviciile de informaţii,

în special CIA, s-au implicat din greu cu ceea ce putea fi rezumat drept „cercetare asupra controlului comportamentului uman".[52] Aici era inclusă utilizarea drogurilor, a hipnozei, a şocurilor electrice şi a radiaţiilor, precum şi tehnicile psihologice, psihiatrice şi sociologice. Erau interesaţi mai ales de investigarea efectului diverselor substanţe chimice şi a drogurilor, inclusiv a halucinogenelor de tip LSD. Cum scria Thomas Powers în introducerea sa la cartea lui John Mark *The Search for the „Manchiurian Candidate"*:

> Ei [CIA] au cheltuit milioane de dolari cu programe de cercetare în căutarea drogurilor şi a altor metode esoterice pentru a aduce oamenii obişnuiţi sub control total, cu sau fără voia lor, pentru a-i determina să acţioneze, să vorbească, să dezvăluie cele mai intime secrete şi, la nevoie, să uite totul la comandă.[53]

Primul experiment a fost autorizat de CIA în 1950, cu numele de cod BLUEBIRD, ulterior rebotezat ARTICHOKE, iar în 1953 devenit MKULTRA. Începînd din 1947, marina militară americană avea un proiect de cercetare similar, CHATTER, ale cărui resurse au fost puse în comun cu cele ale CIA, iar armata avea propria sa versiune, OFTEN, proiect desfăşurat între 1968 şi 1973.[54]

ARTICHOKE şi MKULTRA includeau cercetarea plantelor narcotice descoperite în America Latină şi, cum am văzut, Puharich a petrecut mult timp în anii 1950 cercetînd proprietăţile de alterare a conştiinţei şi cele halucinogene ale diverselor plante şi ciuperci. Iar armata a recunoscut că a testat, la sfîrşitul anilor 1950, LSD-ul pe aproape 7 000 de oameni, 1 500 dintre aceştia *nefiind* voluntari.[55] Era tipul de activitate de cercetare în care fusese implicat Puharich pentru departamentele de Apărare şi de Informaţii.

În anii 1970, după ce s-a pus problema încălcării drepturilor omului de către CIA, preşedintele Gerald Ford a numit o comisie de investigaţie sub conducerea vicepreşedintelui Nelson Rockefeller. Raportul comisiei asupra „cercetărilor legate de controlul comportamentului" a stîrnit interesul scriitorului John Marks, care a obţinut 16 000 de pagini din documentele neclasificate legate de MKULTRA apelînd la Legea accesului liber la informaţie, dar multe documente fuseseră deja distruse în 1973 la ordinul directorului CIA.

Nu toţi au primit bine dezvăluirile lui Marks. În cartea sa despre „uzul şi abuzul" de hipnoză, *Open to Suggestion* (1989), Robert Temple declară fără menajamente că a refuzat chiar şi să citească lucrarea lui Marks pe motiv că acesta era „iresponsabil" şi „fără înţelegere faţă de necesităţile siguranţei naţionale"[56] – ceea ce este în întregime neadevărat, din moment ce Marks a obţinut materialul făcînd apel la lege. Temple recunoaşte că „CIA a acţionat abuziv în numeroase ocazii"[57], dar asta nu reprezintă, în opinia lui, o scuză pentru cum îi tîrăşte Marks pe toţi în noroi. Dacă Temple pare să creadă că o simplă atenţionare era suficientă pentru CIA, merită să ne amintim că „abuzurile" includ experienţe de tulburare a minţii a numeroşi soldaţi (din care cel puţin 1 500 nu erau voluntari), deţinuţi şi bolnavi psihici, avînd ca rezultat numeroase decese şi transformarea a numeroşi americani în adevărate epave.

Care a fost rolul lui Puharich? Nu-i nici o îndoială că era implicat în experimentele legate de controlul asupra minţii întreprinse de armată şi CIA. Cu siguranţă era mai mult decît un simplu medic militar, a cărui muncă se limitează la prescrierea de pilule şi alifii. De fapt, chiar şi Round Table Foundation, aşa cum sugerează indirect chiar el în *The Sacred Mushroom,* era un paravan pentru experienţele parapsihologice ale armatei.

Cînd a fost rechemat sub arme în 1953, la Army Chemical Center din Engwood, Maryland, unitate a armatei dedicată cercetării războiului chimic şi psihologic, dar şi cercetărilor neurofizice, avea gradul de căpitan şi a rămas acolo pînă în aprilie 1955, cînd s-a reîntors la Round Table Foundation.[58]

Anumite grupuri din armată erau interesate de munca lui Puharich în domeniul parapsihologiei. În *The Sacred Mushroom* el redă vizita din august 1952 la Round Table Foundation a unui anume colonel, şef al departamentului de cercetare în cadrul departamentului pentru războiul psihologic.[59] Tot el notează că ordinul lui de reîncorporare fusese scris a doua zi după ce raportase Pentagonului despre utilizarea parapsihologiei în armată, în noiembrie 1952.[60] Şi se mai pare că, după Puharich, doar unele persoane aflate la comandă erau interesate de parapsihologie. Deşi primea sprijinul superiorilor săi, care aranjaseră să fie reprimit în armată, sînt menţionate şi „posibile reacţii adverse".[61]

Interesul armatei pentru Round Table Foundation a continuat şi după ce Puharich a părăsit serviciul activ, în aprilie 1955. În *The Sacred Mushroom* el descrie planificata vizită la Round Table Foundation, în septembrie 1957, a unui general, care fusese anulată în ultima clipă din cauză că „probleme de securitate interziceau manifestarea interesului oficialilor faţă de acest tip de cercetări".[62] Ciudată alegerea cuvintelor – nu că ar fi fost lipsit de înţelepciune să fii asociat cu astfel de lucrări controversate, ci din cauza „problemelor de securitate". Aceste diferenţe de puncte de vedere între militari şi oamenii politici s-au manifestat şi în legătură cu cercetările de vedere la distanţă din anii 1970. În timp ce erau susţinute cu entuziasm de Pentagon, comunitatea serviciilor de informaţii şi unii capi politici, alţii considerau totul o pierdere de timp sau, şi mai rău, „că mînjirea cu ocultismul" era o lucrare a Diavolului.

Din spusele lui Puharich, pare că rolul său la Army Chemical Center era acela de simplu medic generalist pentru personalul bazei. Ceea ce este în întregime neadevărat. Adevăratul interes al armatei, motivul pentru care îl reangajaseră pe Puharich nu era doar dezvoltarea percepţiei extrasenzoriale, ci şi găsirea unui drog care să stimuleze capacităţile psi. Asta era misiunea lui Puharich, chiar dacă în *The Sacred Mushroom* el sugerează că a fost doar o înţelegere neclară ce nu a dus la nimic. Şi acolo a început şi cercetările legate de şamanism.

Cu toate acestea, prima legătură cu Cei Nouă a fost stabilită prin intermediul dr. Vinod şi a lui Harry Stone, între 1953 şi 1955. Mai mult, dat fiind interesul specific al armatei pentru Puharich, comunicatul lui Harry Stone despre drogul antic egiptean ce stimula funcţiile psihice a apărut în aceeaşi perioadă.

Interesul CIA în halucinogene a crescut rapid în anii 1950. Ei l-au contactat pe R. Gordon Wasson, care identificase utilizarea unei ciuperci psihoactive în Mexic (cu numele local de „carnea Domnului"), şi l-au invitat să lucreze la proiectul MKULTRA, dar acesta a refuzat. Ceea ce nu i-a împiedicat să-l folosească: cînd a planificat o expediţie în Mexic, în 1956, a fost contactat de James Moore, care a intermediat o finanţare din partea Geshickter Foundation for Medical Research. Wasson a descoperit mai tîrziu că Moore era agent CIA, iar azi este cert că Geshikter Foundation era un canal uzual pentru fondurile CIA. Banii pentru expediţia lui Wasson veneau de la Subproiectul 58 al MKULTRA.[63]

Puharich s-a întîlnit cu Wasson în februarie 1955 pentru a discuta cercetările făcute, susţinînd că întocmeşte un raport pentru armată.[64] Ori CIA comandase raportul, ori Wasson atrăsese şi atenţia armatei. (Se ştie că Army Chemical Center din Egwood, unde se afla la post Puharich, a întreprins experienţe în comun cu CIA.[65])

Bancher ca formaţie, Wasson era un respectat micolog amator. Articolul său, din 1957, din revista *Life,* despre propriile sale experienţe cu „ciupercile sacre" mexicane, produsese senzaţie şi a fost în mare măsură vinovat pentru nebunia psihedelică a următorului deceniu. Ca rezultat direct al citirii articolului, Timothy Leary a plecat în Mexic ca să găsească ciuperca şi să aibă prima lui experienţă halucinogenă.[66] Mişcarea psihedelică poate indica 29 iunie 1955 ca dată de naştere, noaptea în care Wasson însuşi s-a împărtăşit cu „carnea Domnului", experienţă descrisă în articolul din *Life*. În aceeaşi noapte, Wasson a stabilit cu Puharich să facă o experienţă de vedere la distanţă, dar cum mintea lui era în altă parte, nu a fost de prea mult folos.[67]

Informaţiile despre halucinogene erau de mare ineres atît pentru armată cît şi pentru CIA, motiv pentru care *The X-Files* este un model potrivit. Army Chemical Center de la Engwood, unde se afla Puharich, colabora cu proiectul MKULTRA al CIA ce pretindea a căuta „o metodă de a programa amintiri noi în mintea unui amnezic".[68] John Marks a aflat asta de la un participant de la sfîrşitul anilor 1950 minunîndu-se cît de mult au „evoluat" tehnicile de atunci. Un alt personaj important în MKULTRA era dr. Sidney Gottlieb, şeful departamentului tehnic al CIA, care a supervizat personal în 1953 experimentele comune cu Army Chemical Center, cînd Puharich se afla şi el acolo.[69] Gottlieb a rămas şef al departamentului pînă în 1972, cînd l-a finanţat pe Hal Puthoff de la SRI pentru cercetările sale de vedere la distanţă.[70]

În anii 1950 şi 1960, Puharich a fost membru al unei organizaţii de oameni de ştiinţă şi de afaceri numită Essentia Research Associates, din New York. Aceasta întreprindea cercetări în domeniul capacităţilor psihice în folosul unor agenţii guvernamentale, Pentagonul, NASA şi Atomic Energy Comission. Poate că este de înţeles de ce se ajunge greu la informaţii despre Essentia, dar am aflat că Puharich a prezentat în noiembrie 1952, la Pentagon, în numele lor, un material intitulat „O evaluare asupra posibilelor utilizări ale percepţiei extrasenzoriale în războiul psihologic".[71] Ceea

ce este foarte ciudat, deoarece, conform rapoartelor oficiale, Pentagonul a început să manifeste interes pentru capacităţile psi de abia la începutul anilor 1970, cu experimentul de vedere la distanţă al SRI, în timp ce Puharich şi Essentia executau deja lucrări similare cu cel puţin două decenii mai înainte.

Chiar şi lucrările lui Puharich cu tămăduitorul brazilian Arigó, în anii 1960, par a fi făcut parte dintr-un program al Essentia Research Associates finanţat de NASA.[72] Puharich şi un om de afaceri foarte bogat, fost ofiţer de informaţii în marină, Henry Belk, au fost chemaţi în Brazilia în 1963 pentru a-l studia pe Arigó de către un oarecare John Laurance, inginer care lucra la RCA pentru sateliţii NASA. El a făcut parte, de fapt, din comitetul care a înfiinţat agenţia spaţială în 1958.[73]

Legăturile lui Puharich cu Essentia au continuat cel puţin pînă în 1977, cînd aceştia au publicat lucrările unei conferinţe de parapsihologie ţinute în Islanda şi unde era menţionat ca preşedinte.[74] Dar după 1960 viaţa lui Puharich este şi mai discretă, deşi ştim că între 1958 şi 1971 a fost director de cercetare al Intelectron Corporation, o companie fondată de el pentru a dezvolta aparatura medicală. Şi se cunoaşte că a lucrat la spitalul militar din Fort Ord, California, deşi nu există nici o înregistrare asupra a ceea ce a făcut. A călătorit de mai multe ori în Brazilia pentru a-l studia pe Arigó şi a fost angajat în anumite (nedefinite) contracte pentru Atomic Energy Comission în 1968, deşi se ştie că a lucrat pentru şeful biofizicienilor, Paul Henshaw, cel care a condus echipa americană ce studia efectele bombei atomice de la Hiroshima.[75] Deşi avem numai fragmente aiuritoare despre el în această perioadă, amintite în trecere chiar în scrierile sale sau în referinţe făcute de alţii, este limpede că Puharich se învîrtea în cercurile cele mai înalte. Se spune că a făcut parte, în această perioadă, chiar din corpul medical al Casei Albe. Doar după legătura lui cu Geller, din 1971, cariera sa a devenit mai bine cunoscută publicului şi este mai uşor de urmărit. Dar chiar şi de atunci încoace informaţiile disparate pe care le avem la dispoziţie nu ne permit să vedem întregul ansamblu.

Prin strînsele legături avute cu programul de război psihologic al armatei, Round Table Foundation nu era chiar un centru de cercetări independent în care era implicat şi Puharich. Iar sprijinul venea şi de la numeroase persoane influente. În capul listei era

Henry Wallace (1888-1965), fost vicepreşedinte al Statelor Unite, care a acordat numeroase finanţări fundaţiei prin Wallace Fund.[76]

Unul dintre cei mai controversaţi şi mai individualişti politicieni americani, democratul Wallace a fost al doilea la comandă după Roosevelt, din 1940 pînă în 1944, şi a fost învins doar de puţin de Truman pentru nominalizarea ca vicepreşedinte în 1944. În 1946 a fost forţat să demisioneze din funcţia de secretar pentru Comerţ din cauza opoziţiei sale la politica americană faţă de Rusia şi bomba atomică. Bătea moneda pe sloganul „secolul poporului", pe care mulţi îl consideră o descriere corectă a acestei epoci de democraţie şi egalitarism.

Creştin practicant, fundamentalist, Wallace credea că Dumnezeu a ales America să fie conducătorul lumii şi că locul său în ordinea lucrurilor nu e cîtuşi de puţin acela al unui simplu ostaş al lui Hristos. După cum scria şi Dwight MacDonald, în 1948, în biografia lui Wallace: „Aşa cum credea că America este destinată de Dumnezeu să conducă lumea, tot aşa Wallace se credea un Mesia, unealta prin care Dumnezeu va conduce America înainte şi tot mai sus."[77] Wallace era profund interesat de misticism şi spiritualitate şi era un francmason de vază. El scrie în 1934:

> Se va dovedi o mai mare recunoaştere a Marelui Arhitect al Universului în faţa cheii de boltă (vîrful piramidei de pe Marele Sigiliu) atunci cînd ea va fi pusă în operă, iar această naţiune va căpăta întreaga sa putere şi poziţia din care să-şi asume conducerea naţiunilor inaugurînd astfel „epoca noii ordini".[78]

De fapt, Wallace, în calitate de secretar de stat pentru Agricultură prin anii 1930, era responsabil pentru introducerea Marelui Sigiliu (simbolul masonic al ochiului în piramidă) în grafica bancnotelor americane.

Wallace era un discipol al ocultistului Nicholas Roerich, pe care îl trimite în misiuni speciale în Tibet şi Mongolia, convins, se spune, că sînt de găsit acolo dovezi ale celei de-a doua veniri a lui Iisus.[79] Deloc surpinzător că adversarii săi politici, în special J. Edgar Hoover, atotputernicul şef al FBI, au exploatat scrisorile „pierdute" scrise de Wallace lui Roerich şi care începeau cu „Dragul meu Guru".

În anii 1930, Wallace, la fel ca alţi politicieni mai mult sau mai puţin fundamentalişti şi oameni de afaceri, avea ideea de a converti China la creştinism şi l-a implicat pe Roerich în proiect numindu-l emisar către conducătorii chinezi.[80] Poate că asta este sursa profeţiei lui Edgar Cayce, ce sună atît de ridicol azi, apropo de iminenta creştinare a Chinei. Oare nu şi-a utilizat Cayce influenţa de profet pentru a obţine sprijin financiar pentru planul ambiţios al lui Wallace? Iar asemănările între cuvintele lui Cayce şi cele ale lui Wallace referitoare la rolul nobil al francmasoneriei în viitorul Americii dă o nouă dimensiune ideilor pe care le împărtăşeau şi explică de ce profeţiile lui Cayce promovau în ascuns interesele politicienilor.

Henry Wallace era cu certitudine una din figurile care se furişau în spatele Round Table Foundation a lui Puharich, aşa cum mărturiseşte, printre alţii, mediumul Eileen Garrett. În autobiografie, ea îşi aminteşte că Wallace îi vizita în timpul experienţelor din 1949 sau 1950.[81] Cercetătorul american Terry L. Milner a descoperit şi el legături incitante între cei care finanţau Round Table Foundation şi o organizaţie militară, Armed Forces Special Weapons Project, interesată în principal de armamentul atomic şi de la care fuseseră subcontractate de către Round Table Foundation cercetările medicale legate de efectele radiaţiilor.[82]

Acesta este fundalul pe care a apărut primul contact al dr. Vinod cu Cei Nouă. Cu cît aflăm mai multe despre Puharich, cu atît mai complex şi mai întunecat devine întregul tablou. Talentul şi competenţa sa în anumite domenii par să nu cunoască limite: parapsihologie, manipulare psihologică prin hipnoză şi droguri (chimice sau derivate din plante), neurologie. Dar Puharich a devenit competent şi într-un alt domeniu relevant pentru contactul cu Cei Nouă, electronica.

Chiar din 1947, după jurnalistul de investigaţie Steven Levy, Puharich a devenit interesat de studierea capacităţilor paranormale, „a modului specific în care pot fi dovedite şi îmbunătăţite ele prin mijloace electronice.“[83] Dar avea deja o lungă experienţă în utilizarea dispozitivelor electronice. De la începutul carierei sale fusese fascinat de ideea utilizării undelor radio ca mijloc direct de comunicare cu un individ, în special prin focalizarea de gînduri direct în creierul acestuia. La scurt timp după obţinerea diplomei de medic, s-a preocupat de fenomenul în care un om prinde accidental

emisiuni radio, auzindu-le în cap, simţindu-le prin dinţi. Un coleg apropiat al lui Puharich a fost Warren S. McCulloch, pionierul ciberneticii, ale cărui lucrări erau finanţate în parte de Josiah Macy Jr Foundation, o oficină a CIA.[84]

La sfîrşitul anilor 1950 şi începutul anilor 1960, Puharich a dezvoltat numeroase tehnici electrice şi electronice, menite, de ochii lumii, să permită surzilor să audă. Stuart Holroyd afirmă că Puharich inventase un aparat electric pentru surzi ce transmitea undele radio direct în piele.[85] Mai multe astfel de dispozitive au fost patentate de Puharich şi au avut succes în tratarea surzeniei. Mai mult, atenţie, tot invenţia lui este emiţătorul radio miniaturizat ce poate fi ascuns într-un dinte,[86] ceea ce explică cel puţin raţionamentul din spatele ciudatei acuzaţii făcute de Uri Geller că i s-ar fi implantat un astfel de dispozitiv pentru a-l ajuta în stăpînirea fenomenelor „paranormale“.[87]

Luate în ansamblu, dispozitivele electronice ale lui Puharich pot fi interpretate ca avînd un singur scop: descoperirea unei metode prin care îi poţi face pe oameni să audă voci în capul lor. Ceea ce este foarte util atunci cînd vrei să creezi un sistem de credinţă bazat pe întîlniri „mistice“ cu alte fiinţe sub formă de halucinaţii auditive.

Din înregistrările contactelor cu Cei Nouă, este evident că Puharich i-a îndrumat pe „contactaţi“ în direcţia pe care o dorea. Cînd l-a hipnotizat prima dată pe Geller şi acesta a început să vorbească despre extratereştri, Puharich a pus întrebarea dacă tot ei sînt „Cele Nouă Principii“ care-i vorbiseră cu ani în urmă prin dr. Vinod. Vă surprinde răspunsul afirmativ?

Hipnoza este o stare extremă de sugestibilitate, în care subiectul simte dorinţa de a-i spune hipnotizatorului tot ceea ce acesta vrea să audă. Pericolul de a pune întrebări care sugerează răspunsul trebuie luat în considerare în cadrul conversaţiei cu subiectul aflat în transă. De aici vin rezervele poliţiei în utilizarea hipnozei ca martorii să-şi amintească evenimentele la care au asistat. Mai multe scandaluri recente în care era implicată hipnoza pentru a „trezi“ amintirile unui ritual satanic abuziv nu au făcut decît să demonstreze periculoasele consecinţe ale utilizării fără discernămînt a acestei tehnici. În mod asemănător s-a petrecut totul cînd Puharich l-a cufundat pe Bobby Horne în transă hipnotică şi a vorbit cu extraterestrul Corean – Puharich a sugerat că este vorba de Cei Nouă şi „entitatea“ a fost imediat de acord. De fapt, unul dintre cei

mai apropiaţi colaboratori din acea perioadă, Ira Einhorn, care a avut rolul lui în toată această poveste, confirmă tendinţa lui Puharich de a transforma orice comunicare psihică într-un contact cu Cei Nouă şi că el „dirija“ tiparul discuţiilor.[88]

Multe persoane, atunci cînd sînt în transă, sînt contactate de spirite sau alte entităţi. De fapt, mii de persoane susţin că au fost contactate de mari figuri istorice, precum Mahatma Gandhi, sau de fiinţe extraterestre. Dacă sînt simple înşelătorii sau poveşti ţesute de subconştientul subiectului, ori entităţi reale, pentru noi este mai puţin relevant. Conţinutul materialului este important. (Eileen Garrett, un medium foarte inteligent, nu se îndoieşte de realitatea clarviziunii sale sau de informaţiile ce i se dau, dar, în acelaşi timp, consideră că este posibil ca ghidul ei, Uvani, să fie doar un produs al subconştientului.[89]) Puharich pare să fi modelat mesajul comunicat pentru a fi conform cu planul conceput prealabil. Poate că totul era întreprins deliberat, pentru a vedea în ce măsură materialul rezultat este consistent şi dacă subiecţii pot contacta o aceeaşi sursă.

Un alt exemplu interesant al acestui fenomen se află în altă lucrare legată de Cei Nouă. Don Elkins şi Carla Rueckert de la L/L Research au intrat în contact (prin Carla) cu Ra, unul dintre Cei Nouă, doar după ce l-au întîlnit pe Puharich. Don Elkins însuşi experimentase în trecut metodele de „falsificare“ a contactelor.[90] Luase o sută de subiecţi care nu aveau nici o informaţie prealabilă despre OZN-uri şi, sub hipnoză, îi făcuse să contacteze extratereştri, apoi comparase rezultatele cu cuvintele celor care afirmau că fuseseră contactaţi într-adevăr de astfel de entităţi. A descoperit că mesajul „falsificat“ şi cel „real“ erau foarte asemănătoare. Elkins a alunecat apoi spre o concluzie puţin ştiinţifică, spunînd că asta dovedeşte realitatea contactului cu extratereştrii şi că nu erau nişte „aleşi“ cei contactaţi, oricine putea face asta în transă. (Desigur, se poate spune că datele strînse dovedesc contrariul, că totul este patologic, nimic nu-i „real“.) Interesant este că mai mulţi subiecţi ai experimentului au afirmat ulterior că au avut experienţe de tip OZN. Ceea ce seamănă foarte mult cu rezultatele cercetărilor lui Puharich.

Se poate spune, măcar, că Puharich utiliza hipnoza într-un mod periculos şi lipsit de etică, implantînd, de exemplu, sugestii hipnotice în subconştientul lui Bobby Horne pentru ca Phyllis Schlemmer (care nu era pregătită ca hipnotizator) să poată continua să-l hipnotizeze pe Horne în lipsa sa. Nu există nici o scuză pentru Puharich: ca medic şi hipnotizator profesionist trebuia să respecte codul de conduită. Este evident că l-a ignorat. Poate că se gîndea că munca sa este atît de importantă încît nu trebuie să-şi mai bată capul cu chestii atît de *petit bourgeois*.

Un alt domeniu de competenţă al lui Puharich, invenţiile în electronică, duc şi mai departe aceste ipoteze. Cei Nouă au insistat ca, în timpul şedinţelor, Bobby Horne să nu poarte nici un obiect metalic. Acest ordin făcea referire şi la plombele din gura sa, care au fost scoase. Înainte de respectarea acestui ordin, acesta s-a trezit şi a descoperit că se întîmplase ceva foarte ciudat peste noapte. Nu se ştie cum, plombele metalice dispăruseră şi fuseseră înlocuite cu alt material.[91] Pare un miracol pînă cînd ne aducem aminte de experienţa lui Puharich cu montarea de aparate radio miniaturale în dinţi, ca să nu mai amintim de calităţile de hipnotizator. Manipulase Puharich comunicaţiile cu Cei Nouă ca parte a unui plan de lungă durată? Date fiind legăturile sale, făcea parte totul dintr-un program CIA? Multe din evenimentele care induc în eroare comentatorii sau îi conving că era ceva cu adevărat inexplicabil referitor la Cei Nouă sînt, de fapt, deschise unor alte interpretări dacă luăm în considerare implicarea serviciilor secrete.

În 1973, cînd Puharich şi Whitmore îi făceau curte lui Lyall Watson încercînd să-l convingă să devină un promotor activ al Celor Nouă, Watson a fost impresionat de o serie de evenimente. A primit o scrisoare de la părinţii săi din Africa de Sud care confirmau primirea testamentului său. Dar era imposibil, nu numai că nu luase de mult timp contact cu părinţii săi, dar nici nu redactase un testament! Uluit, el i-a contactat pe avocaţii din Johannesburg, care i-au spus că totul fusese redactat după instrucţiunile transmise de el telefonic, apoi testamentul fusese expediat pe adresa sa din Bermude. Iar testamentul se întorsese purtîndu-i semnătura. În toată această perioadă, Watson nu ieşise din Londra. Cei Nouă au pretins că se află în spatele acestui suprarealist scenariu kafkian, poate ca să-l impresioneze cu puterile lor dumnezeieşti. Şi Watson a fost impresionat în mod deosebit. Povestind episodul, Stuart Holroyd scrie: „El (Watson) nu ştia cum ar fi putut cineva să inventeze o astfel de farsă sau cum ar fi putut s-o pună în aplicare şi a admis că totul pare a fi imaginat şi executat de o altă inteligenţă, superioară.“[92]

Ceea ce este o concluzie naivă. Cît de dificil ar fi fost oare pentru o agenţie, MI5 sau CIA, să conceapă şi să pună în aplicare un astfel de plan pentru a-l impresiona pe Watson ca să-l determine să-i sprijine pe

Cei Nouă? (Şi exista oare şi o ameninţare implicită în aceste evenimente misterioase legate de ultima sa dorinţă?) De fapt, din punctul nostru de vedere, mărturia lui Watson, transmisă de Holroyd, ar fi corectă dacă s-ar încheia cu „o altă agenţie de informaţii"...

Desigur, Cei Nouă pot fi mult mai spectaculoşi. În seara de 26 noiembrie 1977, emisiunile de televiziune au fost întrerupte în sudul Angliei de o voce care pretindea a fi a emisarului unei civilizaţii extraterestre şi care anunţa că vor ateriza în curînd pe Pămînt pentru a împiedica omenirea să se autodistrugă. Respingînd totul ca pe o glumă făcută de un student, puţini au băgat de seamă că mesajul includea următoarea afirmaţie:

> Le-am comunicat lui sir John Whitmore şi dr. Puharich că vom interveni în sistemul de comunicaţii radio şi tv pentru a anunţa că este aproape momentul aterizării pe planeta voastră.[93]

Intenţia era ca totul să fie o împlinire a primei părţi din profeţia lui Tom: „piratarea" transmisiunilor radio şi tv înainte de anunţatul moment al aterizării în masă. Dacă a fost doar gluma unui student, atunci este ciudată referirea la Whitmore şi Puharich, iar o astfel de bruiere a transmisiunii necesita, în mod evident, echipament sofisticat şi cunoştinţe tehnice deosebite, ceea ce i-a făcut pe unii să creadă că mesajul chiar venea de la extratereştri.[94] Oricum, ca de obicei, au fost luate în considerare doar două opţiuni, diametral opuse: fie totul este adevărat şi un extraterestru le-a vorbit locuitorilor din sudul Angliei prin intermediul televizoarelor, fie era o farsă, făcută pentru a stîrni rîsul. Că un astfel de mesaj ar fi fost opera unei agenţii de informaţii, care avea la dispoziţie toate instrumentele necesare, este o variantă ce nu a fost luată pînă acum în considerare, după ştirea noastră.

Dovezile spun că afacerea cu Cei Nouă nu constă numai din evenimente paranormale izolate, ci este o succesiune de întîmplări bine regizate, implicînd numeroase agenţii (care au ajutat la executarea unor scenarii inexplicabile, precum cel al testamentului lui Lyall Watson), Puharich conducînd totul din interior.

Este aproape sigur că majoritatea celor implicaţi nu făceau parte conştient din conspiraţie. Poate că Puharich era singurul care ştia cu adevărat ce se întîmplă. Sîntem siguri că Phyllis Schlemmer nu era, şi nu este, conştientă de acest aspect al operaţiunilor. Pe la

mijlocul anilor 1970, scriitorul Bruce Rux spunea despre Puharich-Whitmore-Schlemmer: „«Lab Nine» prezintă toate dovezile unei fraude a serviciilor de informaţii, o sursă de manipulare şi dezinformare utilizată de această comunitate."[95]

Dacă Lab Nine era o operaţiune a serviciilor de informaţii sau cel puţin acoperirea pentru o astfel de operaţiune, aşa cum probează dovezile, ce se află în spatele ei?

Din dragoste pentru fraţii veniţi din spaţiu

O posibilă explicaţie este aceea că evenimentele din jurul Celor Nouă sînt un experiment pe termen lung legat de psihologia „cultului celor contactaţi", atît de răspîndit după Al Doilea Război Mondial, din încercarea de a răspunde anumitor întrebări chinuitoare. De exemplu, cît de uşor este să convingi un grup de oameni obişnuiţi că ei sînt „aleşi" de o entitate supraumană pentru a transmite un mesaj lumii? Cum poate fi propagată o astfel de convingere de la cercul iniţial către publicul larg? Ce fel de oameni ar înghiţi mesajul şi ce fel de oameni l-ar respinge?

Se ştie că serviciile de informaţii s-au arătat interesate de astfel de secte, aşa cum a mărturisit în repetate rînduri Jacques Vallée, căutînd o explicaţie pentru cum apar şi cum se răspîndesc ele din motive greu de înţeles. De exemplu, cultele cvasireligioase şi micile grupuri politice subversive au un mare potential pentru declanşarea neliniştii sociale sau chiar mai rău – nazismul aşa a pornit – şi sînt adeseori utilizate în scopuri criminale şi antisociale, trafic de droguri sau de arme. Sinistrul lor potenţial iese uneori la suprafaţă: autorităţile elveţiene şi franceze au fost alertate faţă de acest pericol după sinuciderea în masă a membrilor Ordinului Templului Soarelui, care credeau printre altele în existenţa extratereştrilor veniţi de pe Sirius, dar şi după sinuciderile similare din 1996 ale membrilor Heaven's Gate, influenţaţi de *Star Trek*. O parte din primele grupuri ale celor contactaţi de extratereştri, apărute după nebunia farfuriilor zburătoare de la sfîrşitul anilor 1940, erau constituite în jurul unor indivizi care erau membri ai unor

organizaţii fasciste americane. De exemplu, William Dudley Pelley, suporter al lui Hitler înainte de război, a fondat în America un grup Sirius Shirts, în 1932, şi a fost internat în lagăr pe parcursul celui de Al Doilea Război Mondial. Fascinat de ideile mistice şi esoterice, la sfîrşitul anilor 1940, Pelley a afirmat că se află în contact telepatic cu extratereştrii şi a scris o carte despre experienţele sale, *Star Guests (Oaspeţi sosiţi din stele* – 1950).[96]

Un alt motiv pentru interesul oficial faţă de astfel de sisteme de credinţă este posibilitatea de a fi utilizate în războiul psihologic. Ne putem imagina, de exemplu, numeroasele posibilităţi de a introduce astfel de credinţe într-o ţară inamică pentru a o destabiliza sau pentru a converti politicienii susceptibili la aşa ceva. Unul din principalele obiective ale serviciilor de informaţii este chiar investigarea originii, structurii şi răspîndirii sistemelor de credinţă.

Un alt episod ilustrează ideea că agenţiile guvernului american au încurajat experienţele de „creare a sectelor". După primul său contact cu Cei Nouă prin intermediul dr. Vinod, următorul contact raportat de Puharich a fost cel anunţat în scrisoarea de la Charles Laughead, după întîlnirea lor din Mexic din 1956. Doi ani mai înainte, Laughead fusese implicat, cu unele rezultate semnificative, în alt grup de contactaţi. Pretinsa comunicare cu extratereştrii devenise subiectul unui studiu academic în credinţele sectelor, realizat de trei sociologi de la University of Minnesota, publicat mai tîrziu cu titlul *When Prophecy Fails (Cînd profeţiile eşuează* – 1956) de Leon Festiger, Henry W. Riecken şi Stanley Schachter.

Centrul de contact fusese înfiinţat la Chicago în casa casnicei Dorothy Martin, identificată în carte sub pseudonimul Marion Keech. Şi se urmase un scenariu deja foarte familiar. În 1953, ea începuse să-şi dezvolte capacităţile de medium, primind mesaje prin scriere automată. La prima vedere, erau comunicaţii „tradiţionale" cu spiritele, tatăl sau alte persoane decedate, dar un an mai tîrziu mesajele au început să vină de la o sursă ce pretindea a fi extraterestră, aflată pe mai multe planete, dar mai ales pe una numită Clarion. Ea numea aceste fiinţe „Străjerii".

Un grup, alcătuit în mare parte din gospodine, dar incluzînd şi alte persoane, chiar şi un cercetător ştiinţific, s-a strîns în jurul ei pentru a studia mesajele. Membri entuziaşti ai grupului erau dr. Charles şi Lilian Laughead (care apar ca Thomas şi Daisy Armstrong în *When Prophecy Fails)*. Cei doi Laughead fuseseră misionari protestanţi în Egipt înainte

şi imediat după cel de Al Doilea Război Mondial. Într-o călătorie întreprinsă după război, Lilian a suferit o prăbuşire psihică şi, cînd rugăciunile nu i-au putut rezolva problema, a început să caute în alte religii şi sisteme esoterice, într-un final devenind interesată de scrierile lui William Dudley Pelley. După o întîlnire cu George Adamsky, ea s-a convins de realitatea şi semnificaţia spirituală a OZN-urilor. Şi s-au alăturat cercului lui Dorothy Martin, iar Charles a devenit organizator şi purtător de cuvînt.

În 27 august 1954, Dorothy a primit un avertisment de la Străjeri cu privire la un val de catastrofe iminente ce ar putea include dispariţia sub ape a coastei de est a Statelor Unite, dar şi a Marii Britanii şi a Franţei, în data de 21 decembrie. Şi cei doi Laughead au făcut public avertismentul, oferind ştirea presei.

În acest moment, sociologii de la University of Minnesota au hotărît să se infiltreze în grup pentru a întreprinde un studiu la faţa locului asupra comportamentului unui astfel de cult şi a vedea pe viu reacţiile adevăraţilor credincioşi cînd profeţia nu se va adeveri. Aşa cum ştim, coasta de est a Statelor Unite nu a ajuns sub ape în 21 decembrie 1954, cum nu s-a întîmplat asta nici cu Marea Britanie şi nici cu Franţa. Studiul din Minnesota a înregistrat treptata dezagregare a grupului şi lupta membrilor pentru a înfrunta eşecul, ca şi pierderea orientării şi dezamăgirea în faţa crudei deziluzii. Doar unul sau doi membri ai grupului au mărturisit că şi-au pierdut încrederea în Străjeri, majoritatea celorlalţi au scornit argumente mai mult sau mai puţin raţionale – mai bine spus „iraţionalisme" – pentru a explica eşecul. Unii au spus că a fost un test de credinţă sau că puterea credinţei lor a îndepărtat catastrofa. Nostim este că, în aceste circumstanţe, tensiunea în grup era provocată de alegerea scuzei potrivite! Grupul s-a destrămat sub apăsarea umilinţei şi ridiculizării publice. Dorothy Martin a ajuns într-un centru de dianetică din Arizona, mergînd o vreme pe această cale, iar ceilalţi şi-au văzut de vieţile lor. Doar Laughead pare să fi ieşit cu ceva din toată povestea. Citäm din *When Prophecy Fails:*

> În următoarele două săptămîni, cei doi Armstrong [Laughead] şi-au vîndut casa... iar Thomas [Charles] s-a pregătit pentru rolul pe care şi-l asumase, de misionar itinerant, răspîndind învăţăturile Străjerilor pe tot cuprinsul ţării.[97]

Cei doi Laughead au început să lucreze şi cu alţi paranormali, unul din rezultate fiind întîlnirea lor cu Puharich, doi ani mai tîrziu, cu profund efect asupra acceptării realităţii Celor Nouă.

Povestea sectei Străjerilor pare a fi istoria banală a unui grup de oameni obsedaţi de o credinţă falsă, cvasireligioasă, construită în jurul unui medium. Oricum, echipa de la universitate aşa a tratat-o. Un alt aspect al ei sugerează că se mai întîmpla ceva, că evenimentele erau într-adevăr manipulate de forţe exterioare, dar de nişte agenţii foarte *terestre*.

Dorothy Martin se mai întorcea din timp în timp la casa ei încuiată şi părăsită pentru a găsi înăuntru scrisori din „Clarion", iar ea primise telefoane direct de la Străjeri în timp ce sociologii se aflau de faţă, ceea ce înseamnă că nu erau doar scorniri ale imaginaţiei. La apogeu, cînd grupul s-a adunat în casa lui Dorothy în 18 decembrie pentru a aştepta cataclismul ce urma să vină peste trei zile, ea a primit un telefon de la şeful Străjerilor, o fiinţă cu numele Sananda, apoi cinci tineri au sosit acasă, iar şeful lor s-a prezentat ca Sananda. Grupul a mers în altă încăpere cu Laughead, urmaţi fiind peste o oră şi de Dorothy Martin (extrem de emoţionată). Pe urmă, cei cinci indivizi misterioşi au plecat. Încă o dată, totul se petrecea în faţa cercetătorilor.[98]

Erau evenimente reale, aşa că este dificil să le împaci cu concluzia echipei din Minnesota că totul a fost o iluzie în masă, deşi e limpede că există argumente pentru această interpretare, precum falsa identitate sau, mai probabil, bătaia de joc. Ultima parte fusese organizată şi bine pusă la punct: scrisorile, telefoanele şi vizitele, toate serveau sporirii încrederii grupului în profeţiile primite prin scriere automată. În mod evident mai exista un grup în umbra cercului adevăraţilor adepţi şi de acolo erau orchestrate evenimentele şi fenomenele pentru a spori încrederea. De ce?

Răspunsul cel mai probabil este că grupul din umbră urmărea propriul experiment şi este posibil să fie vorba de o agenţie secretă ce investiga comportamentul comunităţilor de contactaţi. Ştim că grupul *era* utilizat fără nici un avertisment ca obiect de studiu de către cercetătorii de la Minnesota University şi poate că este importantă existenţa unui cotidian local *The Minnesota Clarion*.

În acest caz, de unde izvora scrierea automată a lui Dorothy Martin? Dacă ea şi Laughead făceau parte din conspiraţie, tot ce trebuia să facă era să se aşeze şi să scrie. Interesant este că povestea

seamănă, la o scară mult mai mică, cu aceea a Celor Nouă, iar cele două sînt legate prin întîlnirea între Laughead şi Puharich doi ani mai tîrziu. Erau Străjerii doar un antrenament pentru Cei Nouă? Povestea Străjerilor are şi o urmare. Dorothy Martin continua să primească mesaje de la Străjeri, care i-au spus să-şi schimbe numele în „sora Thedra" şi să meargă la lacul Titicaca, în Peru. Ajunsă acolo, ea a întemeiat, împreună cu Laughead şi George Hunt Williamson, un alt contactat, Abaţia Celor Şapte Raze. De aici, Dorothy Martin a început să lanseze profeţii despre iminentul „Timp al Învierii", cînd atlanţii vor urca din adîncuri şi un nou Mîntuitor îi va salva pe cei drepţi. S-a întors în Statele Unite în 1961 şi a continuat să predice pînă la moartea sa, în 1988.[99]

Un experiment sinistru?

Ipoteza că evenimentele din jurul Celor Nouă au fost orchestrate cu bună ştiinţă capătă sens şi din alte piese disparate, cum ar fi ratarea aterizării în masă din 1978. De ce ar fi riscat Cei Nouă deziluzionarea discipolilor din moment ce nu a aterizat nici măcar o singură navă extraterestră, ca să nu mai spunem de flote întregi? În ipoteza „experimentului", totul se potriveşte perfect cu etapa testării gradului de încredere. Dacă, spre deosebire de grupul lui Dorothy Martin cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, ei puteau accepta şi chiar justifica eşecul, atunci experimentul putea fi considerat *o reuşită?*

Ne atrage atenţia implicarea lui Puharich în acest scenariu. Dat fiind trecutul său şi modul în care, evident, a manipulat comunicarea cu Cei Nouă în anii 1970, acest scenariu, în ciuda aspectului de *X-Files,* capătă sens. Nu este greu să discernem prezenţa în umbra evenimentelor legate de Cei Nouă a unor agenţii militare sau de informaţii.

Să-i luăm, de exemplu, pe Copiii Geller, sau Copiii Spaţiului, ai lui Puharich, pe care i-a testat şi antrenat în anii 1970. Erau douăzeci, cel mai tînăr avea nouă ani, cel mai mare îşi încheia adolescenţa, şi fuseseră adunaţi din mai multe ţări şi duşi la ceea ce numim acum, în glumă, „ferma de curcani" a lui Puharich, de la Ossining, pentru a le dezvolta puterile paranormale. Aşa cum ştim, Puharich îi antrena în vederea la

distanţă, dar ţintele alese sînt semnficative: erau de interes militar sau de spionaj şi lista includea Pentagonul, Kremlinul, ba chiar şi Casa Albă.[100] Este limpede că exista şi un element oficial în aceste experimente, mai ales că ele se desfăşurau în aceeaşi perioadă (1975-1978) în care agenţiile de apărare şi de informaţii studiau fenomenul pe adulţi. Putem să mergem mai departe cu speculaţia şi să spunem că Ossining fusese ales pentru proiectul destinat copiilor deoarece avea un aer „civil“: ar fi de pus întrebarea dacă au fost supuşi experimentului şi adolescenţi în cadrul unităţilor militare.

Programul de la Ossining avea şi alte elemente neplăcute: Puharich experimenta pe copii pentru a lua contactul cu fiinţe inteligente extraterestre. Ca şi în cazurile Geller şi Bobby Horne, el hipnotiza sistematic subiecţii, din aparenta credinţă că puterile acestora vin de la extratereştri. Aşa cum scria Steven Levy: „Copiii descriu oraşe ciudate, cu decoruri science-fiction, şi susţin că sînt mesagerii unor civilizaţii îndepărtate.“[101]

Dată fiind obsesia lui Puharich pentru influenţa extraterestră, ca să nu mai spunem de utilizarea fără discernămînt a celor mai dure metode de hipnoză, ar fi fost ciudat ca tinerii să nu vină cu astfel de descrieri. Dar elibera Puharich amintirile unor lucruri reale sau chiar el le implanta? În ambele cazuri, este alarmantă utilizarea hipnozei în condiţii evident scăpate de sub control, pe copii de numai nouă ani. (Ira Einhorn, colaborator apropiat al lui Puharich în acea perioadă, ne mărturiseşte că şi lui i s-au părut îngrijorătoare experimentele.[102])

În august 1978, după ce „ferma de curcani“ a ars în incendiul premeditat, Puharich a dispărut în Mexic, acuzînd CIA de incendiu şi susţinînd că se doreşte stoparea experienţelor cu Copiii Geller.[103] Mai tîrziu a acuzat CIA de a fi atentat de trei ori la viaţa sa, ceea ce este ciudat, deoarece chiar Puharich lucrase pentru ei la un moment dat. Îi păcălise cumva sau îşi făcuse duşmani în agenţie? Iar dacă CIA ar fi încercat şi ar fi eşuat, de trei ori, să-l omoare pe Puharich, asta nu este o reclamă bună pentru eficienţa lor. Poate că încercau numai să-l sperie. Oricare ar fi adevărul, Puharich nu este singurul care a suferit la dispariţia „fermei de curcani“. Mai mulţi copii au fost traumatizaţi de abandonul brusc după ce trăiseră ca într-o familie timp de aproape trei ani.[104]

Distrugerea „fermei“ a fost doar una dintre loviturile suferite de grupul lui Puharich la sfîrşitul anilor 1970; au urmat şi crime, demonstrîndu-se astfel că exista o reţea de intrigi mult mai sinistră decît ce am descoperit în jurul personajelor principale.

Unicornul

Un alt actor principal, care-i lega pe Cei Nouă de contracultura născută în anii 1970, era Ira Einhorn, cunoscut ca „Unicornul“, traducerea în engleză a numelui său. El era lumina călăuzitoare ce izvorîse din mişcarea hippie şi acum îmbrăca forme alternative, imbricate, precum ecologia, noile surse de energie, explorarea naturii, a limitelor conştiinţei şi misticismului.

Ira Einhorn a devenit un guru foarte căutat, un intermediar profesionist care punea în contact oamenii acţionînd ca un catalizator pentru schimbare şi perfecţionare. Avea strînse legături cu – şi era finanţat de – mulţi oameni de afaceri, inclusiv cu familia canadiană Bronfman şi cu Rockefeller, şi companii precum AT&T şi McDonnell Douglas, constructorul de avioane militare. Erau notorii şi legăturile sale cu înalţii oficiali NASA.[105]

Un punct crucial în cariera lui Einhorn a fost întîlnirea cu Puharich, în 1968, într-o vreme în care acesta lucra pentru Atomic Energy Commission. Puharich a fost descris ca „mentor“ al lui Einhorn (termen utilizat adeseori chiar de acesta), iar cei doi au fost tovarăşi în anii 1970, cînd era implicat şi în Lab Nine. Einhorn a fost un vizitator frecvent al „fermei de curcani“, unde erau în curs de desfăşurare experimentele cu copiii spaţiului. El reprezenta puntea de legătură a lui Puharich cu alte evenimente deschizătoare de drumuri în psihologia şi fizica timpului. Einhorn se referea la grupul de oameni de ştiinţă, din care el şi Puharich făceau parte, ca la „mafia psi“.[106] Einhorn este cel care a aranjat ca lucrarea lui Puharich, din 1962, *Beyond Telepathy,* să fie reeditată de Anchor Books în 1973 (contribuind cu un poem propriu drept prefaţă) şi tot el a editat cronica lui Puharich referitoare la timpul petrecut cu Geller, *Uri* (1974), care era mai puţin o biografie a vedetei care îndoia metale cît un imn pentru Cei Nouă.

Cea mai importantă contribuţie a lui Einhorn a fost, în anii 1970, organizarea unei reţele mondiale de oameni de ştiinţă, industriaşi, scriitori şi filozofi aflaţi la frontierele fizicii, parapsihologiei,

psihologiei, dar şi a altor domenii. Reţeaua număra 350 de experţi din douăzeci de ţări, cu Einhorn însuşi în calitate de „catalizator planetar“, facilitînd schimbul de informaţie între membrii reţelei. Reţeaua era finanţată de Bell Telephone Company (Arthur M. Young era unul dintre acţionarii semnificativi la acea dată), Einhorn trăind mereu sub protecţia unor susţinători bogaţi şi a unor sponsori din lumea afacerilor.[107]

Reţeaua lui Einhorn a fost în 1978 temă de cercetare pentru Diebold Corporation, cu titlul grandios şi impenetrabil „Apariţia reţelelor de comunicare personală între indivizi ce împart noul sistem de valori şi posibila utilizare în managementul operaţiunilor critice“, fiind comparată cu „colegiul invizibil“ al secolului al şaptesprezecelea britanic, un grup informal de oameni de ştiinţă şi, poate este important, esoterişti, care a devenit mai tîrziu Academia Regală Britanică.[108]

Reputaţia lui Einhorn a intrat totuşi în picaj. El şi fosta majoretă Holly Maddux aveau o relaţie furtunoasă încă de cînd se cunoscuseră, în octombrie 1972, mutîndu-se împreună două luni mai tîrziu. În vara lui 1977, cuplul a ajuns la Londra, împreună cu Puharich, şi a descins la un susţinător bogat, Joyce Petschek. După unul din scandalurile lor frecvente, la sfîrşitul lunii, Holly s-a întors la Philadelphia singură, ajungîndu-se, aparent, la ruptura definitivă. În august, ea se afla la o altă reşedinţă a lui Joyce Petschek, în Fire Island, New York, unde l-a cunoscut pe omul de afaceri Saul Lapidus (fost director al firmei lui Puharich, Intelectron Corporation). Între timp, Einhorn a părăsit Londra pentru a vizita alte contacte din Europa, întorcîndu-se acasă în 21 august, stînd cîteva zile la „ferma de curcani“ a lui Puharich înainte de a pleca spre Philadelphia. Tot acest timp, Holly Maddux l-a petrecut cu Lapidus, dar s-a întors şi ea la Philadelphia, în 9 septembrie, după un telefon furios din partea lui Einhorn. Nu a mai fost niciodată văzută în viaţă.

Optsprezece luni mai tîrziu, după investigaţii întreprinse de detectivii angajaţi de părinţii ei, poliţia a percheziţionat apartamentul lui Einhorn şi a descoperit-o pe Maddux descompusă într-un şifonier încuiat pe un culoar. Einhorn a fost arestat. Autopsia a dovedit că fusese ucisă prin lovituri violente în cap.

În timpul anchetei legate de dispariţia lui Maddux, făcută mai întîi de detectivi, apoi de poliţie, toţi apropiaţii lui Puharich au strîns rîndurile în jurul lui Einhorn. Saul Lapidus se îngrijorase

cînd Maddux nu s-a mai întors de la întîlnirea cu Einhorn şi-l rugase pe Puharich să sune şi să afle ce s-a întîmplat. Puharich se mulţumise cu asigurarea dată de Einhorn că totul este în regulă, ceea ce era de înţeles la acel moment, dar Puharich a continuat să creadă în nevinovăţia lui Einhorn şi după ce acesta a fost arestat. Puharich părea mai preocupat să recupereze hîrtiile referitoare la experienţele cu Copiii Geller pe care i le dăduse lui Maddux înainte să dispară.[109] (Acestea au fost descoperite mai tîrziu în casa lui Lapidus şi înapoiate lui Puharich.)

După Steven Levy, jurnalist de investigaţie american, apropiaţii, precum Joyce Petschek, au refuzat să coopereze cu detectivii particulari, aşa că a luat mai mult de un an ca să se pună cap la cap ultimele mişcări ale lui Maddux. Pînă în noiembrie 1978 ei încă nu aflaseră de martorul principal, Saul Lapidus, cu care locuia în momentul dispariţiei.

Einhorn a fost eliberat pe cauţiune în 3 aprilie 1979, plata fiind făcută de Barbara Bronfman, sponsor al lucrărilor legate de Cei Nouă (este menţionată în mulţumirile la *The Only Planet of Choice*). Şi a plecat în California ca să viziteze cunoscuţii de acolo, inclusiv contactul Celor Nouă, Jenny O'Connor de la Esalen Institute, la care a stat mai multe săptămîni înainte de a ajunge la Palatul Bronfman din Montreal.[110] Cum data procesului, 13 ianuarie 1981, se apropia, Einhorn a zburat la Londra cu noua sa prietenă, Jeanne Morrison, în ciuda faptului că paşaportul îi fusese oprit de poliţia din Philadelphia, iar de atunci a rămas un fugar. În 1983, în absenţă, a fost găsit vinovat de crimă. În 1997 a fost descoperit în Franţa sub numele de Eugene Mallon, dar tribunalele franceze au refuzat să-l extrădeze (deoarece autorităţile americane nu-i acordau dreptul la un nou proces). În timpul acestor proceduri, a reieşit că Einhorn fusese sprijinit financiar încă din primul moment al fugii sale de Barbara Bronfman (care divorţase de miliardarul Charles Bronfman în 1982).[111] Einhorn continuă să trăiască în Franţa susţinîndu-şi nevinovăţia, afirmînd că este victima unui complot al serviciilor secrete, KGB sau CIA. În septembrie 1998, a fost rearestat deoarece legislativul din Philadelphia a schimbat legea ca să permită autorităţilor franceze extrădarea sa. La data scrierii cărţii încă se află pe cauţiune şi aşteaptă procesul.

Einhorn avea totuşi propriile sale legături cu comunitatea serviciilor de informaţii. A lucrat cu congressman-ul Charlie Rose, membru al comitetului pentru informaţii. Rose era cel mai

important susţinător al programului de vedere la distanţă al Pentagonului şi în general a utilizării capacităţilor psi în apărare şi spionaj. Este citat spunînd: „Unii cred că este lucrarea Diavolului, alţii că este a Sfîntului Duh.“[112] Jack Sarfatti afirmă că Rose i-a declarat că Einhorn era implicat în operaţiuni secrete legate de siguranţa naţională[113], în ciuda faptului că Einhorn însuşi ne-a spus recent că, dacă ar fi fost adevărat, el era pionul sacrificat, adăugînd că serviciile secrete erau extrem de interesate de reţeaua sa şi de indivizii şi instituţiile pe care le pusese împreună.[114]

Contribuţia lui Einhorn în propagarea credinţei în Cei Nouă nu trebuie subestimată. Poziţia sa centrală în reţea îl punea în contact cu numeroase persoane-cheie pe plan global, care ar fi considerat convingerile sale personale convingătoare şi sursă de inspiraţie.

După Steven Levy, cu numai trei săptămîni înainte de a fi fost arestat, Ira Einhorn spunea la o conferinţă în Philadelphia că:

> A fost interesat mereu de relaţia între entităţile nonfizice şi lumea fizică. Ceea ce l-a dus la o revelaţie cu consecinţe neaşteptate pentru civilizaţie.[115]

Levy mai spune despre ciudatele căutări ale lui Einhorn:

> Cu cît pătrundea mai adînc în lumea paranormalului, devenea mai convins că recentele revelaţii psihice [poate o referire la comunicarea cu Cei Nouă] pot avea un impact la scară globală. După unele scenarii, cu consecinţe alarmante.[116]

Merge şi mai departe şi subliniază rolul lui Einhorn în acceptarea inexplicabilului:

> Prin legăturile cu Andrija Puharich şi alţii, în ceea ce numea în glumă „mafia psi“, Unicornul şi-a asumat rolul cheie în misiunea de a avertiza oamenii asupra implicaţiilor acestei revoluţii... În universul lui Einhorn aceşti factori includeau incontestabila existenţă a OZN-urilor, uimitoarele descoperiri ale fizicii cuantice şi implacabila sosire a unei noi ordini mondiale, toate dezlănţuite de trecerea în Era Vărsătorului.[117]

Aceste credinţe apocaliptice erau împărtăşite şi de ceilalţi din mediul Puharich-Einhorn. Locotenent-colonelul Thomas Bearden, prieten apropiat al lui Einhorn şi fost analist la Pentagon, apărea, împreună cu Puharich, la o conferinţă ţinută de Einhorn despre „Minte şi materie“ la Penn State University, în 1977. (Bearden este cel care a scris în 1995 necrologul lui Puharich în buletinul de informaţii PACE, Planetary Association for Clean Energy – Asociaţia Planetară pentru o Energie Curată.) Retras din armată, Bearden se dedicase descoperirii surselor alternative de energie. El a scris:

> Cred că accelerarea calendarului pentru „noua ordine“, acum stabilită pentru anul 2000, este rezultatul iminentei apariţii a comunicării supraluminice şi a sistemelor energetice supraunitare.[118]

Bearden era membru în comitetul director al Astron Corporation, o companie de cercetare şi dezvoltare cu contracte pentru Departamentul Apărării şi NASA.[119] Vicepreşedintele (preşedinte la data implicării lui Bearden) era dr. Joseph Jahoda, cel care se implicase în săpăturile întreprinse de ARE/Schor Foundation la Giseh încă din 1978.

Ştiinţa pentru New Age

Strania carieră a lui Einhorn a pus într-un context mult mai amplu evenimentele legate de Cei Nouă, stimulînd dezvoltarea radicală a psihologiei, parapsihologiei şi fizicii cuantice. O nouă generaţie de oameni de ştiinţă a început să studieze subiecte considerate pînă atunci nebunii ce nu merită atenţia. În centrul mişcării se afla imboldul de a înţelege mai mult despre natura şi limitele conştiinţei umane şi relaţia ei cu universul fizic. Erau întreprinse cercetări în domenii precum subconştientul şi stările alterate ale conştiinţei, inclusiv efectele drogurilor halucinogene, a LSD, dar şi în strania lume a fizicii cuantice, sursă potenţială de noi energii, precum şi în parapsihologie. Din această familie de idei noi, provocatoare, au apărut *The Tao of Physics*, lucrarea clasică şi extrem de influentă a lui Fritjorf Capra, care explorează legătura între fizica cuantică şi misticismul oriental; *Wholeness and the Implicate Order,* de David Bohm; *The Mask of God,* de Joseph Campbell, despre psihologia

miturilor; *Realms of the Human Unconscious,* de Stanislav Grof, cercetări asupra LSD; şi multe altele.

Multe din aceste opere inovatoare s-au născut în California, fenomen strîns legat de reţeaua de institute de cercetare şi fundaţii între care circulau ideile şi oamenii. Printre acestea se afla, desigur, şi SRI, la Menlo Park, unde se desfăşurase cercetarea vederii la distanţă de către pionierii domeniului, Targ şi Puthoff, dar şi explorarea de la Giseh.

Esalen Institute, de la Big Sur, cu încă un sediu în San Francisco, era un actor principal pe această scenă. Poreclit „capitala californiană a mişcării pentru autoperfecţionare“[120], fusese fondat în 1964 de Michael Murphy şi Richard Price, pe terenul locuit înainte de indienii esselen, cu scopul de a susţine seminarii de psihologie, religie, parapsihologie, fizică cuantică şi alte subiecte conexe. La sfîrşitul anilor 1960 şi la începutul anilor 1970, a fost, nu întotdeauna cu intenţie, o sursă de controverse spectaculoase. Mai degrabă studenţii în pielea goală ocupau prima pagină a ziarelor decît seminariile despre marii gînditori ai zilei. Fiind şi centru de cercetare a drogurilor psihedelice, a devenit focarul contraculturii zilei. Şi, surprinzător, a căpătat o influenţă enormă dincolo de timp şi spaţiu.

Ira Einhorn susţinea seminarii la Esalen şi aici Cei Nouă, aflaţi în legătură cu Jenny O'Connor, erau trecuţi printre membrii colectivului. După Einhorn, „ea a preluat conducerea la Esalen dirijată de Cei Nouă“[121], iar influenţa a fost atît de mare încît a ordonat chiar concedierea directorului economic şi reorganizarea întregii structuri manageriale.[122] La sfîrşitul anilor 1970 a fost demarat Programul de schimburi cu sovieticii. La început pentru a schimba informaţii legate de cercetarea parapsihologică, drept care vedete ale ştiinţei şi politicii sovietice au fost invitate în Statele Unite. El a avut o influenţă enormă în politica mondială din moment ce mulţi dintre sovieticii care au trecut pe la Esalen în anii 1980 au devenit motorul schimbărilor ce vor duce la terminarea Războiului Rece şi la căderea comunismului. Este rezonabil să presupunem că o organizaţie ai cărei membri făceau în mod regulat vizite la Moscova în timpul Războiului Rece *trebuie* să fi colaborat cu serviciile americane de informaţii sau cel puţin să fi fost monitorizată de acestea. Mai mulţi oficiali sovietici care vor ocupa funcţii înalte sub Gorbaciov au participat la seminariile despre Cei Nouă ţinute de Jenny O'Connors împreună cu entuziastul psi Charlie Rose şi Ira Einhorn.

Institutul Esalen include acum secţia americană a Fundaţiei Gorbaciov, creată de fostul preşedinte sovietic în 1992 pentru a uşura tranziţia de la Războiul Rece la un viitor mai bun pentru întreaga umanitate. Unul din obiective este analiza noilor paradigme politice şi religioase. Institutul a sprijinit şi finanţat vizitele în Statele Unite ale lui Boris Elţîn înainte de a deveni preşedinte al Rusiei şi membri ai Programului de schimb au fost mijlocitori în anii 1980 între Richard Hoagland şi cercetătorii sovietici ai planetei Marte.

Povestea a făcut paşi uriaşi de la istoria unor comunicări spirituale dubioase şi discipolii acesteia la un cu totul alt nivel. Cei Nouă, prin transmiţători şi cercul iniţiaţilor, au avut legături, mai mult sau mai puţin directe, cu personalităţi la scară globală, a căror decizie a influenţat viaţa a milioane de oameni. Este un scenariu uluitor.

O altă şcoală „soră“ a fost şi mai controversată decît Esalen Institute. Este vorba de „est“ (Erhard Sensitivity Training), organizaţie fondată în 1971 de Werner Erhard, fost scientolog şi vînzător de maşini la mîna a doua, care s-a hotărît să exploateze unele tehnici şi concepte scientologice prin propriul său sistem de autoperfecţionare. La acum celebrul „est“ se ţineau seminarii ce atrăgeau celebrităţi precum Buzz Aldrin, Yoko Ono, John Denver şi viitorul cercetător al celor răpiţi de OZN-uri, John Mack, dar nu a durat mult pînă cînd a devenit o cloacă. Participanţii erau deranjaţi de regimul fascist şi comportamentul de zombie al membrilor, dar şi de controlul dictatorial al lui Erhard. Presa a dezaprobat intens totul şi „est“ a ajuns la coşul de gunoi al sectelor periculoase. Erhard însuşi a dispărut din Statele Unite după ce presa a dezvăluit detalii despre viaţa sa particulară şi de afaceri. Se crede acum că s-ar afla undeva în Rusia.

Se spune că adevăratul nume al lui Erhard era John Rosenberg, dar că „îşi schimbase numele pentru a înlocui slăbiciunea iudaică cu puterea germană“.[123] (Tatăl fusese evreu, dar el se convertise la catolicism.) Erhard avea legături strînse cu Esalen Institute şi finanţase proiectul SRI de vedere la distanţă.[124] Mai mult, înainte de a se muta la Esalen, Jenny O'Connor a fost introdusă în „est“ de sir John Whitmore.

O altă ramură a mişcării era Institute of Noetic Science (Institutul pentru ştiinţe noetice) din Palo Alto, fondat de astronautul de pe Apollo 14, Edgar Mitchell, în martie 1973, şi „dedicat cercetării şi educării proceselor conştiinţei umane pentru a ajuta noua înţelegere şi ridicarea nivelului de conştiinţă al oamenilor“.[125] („Noetic“ vine din grecescul „minte“.) Ei au fost implicaţi puternic în testele psi din anii 1970, au

finanţat parţial experimentele lui Geller la SRI şi, pînă cînd CIA a recunoscut la jumătatea anilor 1990 implicarea în experienţele de vedere la distanţă, se afirma că Institute of Noetic Sciences finanţase programul.[126] Ceea ce demonstrează că institutul permisese cel puţin să fie folosit ca acoperire pentru CIA, poate şi ca metodă de finanţare pentru experienţele mai controversate ale agenţiei.

Influentul Institute for the Study of Consciousness de la Berkley, fondat în 1972 de Arthur M. Young, reprezenta şi el un forum pentru cei mai îndrăzneţi gînditori ai zilei. Acolo s-a întîlnit Richard Hoagland cu Paul Shay, de la SRI, şi acolo a ţinut în 1984 primele sale conferinţe despre Cydonia. Mai tîrziu, el şi-a afirmat recunoştinţa pentru influenţa personală avută de Arthur Young.[127] (Young, prezent la prima apariţie a Celor Nouă la Round Table Foundation, în 1953, era de fapt mult mai implicat în mersul fundaţiei decît sîntem lăsaţi să credem, fiind al doilea la comandă după Puharich.[128] Young a ţinut secretă participarea sa la întîlnirea între Puharich, Hurkos şi Laughead din 1956, în Mexic, deşi cu puţin timp înaintea morţii sale, în 1995, a admis în faţa cercetătorului Terry Milner că fusese şi el de faţă.[129])

Institutele şi fundaţiile reuşesc numai din cauza oamenilor care le dau viaţă. Un actor principal a fost şi fizicianul Jack Sarfatti, primul director al Physics/Consciousness Research Group de la Esalen Institute, fondat de Werner Erhard şi utilizînd fonduri mascate de la Pentagon.[130] La seminariile sale au participat Stanislas Grof, Russell Targ, Timothy Leary, fizicianul Saul Paul Sirag (devenit director după Sarfatti), Robert Anton Wilson, Fritjorf Capra şi Ira Einhorn, care era şi agentul literar al lui Sarfatti.

Lucrările întreprinse de această reţea erau pline de imaginaţie şi foarte inovatoare, de-a dreptul provocatoare pentru certitudinile arogante ale lumii ştiinţifice. Totul era întreprins cu un adevărat spirit de pionierat, născut din idealismul tinerilor din anii 1960 şi din dorinţa de a schimba lumea în bine. Şi totuşi, o umbră întunecată se întindea deasupra făgăduielilor idilice prin implicarea Pentagonului, a CIA şi a altor agenţii de apărare şi de informaţii, care au realizat repede că revoluţia acestor idealişti are un mare potenţial în domeniul lor propriu, aşa cum este vederea la distanţă. Şi nu au întîrziat să descopere că şi cercetarea stărilor modificate ale conştiinţei, inclusiv utilizarea LSD şi a altor droguri, au aplicabilitate

directă în controlul minţii. Adeseori aceste cercetări au fost finanţate şi încurajate, chiar dacă nu pe faţă, ci pe alte căi, de organizaţii precum CIA şi Pentagon. Unul din pionierii LSD şi ai cercetării conştiinţei, John C. Lilly, a lucrat mai mulţi ani la Esalen Institute, dar şi pentru CIA, cu condiţia ca cercetările sale să nu capete regim secret. Ceea ce i-a complicat viaţa profesională, deoarece aproape toţi ceilalţi cercetători din domeniu lucrau la proiecte secrete, aşa că nu putea să facă schimb de idei cu aceştia.[131]

Un alt caz de implicare din umbră l-a inclus pe dr. Brendan O'Regan, director pentru cercetare la Institute of Noetic Sciences, al lui Edgar Mitchell, şi consultant SRI, dar şi director pentru cercetare al filozofului ştiinţei R. Buckminster Fuller. O'Regan a organizat în 1975 şi cercetările de la Birkbeck College, Londra, asupra straniilor talente ale lui Uri Geller şi a fost strîns legat Cei Nouă prin grupul Puharich-Whitmore. Şi, după decesul lui O'Regan din 1992, Jack Sarfatti a susţinut că el lucrase în tot acest timp pentru CIA:

> Eram pe atunci [1973] un tînăr fără experienţă, un „idiot naiv", într-un război psihologic sofisticat, desfăşurat sub acoperire şi dirijat de regretaţii Brendan O'Regan de la Institute of Noetic Sciences, şi Harold Chipman, responsabilul CIA pentru toate cercetările legate de controlul minţii desfăşurate în California anilor 1970.[132]

Cît despre comunicarea cu Cei Nouă, care s-a manifestat mai ales în California, în legătură cu aceşti cercetători de vîrf, ea pare acum şi mai mult aflată în umbra războiului dintre agenţiile de informaţii.

Cine conduce dansul?

Dincolo de orice altă apreciere, mesajele Celor Nouă sînt atît de şocante în acest context deoarece au o mare influenţă în timp. Care să fi fost, pentru agenţiile de informaţii, motivul demarării pe scară largă a unui astfel de experiment ?

Un motiv plauzibil, aşa cum am văzut, este testarea gradului în care pot fi create şi manipulate aceste credinţe. Aflată în mîinile unui păpuşar atît de experimentat ca Puharich, ipoteza merită atenţia. Dar dacă nu a fost un exerciţiu şi a avut mereu un alt scop

în minte? Poate că sistemul de credinţă a fost utilizat în alt scop decît pare la prima vedere.

În ambele scenarii, Cei Nouă sînt o născocire, un fals, dar unele aspecte dovedesc contrariul. De exemplu, comunicarea cu Cei Nouă a continuat şi după ieşirea lui Puharich din scenă la sfîrşitul anilor 1970. A continuat experimentul sub conducerea altcuiva? Sau se autoperpetuează sistemul şi a căpătat o viaţă proprie? Puţini din cei care susţin că au intrat în contact au făcut-o independent de ceilalţi, inclusiv Carla Rueckert şi James Hurtak, şi poate că (din cîte ştim) cu excepţia lui David Meyers toţi au fost într-o oarecare măsură în contact cu Puharich.

Cît despre activitatea lui Puharich, marea întrebare este aceea dacă a inventat un contact cu extratereştrii sau a experimentat metode de a-l induce în mintea altora. Parapsihologul britanic Kenneth J. Batcheldor a demonstrat că efecte paranormale pot fi induse unui grup prin ceea ce el numeşte „inducere de artefacte", declanşîndu-se adevărate fenomene paranormale prin *fraudă*.[133] El a descoperit că în grupuri care experimentează psihokinezia, dacă cineva mişcă intenţionat masa şi grupul crede că totul a fost provocat pe cale paranormală, atunci se provoacă apariţia unor adevărate fenomene paranormale. Nu numai că Puharich ştia de descoperirea lui Batcheldor, dar Don Elkins credea că acest experiment de măsluire a contactului prin hipnoză a avut ca rezultat un contact real.

Puharich credea în capacităţile psi. De foarte timpuriu în cariera lui, aşa cum descrie în *The Sacred Mushroom,* a fost fascinat de antica religie egipteană de la Heliopolis şi de posibilitatea de a contacta direct zeii din Marea Eneadă. Se pare că Puharich *chiar credea* că o astfel de comunicare este posibilă, deşi scopul în care o dorea este mai delicat. Mesajul poate sosi bruiat de „zgomotul" intern sau contaminat de spaimele şi speranţele mediumului. Dar Puharich credea că poate fi deschisă poarta stelară, permiţîndu-se astfel sosirea zeilor extratereştri în dimensiunea noastră, aşa cum demonstrează utilizarea Copiilor Spaţiului pentru explorarea conceptului de contact. Ira Einhorn ne-a spus că Puharich era obsedat de zeii spaţiului din cauză că lumea este atît de tulbure şi singura speranţă stă într-un ajutor din afară, venit de la fiinţe superioare. Einhorn însuşi nu are nici o îndoială, Cei Nouă sînt reali, o entitate obiectivă, dar nu crede că ei sînt ceea ce pretind că sînt. El s-a certat adeseori cu Puharich din cauza grabei acestuia de a asculta

ordinele venite. Era principalul punct asupra căruia nu cădeau de acord.[134]

A fost a lui Puharich ideea de a-i contacta pe zeii din spaţiu sau a venit de la superiorii lui din agenţiile de informaţii? Unii şefi ai CIA probabil că au luat în considerare suficient de serios posibilitatea contactului cu extratereştrii pentru a încerca apoi să deschidă poarta stelară. Desigur, agenţiile de informaţii de pe tot globul sînt conştiente de potenţialul acţiunilor psi şi sînt în posesia nenumăratelor date ce sugerează că îndemînări obţinute prin metode şamanice induc experienţe similare celor avute de contactaţi.

Un astfel de exemplu este apariţia în 1974 şi 1975 a unei adevărate cascade de fenomene ciudate după o serie de experimente nu tocmai reuşite cu Uri Geller la Lawrence Livermore Laboratory, California, un centru de primă importanţă în cercetarea armamentului nuclear.[135] Cercetătorii de la Lawrence Livermore erau îngrijoraţi de faptul că, dacă se dovedeau adevărate, aceste capacităţi psi puteau pune în pericol operarea rachetelor nucleare, cineva ar fi putut amorsa un focos, de exemplu, sau ar fi putut influenţa sistemul de ghidare. Cercetătorii doreau să afle dacă psihokinezia există cu adevărat şi, dacă da, cît de puternică este şi ce se poate face pentru a se proteja împotriva ei.

Au fost întreprinse o serie de teste cu Geller (ţinut departe de sediul principal, aşa, pentru la o adică). După Jim Schnabel, ei s-au convins că psihokinezia nu este suficient de puternică sau de controlabilă pentru a pune în pericol arsenalul nuclear. Dar chiar şi aşa, experimentul a funcţionat ca un „Sesam, deschide-te!" pentru o serie de fenomene ieşite din comun. La un moment dat, o voce metalică a apărut pe banda magnetică pe care erau înregistrate testele, rostind, aparent, cuvinte la întîmplare. Analistul CIA Christopher „Kit" Green, care apare sub pseudonimul Richard Kennet în cartea lui Schnabel, lucra la SRI în cadrul proiectului CIA de vedere la distanţă şi monitoriza şi experimentul cu Geller. El a realizat că vocea dădea numele de cod al celor mai secrete proiecte CIA, fără nici o legătură cu experimentul Geller.

Şi mai deranjant, în săptămînile care au urmat testului, fizicienii au văzut apariţii ciudate, atît acasă cît şi în laborator, inclusiv „farfurii zburătoare" miniaturale şi animale stranii, corbi uriaşi, „fiinţe din tradiţia şamană" cum le-a numit Schnabel.[136] Ele au fost văzute şi de membrii familiilor. Lawrence Livermore Laboratories a devenit

brusc un loc bîntuit: un fizician a primit chiar un telefon din partea unei voci metalice. Evenimentele ciudate s-au oprit, ca şi cum poarta către cealaltă dimensiune ar fi fost închisă. În plus, mai mulţi participanţi la programe de vedere la distanţă ale CIA şi Pentagonului au trăit experienţe paranormale în afara orelor de lucru şi aparente contacte cu extratereştrii, legaţi mai ales de Marte.

Aceste evenimente, împreună cu credinţa lui Puharich în realitatea contactului cu extratereştrii, ne duc cu gîndul la faptul că CIA şi celelalte agenţii erau pe deplin conştiente de elementele „din altă lume" prezente în programele lor de spionaj psi, de „intrarea în arenă" a unor entităţi nonumane. Cînd este bîntuită o instalaţie nucleară şi chiar şi cei mai încuiaţi şi sceptici oameni de ştiinţă sînt agresaţi de ciudăţenii pînă ating pragul prăbuşirii nervoase, acest fenomen bizar trebuie luat în serios. Au dorit să ştie mai mult despre lucrurile astea, măcar pentru a le elimina din cercetarea psi, dar, dată fiind cunoaşterea de către entitate a numelor de cod secrete, au dorit să ştie şi dacă nu cumva este posibilă stabilirea unui contact cu aceste fiinţe inteligente, contact ceva mai controlat şi într-un anumit sens în beneficiul reciproc. Totul pare să aibă sens: dacă Cei Nouă sînt zeii spaţiului, nu era greu de imaginat avantajul de a-i avea de partea Statelor Unite în timpul Războiului Rece sau, oricum, ca aliaţi în orice alt moment al istoriei.

Un articol al cercetătorului Alex Constantine îl citează pe Rod Lewis de la American Federation of Scientists spunînd despre vederea la distanţă că este „o joacă pe tărîmul demonilor" şi explicînd: „Este cuvîntul grecesc pentru «spirite fără trup». Se pare că luau totul foarte în serios şi, din nefericire, încercau să găsească aplicaţii militare."[137]

Multe persoane implicate păreau predispuse în direcţia contactului cu extratereştrii, uneori din cauza experienţelor anterioare, de exemplu ca medium. Iar unul dintre obiectivele experienţelor cu Cei Nouă pare să fi fost testarea posibilităţii unui astfel de contact.

Este limpede că această credinţă în contactul cu extratereştrii este un fir călăuzitor în toate lucrările diverselor organizaţii discutate mai înainte şi că ea era luată în serios de persoane-cheie, aşa cum era şi Stanislav Grof, psihiatru ceh care studiase la Praga efectele LSD înainte de a fi invitat în 1965 în Statele Unite ca să-şi continue munca. Grof a lucrat la mai multe clinici şi centre de cercetare medicală şi a scris *Realms of the Human Unconscious: Observations from LSD Research*. Fusese scrisă şi publicată la Esalen Institute în 1975.

Grof a studiat tot spectrul de experienţe posibile sub influenţa LSD, inclusiv un număr de efecte „paranormale" raportate de subiecţii săi ca aparente memorii ale unor vieţi trecute, premoniţii, clarviziuni şi experienţe mistice. Lucru semnificativ este includerea experienţelor de extracorporalizare şi ceea ce era cunoscut drept „călătorie clarvăzătoare", numită azi vedere la distanţă. A mai descoperit şi multe experienţe cu „ghizi spirituali" şi alte entităţi în aparenţă superioare şi binevoitoare, inclusiv cu unele ce pretindeau a fi extraterestre.[138]

Multe treceau dincolo de interesul academic. Mulţi cercetători mărturiseau contacte personale. De exemplu, Jack Sarfatti spunea că în 1952, la paisprezece ani, a primit un telefon şi o voce metalică s-a prezentat ca un computer conştient aflat pe o navă spaţială sosită din viitor. A continuat spunînd că Sarfatti a fost ales ca „una din cele patru sute de minţi receptive" şi că va intra în contact cu toţi ceilalţi în următoarele două decenii.[139]

Aşa cum profeţise vocea, Sarfatti a devenit un fizician înzestrat şi rebel, fascinat de limitele gîndirii ştiinţifice şi de aspectele exotice ale fizicii cuantice: natura timpului (este coautor al celebrei *Space-Time and Beyond),* posibilitatea de a călători şi comunica la viteze mai mari decît aceea a luminii şi legătura între conştiinţa umană şi fizica cuantică. A fost director al Physics/Consciuosness Research Group la Esalen Institute şi acum dezvoltă conceptul de „fizică postcuantică", prin care, susţine el, se pot explica şi fenomenele mai ciudate, aşa cum este vederea la distanţă. Într-un e-mail recent ne-a spus:

> Am extins teoria fizicii cuantice a lui David Bohm pentru a include fenomenele mentale. Am botezat asta „fizică post-cuantică". Fizica post-cuantică violează ideea lui Einstein că viitorul nu poate influenţa prezentul într-un mod controlat şi detectabil... Scopul fizicii post-cuantice este acela de a fi teoria unificată atît a fenomenelor conştiente uzuale cît şi a celor extraordinare, precum vederea la distanţă pe care am utilizat-o cu mare succes în timpul Războiului Rece... Bănuiesc că înţelegerea naturii fizice a conştiinţei ca un cîmp post-cuantic aflat dincolo de spaţiul şi timpul ordinar ne va permite să călătorim spre stele şi dincolo, atît material cît şi mental. *Star Trek* va deveni în curînd realitate.[140]

Interesul lui Sarfatti în subiecte precum natura timpului este un rezultat direct al telefonului primit în 1952. El consideră că încă mai este ghidat de contactul său extraterestru. Este posibil ca ființe inteligente nonumane să încerce să dirijeze rasa umană prin intermediul unor indivizi aleși încă din copilărie? Cum altfel ar fi putut „ei“ să știe că Sarfatti va deveni un eminent fizician?

Pe de altă parte, potențialul lui Sarfatti era în același timp recunoscut și de agențiile pământene. Din propria lui relatare aflăm că în jurul datei la care primise misteriosul telefon fusese selectat la școala copiilor supradotați ținută de Walter Breen.[141] Aceste ore suplimentare includeau prelegeri patriotice și anticomuniste ținute de vizitatori de la Sandia Corporation, un actor major în programul de cercetare a armelor nucleare. Breen a aranjat ca Sarfatti să beneficieze de o bursă la Cornell University cînd avea numai șaptesprezece ani, scriind o prezentare în care spunea că „Sarfatti va face descoperiri revoluționare în fizica teoretică“.[142] Breen era ecoul vocii computerului în a susține viitorul destin de fizician revoluționar al lui Sarfatti.

Douăzeci de ani mai tîrziu, lucruri stranii au început să se petreacă în jurul lui Sarfatti, dar au fost discutate numai după ce a pătruns în lumea cercetătorilor. În 1973, el a ajuns la SRI pentru a-l întîlni pe Brendan O'Regan, cu care a avut o discuție intensă de șaptesprezece ore, iar ca rezultat a început să-și amintească de ciudata experiență telefonică avută cu douăzeci și unu de ani în urmă. Ulterior a devenit director al Physics/Consciuosness Research Group la Esalen (finanțat de Werner Erhard și de Pentagon), a petrecut mult timp cu acest acest amestec ciudat de guru, agenți psi și entuziaști, Puharich, Whitmore, Geller și Einhorn, la „ferma de curcani“ de la Ossining. Pe urmă a fost solicitat de Brendan O'Regan să organizeze experimentele cu Geller la Birkbeck College, Londra, în 1975, cînd au fost înregistrate senzaționale fenomene paranormale. În această perioadă i s-a oferit un exemplar din *Uri* a lui Puharich, iar cînd mama lui a citit povestea lui Geller și a Celor Nouă ea și-a amintit de ciudatul telefon, doar că, spre surprinderea lui Sarfatti, ea nu-și amintea un singur episod, ci o suită pe perioada a trei săptămîni.

Dat fiind acest trecut, este tentant să lansezi speculația că Sarfatti era o parte a unui experiment sinistru, de tip *X-Files,* de „programare“ a tinerilor în cadrul unui proiect guvernamental pe termen lung. Sarfatti însuși admite această posibilitate, dar se gîndește că prea multe lucruri rămîn neexplicate. Într-o discuție purtată pe Internet, în martie 1998, cu Mark Thornally, întrebat dacă Walter Breen ar fi putut orchestra povestea cu telefonul și vocea metalică, Sarfatti admite că era posibil, apoi continuă singur: „Andrija Puharich, care cred că era în armată în acel timp, putea să facă așa ceva.“

Mărturisind că era posibil ca oamenii de știință ai armatei să fi contribuit la telefonul primit, Sarfatti se îndoiește că Breen sau Puharich ar fi putut planifica și organiza următoarele evenimente petrecute cu peste douăzeci de ani mai tîrziu. Este dificil să nu fii de acord. Este unul dintre cele mai ciudate aspecte ale cazului, ale evenimentelor petrecute în jurul Celor Nouă. Ar fi putut fi conduse de ființe inteligente din spațiu sau din viitor, dar implicarea agențiilor guvernamentale invită la precauție. Încă o dată, unele elemente pur și simplu nu pot fi explicate dacă sînt doar simple experimente psihologice întreprinse clandestin de agențiile terestre.

Alte asemănări între experiențele lui Sarfatti și evenimentele din jurul Celor Nouă sînt, desigur, datele. Ambele și-au făcut apariția în 1952, dar au avut primele roade în anii 1970. (Sarfatti nu avea nici cea mai mică idee că Cei Nouă s-au întors pînă cînd nu i s-a indicat asta.)

Multe persoane au fost impresionate de fenomenele paranormale ce-i însoțeau pe Cei Nouă și care i-au convertit adeseori la cauză. Un alt exemplu este ceea ce i s-a întîmplat lui Saul Paul Sirag, fizicianul care a preluat de la Sarfatti conducerea Physics/Consciousness Research Group din Esalen. El a vizitat Ossining în timpul comunicațiilor susținute de Geller și a fost prezent mai tîrziu la conferințele lui Jenny O'Connor la Esalen. Sirag povestește o întîmplare de-a dreptul ireală. El l-a întrebat pe Geller dacă poate să vadă Spectra. Geller i-a răspuns că nu trebuie decît să privească în ochi lui. A făcut asta și a văzut cum capul israelianului se transformă într-unul de șoim.[143] Povestea are un ecou, o altă persoană implicată în grupul Puharich-Geller, Ray Stanford, afirma că fusese contactat încă din 1954 și că ființele văzute de el semănau tot cu un șoim.[144] (În anii 1950, Stanford fusese asociat cu un alt contactat foarte controversat, Georg Hunt Williamson, care era, în schimb, coleg al mediumului fascist William Dudley Pelley.)

Şoimii sînt prezenţi în povestea lui Puharich ca peştii prin apă: el însuşi susţine că Cei Nouă i-au spus că sînt reîncarnarea zeului-şoim Horus şi adeseori descrie cum apar şoimi în jurul lui şi al lui Geller în timpul călătoriilor în Israel şi Statele Unite, considerînd asta un semn că beneficiau de protecţia Celor Nouă. (Ca o întîmplare, „ferma de curcani“ se afla pe Hawkes Avenue – „Strada Şoimilor“.)

Ideea că oamenii de ştiinţă, cu toată circumspecţia lor faţă de paranormal, cred că sînt în contact personal cu fiinţe extraterestre (sau de altă natură) poate fi surprinzătoare şi greu de crezut, dar mulţi dintre cei mai devotaţi adepţi ai Celor Nouă erau, cum am văzut, fizicieni. Ca răspuns la descrierea făcută de Sarfatti convorbirii telefonice avute în adolescenţă cu un computer sosit din viitor, Brendan O'Regan spune că el cunoaşte „cîteva sute“ de cazuri similare, iar Saul Paul Sirag declară fără nici o urmă de îndoială că, numai în Statele Unite, peste 100 de oameni de ştiinţă cred că au fost în contact telepatic cu fiinţe extraterestre.[145] John C. Lilly, alt pionier al cercetării stărilor modificate ale conştiinţei şi al LSD-ului, care a petrecut ceva timp la Esalen la sfîrşitul anilor 1960, a raportat propria sa experienţă de contact cu „inteligenţe sau entităţi superioare mie“, despre care a crezut că erau „un alt aspect al Universului“.[146] El vorbeşte despre aceste inteligenţe ca despre „programatori“ şi dezvoltă o teorie în care oamenii sînt de fapt „biocomputere“. Şi scrie: „Toate fiinţele umane... sînt computere bioprogramate. Nici unul dintre noi nu poate scăpa din destinul de entitate programată. La propriu, fiecare din noi este propriul său program, nici mai mult, nici mai puţin.“[147] Deşi sună în mod evident ca o concepţie mecanicistă sau behavioristă, Lilly era convins de existenţa unor inteligenţe superioare, „programatorii“, care se implică în programarea biocomputerelor umane şi controlează dezvoltarea civilizaţiei pe Pămînt. Aceste idei sînt foarte asemănătoare cu cele expuse de James Hurtak în *The Keys of Enoch*.

O altă figură importantă în această elită a oamenilor de ştiinţă contactaţi este extrem de respectatul filozof al ştiinţei R. Buckminster Fuller[148], al cărui director de cercetare era Brendan O'Regan. Deşi alţii se opresc din discuţie după ce afirmă că au avut un contact personal, unele figuri-cheie întîlnite în cursul investigaţiei îşi afirmă convingerea că astfel de lucruri nu numai că sînt posibile, dar că au loc chiar şi în prezent. Fostul astronaut Edgar Mitchell vorbea în timpul unui interviu la radio, în 1996, despre credinţa sa

că extratereştrii au vizitat Pămîntul. Iar Jerry Mishlove scrie despre Arthur M. Young (decedat în 1995):

> A căutat cele mai hazardate scrieri în domeniul OZN. Dorea să citească atît poveştile spuse de cei contactaţi cît şi despre ştiinţa şi cosmologia civilizaţiilor extraterestre. Spera să poată extinde şi rafina teoriile sale bazîndu-se pe aceste informaţii. Nu ştiu pe nimeni altul mai informat decît Arthur în acest domeniu exotic.[149]

Arthur Young a ţinut la San Francisco şi conferinţe despre bazele subterane extraterestre aflate pe teritoriul Statelor Unite[150], ceea ce, încă o dată, pare nepotrivit cu statutul său academic în ochii celor care pun automat semnul egal între credinţa în „extratereştri“ şi „misiunea“ New Age. Dimpotrivă, Young, faimos pentru inventarea rotorului care a dus la realizarea primului elicopter viabil la Bell, era respectat ca unul dintre cei mai importanţi gînditori ai secolului al douăzecilea. Şi fusese şi el, încă de la început, martor la apariţia Celor Nouă, la Round Table Foundation a lui Puharich, în 1952-1953.

Oameni de ştiinţă din eşalonul de vîrf nu numai că acceptă posibilitatea existenţei contactului cu extratereştrii, dar, în multe cazuri, chiar afirmă că l-au trăit pe pielea lor. La modul virtual, toţi fac parte din reţeaua de oameni şi organizaţii avînd în centru institutele de cercetare avansată din California anilor 1970, aceiaşi oameni apărînd mereu ici şi colo. De exemplu, Brendan O'Regan, director de cercetare pentru R. Buckminster Fuller, care şi el susţinea că a trăit contactul cu extratereştrii, a „declanşat“ amintirile lui Jack Sarfatti despre ciudata convorbire telefonică şi a lucrat cu Andrija Puharich şi Uri Geller chiar cînd aceştia erau dedicaţi total contactului cu Spectra/Cei Nouă.

Aceste legături sînt mai mult decît coincidenţe, dar nu fac decît să încîlcească şi mai tare lucrurile. Este posibil ca tot acest plan fantastic, întins pe mulţi ani şi implicînd sute, poate mii de oameni să fi fost într-adevăr opera extratereştrilor? Este totul dovada unui plan bine gîndit pe termen lung de fiinţe inteligente nonumane, cum ar fi Cei Nouă? Oricît de tentant ar părea un astfel de scenariu, singurul fapt care rămîne sigur este implicarea pe scară largă şi dirijarea acţiunilor de agenţii guvernamentale clandestine. Chiar dacă cele două ipoteze par contradictorii, mai există o opţiune. Se

exclud una pe alta prezenţa în umbră a agenţiilor de informaţii sau a extratereştrilor sau este vorba, de fapt, de o alianţă?

Un lucru este sigur: Cei Nouă au influenţat multe persoane cu putere de decizie, ceea ce nu-i puţin pentru entităţi fără o prezenţă vizibilă şi suport direct. Dar Cei Nouă erau doar o parte dintr-un tablou mult mai amplu, în care se văd şi alte tuşe la fel de puternice. Jack Sarfatti notează, descriind o conversaţie din 1996 cu Thomas Jenkins, fost fizician care conduce acum secţia din Statele Unite a Fundaţiei Gorbaciov: „Tom (Jenkins) şi cu mine am purtat o discuţie interesantă în care amîndoi am subliniat ciudatul sincronism al tiparului după care au fost înglobaţi fizicieni interesaţi de conştiinţă, inteligenţe extraterestre, clarvăzători şi alte domenii de graniţă cu evenimentul care a pus capăt Războiului Rece.“[151] Scriind într-un mediu din care Cei Nouă făceau parte integrantă, Sarfatti spune: „Faptul rămîne... că o mînă de aiuriţi New Age din California, interesaţi de OZN-uri şi fenomene psi, *inclusiv eu însumi,* şi-au croit drum spre clasa conducătoare din America şi Uniunea Sovietică şi acum conduc Fundaţia Gorbaciov (sublinierea îi aparţine).“[152]

Un scenariu încurcat. Cum notează Sarfatti, figuri-cheie din acest scenariu au devenit „clasa conducătoare din America şi Uniunea Sovietică“ şi, se poate spune, au încheiat Războiul Rece, chiar au dus la prăbuşirea comunismului însuşi. Aceşti oameni au un rol important în conducerea lumii, dar, tot ei, într-un grad greu de precizat, sînt influenţaţi de Cei Nouă.

Din această cauză, Cei Nouă trebuie luaţi în serios, chiar dacă asta presupune suspendarea oricărei neîncrederi. Poate că sînt ceea ce pretinde că sînt, zeii egipteni, dar pare puţin probabil. Mai există o variantă: Cei Nouă sînt reali, în sensul că nu avem de a face cu farse şi iluzii, şi nici cu Dr. Frankenstein-Puharich, dar aceste fiinţe inteligente nonumane eşuează în a ne convinge că sînt Eneada heliopolitană.[153]

Am subliniat deja influenţa Celor Nouă asupra mişcării New Age, dar mai sînt şi alte zone în care influenţa lor este surprinzătoare, ca să nu spunem tulburătoare. Aşa cum am spus, Richard Hoagland a ţinut o conferinţă la Naţiunile Unite, organizată de un grup de interese, alcătuit din angajaţi ai ONU şi reprezentanţi, intitulat Society for Enlightenment and Transformation (SEAT), condus de Susan Karaban şi Mohammad Ramadan. Şi puternic influenţat de Cei Nouă, aşa cum

se vede din lista vorbitorilor precedenţi, pe care se află James Hurtak şi Andrija Puharich. Hurtak a mai scris pentru SEAT reportaje despre Chipul de pe Marte şi inteligenţa extraterestră.

Mohammad Ramadan a ţinut şi el un discurs la First Scandinavian Conference on Extraterrestrial Intelligence and Human Future în Helsinki, Finlanda, în noiembrie 1996, în care cita pe larg din Cei Nouă. Tema era potenţialul impact al răspîndirii credinţei în comunicarea cu extratereştrii atunci cînd va ateriza o navă spaţială. El a utilizat material din discuţiile avute cu Cei Nouă pentru a ilustra ceea ce extratereştrii înşişi gîndesc despre această situaţie, deşi a adăugat că trebuie păstrate rezerve asupra veridicităţii mesajelor şi grijă pentru posibila lor deformare de către mintea contactatului. Dar propunea şi o soluţie: „Am dat o atenţie specială mesajelor preluate de la cei mai înalţi în ierahrie, fiinţe din a cincea dimensiune şi mai sus sau, cum le spune dr. James Hurtak, din partea ultratereştrilor“[154]

Dar nu ştim care sînt aceşti extratereştri din a cincea dimensiune decît din ceea ce ne spun ei. Cu alte cuvinte, Ramadan acordă încrederea doar extratereştrilor care declară că sînt de încredere. Iar singurii *oameni* care par a fi luaţi în seamă sînt Phyllis Schlemmer şi James Hurtak.

Unele figuri se strecoară în umbră pentru a apărea din timp în timp, aşa cum este multimilionarul american (şi fostul ofiţer de informaţii al marinei) Henry Belk, un apropiat al lui Puharich în anii 1950 şi 1960 şi unul dintre puţinii prezenţi la funeraliile acestuia în 1995. Belk apare pe lista celor cărora li se mulţumeşte în *The Only Planet of Choice* ca persoana „care a pornit totul“, ceea ce este uluitor, dar nu ni se explică felul cum s-a întîmplat asta. Se ştie că l-a finanţat pe James Hurtak[155] şi că a fost implicat în cercetările unei alte fundaţii controversate, cu contacte la nivel înalt. Este vorba de Human Potential Foundation, fondată în 1989 de senatorul Claiborne Pell, al cărei preşedinte era consilierul lui Pell, C.B. „Scott“ Jones, un veteran al serviciului de informaţii al marinei.

După Jim Schnabel, „Scott Jones era în legătură cu cercurile psi din Statele Unite pe care le punea în contact cu oficiali şi agenţi operativi ai serviciilor“[156]. Un medium favorit al lui Jones era Alex Tannous, care a lucrat şi la proiectul armatei GRILL FLAME, iar în 1984 a fost adus la CIA pentru a stabili prin vedere la distanţă poziţia unui agent CIA răpit la Beirut. (Tannous a identificat corect

locul şi a spus în mod corect că agentul era mort, ceea ce părea puţin probabil în acel moment.)[157] Jones l-a invitat pe Tannous să vadă la distanţă Sfinxul: rezultatul nu este cunoscut, deşi se ştie că Jones a trimis raportul său la ARE.[158]

Human Project Foundation a primit fonduri de la mai multe persoane individuale, inclusiv de la Laurence Rockefeller. Printre angajaţi se afla Dick Farley, care a demisionat în 1994 după trei ani petrecuţi ca director al programului de dezvoltare.

Avînd aceste cunoştinţe din interior, Farley a devenit extrem de îngrijorat de crescînda influenţă asupra politicienilor şi factorilor de decizie avută de Consiliul Celor Nouă. El scrie că „Cei Nouă întreţin o reţea de fizicieni, agenţi psi şi miliardari care sînt mai puţini preocupaţi de «sursă» şi de ciudăţenia ei, şi mai mult în a avea *toate* avantajele şi informaţiile la zi despre ceea ce *ei* cred că este o bătălie avînd ca miză Pămîntul însuşi".[159]

Farley îşi aminteşte o întîlnire între Jones, Henry Belk şi James Hurtak unde s-a discutat, printre alte lucruri, finanţarea Human Potential Foundation.[160] Ceea ce dovedeşte că filozofia lui Hurtak, dar şi a Celor Nouă, se întinde pînă la cele mai înalte nivele ale politicii SUA. Superiorul lui Jones, senatorul Claiborne Pell, este o figură foarte influentă la Washington. El este preşedinte al comitetului senatorial pentru relaţii externe şi politicianul faţă de care vicepreşedintele Al Gore şi-a manifestat întotdeauna respectul. Pell şi Gore au lucrat împreună cînd acesta din urmă era senator. Amîndoi împărtăşesc încrederea în paranormal şi amîndoi sprijină finanţarea de către guvern a cercetărilor psi. După Farley, Pell „a fost mult timp prietenul şi avocatul lui Belk"[161] şi este membru în comitetul de conducere al Institute of Noetic Sciences, întemeiat de Edgar Mitchell. Uri Geller ne-a spus cum a fost adus de Pell, Anthony Lake (mai tîrziu consilier pentru securitate naţională al preşedintelui Clinton) şi Gore să-i ajute să „influenţeze" echipa rusească la negocierile de reducere a armamentului de la Geneva, în 1987.[162] Pell a aranjat şi ca Geller, într-o încăpere securizată din Capitoliu, să informeze în secret oficiali ai guvernului în legătură cu informaţiile psi pe care le deţine referitor la strategia sovietică. Audienţa era alcătuită din senatori şi oficiali ai Pentagonului.[163]

Un motiv de îngrijorare. Nu numai că senatorul Pell şi vicepreşedintele Al Gore împărtăşesc aceleaşi interese esoterice, dar ei sînt

şi aliaţi politici. Este rezonabil să ne asumăm că Gore este familiar cu Cei Nouă şi, dacă da, cît de mult este el influenţat de învăţăturile lor sau, în cazul scenariului cel mai nefavorabil, de instrucţiunile lor? Dovezile sugerează că nu este singurul politician de vîrf ajuns în sfera de influenţă a Celor Nouă.

Suspectul

Este limpede acum: Cei Nouă se află în spatele mesajelor de la Giseh şi din Cydonia şi toate sînt împletite într-un corp comun al „adevărului". Este imposibil să le separi, mulţumită activităţii insistente a agenţiilor de informaţii, care se asigură că noul sistem de credinţă este permanent alimentat cu zvonuri pentru ca nimeni să nu scape de sub influenţa sa. Strîns lipită de interesul rezonabil pentru planeta Marte şi secretele Egiptului antic este prezenţa Celor Nouă şi a înflăcăraţilor lor discipoli.

Ca şi în cazul noii egiptologii şi a mesajului din Cydonia, este un scenariu în care evenimente „alternative" controversate sînt indisolubil legate de agenţiile de informaţii. Mai mult, aceste fire, deşi par să aibă origini diferite, ne-au dus către acelaşi nod comun. Declaraţiile Celor Nouă, făcute prin Hoagland şi Myers, s-au integrat mesajului din Cydonia, iar acesta s-a lipit pe vecie de misterele civilizaţiei egiptene şi de căutarea secretelor ei pierdute.

Aceleaşi persoane joacă rolurile principale în cele trei poveşti. Primul exemplu este James Hurtak, marele guru, contactat de Cei Nouă, fost adjunct al lui Puharich la Lab Nine, primul care a făcut în public legătura Marte-Egipt şi fost, încă este, actor important în cele petrecute la Giseh.

Mai există şi implicarea în toate cele trei istorii a SRI, o organizaţie strîns legată de agenţiile pentru apărare şi de informaţii ale Statelor Unite. SRI apare la Giseh, în povestea cu Marte şi, prin intermediul lui Puharich, în evenimentele din jurul Celor Nouă.

Mulţumită imboldului complex, adeseori mascat, dat de aceşti oameni inteligenţi, ceea ce pare să se întîmple chiar sub nasul nostru este crearea unei noi credinţe care adună cît mai multe elemente pentru a fi interesantă pentru cît mai mulţi. Dar este o evoluţie

naturală, un sincretism de idei aiurite sau totul este făcut cu bună ştiinţă? Şi cine trage sforile cu adevărat?

Este oare o conspiraţie enormă, atît de reuşită încît este imposibil să arăţi cu degetul o persoană sau un grup, deşi i-am inventariat pe toţi cei care se folosesc de ea? Am văzut că Cei Nouă sînt susţinuţi de un cerc de oameni foarte bogaţi, precum Barbara Bronfman şi Joyce Petschek, dar este puţin probabil ca ei să fie în spatele lucrurilor – au fost identificaţi mult prea uşor. Pare mai probabil că şi ei sînt folosiţi în proiect, poate pentru a se vedea cît de uşor este pentru o astfel de credinţă să împingă oamenii să bage mîinile în buzunare. Şi, desigur, mai are un scop prezenţa lor: finanţarea operaţiunii. CIA lucrează mereu cu bugetul în minte. (În Statele Unite există o tradiţie a legăturii strînse între comunitatea de afaceri şi comunitatea agenţiilor de apărare şi de informaţii, ceea ce nu se întîmplă şi în alte ţări. În locurile unde mai întîlnim o astfel de situaţie, ea este rezultatul activităţii masonice.)

Sînt două elemente principale în această conspiraţie gigantică. Unul este încercarea de a lua legătura cu fiinţe inteligente extraterestre, cu Cei Nouă, utilizînd toate mijloacele imaginabile. Celălalt este exploatarea acestor contacte în scopul promovării unui mesaj. Ca în orice activitate de propagandă, asta nu depinde de adevărul mesajului, ci de *credinţa* că este adevărat. Dar de ce să-şi bată capul? Ce se află în spatele Celor Nouă?

Sînt mai multe planuri posibile:

1) O cabală puternică încearcă să ia legătura cu extratereştrii, fie printr-o poartă stelară fizică, materială, fie prin comunicare telepatică. Ceea ce explică implicarea agenţiilor Statelor Unite în căutarea a ceva important în Egipt. În acest scenariu, încercarea lui Puharich de a stabili contactul cu Cei Nouă se bazează pe credinţa că ei se află acolo, undeva, dar că este dificilă comunicarea mentală şi trebuie încurajaţi şi antrenaţi cei capabili să o facă.

2) Conspiratorii induc o stare de aşteptare, aceste lucruri se pot întîmpla. În acest scenariu, o credinţă fictivă este construită şi răspîndită prin diverse metode.

3) Cele două de mai înainte. Conspiratorii încearcă să stabilească un contact real, dar se angajează şi în activitatea de a ne pregăti pentru iminenta întoarcere a creatorilor noştri, zeii Egiptului antic.

Şi mai sînt şi alte posibilităţi. Conspiratorii înşişi sînt înşelaţi de Consiliul Celor Nouă. Istoria este plină de viziuni ale altei lumi şi de voci care promit cerurile, dar care oferă cu totul altceva sau, cum a spus Shakespeare:

> Ades ai beznei soli, ca să ne piardă
> Grăiesc cinstit, ne farmec' cu nimicuri
> Ducîndu-ne spre cel mai greu păcat...[164]

Dar astăzi, mai mult ca oricînd, ei îi adună în alaiul lor pe cei mai influenţi oameni ai lumii.

CAPITOLUL 6

Maeştrii Ascunşi

Într-un e-mail din august 1998, Jack Sarfatti ne-a spus că este uluit de descoperirea noastră – Cei Nouă sînt cunoscuţi de aproape cincizeci de ani –, el credea că totul s-a întîmplat începînd din anii 1970. Dar am descoperit că nici jumătatea de secol nu reuşeşte să acopere tot intervalul pînă la naşterea acestei poveşti stranii. În acelaşi cazan în care au fost pregătite totalitarismele secolului al douăzecilea au fiert şi Cei Nouă. Am descoperit că unele figuri cheie implicate în îndelungata gestaţie a Celor Nouă sînt surprinzătoare, ca să nu spunem neliniştitoare. Povestea include figuri ca L. Ron Hubbard, controversatul întemeietor al Bisericii Scientologice, şi îngîmfatul magician Aleister Crowley, care nu ştim dacă merită sau nu eticheta pusă de tabloide, „Cel mai diabolic om din lume“, dar care se bucură din plin de notorietatea sa.

Naşul noii egiptologii

R.A. Schwaller de Lubicz a avut o extraordinară influenţă asupra noii egiptologii, asupra gîndirii şi scrierilor lui John Anthony West, Graham Hancock, Robert Bauval şi a multor altora. Chiar dacă după moartea sa, în 1961, a devenit un fel de „naş“ pentru aceşti scriitori, Schwaller de Lubicz nu a fost chiar un model vrednic de laudă. Ideologia, anturajul său nu i-ar permite să apară în faţa

publicului de azi, motiv pentru care descendenţii şi admiratorii omit să-l menţioneze.

Am amintit înainte că Schwaller de Lubicz a subliniat importanţa numărului nouă în vechea religie egipteană şi că el, singurul, a tradus egipteanul *neter,* însemnînd „zeu", prin „principiu", adeseori vorbind de „Cele Nouă Principii". El scria:

> Heliopolis ne învaţă metafizica Lucrării Cosmice dezvăluind actul de naştere ce a divizat Unitatea. Vorbeşte despre naşterea Celor Nouă Principii, pe care se bazează întreaga lume vizibilă şi accesibilă minţii omului.[1]

El întăreşte că Eneada este tot una cu „Cele Nouă Principii":

> Mitul faraonilor ilustrează asta prin misterul heliopolitan, repovestind crearea Marii Eneade (Cele Nouă Principii) născută din Nun, apele primordiale.[2]

Soţia lui Schwaller de Lubicz, Isha (numele ei mistic, cel adevărat era Jeanne) explică:

> *Neter* nu erau ceea ce noi numim copilăreşte „zeii", ei nu erau „zei"... *Neter* sînt Principiile, simbolul funcţiilor.[3]

Este exact aşa cum s-a prezentat Consiliul Celor Nouă lui Andrija Puharich prin intermediul lui Vinod, în 1952. Nu doar noţiunea de „Nouă Principii" este comună lui Schwaller de Lubicz şi Consiliului Celor Nouă, ci şi interpretarea mistică a numerelor Unu şi Nouă şi relaţia lor cu numărul Zece. Aşa cum scria în 1913: „Numărul lor este zece, conţinînd şi fiind înconjurat de nouă principii şi ireductibilul Unu, eternul fecundator."[4] Iar John Anthony West scrie în *Serpent in the Sky:* „Marea Eneadă... nu este o suită, ci reprezintă cele nouă înfăţişări ale lui Tum (Atum)."[5] Ceea ce reflectă perfect cuvintele lui Tom (pretinsul Atum) din 1974 despre el însuşi: „Sîntem cele nouă principii ale universului, dar împreună sîntem Unul."[6]

Prea mult pentru o simplă coincidenţă. L-a citit Consiliul Celor Nouă pe Schwaller de Lubicz sau a scris aceste cuvinte sub influenţa lui cu mult timp în urmă, la începutul secolului al douăzecilea?

Opera de căpătîi, în trei volume, *Le temple de l'homme (Templul omului)* a fost publicată în 1958, şase ani după ce „Cele Nouă Principii" fuseseră prezentate lui Puharich prin intermediul lui Vinod. Şi totuşi, cheia de descifrare *neter*/Principii apare în lucrarea lui Schwaller de Lubicz intitulată, asemănător, *Le temple dans l'homme (Templul din om),* şi publicată în 1949. (A fost o lucrare obscură pentru publicul american, fiind publicată într-un tiraj mic, la Cairo, numai în franceză. O ediţie în limba engleză a apărut de abia în anii 1970.) Schwaller de Lubicz şi-a publicat prima dată interpretarea sa mistică dată numărului nouă în 1913, într-o serie de articole pentru revista teosofică franceză *Le Théosophe,* unde descria numărul zece „conţinînd şi fiind înconjurat de nouă principii şi ireductibilul Unu, eternul fecundator". Dar nu a dezvoltat teoria, iar paralela cu Eneada egipteană a apărut mai tîrziu.

Aşa că Schwaller de Lubicz pare a fi figura centrală în geneza Celor Nouă, mult înainte de intriga lui Puharich, plasînd începutul mult mai înainte decît anticipasem. Dar pătrunzînd în filozofia ocultă şi tradiţiile care l-au inspirat, apare o cu totul altă imagine a acestui cărturar mistic atît de respectuos prezentat de John Anthony West şi ceilalţi. Am descoperit că interesele oculte ale lui Schwaller de Lubicz sînt minimalizate. Hancock şi Bauval, de exemplu, se referă la el ca la un „matematician".[7] Oricum, adevărul este că, înainte de orice altceva, era un esoterist interesat mai ales de hermetism şi alchimie.

Trebuie să clarificăm propria noastră poziţie referitoare la ocultism. Este evident din cele de pînă acum că nu ne opunem celor mai multe manifestări ale esotericului şi respingem concepţia populară că orice lucru etichetat „ocult" este automat o superstiţie cel puţin fără valoare sau, mai rău, de-a dreptul diabolică. Din punctul nostru de vedere, unele forme de „ocultism", în special hermetismul, reprezintă cea mai înaltă şi nobilă căutare a cunoaşterii întreprinsă pe lumea asta, multe din succesele ştiinţei şi tehnicii actuale fiind rezultatul aşa-zisei „arte întunecate", a cercetării alchimice. Este posibil ca scriitorii amintiţi să nu-l pomenească pe Schwaller de Lubicz şi învăţăturile lui oculte din cauză că nu vor să-şi piardă audienţa sau să risipească pagini preţioase cu explicaţii şi avertismente. Oricum, ocultismul lui Schwaller de Lubicz nu este singurul aspect necunoscut al vieţii şi operei sale. Şi

mai puţine sînt trimiterile la ideologia sa, şi pe bună dreptate, deoarece ar şoca serios pe cititorii de azi.

Schwaller de Lubicz a fost descris ca „profascist“[8]: a fost un personaj influent în dezvoltarea substratului mistic al nazismului şi l-a inspirat pe Rudolf Hess, ciudatul şi ocultul sfătuitor al lui Hitler. Pentru o personalitate atît de influentă, Schwaller de Lubicz pare curios de retras, nu iese la lumina rampei, dimpotrivă, se strecoară în umbră, aşa că sînt greu de găsit detaliile vieţii sale. Doar după decesul său şi din cauza ideilor despre Egiptul antic numele său a devenit cunoscut unui public mai larg. În afară de biografia lui cosmetizată, scrisă de Isha Schwaller de Lubicz , care sare peste lungi perioade din viaţa soţului, singura sursă este *Al-Kemi,* scrisă de artistul american André VandenBroeck în 1987, dar şi ea acoperă doar o perioadă de doi ani (1959-1960) petrecută cu Schwaller de Lubicz ca mentor al său la Plan-du-Grasse, în sudul Franţei.

Cartea lui VandenBroeck descrie pe larg zbaterea sa de a defini ce găseşte atît de fascinant la Schwaller de Lubicz şi de ce a simţit nevoia să se mute în sudul Franţei pentru a-i fi aproape. Fascinaţia este şi mai ciudată cînd descoperă că eroul său este „un om de dreapta“[9] – exact la polul opus al convingerilor lui VandenBroeck – şi este şocat profund cînd descoperă că Schwaller de Lubicz a fost o *eminenţă gri* a partidului nazist şi un vehement antisemit.[10] Iar VandenBroeck are strămoşi evrei, ceea ce-l conduce la o profundă analiză sufletească. Curios, mentorul continuă să-l fascineze şi el îl ajută să corecteze peste şaptezeci de erori din *Le temple de l'homme,* inclusiv unele greşeli fundamentale din analiza făcută armoniei muzicale.[11]

VandenBroeck l-a vizitat de mai multe ori pe Schwaller de Lubicz înainte de a i se oferi şansa de a-i deveni ucenic în hermetism şi alchimie, un privilegiu extrem de rar. Profesorul i-a explicat că face asta doar pentru că este sigur că VandenBroeck nu cunoaşte absolut nimic despre subiect: „Vezi tu, trebuie să fiu grijuliu, sînt destui care doresc să afle ce fac.“ Pe urmă a adăugat o eplicaţie: „Guvernele.“[12] Şi a dezvoltat afirmaţia: „Se ştie că SUA şi URSS fac experienţe cu tot felul de diletanţi în domeniile oculte, paranormali, pseudo-alchimişti şi cine mai ştie ce. Este bine să nu atragi atenţia, mai ales în vremurile noastre.“[13]

La început purtînd doar numele René Schwaller, viitorul guru nazist şi egiptolog mistic s-a născut în Asnières, în Alsacia, în 1887. După o perioadă de pregătire ca chimist, la optsprezece ani s-a mutat la Paris, unde a fost irezistibil atras de studiile oculte şi s-a implicat în Sociatatea Teosofică. În Paris s-a alăturat şi unui grup numit Frăţia de la Heliopolis. S-a bănuit o vreme că el ar fi semnat, sub pseudonimul Fulcanelli, *Le Mystère des cathédrales (Misterul catedralelor),* publicată în 1925, una din cele mai influente cărţi ale timpului. Se afirmă în această operă că toate catedralele gotice ale Europei Medievale poartă încifrat în arhitectura şi decoraţiile lor un simbolism alchimic şi esoteric. Adevărata identitate a autorului a fost dezbătută mult timp şi o vreme s-a crezut că este vorba de Schwaller de Lubicz,[14] dar chiar dacă nu a fost el Fulcanelli, l-a cunoscut şi l-a inspirat pe autor: Jean-Julian Champagne.[15] De fapt, Schwaller de Lubicz afirmă că a fost primul care a descoperit principiile hermetice codificate în catedralele gotice, ceea ce i-a permis mai tîrziu să recunoască aceleaşi principii în templele din Egipt.

În 1918, împreună cu soţia sa Isha, Schwaller a fondat un grup numit Les Veilleurs („Străjerii“) care (cu cuvintele Ishei): „a dat un nou impuls folosind cuvinte noi în scopul de a revela vremurilor tulburi *conştiinţa sufletului omenesc*“[16] (sublinierea îi aparţine). Au înfiinţat şi un ziar, *L'Affranchi (Emancipatul),* schimbîndu-i ulterior titlul în *Le Veilleur*. Les Veilleurs a fost la început un grup în cadrul Societăţii Teosofice, dar mai tîrziu a devenit o organizaţie independentă, în special din cauza ambiţiilor politice. Era alcătuit mai ales din esoterişti şi artişti, dar printre membri se număra şi faimosul astronom Camille Flammarion, atenţie, unul dintre primii susţinătorii ai ideii de viaţă pe Marte. În calitate de conducător al grupului, Schwaller şi-a luat numele mistic de Aor, utilizat şi ca pseudonim pentru materialul transmis, despre care André VandenBroeck scrie, fără să dea mai multe amănunte: „Ce este semnat «Aor» vine din surse mistice... o sursă personală de cunoaştere cu care Aor singur se află în contact şi de la care a preluat numele.“[17] Un mare sprijinitor al lui Schwaller în acea perioadă a fost un membru al grupului Les Veilleurs, un poet lituanian de origine nobilă, O.W. de Lubicz Milocz, care în 1919 l-a primit pe Schwaller în clanul său, dîndu-i dreptul să folosească titlul de Cavaler de Lubicz.

Citind articolele scrise de Schwaller de Lubicz şi alţii în *Le Veilleur,* distingem un curent de idei exemplificat prin sloganul „Ierarhie! Fraternitate! Libertate“, unde originalul „egalitate“ este înlocuit de „ierarhie“. Conceptul de bază al lui Schwaller de Lubicz era cel al unei elite căreia, fiind mai sensibilă spiritual decît omul obişnuit, trebuie să i se acorde dreptul de a guverna.

Din nefericire, nu era numai o organizaţie cu respect pentru autoritarism. Paginile din *Le Veilleur* conţin texte antisemite, iar articolul de Crăciun, din 1919, „Scrisoare către evrei“, scris chiar de Aor însuşi (sau de „sursa privată de cunoaştere“, cum spune VandenBroeck, probabil entitatea contactată), îi îndeamnă pe evrei să se întoarcă în Ţara Făgăduinţei şi să-şi întemeieze acolo propria lor ţară. Gîndind superficial, pare just, chiar vizionar, dar consecinţa imediată ar fi fost aceea a izgonirii evreilor din Franţa sau din alte locuri... Schwaller de Lubicz era, fără nici un echivoc, un rasist. El scrie, în *Le Veilleur,* că există „o diferenţă insurmontabilă între rase“[18], sau, în alt loc, că, bazîndu-se pe studiul mumiilor egiptene, cu cîteva excepţii, „nu există *negri* printre membrii dinastiilor egiptene“[19]. (Ceea ce este cu totul neadevărat, din dovezile arheologice rezultă că oamenii Egiptului antic proveneau din numeroase rase, inclusiv negri.[20] Mulţi chiar consideră că Sfinxul are aspect negroid.)

La acest moment al vieţii sale, în anii ce au urmat Primului Război Mondial, Schwaller de Lubicz a imaginat o uniformă pentru el şi discipolii săi, ulterior adoptată de SA (Stürmabteilung), precursoare a SS, instrumentul pe care s-a sprijinit Hitler ca să ajungă la putere.[21] Mai mulţi membri ai Les Veilleurs erau implicaţi în mişcări de dreapta care au dus, direct sau indirect, la venirea la putere a fascismului în Europa, aşa cum era şi Vivien Postel du Mas, cel care l-a influenţat direct pe Rudolf Hess. Reprezentantul Führerului era el însuşi membru al unui grup francez, Tala, afiliat la Les Veilleurs.[22]

În 1920, Schwaller de Lubicz a dizolvat organizaţia, instruind membrii să-şi continue munca în profesiile lor. Tot munca i-a dus pe Aor şi pe Isha în Elveţia, unde au înfiinţat Staţiunea Ştiinţifică Suhalia, în Alpi, în apropiere de St. Moritz, pentru a întreprinde cercetări, printre altele, în domenii de frontieră ale alchimiei, homeopatia, cristalografia şi fitoterapia. De asemenea, au construit un observator. În 1927, Schwaller de Lubicz şi Isha au părăsit

Suhalia pentru Plan-du-Grasse, în sudul Franţei, iar trei ani mai tîrziu au ajuns la Mallorca. Dar în 1938 au făcut cea mai importantă mutare, în Egipt, unde au rămas cincisprezece ani, dedicîndu-şi bună parte din timp cercetării Templului din Luxor. În fine, în 1952, s-au întors la casa lor din Plan-du-Grasse, unde Schwaller de Lubicz a locuit pînă la moarte, în 1961.

Nu au fost mişcări la întîmplare, provocate de dorul de ducă sau de considerente economice. Nici nu porniseră în căutarea altor esoterişti. Schwaller de Lubicz este renumit ca mistic, dar era şi un filozof politic. Este de notat că plecările din Spania şi Egipt au coincis cu preluarea puterii de către aripile de dreapta, în Spania de Franco, învingător în Războiul Civil, în Egipt după lovitura de stat militară din 1952. Învingătorii erau oameni pe care, fără nici o îndoială, Schwaller de Lubicz i-ar fi aprobat, nu cei mai mari dictatori din lume, dar nişte dictatori. Şi s-a mutat imediat ce au venit la putere. Poate că, pur şi simplu, îşi terminase treaba, ca mulţi alţi urmaşi ai săi combinînd ocultismul cu strîngerea de informaţii, eventual în favoarea unei atotputernice cabale internaţionale.

Ca pentru multe alte persoane întîlnite în această investigaţie, veniturile lui Schwaller de Lubicz rămîn un mister. Provenea dintr-o familie obişnuită, iar cărţile, majoritatea scrise în a doua parte a vieţii, nu au fost nişte best-seller-uri. Dar a avut mereu un trai îmbelşugat. A întreţinut casa de la Plan-du-Grasse în cei cincisprezece ani cît a fost plecat în Egipt. Era plătit pentru participarea la pregătirea diverselor lovituri politice sau militare? Era agent sub acoperire al unuia sau al mai multor servicii de informaţii? Ambele scenarii par probabile, dar Schwaller de Lubicz a reuşit să păstreze atît de bine secretul încît nu o să ştim niciodată.

A ascuns, de asemenea, influenţele sub care şi-a modelat propria filozofie, dar o atentă examinare a ideologiei sale, în contextul unui sistem politico-esoteric, îl plasează într-un curent numit sinarhie. Este „guvernarea prin societăţi secrete“ sau prin grupuri de iniţiaţi care acţionează din spatele scenei. Analog cu teocraţia, societatea condusă de preoţime. Schwaller de Lubicz era un fervent sinarhist, de asta şi admira atît de mult Egiptul, condus de un rege divin şi de preoţie. Una din cărţile sale purta titlul *Le roi de la théocratie pharaonique (Regele în teocraţia faraonică).*

Fondatorul Sinarhiei, francezul Joseph Alexandre Saint-Yves d'Alveydre (1824-1909), explică termenul ca opus anarhiei. Dacă

anarhia se bazează pe principiul că statul nu trebuie să aibă nici un control asupra indivizilor, sinarhia propune controlul total. Şi propune cucerirea puterii prin acapararea a trei instituţii de control: politică, religioasă şi economică. Cu membrii aflaţi în poziţii cheie, sinarhia putea guverna statul în secret. Şi ce-i opreşte? Unul din scopurile Sinarhiei, încă de la naştere, era, aşa cum se specifică într-un document sinarhist, crearea „Uniunii Federale Europene".[23] Este numai o coincidenţă că ne îndreptăm către un astfel de stat european? Aceste cuvinte au fost scrise încă din 1946. Iar unii comentatori discern o fierbere în cadrul mişcării sinarhiste din Franţa în 1922, la scurt timp după ce Schwaller de Lubicz a dizolvat Les Veilleurs, dîndu-le foştilor membri instrucţiunea de a-i aplica ideologia în sferele lor de influenţă.

Sinarhiştii au fost o adevărată ameninţare în cel puţin două decenii ale secolului al douăzecilea, influenţînd ajungerea la putere a fascismului, care, în mare, corespunde scopurilor lor, deşi au avut probleme cu naţionalismul fanatic al Germaniei naziste. Mişcarea sinarhistă a fost activă mai ales în Franţa, unde avea strînse legături cu grupuri teroriste de dreapta precum Cagoule (alcătuit din ofiţeri ai armatei) şi cu replica civilă, CSAR (Comité Secret d'Action Revolutionnaire – „Comitetul Secret pentru Acţiune Revoluţionară"), activă în anii 1930. Mulţi membrii ai CSAR erau şi membri ai ordinului Sinarhist.[24]

Aşa cum era de aşteptat din partea unei mişcări dedicate guvernării prin intermediul societăţilor secrete, Sinarhia avea legături strînse cu cele mai puternici organizaţii de acest fel, Ordinul Martinist, în care Saint-Yves d'Alveydre era Mare Maestru. După cum menţionează scriitorul francez Gérard Galtier: „Idealurile sinarhiste i-au influenţat pe toţi martiniştii şi ocultiştii de la începutul secolului."[25] Nu-i surprinzător nici că sinarhiştii erau membri ai lojelor masonice franceze, iar în rîndurile lor se aflau foşti discipoli ai lui Schwaller de Lubicz, inclusiv Vivien Postel du Mas (autorul documentului *Pactul Sinarhist*, practic manifestul lor, în anii 1930[26]) şi Rudolf Hess.

Sinarhia este prin definiţie un grup din umbră, ascuns în spatele multor revolte şi revoluţii, ce priveşte cu invidie orice regim stabil şi orice guvern ce nu corespunde idealurilor sale. Mutarea lui Schwaller de Lubicz de la un domiciliu la altul corespunde cu succesul schimbării de guvern în ţara de plecare: nu numai că vorbea

despre sinarhie, dar o şi punea în practică. Istoria va admite într-o bună zi influenţa lui majoră asupra secolului al douăzecilea.

Şi mai există un aspect al sinarhiei. Conceptul celor nouă conducători legendari face parte din filozofia ei şi derivă din fuziunea a două legende. Una era o poveste adusă din India de un diplomat şi autor de cărţi de călătorii francez, Louis Jacolliot (1837-1890), în care se vorbea de Cei Nouă Oameni Necunoscuţi, un grup secret despre care se spune că a fost înfiinţat de Asoka, împărat buddhist în India secolului al treilea d.Hr., menit să conducă lumea în secret.[27] Cealaltă este tradiţia Cavalerilor Templieri, ordin înfiinţat de nouă cavaleri francezi la scurt timp după întoarcerea lor din prima cruciadă. Saint-Yves d'Alveydre credea că templierii reprezentaseră expresia supremă a sinarhiei în lumea medievală pentru că pe parcursul celor două secole de existenţă deţinuseră aproape integral puterea politică, religioasă şi financiară, ceea ce nu mai este nici un secret despre acest ordin eretic, deşi adevăratul lui scop nu mai este cunoscut decît de membrii săi.[28]

În secolul al nouăsprezecelea, în Franţa, mai multe societăţi secrete pretindeau a fi adevăratele descendente ale Cavalerilor Templieri. Saint-Yves s-a inspirat pentru mişcarea lui din idealurile şi ritualurile acestora, mai ales din anumite ramuri ale francmasoneriei cunoscute ca Supuneri Templiere, ce au avut ca succesoare Marea Lojă Rectificată, aşezînd astfel o mişcare politică peste un curent de ritualuri mistice şi magice.[29] Ceea ce dovedeşte o comunicare în ambele sensuri, idealurile sinarhiste fiind adoptate de mai mulţi ocultişti şi de organizaţiile lor, cazul Papus (Gérard Encausse, 1865-1916), figură extrem de influentă, Marele Maestru Francez atît pentru Ordo Templis Orientis (OTO), cît şi pentru Ordinul Masonic Memphis-Misraïm, ale căror ritualuri, foarte semnificativ, se bazau pe rituri şi ceremonii ale preoţimii antice egiptene. Papus îl considera pe Saint-Yves „maestrul său intelectual".[30] Aşa cum scrie şi Gérard Galtier: „Fără nici o îndoială, conducătorii martinişti, precum Papus... aveau ambiţia secretă de a influenţa cursul evenimentelor politice, în special prin difuzarea idealurilor sinarhiste."[31]

Papus a pus în practică ideile sinarhiste aducînd la masa tratativelor diverse societăţi secrete, unindu-le acolo unde era posibil, şi înfiinţînd „confederaţii" acolo unde reprezentanţii se puteau întîlni. Trupul astfel creat s-a fragmentat în timpul Primului Război

Mondial, dar alţii, în special Theodore Reuss şi H. Spencer Lewis, au înfiinţat ulterior grupuri asemănătoare.[32]

Fără nici o îndoială, Sain-Yves a avut o influenţă uriaşă asupra ocultismului occidental. Theo Paijmans, o autoritate în esoterismul secolului nouăsprezece european, a evidenţiat că Saint-Yves a introdus fecunda idee a Agarthei, misteriosul tărîm subteran de unde adepţi evoluaţi dirijează direct dezvoltarea rasei umane.[33] Idee ce a devenit o trăsătură comună ocultismului occidental, cum apare în lucrările doamnei H.P. Blavatsky, şi stă la baza credinţei în Maeştrii Ascunşi, sau Conducătorii Secreţi, despre care o să vorbim în curînd. Saint-Yves susţinea că a călătorit în plan astral în Agartha şi că se afla în contact telepatic cu locuitorii ei. Mai susţinea şi că ideologia sinarhistă este căpătată de la ei.

Saint-Yves, sinarhistul suprem, avea o viziune profund mistică asupra evoluţiei civilizaţiei, crezînd în existenţa unor ştiinţe şi tehnologii antice dezvoltate, aşa cum era imaginată situaţia din Atlantida. Saint-Yves credea că Marele Sfinx de la Giseh a fost construit înainte de ivirea civilizaţiei egiptene sub influenţa vizitatorilor din Atlantida.[34] El explică şi că, din cauză că atlanţii aveau pielea roşie, Sfinxul a fost şi el pictat iniţial în roşu (aşa cum confirmă autorii clasici şi cum pare să fie adevărat judecînd după descoperirea unor urme de culoare roşie). Saint-Yves scrie că civilizaţia atlanţilor a existat între 18 000 şi 12 000 î.Hr., exact datele oferite şi de James Hurtak în *The Keys of Enoch*.[35] În plus, încă o noţiune fundamentală în scrierile mistice ale lui Saint-Yves este aceea a Luminii Sfinte, altminteri cunoscută ca Aor[36], numele luat de Schwaller de Lubicz.

Saint-Yves, în cu totul particulara reinterpretare a istoriei pe care o face, descrie un mare luptător celt, Ram, care a cucerit „degenerata" rasă neagră în anul 7700 î.Hr. După Saint-Yves, Ram, supereroul, a întemeiat primul imperiu sinarhist, întins din Europa pînă în India.[37] Curios este că într-o discuţie despre evenimente îndepărtate în timp, Edgar Cayce spunea: „(S-a întîmplat) cu cîţiva ani înainte de intrarea lui Ram în India."[38] Personajul sinarhist şi-a făcut astfel drum, ca personaj istoric, via Saint-Yves, în scrierile lui Edgar Cayce.

Există o legătură clară între naşul noii egiptologii, Schwaller de Lubicz, şi mişcarea sinarhistă ce cuprinde credinţa că Atlantida şi Cei Nouă ar conduce lumea în ascuns. Moştenirea lăsată secolului

douăzeci este şi mai pitorească şi implică una dintre cele mai spectaculoase şi controversate figuri ale timpurilor noastre, magicianul Aleister Crowley.

Conjuraţia „Fiarei"

În martie 1904, deja notoriul ocultist Aleister Crowley (1875-1947) şi soţia sa Rose au făcut o călătorie la Cairo, unde au întreprins un act magic (o „lucrare") în apartamentul închiriat. Rezultatul a fost neaşteptat. Neantrenata Rose, ignorantă în lucrările magice (şi, dacă e să ne luăm după descrierea cam lipsită de loialitate a lui Crowley, ignorantă cam în toate cele) a intrat de multe ori în transă, repetînd: „Ei te aşteaptă pe tine." În următoarele cîteva zile, ea a dezvăluit că „ei" este tot una cu zeul Horus, care îl alesese pe Crowley pentru o misiune specială, îndrumîndu-l asupra ritualului prin care urmau să ia contact. La început, Crowley a fost enervat de cuvintele lui Rose, la urma-urmei el era marele mag, nu ea, pe urmă i-a pus cîteva întrebări pentru a verifica autenticitatea comunicatorului. Cînd a întrebat-o ce planetă era asociată cu Horus, ea a răspuns, corect, Marte.[39]

Cîteva zile mai tîrziu, la Muzeul din Cairo, Rose, care nu-l mai vizitase niciodată înainte, l-a condus pe Crowley, foarte sigură pe ea, prin sălile de expoziţie pînă cînd au ajuns în faţa unui anume exponat, o oarecum banală stelă de lemn pictată aparţinînd celei de-a douăzeci şi şasea dinastii, pe care se afla imaginea unui preot egiptean stînd în faţa lui Horus întruchipat ca Ra-Hoor-Khuit (o variaţiune a lui Ra-Horakhti, strîns asociată cu Sfinxul). Cunoscută de atunci, în lumea ocultă, ca Stela Apocalipsei. Crowley a fost impresionat de potriveala cu numărul exponatului – 666, numărul Fiarei Apocalipsei, cu care Crowley se identifica datorită unei interpretări literale a Bibliei şi a unei mame habotnice. (Cînd am văzut stela, în aprilie 1998, ne-a amuzat să vedem că, deşi azi exponatul poartă numărul 9 422, eticheta originară, din 1904, cu numărul 666, inscripţionată pe o plachetă din cupru, este expusă şi ea. Are Crowley simpatizanţi în conducerea Muzeului din Cairo?)

Şi asta l-a făcut pe neîncrezătorul Crowley să ia în serios cuvintele soţiei sale. A dus la bun sfîrşit ritualul magic, cunoscut acum pur şi simplu ca Lucrarea de la Cairo, care s-a transformat într-un eveniment central nu numai pentru bizara sa carieră, ci pentru întreaga istorie modernă a ocultismului. Rezultatul a fost intrarea în contact cu o entitate numită Aiwass (scris uneori, din considerente magice, Aiwaz) care, pe parcursul a trei zile, 8-10 aprilie 1904, i-a „dictat" lui Crowley ceea ce a devenit cunoscut mai tîrziu ca „evanghelia", *The Book of the Law (Cartea Legii)*. S-a spus adeseori că, fără această carte, Crowley n-ar fi atins un asemenea statut printre ocultiştii noului *fin de siècle*. Ca biograf şi executor al testamentului literar, John Symonds scrie, cumva răutăcios: „Fără Legea Thelemei (încorporată în Carte), nu ar fi fost decît un mărunt magician ca Éliphas Lévi sau MacGregor Mathers."[40]

Scopul Cărţii şi sarcina pentru care Crowley fusese ales era vestirea Eonului lui Horus, noua eră ce va succede Eonului lui Osiris, cel în care aveau influenţă religiile patriarhale, bazate pe dumnezei morţi şi înviaţi, precum creştinismul. Acesta, în schimb, urmase erei mult mai lungi a lui Isis, cînd predominantă era spiritualitatea bazată pe zeiţe (şi cînd, dacă antropologii moderni au dreptate, întreaga noţiune de paternitate era departe de a fi înţeleasă şi acceptată).

Inaugurarea unei noi ere, a lui Horus, Fiul, nu este o sarcină uşoară, mai ales dacă trebuie să ţii cont de caracterul dificil şi sălbatic al fiului. Dacă trăsăturile paterne şi materne sînt uşor de recunoscut, cele ale nou-născutului sînt mai eluzive, mai fluide. Copiii sînt spontani, excitabili, iscoditori şi mistuiţi de emoţia de a trăi aici şi acum, dar sînt şi uşuratici şi contradictorii, capabili de excese emoţionale. Spontaneitatea poate fi antrenantă, dar cînd clipa a trecut te trezeşti în faţa unui viitor pentru care nu eşti pregătit. Dacă există un astfel de Eon al Fiului, atunci acei dintre noi care trăim momentul naşterii sale trebuie să ne pregătim pentru o călătorie vijelioasă.

O altă caracteristică a copilului este abilitatea psihică naturală, ce pare să vină la pachet, de a refuza starea actuală, în care credinţa în paranormal este bună doar pentru science-fiction şi poveşti cu fantome, dar nu conţine nici o urmă de adevăr. Cum a demonstrat parapsihologul dr. Ernesto Spinelli, cu cît este mai tînăr copilul, cu atît este un mai bun medium. Este ca şi cum copilul ar ajunge pe lume „atîrnat de norii glorioşi", cu memorabilele cuvinte ale lui William Wordsworth, păstrînd amintirile unui alt liman, în care puterea minţii este totul. Abilităţile paranormale sînt totuşi o sabie cu două tăişuri. Aspectul psi al noii Ere a lui Horus este îngrijorător din moment ce Crowley spune că *The Book of the Law* va amorsa comunicarea cu „fiinţe fără trup" şi că: „Am intrat în legătură cu o astfel de fiinţă sau, mai bine spus, am fost ales să primesc mesajul menit să aducă o nouă ordine a lucrurilor."[41]

Crowley era bombastic, se bucura de notorietatea sa, iar descrierile lucrărilor magice erau suspicios de spectaculoase. Aforismul lui favorit era: „Spune mereu adevărul, dar trăieşte în aşa fel încît nimeni să nu te creadă." Chiar spunea Crowley adevărul despre comunicarea cu „o altă categorie de fiinţe"? Şi, dacă el credea asta, se şi întîmplase cu adevărat aşa?

A fost poarta stelară deschisă de nimeni altul decît de Aleister Crowley, în Cairo, în 1904?

Crowley a considerat întotdeauna că spiritul cu care vorbea, Aiwass, era unul dintre Conducătorii Secreţi, sau Maeştrii Ascunşi, care circulau prin ocultismul secolului nouăsprezece şi reprezentau o metodă convenabilă pentru conducătorii ordinelor de a-şi întări autoritatea pretinzînd că totul vine de la o fiinţă superioară, cu care doar ei se află în contact. Putem include aici Superiorii Necunoscuţi ai unor grupuri neotempliere din secolele optsprezece şi nouăsprezece, Maeştrii Ascunşi ai influentei mişcări teosofice a Helenei Petrovna Blavatsky şi Maeştrii din Agartha ai lui Saint-Yves. Adeseori, ca în cazul Blavatsky, se spune că Maeştrii Ascunşi sînt fiinţe umane evoluate spiritual care trăiesc în zone îndepărtate, cum ar fi fortăreaţa muntoasă tibetană. (Ce este interesant, Conducătorii Secreţi ai Zorilor de Aur apar în astral ca şoimi[43], reamintindu-ne de experienţele lui Saul Paul Sirag şi Ray Stanford cu Spectra.)

În ciuda potenţialului enorm pe care i-l ofereau contactul cu Aiwass şi *Cartea Legii*, Crowley simţea o aversiune pentru ambele. El ajunsese să creadă că Aiwass era mai mult o manifestare a subconştientului său şi spunea: „Mi-am utilizat întreaga putere pentru a rezista Conducătorilor Secreţi şi am încercat să uit toată afacerea asta."[44]

Dar nu i s-a permis să o uite. Coincidenţe bizare şi fenomene ciudate în cariera sa i-au tot adus în faţă *Cartea Legii*. Doar cînd a demarat promovarea ei, obstacolele au dispărut, aşa că nu a avut altă soluţie decît să accepte poruncile Conducătorilor Secreţi.

În continuare, cariera lui Crowley a fost legată de două ordine, Ordo Templis Orientis (Ordinul Templierilor Orientali, OTO), notoriu cumva pentru ritualurile sale cu tentă sexuală, şi mult mai puţin cunoscutul Argenteum Astrum, A.·.A.·. („Steaua de Argint"). Care era Al Treilea Ordin al Ordinului Hermetic Golden Dawn („Zori de Aur"). Doar iniţiaţii de rang superior erau admişi şi considerau că se află în contact direct cu Conducătorii Secreţi. Golden Dawn s-a fragmentat în jurul anului 1900, în special din cauza luptei pentru putere între Crowley şi conducătorul ordinului, Samuel Liddell MacGregor Mathers (1854-1918), dar A.·.A.·. a supravieţuit sub controlul lui Crowley. Steaua de Argint a ordinului era Sirius, cu un loc central în filozofia magică deoarece Conducătorii Secreţi, entităţile fără trup care conduceau ordinul, se aflau într-o anume legătură cu Sirius. Iar asta va avea o influenţă extraordinară în modelarea preistoriei Celor Nouă.

OTO rezultase din asocierea mai multor parteneri. Fondat în 1895 de austriacul Karl Kellner, conducerea lui fusese preluată după decesul acestuia, din 1905, de Theodore Reuss, apoi se dezvoltase rapid. Crowley s-a alăturat în 1911, iar Reuss a început să includă în ritualurile OTO învăţăturile din *Cartea Legii*. Înainte de decesul lui din 1922, Reuss îl nominalizase pe Crowley drept succesor, dar membrii germani au refuzat, ajungîndu-se la schismă şi la declinul ramurii germane chiar înainte de interzicerea ei de către naziști. Anticipînd evenimentele sau din noroc, Crowley s-a mutat în California, Mecca ciudăţeniilor şi a minunilor, şi a avut un asemenea succes în strîngerea de noi membri încît, spune Francis King, „în următorii zece ani (pînă la decesul lui Crowley, în 1947) California a devenit centrul principal al activităţilor OTO".[45]

OTO şi A.·.A.·. s-au dezvoltat puternic în California. Aflate sub influenţa lui Crowley, erau strîns legate, dar OTO atrăgea atenţia mai mult din cauza ritualurilor sexuale magice. Credem că asta se făcea cu bună intenţie pentru a păstra A.·.A.·. în umbră, acesta fiind de fapt ordinul important.

Strania moştenire a lui Aleister Crowley

În anii ce au urmat celui de Al Doilea Război Mondial şi după decesul lui Crowley în Anglia, în 1947, filozofia celor două ordine

a evoluat în California. Au început asocierile cu extratereştri în locul „tradiţionalelor" entităţi oculte, demoni sau ghizi spirituali. Figura centrală în această schimbare era Charles Stansfeld Jones (1886-1950), principal discipol al lui Crowley, care îl descria ca „fiul meu magic". Jones, purtînd numele magic Fratele Achad, era conducătorul lojii OTO din Vancouver şi avea o poziţie înaltă în A.·.A.·., unde fusese iniţiat în 1916. După Kenneth Grant: *„Cartea Legii* a izvorît de la o inteligenţă supraumană ce l-a folosit pe Crowley ca agent de influenţă." Şi tot el spune: „Aiway este *modelul* extraterestrului cu care trebuie să ne aşteptăm să intrăm în contact pe măsură ce timpurile evoluează."[46] Iar în altă parte, Grant scrie folosind cuvinte extraordinar de asemănătoare celor utilizate despre Tom şi Cei Nouă: „Aiwass este legătura, canalul prin care impulsul va fi transmis de către conştiinţele extraterestre."[47]

Sub puternica influenţă a lui Charles Stansfeld Jones, ideea ghizilor extratereştri a prins rapid în California. Unul dintre iniţiaţii lojii lui Jones din Vancouver, Wilfred T. Smith, a înfiinţat o lojă OTO în Pasadena, California, în 1930. Templul lor din Mount Palomar a devenit ulterior aşezămîntul observatorului, implicat în controversatul contact „clasic" cu un OZN al lui George Adamski, în anii 1950.

Precum Parisul anului 1890, California de după război era un focar de credinţe şi practici oculte. Creuzetul în care erau amestecate atîtea personalităţi îi includea pe specialistul în rachete John (Jack) Parsons şi pe L. Ron Hubbard, fondatorul Bisericii Scientologice.

Parson, cu un crater pe Lună botezat după numele lui, era un pionier în domeniul cercetării combustibililor pentru rachete. El şi soţia sa Helen s-au alăturat ramurii californiene a OTO în 1939 şi au urcat rapid în ierarhie, devenind conducătorul lojii în 1944, unii considerîndu-l succesorul lui Crowley. În 1949, vorbea de „traversarea Abisului" – termen echivalent cu intrarea în A.·.A.·. – şi se prezenta ca Maestru al Templului (primul din cele trei grade A.·.A.·.).[48] Tot el, în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, lucrase la proiecte militare secrete, dezvoltînd prototipuri de rachete. În 1944, Jet Propulsion Laboratory (JPL) avea sediul la Pasadena, ca secţie a Guggenheim Aeronautical Laboratory, pentru care lucrase pe durata războiului, fiind unul dintre primii membri ai echipei. (JPL controlează azi sondele spaţiale, cum ar fi cele trimise pe Marte.) Parson a decedat în 18 iunie 1952 într-o explozie în

laboratorul său şi a rămas neelucidat dacă a fost un accident sau o sinucidere. Poate că forţele întunecate au jucat un rol în moartea sa. Grant spune:

> Lucrînd cu formulele incrementului thelemic (bazat pe *Cartea Legii*, a lui Crowley), Parson a stabilit contactul cu fiinţe extraterestre din ordinul Aiwass. Din nefericire, a pierdut controlul unei entităţi invocate, iar aceasta, obsedînd-o (posedînd-o) pe colega lui (Marjorie Cameron), l-a împins spre autodistrugere.[49]

Evident, contactul cu extratereştrii poate să ia o turnură neplăcută. Nu-i suficient să comunici cu ei. Trebuie să-i controlezi, să-i ţii la locul lor, ceea ce nu s-a întîmplat cu Cei Nouă, practic veneraţi de adepţii lor. Poate că sinuciderea lui Don Elkins, precum şi tentativa lui Bobby Horne erau asemănătoare cu moartea ca o torţă a lui Jack Parson.

Parson era unul din acele cazuri ciudate în care un cercetător, un pionier al unui domeniu ştiinţific, care lucrează cu serviciile de informaţii, este foarte implicat şi în practici şi credinţe oculte. Crowley însuşi fusese acuzat că lucrează cu serviciile de informaţii şi se pare că era adevărat (este mai greu de precizat de partea cui era). Încăpăţînatul Jack Parsons era unul din cei care credeau cu pasiune în componenta extraterestră a magiei lui Crowley. Cînd a început, în 1947, nebunia farfuriilor zburătoare, Parson a afirmat că ele vor ajuta, într-un fel, lumea să se convertească la religia lui Crowley.[50] Pe măsura scurgerii timpului, se poate spune că a dat o mînă de ajutor apariţiei unei alte credinţe. Parson l-a întîlnit pe L. Ron Hubbard în august 1945, l-a introdus în OTO, pe urmă cei doi au colaborat împreună la ritualuri magice, deşi Hubbard va susţine mai tîrziu că a făcut asta doar în cadrul misiunii de infiltrare primită de la Serviciul de Informaţii al Marinei (Office of Naval Intelligence).[51] Chiar dacă este adevărat, spune multe despre asocierea indisolubilă între grupurile oculte şi serviciile de informaţii.

Hubbard devenise admirator al lui Crowley după ce descoperise în adolescenţă un exemplar din *Cartea Legii* la Librăria Congresului. Orice s-ar afirma azi despre asocierea celor doi – puţini sînt cei cunoscuţi drept foşti prieteni ai lui Aleister Crowley –, într-o conferinţă, ţinută în 1952 în Philadelphia, Hubbard se referea la „Marea Fiară“ ca la „bunul meu prieten“.[52]

Deşi este uşor de înţeles atracţia exercitată de magie asupra unei persoane ca Hubbard, mistic din naştere, implicarea specialistului în rachete, Parsons, este mai greu de înţeles. Dar nu este o combinaţie ciudată. Mulţi ocultişti ai secolelor nouăsprezece şi douăzeci au fost fascinaţi de tehnică. Unul dintre puţinii care au cercetat acest aspect este Theo Paijmans, care a scris despre opera lui John Worrell Keely, ale cărui idei despre tehnologiile sonice au fost considerate recent că ar explica modul de construire a piramidelor,[53] deşi doamna Blavatsky este prima care a făcut această conexiune.[54] O dovadă frapantă şi sugestivă este bibliografia indicată candidaţilor la Argenteum Astrum, care includea *The Fourth Dimension (A patra dimensiune)* de C. Howard Hinton.[55] Publicată în 1904, era una din primele lucrări ce atingea subiectul unor dimensiuni superioare şi posibila lor manifestare în lumea noastră tridimensională. Sînt chiar ideile ce le-au precedat pe cele invocate de Richard Hoagland în Mesajul din Cydonia. Iniţiaţilor ordinului lui Crowley li se cerea să se familiarizeze cu subiectul dimensiunilor superioare, deoarece urmau să le utilizeze în practică, cu toate că domeniul este considerat şi azi extrem de abstract, rezervat matematicienilor.

Filozofia magică a lui Argenteum Astrum, derivată din *Cartea Legii*, avea multe asemănări cu aceea a Celor Nouă. Doctrina A.·.A.·. era centrată pe Sirius, privit ca sursă a puterii magice: Aiwass era, în fond, un emisar din Sirius. În sistemul de corespondenţe magice utilizat de A.·.A.·. numărul lui Sirius era nouă.[56] Crowley sublinia că Marte va fi extrem de important în aşteptatul Eon al lui Horus pentru că zeitatea era asociată cu Marte. Iar răsăritul Eonului lui Horus coincide cu apusul Erei Vărsătorului. În sistemul A.·.A.·., „influenţa“ Vărsătorului este transmisă Pământului prin intermediul planetei Saturn[57] şi, în comunicarea cu Ra intermediată de Carla Rueckert, Consiliul Celor Nouă afirmă în mod explicit legătura cu această planetă. Şi mai semnificativ, James Hurtak ne învaţă că Saturn joacă un rol important în echilibrarea forţelor din sistemul nostru solar, iar piramidele de pe Marte sînt direct influenţate de această planetă.[58] Este evident că Cei Nouă sînt forma modernă de manifestare a sistemului magic al lui Crowley.

În ediţia revizuită, din 1998, a *The Sirius Mystery,* Robert Temple explică cum a ajuns să scrie cartea.[59] Atenţia lui a fost atrasă mai întîi de cunoştinţele inexplicabile ale dogonilor despre Sirius B, menţionate de Arthur M. Young, mentorul său, pe cînd era student la University of Pennsylvania la începutul anilor 1960. În 1966, la vîrsta de douăzeci şi unu de ani, Temple a devenit secretarul Young's Foundation for the Study of Consciousness (Fundaţia Tinerilor pentru Studiul Conştiinţei) şi, probabil, a aflat că Young se număra printre cei prezenţi în 1952 la „primul contact" cu Consiliul Celor Nouă.

Young i-a menţionat lui Temple în 1965 misterul legat de cunoştinţelor dogonilor despre Sirius. Doi ani mai tîrziu, după ce se mutase la Londra, Temple s-a hotărît să meargă pe firul poveştii şi i-a scris lui Young, cerîndu-i detalii. A primit traducerea cărţii *Le renard pâle, de Griaule şi Dieterlen, exemplarul furat mai tîrziu de* CIA, împreună cu mesajul „Nu mă băga în chestia asta"[60] şi o explicaţie legată de cum aflase de ea de la un personaj numit Harry Smith, care îi oferise traducerea.

Cunoscut drept cineast suprarealist şi artist, Harry Smith (1929-1991) experimentase şi el halucinogenele, dar avusese multe alte preocupări. Caracterul lui îi fascina pe toţi cei care îl întîlneau. Excentric, nesupus, neinteresat de latura materială şi mistic, era guru ideal. Nu toată lumea ştie că era şi membru OTO. Un alt membru al ordinului, Jim Wasserman, spunea despre el:

> Blîndeţea şi amabilitatea lui erau atotcuprinzătoare. După părerea mea era un sfînt, un sfînt modern, american, un sfînt şaman din New York. Exact aşa cum spun. Era un adevărat credincios. Unul din cei mai evoluaţi maeştri spirituali pe care i-am întîlnit în viaţa mea.[61]

Născut în 1929, în Oregon, din părinţi teosofişti, cu un bunic cu rang înalt în francmasonerie, Smith a studiat antropologia între 1941 şi 1943, la University of Washington. În California s-a mutat în 1945, ocupînd un post de funcţionar. Ulterior s-a dedicat artei, cinematografiei, muzicologiei şi studiilor esoterice, restul vieţii sale supravieţuind prin bursele şi sprijinul acordat de prieteni şi discipoli. O bursă a primit şi de la Arthur M. Young. La începutul

anilor 1950 a trăit o vreme printre indienii Kiowa, în Oklahoma, studiindu-le ritualurile şamanice şi halucinogenele folosite.

Smith a devenit în anii 1950 un erou al generaţiei beat şi în anii 1960 al generaţiei hippie. (În ultimii ani ai vieţii a fost sprijinit financiar de trupa rock *The Grateful Dead.)* Printre realizările sale a fost şi o culegere de cîntece populare americane, antologia *Folkways*, cu o enormă influenţă asupra unor artişti. Bob Dylan a mărturisit cît este de îndatorat culegerii şi a înregistrat mai multe piese de acolo. Smith a primit în 1991 un Grammy pentru contribuţia sa la muzica populară.

Încă o dată, acest succes încadrabil culturii alternative a anilor 1960 nu reprezintă decît o faţetă a medaliei. Inofensivul Harry Smith era şi membru al grupurilor americane ale lui Crowley, OTO şi A.·.A.·., şi era implicat în subiectele esoterice. A studiat atent ştiinţele hermetice, în special scrierile marelui filozof ocult renascentist Giordano Bruno. Şi-a petrecut şaisprezece ani pentru a integra opera lui Bruno cu doctrina OTO şi cu magia enochiană şi magia elisabetană ale dr. John Dee. Magie la modul cel mai serios. Enochienii moderni spun că lucrările nu trebuie întreprinse cu inima uşoară sau de cei bolnavi, deoarece puterile pot aduce prăpădul, provocînd probleme spirituale şi mentale. (Ce-i curios, disciplina vieţii de zi cu zi a lui Smith era departe de aceea solicitată de această magie, cu luni de pregătire, concentrare şi privaţiuni fizice şi mentale.) Dar apartenenţa sa la OTO ne trezeşte interesul. Smith era un adept devotat al lui Crowley, ajutîndu-l pe acesta să-şi reediteze lucrările şi realizînd grafica unui pachet de cărţi de tarot utilizat şi azi de OTO. El afirma că este fiul lui Crowley. Chiar dacă viaţa Fiarei permitea apariţia unor fii nelegitimi, este puţin probabil că Smith se încadra în această categorie. Ambilor le plăcea să brodeze poveşti despre viaţa lor şi să le dea drumul în lume ca fapte adevărate.

Omul care l-a introdus pe Smith în OTO şi A.·.A.·. în anii 1940 a fost Charles Stansfeld Jones[62], cel care, aşa cum am văzut, a avut o mare influenţă asupra vieţii lui Jack Parson. Pare posibil ca Smith şi Parson să se fi cunoscut. Parson era capul local al OTO. Iar Smith cel al A.·.A.·.

Smith a studiat pe larg misticismul şi esoterismul, dar a susţinut mereu că rădăcinile credinţelor sale se află în opera lui Crowley.[63]

Cu toate vicisitudinile eclecticei sale cariere, el a rămas un membru loial atît al A.·.A.·., cît şi al OTO pînă la decesul său survenit în 1991. OTO chiar a organizat o ceremonie la slujba funerară la St Mark's Church, New York. Surprinzătoare probabil pentru preoţii de acolo.[64]

Este uşor de văzut că toate investigaţiile ne-au condus către cîteva persoane şi grupuri ciudate, unele dintre ele, precum iniţiatorul Aleister Crowley şi viitorul fondator al scientologiei, L. Ron Hubbard, legate de serviciile de informaţii. Şi, într-un fel sau în altul, de controlul minţii. În inima reţelei se afla ocultul ordin A.·.A.·., aflat în umbra ceva mai spectaculosului OTO, ce a avut un extraordinar efect asupra anumitor personaje şi, prin ele, asupra unor evenimente cheie ale secolului douăzeci.

A.·.A.·. sublinia importanţa lui Sirius – numele ordinului chiar era legat de el – şi credea în fiinţe inteligente nonumane care, după război, au început să fie interpretate în California ca extratereştri. Sînt temele principale ale lui Robert Temple, în *The Sirius Mystery,* a cărui inspiraţie, acum ştim, sosise de la un membru A.·.A.·., via cineva implicat în Consiliul Celor Nouă. Nu poate fi vorba de o coincidenţă. Este semnificativ şi că, în ediţia din 1998 a cărţii sale, Temple a dezvoltat ideile originare pentru a-i include pe „zeii spaţiului" dogoni, Nommo, care nu s-ar mai fi întors pe Sirius după misiunea lor civilizatoare pe Pămînt, ci s-ar fi plasat undeva în sistemul solar, unde hibernează pînă la momentul întoarcerii, cînd vor verifica progresele făcute de noi. După indiciile lui Temple, nu sînt departe, nava lor spaţială orbitează în jurul lui Saturn.[65] Dar de ce a ales Temple, ca loc al navei zeilor, planeta Saturn, din toate locurile sistemului solar? Poate că răspunsul se află în importanţa acordată lui Saturn atît de Crowley cît şi de Cei Nouă.

Vocea Tibetanului

Cei adunaţi în cercul lui Phyllis Schlemmer, în special sir John Whitmore, l-au întrebat adeseori pe Tom despre opera anglo-americancei Alice A. Bailey. Cei Nouă o apreciau din moment ce opera

ei apărea în lista lecturilor recomandate de Tom împreună cu scrierile Helenei Petrovna Blavatsky.[66]

Blavatsky a fost descrisă drept „cea mai influentă figură a renaşterii ocultismului în secolul nouăsprezece".[67] Rusoaică (născută Hahn), Blavatsky şi-a manifestat de timpuriu poftele pentru mîncare, magie şi aventură, iar poveştile despre viaţa ei rivalizează în farmec şi dezmăţ cu cele ale lui Aleister Crowley. În cele din urmă, în 1873 s-a stabilit în Statele Unite, unde a devenit celebră ca medium spiritist sau, cum suspectează unii, prestidigitator, prea mare fiindu-i îndemînarea în declanşarea de evenimente legate de artefacte. Oricum, ciocăniturile în masă au fost abandonate repede după ce a anunţat că se află în contact psihic cu Maeştrii Ascunşi, Marea Frăţie Albă, un grup de înţelepţi care, din Tibet, dirijează în secret rasa umană (totul derivat din Înţelepţii Agarthei şi premergătorii Conducătorilor Secreţi ai Golden Dawn, menţionaţi de Sain-Yves d'Alveydre). Un adevărat torent de cuvinte s-a transformat în operele vieţii ei, *Isis Unveiled (Isis fără văl* – 1877) şi *The Secret Doctrine (Doctrina secretă* – 1888), în care dezvăluie, după adepţii ei, o extrem de erudită sinteză între tradiţiile oculte occidentale şi religiile mistice orientale. (După mulţi alţi critici, ele nu sînt decît un talmeş-balmeş.) Doctrina ei îmbină conceptul de karma cu legenda Atlantidei şi ideea „raselor primare", faţă de care a noastră, ariană, este a cincea, succesoarea atlanţilor. Şi mai sînt încă două rase de venit. Ideile i-au inspirat pe nazişti şi, prin Karl Haushofer (cel care, împreună cu Rudolf Hess, l-a ajutat pe Hitler să scrie *Mein Kampf)* au modelat conceptul supremaţiei ariene şi a „rasei stăpînilor".

Blavatsky a fondat Societatea Teosofică în 1875, oferind bazele ideologice multor curente importante ale lumii esoterice ce-i vor urma, inclusiv lui Schwaller de Lubicz, a cărui carieră de teosof a influenţat mai tîrziu dezvoltarea ordinului Les Veilleurs.

Dar mai ales de opera lui Alice Bailey se arată impresionaţi Cei Nouă. Alice La Trobe-Bateman s-a născut în 1880 în Manchester şi o experienţă stranie, trăită la vîrsta de cincisprezece ani, i-a modelat întreaga viaţă. Într-o după-amiază de duminică un bărbat purtînd haine occidentale, dar cu un turban pe cap, a ajuns la ea acasă şi a anunţat-o că este aleasă pentru o misiune importantă în viitor.[68] Împreună cu primul ei soţ, a emigrat în Statele Unite, unde au divorţat, apoi ea a descoperit relativ noua Societate Teosofică,

alăturîndu-i-se în 1918. O decizie importantă pentru viaţa ei. S-a măritat cu Foster Bailey, un important teosof american, în 1919. Acesta a avut o influenţă importantă asupra ideologiei pe care o va dezvolta fiind, de asemenea, şi francmason.

În 1915, în timp ce citea lucrările Helenei Blavatsky, Bailey a avut o revelaţie: a înţeles brusc identitatea vizitatorului misterios sosit cu douăzeci de ani în urmă. Nu era altul decît Maestrul Koot Hoomi, ghidul personal al Helenei Blavatsky. Şi asta era, aşadar, misiunea ei: să continue opera fondatoarei teosofiei.

În 1919, ea a intrat în contact psihic cu un alt Maestru, tibetanul Djwhal Khul (adeseori menţionat simplu ca „Tibetanul“ sau „Maestrul DK“). Prin Bailey, Tibetanul a dictat o serie de douăzeci şi patru de cărţi de învăţături esoterice, extinzînd doctrina Blavatsky la un sistem ce include fiinţe dintr-o altă lume, care dirijează evoluţia rasei umane. Şi fac asta prin intermediul unui grup numit Ierarhia Frăţiei Luminii (sau, mai simplu, Ierarhia), aflat în Deşertul Gobi. Este semnificativ că se vorbeşte despre Ierarhie ca despre „Marele Consiliu“. Alice Bailey a scris despre el în *Initiation, Human and Solar* (1922): „(Ei sînt) grupul fiinţelor spirituale din planul tainic al sistemului solar reprezentat de forţele inteligente ale naturii şi care controlează procesul evoluţiei.“[69] Şi mai important este că bună parte din învăţăturile lui Bailey sînt identice cu acelea ale lui James Hurtak din *The Keys of Enoch* şi, de asemenea, un ecou al operei lui Edgar Cayce.

Cheia filozofiei esoterice a lui Bailey este conceptul celor Şapte Raze, emanaţii spirituale ale celor „Şapte Planuri ale Sistemului Solar“. Interesant este, aşa cum am văzut, că Dorothy Martin, mediumul din Chicago, şi-a botezat organizaţia mistică, înfiinţată împreună cu Laughead, „Abaţia celor Şapte Raze“. Iar conceptul sacralităţii numărului şapte apare şi în filozofia lui Arthur M. Young, ale cărui idei sînt derivate din cele şapte niveluri ale existenţei materiale ale remarcabilului teosofist A.P. Sinnett, din *The Mahatma Letters*.[70]

Învăţăturile Tibetanului se concentrează asupra aşteptatei „Noi Ere (New Age), Era Vărsătorului“, pentru care îi pregăteşte Ierarhia pe oameni. Procesul va decurge, ne spune, în trei etape: prima între 1875 şi 1890, activată de Helena Blavatsky; a doua între 1919 (primul contact cu Tibetanul al lui Bailey) şi 1949 (decesul ei); iar a treia şi ultima va începe în 1975 şi va dura pînă în 2025. La

începutul secolului douăzeci şi unu, un mare iniţiat, Învăţătorul Lumii, va apărea anunţînd apariţia noii rase. Ceea ce este remarcabil de asemănător cu învăţăturile lui Edgar Cayce referitoare la deschiderea Sălii Arhivelor de la Giseh, proclamată ca semn al intrării în Noua Eră, al întoarcerii „Marilor Iniţiaţi“ şi al începuturilor unei noi rase. După 1975, cuvintele Ierarhiei vor fi transmise lumii prin intermediul radioului.

Misiunea personală a lui Bailey era să „pregătească planeta pentru sosirea Învăţătorului Lumii şi să facă paşii necesari înainte de pogorîrea printre oameni a Lor Înşile (Ierarhia), aşa cum se va întîmpla către sfîrşitul secolului.“[71] Similaritatea cu mesajul Celor Nouă este evidentă, devine tot mai puternică. Parte din lucrarea lui Bailey, cea inspirată de Tibetan, era aceea de a instrui discipoli care urmau să fie cunoscuţi drept Grupurile de Nouă, fiecare grup avînd un rol specific, de tămăduitori, de organizatori politici sau de educatori pentru Noua Eră.[72] Vor exista nouă astfel de grupuri, plus un a zecelea, şi el alcătuit tot din nouă iniţiaţi, care le va coordona munca în acest tipar familiar de nouă plus unu. Din nefericire, procesul de constituire al Grupurilor de Nouă a fost întrerupt de o situaţie ce, în mod curios, nu a fost anticipată – Al Doilea Război Mondial.

Accentul pus pe nouă ca „număr al puterii“ este, desigur, semnificativ. Cînd cele „Nouă Principii“ au luat contactul cu cineva prin dr. Vinod, au făcut-o cu un grup de nouă participanţi adunaţi de Puharich. (Doctorul însuşi încerca întotdeauna să se înconjoare de grupuri alcătuite din opt persoane, cum a fost nucleul partenerilor de la Lab Nine în Ossining, format din nouă oameni, după instrucţiunile lui Tom.) Sir John R. Sinclair, într-o carte despre Alice Bailey din 1984, a descoperit asemănări între accentul pus de ea pe semnificaţia grupurilor de nouă şi cele Nouă Principii ale lui Schwaller de Lubicz, ilustrînd aceste asemănări cu citate din lucrarea liderului noii egiptologii, John Anthony West, *Serpent in the Sky*.[73]

Dar mai sînt şi alte conexiuni: comunicaţiile avute de Bailey şi Puharich conţin asemănări ce ajung mult mai departe, dincolo de posibilele coincidenţe. Maeştrii sistemului lui Bailey, conduşi de Stăpînul Lumii, care vin dintr-un nivel superior, sînt fiinţe umane evoluate spiritual care au fost promovate în Ierarhie şi

care au trecut prin reîncarnări sub marile nume ale religiei şi esoterismului, cum ar fi „Maestrul Iisus“. Tibetanii utilizează adeseori doar iniţialele, doi Maeştri cu rol decisiv în pregătirea lumii pentru faza finală fiind Maestrul R şi Maestrul M.[74] Reprezentanţii Celor Nouă care au vorbit prin intermediul lui Vinod se prezintă ca „M“ şi „R“.[75]

Este vorba de o confirmare, din surse independente, a contactului cu fiinţe reale avut prin intermediul unor persoane diferite? Sau comunicarea recentă a fost modelată pentru a se potrivi cu prezicerile Tibetanului? Philip Coppens ne-a atras atenţia asupra unei conferinţe ţinută de Puharich în Upland, California, în 6 noiembrie 1982, în care trecea în revistă munca sa şi cum a evoluat aceasta. Acolo a admis că experimentele timpurii de la Round Table Foundation au fost inspirate de opera lui Alice Bailey[76], înainte de lucrările făcute cu dr. Vinod. Ceea ce dovedeşte, cel puţin, că Puharich era conştient de învăţăturile Tibetanului înainte de primul său contact cu Cei Nouă.

Un alt aspect semnificativ al operei lui Bailey este importanţa acordată lui Sirius. Steaua are un rol central în doctrina teosofică, unde este descrisă ca un fel de centru energetic, legat de echivalentul cosmic al celui de-al treilea ochi la oameni, cu un puternic efect asupra sistemului solar.[77] Din punctul de vedere al lui Bailey, orientează în mod similar energia de la „centrul cosmic“, prin sistemul solar, către Pământ. Deşi există multe astfel de influenţe, aceea a lui Sirius este pe departe cea mai puternică şi mai importantă. În cartea ei *Initiation, Human and Solar,* ea descrie o serie de „căi“ pe care pornesc iniţiaţii pentru a se dezvolta spiritual. O astfel de cale este Calea lui Sirius, dar fiind secretă nu se vorbeşte deschis despre ea. Aşa cum şi spune:

> Se pot spune puţine despre această Cale... În misterul influenţei sale şi în secretul stelei Sirius sînt ascunse fapte legate de evoluţia noastră cosmică şi, indirect, a sistemului nostru solar...[78]

> La început, cea mai importantă, este energia emanată de soarele Sirius. Aşa pot fi explicate energia gîndurilor sau puterea minţii. În ansamblul ei ea vine de la centrul cosmic via Sirius. Sirius acţionează ca un releu, ca un centru de focalizare, de unde emană această influenţă ce produce conştiinţa omului.[79]

Tibetanul mai adaugă că energia nu ajunge pe Pământ direct de la Sirius, ci este mai întîi „tunelată“ către Saturn înainte de a ajunge la noi.[80] În concordanţă cu sentinţele Consiliului Celor Nouă date nouă prin Carla Rueckert şi Hurtak.

Tibetanul, comunicînd prin Alice Bailey, face şi alte conexiuni importante – cu învăţăturile secrete ale francmasoneriei. După Tibetan, francmasoneria este o versiune terestră a unei şcoli iniţiatice existente pe Sirius, iar gradele ierarhice ale francmasoneriei sînt paralele, sau analoage, cu diversele niveluri de iniţiere prin care trebuie să treacă adepţii pentru a intra în „Marea Lojă de pe Sirius“. Tibetanul afirmă că francmasonii au o legătură străveche cu Sirius:

> Masoneria a început demult, în negura timpurilor, cu mult timp înainte de alungarea evreilor, a fost organizată sub directa influenţă a lui Sirius şi modelată cît mai mult posibil după anumite instituţii de pe Sirius.[81]

Aceste afirmaţii pot, desigur, să fie considerate un simplu condiment, dar pot explica şi frecventa implicare a francmasoneriei în evenimentele investigate, inclusiv în cele din jurul conspiraţiei Giseh-Marte. Iar Alice Bailey însăşi se afla sub directa influenţă a masoneriei, al doilea soţ, Foster Bailey, fiind nu doar un conducător al Societăţii Teosofice şi un partener la şedinţele de comunicare ale soţiei sale, ci şi un important francmason. Cartea sa, *The Spirit of Masonry (Spiritul Masoneriei* – 1957), statuează intenţia sa „de a aduce Ordinului măestria semnificaţiilor ascunse“.[82] El ţine fraţilor conferinţe pe aceste teme (membri ai Ritului Antic şi Acceptat, forma dominantă în masoneria americană) şi scrie că francmasoneria este un vestigiu al „religiei primare“, comună cîndva întregii lumi, aducînd ca „martore“ piramidele din Egipt şi America de Sud.[83] (Ideea unei înţelepciuni comune tradiţionale în lumea antică este, desigur, o trăsătură importantă a mesajului lui Graham Hancock, sugerînd, astfel, că religia strămoşilor este semnificativă pentru viitorul nostru imediat. Concept prezent şi în credinţa masonică a sosirii Noii Ordini Mondiale.)

Un amestec cu adevărat exploziv. Pe de o parte învăţăturile primite de Alice Bailey par să fi fost influenţate de credinţele masonice ale soţului, pe de altă parte, chiar prin Foster Bailey, masonii americani au fost influenţaţi de învăţăturile lui Alice Bailey, cel

puţin în ceea ce priveşte steaua Sirius. Rezultatul este un hibrid, bazat atît pe tradiţie cît şi pe materiale „revelate“, fiecare, în felul lor, deschise întrebărilor. I-a făcut Foster Bailey pe masoni să creadă că învăţăturile primite de soţia sa despre originea pe Sirius a masoneriei sînt o tradiţie internă a masoneriei? Poate fi acesta motivul pentru care *The Sirius Mystery* a lui Robert Temple a fost întîmpinată cu atît interes de masoni? Iar Henry Wallace, cîndva vicepreşedinte al Statelor Unite şi sponsor al lui Andrija Puharich, era şi el un mason şi teosof de rang înalt, la fel ca Foster Bailey.

Masonii înşişi susţin că ştiau despre Sirius înainte ca Foster Bailey să fi promovat conceptul. Scriitorul american Robert Anton Wilson înregistrează cum unele din contactele sale din cadrul societăţilor secrete şi esoterice, atît din Europa cît şi din Statele Unite, i-au spus că secretul gradului 33, cel mai înalt în francmasoneria americană, este acela că Maestrul se află în contact direct cu fiinţele inteligente de pe Sirius.[84] Wilson însuşi ia în derîdere asta, dar, în orice caz, numai un alt mason de grad 33 poate afla dacă este adevărat sau nu. Sirius apare adeseori în învăţătura masonică, iar încăperile lojelor sînt decorate cu simbolul Stelei Aprinse, considerate de autorităţile masonice ca reprezentînd steaua Sirius.[85]

Marele mason al secolului nouăsprezece american, Albert Pike, consemnează o legendă masonică ce leagă în mod specific numărul nouă de o tradiţie astrală a lui Sirius. Sînt amintite cele „Nouă Alegeri“ ale ucenicului care încearcă să răzbune moartea maestrului său, Hiram Abiff, urmărind pe unul dintre asasini într-o peşteră. Cele Nouă Alegeri sînt simbolizate de răsăritul a nouă stele strălucitoare, inclusiv cele din Centura Orionului, care preced răsăritul lui Sirius.[86] (Maestru Ales al Celor Nouă este, de altfel, al nouălea grad al Ritului Scoţian Antic şi Acceptat.)

Ceea ce pare a fi doar curioasa idee a Tibetanului că francmasoneria este un soi de instituţie extraterestră se mai găseşte şi în alte scrieri „inspirate“, de data asta cele ale lui H.C. Randall-Stevens, care încă din anii 1920 a scris despre încăperile secrete de sub Sfinx şi Marea Piramidă. Ca şi Alice Bailey, el nu trebuia să intre în transă pentru a comunica cu ghidul său, o voce îi dicta pur şi simplu în cap. Prima dictare s-a petrecut în 9 februarie 1925 şi a continuat în fiecare noapte timp de mai multe săptămîni, numai o pagină sau două pe sesiune. Comunicarea începea mereu în jurul orei nouă seara. (Comunicarea lui Vinod începea fix la 9 pm.)

Randall-Stevens avea doi parteneri fără trup, Adolemy (întrupat mai înainte ca Moise) şi Oneferu. Ei au descris Giseh ca „Centrul Piramidelor Masonice“ şi au vorbit de „Masoneria Cosmică“, explicînd: „Emigranţii din Atlantida erau oameni guvernaţi de legile Francmasoneriei Cosmice şi cei care au aterizat în Egipt au construit centre de iniţiere masonică prin care era administrată ţara.“[87]

În anii 1950, Randall-Stevens a întemeiat, la indicaţiile unuia din ghizii săi, un grup numit Knights Templars of Aquarius („Cavalerii Templieri ai Vărsătorului“). (Încă mai există, cu sediul central în Channel Islands.) Din propriile lui cuvinte se înţelege că, pînă la urmă, comunicarea s-a transformat în transa unui medium din moment ce, în 1956, putea fi înregistrată pe bandă. În *The Wisdom of the Soul (Înţelepciunea sufletului* – 1956) scrie:

> Răspunderea şi autoritatea asupra declaraţiilor şi învăţăturilor din aceste pagini aparţine lui Osiran Group, un ordin din cadrul Brotherhood of Master Masons („Frăţia Maeştrilor Masoni“, care lucrează prin anumiţi iniţiaţi întrupaţi în diverse regiuni ale globului.)[88]

Deşi există multe asemănări între înţelepciunea transmisă de Randall-Stevens şi Alice Bailey, apar şi diferenţe, iar comunicatorul Randall-Stevens, dar şi Consiliul Celor Nouă fac greşeli elementare. De exemplu, ei se referă la Sfinx ca la „imaginea în granit“[89], cînd acesta este construit integral din calcar.

Ca şi pe alte piste ale acestei investigaţii, ne întîlnim din nou cu James Hurtak. *The Keys of Enoch* extrage multe idei din acest mediu esoteric ce-i include pe Crowley, Blawatsky, Schwaller de Lubicz şi Alice Bailey. Hurtak, Blavatsky şi Bailey consideră că autoritatea supremă este Marea Frăţie Albă, iar Hurtak mută sediul acesteia din Tibet undeva în galaxie. Dar, la fel ca Bailey, se referă la aceasta ca la „Ierarhie“. Şi, evident, nu este nici o coincidenţă că în cartea lui Hurtak, *The Keys of Enoch,* sînt oferite exact aceleaşi date pentru perioada Atlantidei – 18 000-12 000 î.Hr. – ce apăreau la Saint-Yves d'Alveydre, fondatorul Sinarhiei. Orice altceva ar mai fi *The Keys of Enoch,* este o lucrare bine documentată, sursele fiind alţi autori esoterici, în special cei de la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea.

O nouă religie globală

Am fost uluiţi să descoperim că încă din anii 1930 existau legături între fenomenul modern al Consiliului Celor Nouă şi diverse organizaţii oculte şi esoterice, Sinarhia, Aleister Crowley şi Alice Bailey. Sub bizarul pseudonim „Inquire Within", cercetări întreprinse de Christina Stoddard, fost conducător al unui ordin desprins din Golden Dawn, numit Stella Matutina, au apărut în două cărţi, *Light-Bearers of Darkness (Torţele Întunericului* – 1935) şi *The Trail of the Serpent (Urma şarpelui* – 1936). Sunau ca un avertisment legat de apariţia de noi sisteme religioase promovate de grupuri aparent independente, dar de fapt interconectate. Stoddard însăşi, la fel ca Schwaller de Lubicz şi Alice Bailey, avea vederi de extremă dreapta, dar chiar şi ea a fost deranjată de menghina de fier în care Sinarhia strîngea lumea esotericã.

Stoddard dezbate obiectivele sinarhiste ale lui Saint-Yves, în special controlul celor trei stîlpi ai societăţii, politica, religia, economia. Ea arată că lucrurile par să se întîmple deja în sfera religioasă. Spre deosebire de epoca în care creştinismul era singura religie occidentală, acum există numeroase alte credinţe, ceea ce face domeniul greu de controlat. Pentru a schimba această tendinţă, religiile trebuie unite, nu încercîndu-se înlocuirea lor, ci absorbirea elementelor caracteristice fiecăreia într-o nouă religie globală. Cea mai bună metodă de atingere a acestui obiectiv este preluarea controlului de către un lider autoritar şi carismatic care să explice că Zeul, sau Zeii, de pe tot parcursul istoriei noastre, par să fi dezvăluit adevăruri diferite prin diverse religii. Dar că totul provine de la acelaşi Zeu. Tot ce trebuie să facem este să înţelegem principiile fundamentale şi să aspirăm la un nivel spiritual mai înalt. Şi Stoddard dă ca prim exemplu de sinteză sinarhistă doctrina lui Alice A. Bailey.[90]

The Trail of the Serpent descrie rivalitatea între Reuben Swinburne Clymer şi H. Spencer Lewis, care pretind amîndoi că sînt capi legitimi ai rosicrucienilor americani. Clymer (mason de grad 32), susţine că autoritatea i-a fost acordată de nimeni altul decît de reformatorul social Paschal Beverly Randolph (1825-1875), un prieten al lui Abraham Lincoln, autorizat în 1852 de rosicrucienii europeni să ducă ordinul în America, cu mult timp înainte ca H. Spencer Lewis să fondeze AMORC. Clymer a adus conflictul în faţa tribunalului,

care a decis în favoarea lui, acceptînd ca el să înregistreze titlul de „rozicrucian" în 1935.

Clymer afirma că doctrina societăţii sale, Fraternitas Rosae Crucis, era avizată direct din Franţa de un ordin secret, Consiliul Celor Nouă. În 1932, el publică o scrisoare sosită de la acesta, în care se proclamă:

> Aceasta este Noua Dispensă, iar lucrările fraternităţilor spirituale şi mistice trebuie restabilite în întreaga lume, astfel ca toţi oamenii să cunoască Legea şi să o aplice pentru îmbunătăţirea spirituală, singura cale de a salva umanitatea... Noi, Consiliul Celor Nouă, am selectat organizaţia voastră, una din cele mai vechi din America, pentru a ne ajuta în această lucrare.[91]

Scrisoarea era semnată de puţin modestul „Conte M. de St Vincent, Prim Plenipotenţiar al Confraternităţii Mondiale a Consiliului Celor Nouă". Cît despre idealurile sinarhiste, grupul lui Clymer, aşa cum subliniază Stoddard, profesa „acceptarea laturii esoterice a tuturor religiilor"[92]. Un alt titlu al Consiliului Celor Nouă era, după Clymer, „Şcoala Secretă"[93], ceea ce se va dovedi extrem de semnificativ. Important de reţinut este că noţiunea de „Consiliul Celor Nouă" se afla în circulaţie în anii 1930, legată fiind de acelaşi mediu politico-esoteric francez a cărui odraslă era Schwaller de Lubicz.

Multe din scrierile din secolul nouăsprezece ale lui dr. Paschal Beverly Randolph, mentorul lui Clymer, conţin astfel de elemente asemănătoare cu materialele tîrzii legate de Cei Nouă şi cu învăţăturile Tibetanului lui Alice Bailey. Este dincolo de orice coincidenţă posibilă. Randolph credea că o serie de ordine iniţiatice, controlate de fiinţe superioare, cunoscute ca Marea Frăţie Albă, au existat pe parcursul întregii istorii, iar Clymer susţinea că Marele Maestru al acestui ordin se află în legătură directă cu el.[94] Şi mai important este că Randolph a utilizat „Ierarhia" pentru a descrie aceste fiinţe superioare spiritual[95], acelaşi termen folosit de Bailey, Hurtak, Puharich şi Whitmore. Şi dincolo de credinţa că un Consiliu al Celor Nouă conduce anumite şcoli esoterice din Franţa, Randolph menţionează şi un Consiliu al celor Douăzeci şi Patru[96], care apare şi în *The Keys of Enoch,* a lui Hurtak. Ce este interesant, Randolph credea că „fiinţe spirituale de pe alte planete" vizitează frecvent Pămîntul.[97]

În tonuri sinarhiste, Clymer descrie Ierarhia ca „păzitoare a religiilor lumii“[98] (foarte ciudat, desigur, din moment ce toate sînt exclusiviste şi profesează intoleranţa una faţă de cealaltă. Ne întrebăm ce plan ar fi putut avea în minte aceşti păzitori.)

Separat de al său Ordin Rozicrucian, Clymer a înfiinţat o reţea de organizaţii esoterice, incusiv Şcolile Secrete şi frăţia mistică Preoţii Ordinului Melchisedek. Mai tîrziu a afirmat că ultimul era deja înfiinţat în Franţa, iar secretele vin direct de la Templul din Paris, cu alte cuvinte direct de la Cavalerii Templieri.[99]

În cartea sa deschizătoare de drumuri din 1979, *Messenger of Deception,* Jacques Vallée descrie investigaţia făcută într-un grup numit Order of Melchizedek („Ordinul lui Melchisedek“). Prima oară i-a întîlnit în Paris şi a fost interesat de fuziunea între ideile esoterice „tradiţionale“ şi credinţa în contactul cu extratereştrii. Cînd s-a întors în ţara sa adoptivă, în San Francisco, Vallée a fost surprins să descopere că acelaşi grup opera chiar la poarta lui, în California. A realizat rapid că Ordinul are astfel de filiale pe întreg globul.

În aprilie 1976, s-a întîlnit cu James Hurtak, care tocmai apărusе împreună cu Andrija Puharich într-o emisiune televizată. În discuţia avută, Hurtak i-a descris experienţa prin care a primit *The Keys of Enoch* în 1973. Pe urmă l-a invitat pe Vallée „să se alăture unui grup psi desemnat să schimbe prin mijloace oculte destinele lumii“[100]. Grupul era cunoscut, i-a explicat Hurtak, ca Sons of Light of the Order of Melchizedek („Fii Luminii din Ordinul Melchisedek“). Dar Vallée nu era un fraier, avea suspiciunile lui clădite în anii de cercetare a contactelor cu extratereştri. El scrie:

> De unde vine această pretinsă înţelepciune? De la stelele îndepărtate? Am început să mă mir. Ar putea fi sursa acestei aşa-zise „înţelepciuni“ chiar aici, pe Pământ? S-ar putea afla nişte manipulatori umani în spatele tuturor acestor lucruri?[101]

Şi cine este Melchisedek? Scris Melchisedec, apare în *Geneză* 14:18-20 ca împăratul-preot al Salemului care l-a binecuvîntat pe Avraam. Mai tîrziu, Pavel vorbeşte despre „Ordinul lui Melchisedec“ în *Epistola către Evrei* (capitolele 5-7): acolo pare a fi un ordin preoţesc diferit de al leviţilor, care a înfierbîntat imaginaţia multora de atunci încoace. Ca şi alte personaje biblice precum Enoch, foarte importante, dar despre care ni se spune foarte puţin, Ordinul lui Melchisedec rămîne

un teren fertil pentru speculaţii. Iar numele a devenit un clişeu al curentelor creştine neconvenţionale. Este numele înaltei preoţimi din Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă, a mormonilor, la care aspiră toţi reprezentanţii de sex masculin după ce au trecut prin stadiul inferior al preoţiei Aaronice. Parcă pentru a spori confuzia, mai multe grupuri esoterice şi fundamentalist creştine poartă acelaşi nume. Există, de exemplu, un astfel de mic Ordin în Applegate, California, încă din 1889.[102]

Ordinul cu care Vallée îl asociază pe Hurtak are un plan extrem de ciudat. Din literatura acestora aflăm că, pentru ei, Melchisedek are exact acelaşi rol ca Stăpînul Lumii lui Alice Bailey, acela de fiinţă superioară descinsă pe Pămînt în „epoca lemurienilor“ şi care dirijează evoluţia spirituală a rasei umane. Ordinul mai are şi o altă misiune grandioasă, oarecum sinistră. Aşa cum scrie Hurtak în *The Keys of Enoch:*

> Ordinul lui Melchisedek are misiunea reprogramării conştiinţelor necesară pentru a se lega creaţia fizică cu prezenţa ierarhiei divine (sublinierea ne aparţine).[103]

The Keys of Enoch şi doctrina Alice Bailey pot fi văzute ca fiind unul şi acelaşi lucru, deşi varianta Hurtak este şlefuită după New Age. Sînt utilizate aceleaşi cuvinte, Ierarhia, Şapte Raze, rasele primare, pentru a descrie concepte identice.

Ceea ce încearcă să întreprindă Hurtak se potriveşte cu interpretarea sinarhistă a operei lui Alice Bailey făcută de Christina Stoddard. Am văzut deja cum *The Keys of Enoch* trasează un sistem ce încorporează toate religiile importante occidentale plus credinţele New Age. Creştinismul, iudaismul şi chiar mormonismul, religii orientale la modă şi credinţe indigene (cele ale nativilor americani): teologia lui Hurtak înglobează totul cu acelaşi entuziasm. Şi susţine că explică „mesajul“ aflat în spatele lor.

Faţa întunecată a lui Sirius

Conceptul esoteric al importanţei lui Sirius apare, de data asta într-o formă mai sucită, în doctrina Ordinului Templului Solar, a

cărui sinucidere în masă a membrilor a şocat lumea în anii 1990. În noaptea dintre 4 şi 5 octombrie 1994, cincizeci şi trei de membri ai sectei au murit în Elveţia şi Canada, iar în 15-16 decembrie 1995 alţi şaisprezece au murit în Franţa, într-o sinucidere programată, deşi mulţi suspectează o crimă rituală. Dar acesta nu a fost sfîrşitul unei secte minore, fie ea şi dementă. Ordinul însuşi nu a murit o dată cu credincioşii în acele nopţi tragice şi nici nu a rămas fără influenţă. Afectează chiar elemente aflate foarte sus pe scara socială.

Ordinul Templului Solar era strîns legat de un alt grup, numit, parcă pentru a creşte confuzia, Ordinul Suveran al Templului Solar, fondat la castelul din Arigny, în regiunea franceză Beaujolais, în 12 iunie 1952.[104] Unul din cei implicaţi în eveniment era alchimistul EugŁne Canseliet, ce fusese mai înainte membru al Frăţiei din Heliopolis, împreună cu Schwaller de Lubicz.[105] Ordinul Suveran şi-a croit rapid drum în înalta societate, fiind recunoscut oficial de Prinţul Rainier III de Monaco, relaţia cu familia fiind mult mai intimă, legendara Prinţesă Grace, soţia sa, fiind chiar membră.[106]

Caracterul exact al legăturii între Ordinul Suveran al Templului Solar şi mult mai cunoscutul Ordin al Templului Solar, apărut în 1980, este încă în discuţie. Era o ramură, un grup dizident sau rezultatul fuziunii dintre Ordinul Suveran şi alte societăţi neo-templiere? Poate că adevărul va rămîne ascuns deoarece Ordinul Suveran a renegat legăturile cu celebrul văr mai tînăr. Dar o legătură există, din moment ce unii membri ai Ordinului Templului Solar fuseseră în prealabil membri ai Ordinului Suveran. Şi poate continuaseră să fie... Mai mult, doctrinele sînt identice.

„Manifestul“ Ordinului Suveran al Templului Solar, intitulat *Pourquoi le resurgence de l'Ordre du Temple? (La ce bun renaşterea Ordinului Templului?),* publicat sub pseudonimul „Peronnik“ la Monte Carlo, în 1975, vorbeşte despre existenţa unei planete Heliopolis, aflată pe orbită în jurul lui Sirius. Conducătorii celor două ordine cred că se află în contact cu locuitorii acelei planete. „Peronnik“ explică:

> De mai multe ori, în trecut, au plecat misiuni interplanetare de pe Heliopolis cu direcţia Pămînt. Este cazul perioadei în care a fost ridicată Marea Piramidă, cînd s-a stabilit o înţelegere cu anumiţi iniţiaţi egipteni pentru a le fi consolidate şi dezvoltate cunoştinţele şi o delegaţie de douăzeci şi cinci de specialişti a sosit să ajute la construcţie.[107]

Doctrina ordinelor subliniază importanţa preoţiei secrete a lui Melchisedek, el însuşi fiind un emisar din Heliopolis/Sirius, care s-a întors pe planeta lui după ce şi-a îndeplinit misiunea.[108] Cartea Ordinului Suveran proclamă apartenenţa acestuia la organizaţia *Sinarhistă*, ceea ce-i leagă direct de Schwaller de Lubicz.[109]

Este semnificativ că motivul pentru care şaizeci şi nouă de membri au ales calea sinuciderii era credinţa că sufletele lor se vor întoarce „acasă“, în sistemul Sirius. Documentele trimise presei în 5 octombrie 1994 de conducătorii sectei includ declaraţia: „Marea Lojă Albă din Sirius a decretat rechemarea ultimilor purtători autentici ai cunoaşterii străbune.“[110] Deşi au adăugat nuanţa lor particulară, ca să nu spunem pervertită, la idee, este limpede că totul vine de la Alice Bailey, care utilizează „Marea Lojă Albă“ în contextul Sirius. Şi, evident, Templul Solar subliniază importanţa Marii Piramide care, susţin membrii, va concentra principalele evenimente în următorii ani.

Urmînd Calea Leului

Conceptul contactului cu Sirius a ajuns la modă în ultimii ani. În 1985, pe piaţa New Age apărea *The Lion Path (Calea Leului)*. Autorul, dîndu-se drept „Musaios“, susţinea că schiţează un vechi sistem de credinţe egiptean al transformării individuale şi al iluminării, derivat din textele piramidelor. Călătoria lui Osiris în cealaltă lume, pentru a deveni „trup de lumină“ înainte de a lua o altă formă, a lui Horus, a fost văzută ca descrierea unui proces de transformare prin care trece sufletul după moarte, dar ce poate fi experimentat şi în timpul vieţii (o idee pe care o considerăm revelantă). Acum, Musaios ne promite că transformarea este accesibilă oricui.

Oricum, ce reiese cu adevărat din *The Lion Path* este un proces pasiv, o serie de exerciţii de meditaţie, descrise superficial şi simplist în limbajul New Age, ce trebuie făcute în aceste vremuri

semnificative astrologic, cu scopul de a-l „acorda“ pe practicant cu fiinţele superioare din univers, în special cu cele din sistemul Sirius.

Pentru a urma Calea Leului este suficient să meditezi corect, la momente prestabilite, acordîndu-te cu forţele astrologice (se utilizează o astrologie complet reinventată, ce include şi două planete încă nedescoperite ale sistemului nostru solar, dar şi pe Sirius A şi Sirius B). Forţa supremă, obiectivul Căii Leului, este Sirius. Cînd se ajunge la contactul cu Sirius, practicantul a atins transformarea personală urmărită, Musaios uitînd să spună exact ce se obţine astfel. Clar este că se obţine comunicarea cu fiinţele din Sirius. Musaios scrie:

> În şedinţa Vulcan(-Ptah) începem să adunăm păstaia (în termeni ai lumii fizice, nava spaţială sau farfuria zburătoare) pentru călătoria ce va urma; în şedinţa Horus începem să o folosim. În timpul instruirii Vulcan «re-cablăm» şi noile circuite sînt pregătite pentru călătoria şamanică. În Vulcan-Sothic, a douăzeci şi cincea, procesul este încheiat.[111]

Pasivitatea exerciţiilor este în contradicţie, ea însăşi, cu principiile presupuse a se afla la baza Căii Leului. Călătoria este, în textele piramidelor, un proces activ, în care individul este direct responsabil pentru rezultat. Nu este o stare pasivă în care permiţi unor forţe exterioare să te conducă.

The Lion Path include o ilustraţie a „ochiului divin“ cu o hieroglifă care, ni se spune în legenda imaginii, înseamnă „Domnul Celor Nouă“. Trebuie să fie vorba de Marea Eneadă. De ce foloseşte Musaios „Celor Nouă“?

Scopul final al Căii Leului este, aşa ni se spune, alcătuirea unui „grup de legătură“ al oamenilor cu fiinţele de pe Sirius. Cum scrie Musaios în 1985:

> Viitorul umanităţii depinde de cei mai dezvoltaţi şi evoluaţi reprezentanţi ai ei. Pentru a-i aduna cît mai repede într-un grup de legătură avem marea şansă... oferită umanităţii pînă în 1994: o cale de scăpare oferită unui proces evolutiv ce altfel va fi abandonat. În consecinţă, grupul de legătură trebuie să continue procesul.[112]

Acest grup de legătură are o misiune uriaşă:

> Vedem în zare şansa de a schimba destinul omenirii prin acţiunea unui grup de oameni pe care i-am ajutat şi care au urmat calea pe care erau chemaţi.[113]

(Exerciţiile pentru Calea Leului ar fi trebuit să se termine în aprilie 1994, dar, cum data era prea apropiată, o nouă ediţie a cărţii a împins-o în 23 noiembrie 1998.)

Scopul pare să fi fost adunarea unui grup de oameni care au executat exerciţiile spirituale ale Căii Leului şi au atins nivelul contactului cu Sirius. Pe urmă, aceştia vor conduce sau măcar vor vorbi în numele Pămîntului.

Musaios rezumă obiectivele Căii Leului cu un citat din *Cartea Morţilor:* „Acum vorbesc cu o voce şi un accent pe care ei le înţeleg, limba mea este aceea de pe Sirius.“[114] (Trebuie subliniat că este traducerea lui Musaios. În ediţia R.O. Faulkner este scris: „Am vorbit ca o gîscă pînă cînd zeii mi-au auzit vocea şi am făcut repetiţii pentru Sothis.“[115])

Încercările de a intra în contact cu fiinţe de pe Sirius ne sînt deja familiare. Nu numai Consiliul Celor Nouă susţine că discipolii aleşi sînt canale pentru comunicarea cu Sirius, ci şi Alice Bailey scrie despre Calea lui Sirius că este cea mai înaltă aspiraţie pe care o poate avea un căutător. Dar care este scopul lui Musaios cu Calea Leului? Şi cine se află în spatele acestui pseudonim?

Nu este greu să-i descoperim adevărata identitate. „Musaios“ nu este nimeni altul decît dr. Charles MusŁs, cibernetician şi matematician de renume internaţional. Ştim asta nu numai din bănuielile trezite de frecventa menţionare de către Musaios a lucrărilor lui MusŁs, dar şi viceversa, ci şi din faptul că John Anthony West dezvăluie identitatea în *Serpent in the Sky,* atunci cînd discută *Calea Leului*.[116]

Fără nici o îndoială, MusŁs este unul dintre cei mai eruditi şi strălucitori gînditori ai zilei de azi. Matematician respectat, inventator al teoriei complexe a „supernumerelor“, opera lui „pune probleme la interfaţa între sociologie, biologie, psihologie, filozofie şi matematică“[117]. S-a ocupat şi de mitologie. MusŁs este un nume şi în cibernetica neuronală: la începutul anilor 1960 a lucrat cu Warren S. McCuloch[118], îndrumătorul lui Andrija Puharich în primele lucrări legate de implanturi electronice, radioul din dinte şi altele asemănătoare. Curios, opera de căpătîi a lui MusŁs, *Destiny and*

Control in Human Systems (Destin şi control în sistemul uman) a apărut în acelaşi an cu aceea publicată sub pseudonim, *The Lion Path*, distanţa între ele fiind, cel puţin la prima vedere, absolut inexplicabilă. Pe de altă parte, prima este didactică şi erudită, dezvăluind o enormă sete de cunoaştere şi o deosebită perspicacitate, în timp ce pe cealaltă admiratorii săi din mediul universitar ar arunca-o imediat la coş ca pe un gunoi New Age. Ce anume dorea MusŁs să facă?

Poate este semnificativ şi că era unul dintre pionierii susţinerii ideii unei vizite extraterestre în istoria recentă a umanităţii. La sfîrşitul anilor 1950, el întreprinde un studiu asupra unei anumite legende babiloniene, ajungînd la aceleaşi concluzii precum Robert Temple în *The Sirius Mystery:* că avem dovezi ale vizitei făcute de extratereştri amfibieni.[119] Temple nu aminteşte niciodată opera lui MusŁs, ceea ce este curios, deoarece amîndoi sînt apropiaţi ai aceluiaşi personaj influent, Arthur M. Young. MusŁs era editor al revistei lui Young de la Institute for the Study of Consciousness şi coautor cu Young al unei cărţi. Temple, aşa cum am văzut, era protejatul lui Young şi pentru un timp scurt fusese secretar al Foundation For the Study of Consciousness.

Dacă nu altceva, povestea lui Musaios ne spune măcar că minţile cele mai strălucite au fost cooptate sau s-au oferit voluntare în reţeaua persoanelor dornice să contacteze fiinţele de pe Sirius. Indivizi ca MusŁs şi James Hurtak chiar credeau posibile aceste lucruri? Şi, dacă da, pentru a transmite asta planetei nu puteau găsi un canal mai reprezentativ decît tulburele mediu New Age?

Miezul problemei

Conducători Secreţi, Maeştri ascunşi, iniţiaţi şi fiinţe superioare de pe Sirius: toate roiesc în acelaşi cerc, dar motivul avut, la fel ca secretul ascuns, se află în apartenenţa lor la acelaşi stup. Acum vedem cum secte şi grupuri aparent fără nici o legătură au în comun persoane şi credinţe. Poate chiar prea puţine, de fapt. Acestea sînt ingredientele amestecate cu mare măiestrie pentru a se obţine o nouă religie pentru secolul douăzeci şi unu.

Am ajuns la concluzia că acele comunicaţii ale Consiliului Celor Nouă au antecedente în mediul mistic şi ocult al sfîrşitului de secol nouăsprezece şi început de secol douăzeci. Unele din materialele de azi ale Consiliului Celor Nouă sînt izbitor de asemănătoare cu aceste manifestări timpurii iar asta nu este o simplă întîmplare. De exemplu:

* Comunicarea lui Aleister Crowley cu „Aiwass", începută în 1904, a dus la apariţia (poate reformarea) Argentum Astrum, ordinul magic ce punea accent pe Sirius. În California de după război, Aiwass şi „Conducătorii Secreţi" (fiinţe inteligente non-umane) ai A.·.A.·. au fost identificaţi mai degrabă cu extratereştri decît cu entităţi oculte. S-a declanşat un foarte încîlcit sistem de influenţe: un membru al A.·.A.·., Harry Smith, l-a influenţat pe tînărul Arthur M. Young, cel care era în anii 1950 secundul lui Puharich la Round Table Foundation şi care a inspirat direct scrierea *The Sirius Mystery* de către Robert Temple. Cartea are, în schimb, o influenţă enormă asupra noii egiptologii şi asupra credinţei în implicarea extratereştrilor în originile civilizaţiei egiptene (şi nu numai).

* Anumite idei ale lui Schwaller de Lubicz, cum ar fi Cele Nouă Principii, se răsfrîng asupra comunicaţiilor timpurii cu Consiliul Celor Nouă. El era membru al Societăţii Teosofice şi al Mişcării Sinarhiste, aflate în strînse legături cu societăţi în care Crowley era membru şi în a căror tradiţie esoterică este important grupul de nouă. Schwaller de Lubicz a devenit naşul noii egiptologii inspirînd pe mulţi dintre cercetători.

* Comunicarea lui Alice Bailey cu Tibetanul este precursoarea celei avută de Consiliul Celor Nouă. Comunicarea lui Vinod din 1952 continuă practic activitatea lui Bailey, aşa cum cartea lui Hurtak, *The Keys of Enoch,* este, în mare, o revizuire a operei acesteia. Cariera ei a început în cadrul Societăţii Teosofice, iar directa influenţă a lui Sirius şi a locuitorilor acelui sistem asupra Pămîntului era cheia doctrinei Tibetanului. De asemenea, Bailey face o legătură directă între Sirius şi francmasonerie, o idee poate aflată deja în cercurile înalte ale francmasoneriei americane şi care i-a fost prezentată de soţul ei, Foster Bailey. Un alt francmason important,

care, ca iniţiat în ale teosofiei, era deschis ideilor lui Bailey a fost Henry Wallace, un important sprijinitor al Round Table Foundation a lui Puharich. Pentru ca totul să se lege, se ştie că Puharich a studiat opera lui Bailey înainte de a începe cercetările la Round Table Foundation la sfîrşitul anilor 1940.

* Alte informaţii primite de paranormali influenţi şi celebri precum H.C. Randall-Stevens şi Edgar Cayce, chiar dacă nu sînt direct legate de Cei Nouă, din cîte ştim pînă azi, sînt remarcabil de asemănătoare cu învăţătura acestora.

La temelia sistemelor aparent independente ale lui Schwaller de Lubicz, Crowley şi Bailey se află acceptarea necondiţionată a principiilor de bază date de Helena Blavatsky, cum ar fi teoria „raselor primare". Prin credinţă şi pregătire, cu toţii erau teosofişti, indiferent cît de diferit părea să fie sistemul lor.

Contactul iniţial cu Consiliul Celor Nouă, stabilit la Round Table Foundation în 1952-1953, pare să organizeze toate comunicaţiile într-un model coerent. Dar cum putem explica aceste conexiuni? Avem două opţiuni fundamentale:

1) Diversele comunicaţii de la începutul secolului, prin Crowley, Bailey, Cayce şi Randall-Stevens, pot aparţine unui soi de inteligenţă nepămînteană ce a stabilit contactul prin intermediul unor telepaţi, luînd diverse înfăţişări. Variaţiunile pot face parte dintr-un plan sau sînt consecinţele dificultăţii de „a intra" în conştiinţele diferiţilor mediumi. În acest scenariu, sosirea Consiliului Celor Nouă rezolvă problema prin concentrarea asupra unui grup de receptori „acreditaţi", „oficiali" (cum era Phyllis Schlemmer), ceea ce dă un sens întregii istorii.

2) Este posibil ca întreaga comunicarea cu Consiliul Celor Nouă, demarată cu Puharich şi Arthur Young, să fie în mod conştient modelată după cele precedente, poate în cadrul unui experiment de declanşare şi manipulare a credinţelor.

Nici una din soluţii nu este în întregime satisfăcătoare. Dacă par să existe elemente de manipulare din partea lui Puharich, el însuşi

pare să fi crezut cu adevărat în posibilitatea de a exista o astfel de comunicare.

Un alt factor important după război este implicarea agenţiilor guvernamentale, a Pentagonului şi a serviciilor de informaţii, precum CIA. Am văzut mîna acestora deasupra Round Table Foundation în anii 1950 şi în evenimentele petrecute cu Lab Nine, dar şi crescînda lor influenţă în modelarea noului sistem de gîndire al anilor 1970.

Din acel moment, comunicarea cu Cei Nouă pare să fi devenit mai atent condusă şi să fi căpătat un scop anume, legînd mesajul de Cydonia şi misterele Egiptului. Şi prin lucrări precum *The Keys of Enoch* a lui Hurtak Cei Nouă au azi o largă audienţă. Mesajul nu rezistă la o cercetare atentă, dar puţini ştiu de acţiunile din umbră sau de greşelile făcute. Impactul, pe ansamblu, este semnificativ.

Un scenariu pare să aibă sens: fenomenul comunicaţiilor ce preced războiul pare să fi apărut spontan. Pretenţia că există contacte cu entităţi non-umane nu este o noutate, dar avem şi elemente noi: 1) metode perfecţionate de comunicare, ce fac uşoară răspîndirea mesajului către lume (cărţile semnate de Blavatsky, Crowley, Bailey, Cayce, Randall-Stevens circulă simultan în Europa şi Statele Unite); 2) toate aceste contacte poartă acelaşi mesaj esenţial, al schimbării globale, chiar dacă este descrisă în termeni diferiţi – Eonul lui Horus la Crowley, Era Nouă la Bailey, „întoarcerea Marelui Iniţiat" la Cayce, Era Vărsătorului la Randall-Stevens. Este un fenomen nou. Dacă în secolul nouăsprezece apariţia spiritismului a popularizat ideea comunicării cu fiinţe fără trup, nu a asociat-o cu o iminentă schimbare.

Este uşor să ne imaginăm că atunci cînd această nouă direcţie a ajuns la urechile guvernului, agenţiile guvernamentale au vrut să ştie ce se întîmplă. Pe coridoarele puterii probabil că s-a auzit: Este comunicarea reală? Vor avea loc schimbările profeţite? Este posibil contactul cu fiinţe non-umane, extraterestre, eventual chiar cu „zeii" antici? Probabil ca o componentă a interesului pentru războiul psihologic şi a utilizării capacităţilor psi după Al Doilea Război Mondial, guvernul SUA, prin diverse instrumente, şi-a concentrat, la sfîrşitul anilor 1940 şi în continuare, atenţia asupra comunicaţiilor cu diverse entităţi. Poate că nu a fost o politică oficială. Era suficient interesul unor persoane din comunitatea militară

şi de informaţii pentru ca ideea contactului să fie luată în serios. Dacă era real, putea fi folositor.

Este o greşeală să considerăm că gîndirea militară este exclusiv pragmatică. Generalul Patton, de exemplu, credea în reîncarnare, mareşalul britanic Dowding era un medium deosebit şi considera că se află în contact cu spiritele aviatorilor dispăruţi. Ajungînd la francmasoni, ideilor lui Alice Bailey (mai bine spus ale Tibetanului) li s-a deschis o cale preferenţială către principalii actori ai societăţii americane. Nimeni nu se află mai aproape de vîrful piramidei decît vice-preşedintele, iar vice-preşedintele Henry Wallace era cufundat în misticism şi esoterism. Dar inteligenţa politică şi militară este croită pentru eficienţă: grija principală este de a utiliza toate resursele disponibile pentru atingerea cît mai rapidă a scopului. Dacă erau interesaţi de contactul cu extratereştrii, trebuiau să răspundă unei singure întrebări: cum putem exploata asta în folosul nostru?

Aşadar, dacă „ei" ar începe să ia în considerare ideea contactului cu alte fiinţe inteligente, care ar fi următorul pas? Logic ar fi să înceapă nişte experienţe, exact ceea ce Puharich şi Round Table Foundation au făcut. În fond, nu există nici un dubiu legat de asta: cercetările lui Terry Milner dovedesc că fundaţia era un front ascuns pentru experienţe militare psihologice şi medicale. Încă o dată, este semnificativă implicarea lui Henry Wallace în finanţarea fundaţiei. Experienţele parapsihologice ale lui Puharich de la Glen Clove s-au concentrat asupra persoanelor care, precum Eileen Garrett, susţineau că se află în contact cu o anumită entitate. Asta explică de ce a fost adus Vinod şi pentru cine lucra Puharich.

Mai există un argument important legat de activitatea lui Puharich. Se pare că el căuta în mod activ contactul, mai bine zis căuta să fie martor la activitatea persoanei aflate în contact. Este important, pentru că receptorii de la începutul secolului păreau să ajungă spontan în contact. Nu căutau în mod intenţionat asta. Chiar marele magician Crowley a fost luat prin surprindere de Aiwass.

Ce demonstrează aceste experimente? Ce concluzie a tras Puharich? Era comunicarea reală sau o iluzie?

Odată identificat un fenomen, urmează utilizarea lui. Schimbarea de direcţie în comunicarea cu Cei Nouă petrecută la începutul anilor 1970 şi apariţia unor tonuri mai accentuate în mesaj pot surveni după stabilirea contactului şi demararea procesului de

popularizare. Dar ce anume este Consiliul Celor Nouă şi în ce scop este utilizat mesajul? De ce sînt implicate în promovare atîtea persoane de vîrf din anumite domenii, de ce se face atît de făţiş, cum este cazul lui Richard Hoagland cu Mesajul din Cydonia?

Este nevoie, considerăm noi, de foarte multă precauţie. Clopotele de alarmă se aud, fie că este adevărat, fie că nu, acum cînd Cei Nouă au devenit proprietatea serviciilor de informaţii. Este bine să fii vigilent, poate chiar temător.

CAPITOLUL 7

Sfîrşitul vremurilor: avertismentul

Este larg răspîndită aşteptarea că trăim „sfîrşitul vremurilor", că apocalipsa se află la orizont şi sfîrşitul lumii este *cu adevărat* aproape. Cărţi şi filme de succes ne induc ideea că evenimente importante, devastatoare, vor pustii lumea. Şi chiar dacă omenirea va supravieţui cumva aşteptatului cataclism, va fi alcătuită din refugiaţi traumatizaţi care vor căuta cu disperare un conducător cu mînă de fier.

În avangarda acestei stări a sfîrşitului de lume se află emoţia generată de sosirea noului mileniu. Este ca şi cum anul 2000 ar marca apogeul tuturor speranţelor şi temerilor, deşi aspectul negativ este subliniat în defavoarea aşteptărilor optimiste. Mileniul, aşa cum este, are sens doar în context creştin, presupunînd că el marchează împlinirea a 2000 de ani de la naşterea lui Iisus, dar toată lumea a fost cuprinsă de isterie. Cu toate privirile aţintite asupra următorilor ani, păcat ar fi să nu se petreacă nimic, de aici şi tentaţia pentru anumiţi indivizi şi cabale de a se asigura că se va întîmpla...

Pentru creştini, sfîrşitul vremurilor înseamnă a doua venire a lui Iisus, aşa cum este ea prezisă de Noul Testament, concomitent cu evenimentele descrise, poate, cu prea mult zel, în Apocalipsă. Ni se spune să credem că Iisus, considerat a fi simbolul iubirii divine, se întoarce pe Pămînt pentru a declanşa lupta finală între forţele binelui şi cele ale răului, Armaghedonul.

Aşteptările creştinilor sînt doar o parte a poveştii. De exemplu, adepţii New Age se prepară de mai mulţi ani pentru acest moment,

sosirea Erei Vărsătorului, din cauza încrederii în profeţiile ocultistului francez din secolul al şaisprezecelea, Nostradamus. Interpretînd datele astrologice, el subliniază că anul 1999 va fi dezastruos pentru omenire, asta dacă acceptăm interpretarea New Age a catrenelor. Criticii au subliniat că practic orice profeţie poate fi citită în scrierile lui, aşa cum se poate face cu codul Bibliei[1]. Să pui la îndoială cele scrise de Nostradamus este, pentru un adept al New Age, acelaşi lucru cu a critica Biblia, pentru un fundamentalist creştin. Chiar şi aşa, dacă autorul Apocalipsei, considerat a fi Sf. Ioan din Patmos, este unul din cei doi creatori ai Mileniului, celălalt este, cu siguranţă, Nostradamus. Pe aceste rădăcini contorsionate s-au altoit toate celelalte variante de aşteptare a sfîrşitului vremurilor, anunţate sonor de personaje dovedite a face parte integrantă din marea conspiraţie ce exploatează febra Mileniului.

Chiar şi ateii, care dispreţuiesc toate credinţele religioase sau mistice, sînt cuprinşi de nesiguranţa viitorului. Poate că prăbuşirea economiei globale va deschide poarta pentru cei patru Cavaleri ai Apocalipsei: Foamea, Ciuma, Războiul şi Moartea. Ei arată către revoluţiile economice din Orientul Îndepărtat, din Rusia şi din alte locuri, şi se tem de viitorul pieţelor financiare şi de dezastrele posibile în jurul momentului Mileniului. Dacă nu de altceva, ateii se tem de haosul provocat de calculatoare din cauza unei simple (dar dezastruoase) lipse de prevedere, din partea multor constructori, care face ca software-ul să nu recunoască anul 2000. (Ca o ironie, datorită isteriei generale, este singurul lucru care contează.) Se poate ajunge de la un colaps financiar la scară internaţională la revolte de stradă şi introducerea stării marţiale. Şi, este evident, Mileniul însuşi va activa dezastrul.

Nu trebuie să fii un fundamentalist turbat sau un afacerist neliniştit ca să simţi emoţia. Am văzut în ultimii ani, chiar în ultimele luni, o accelerare a încălzirii globale asociată cu alte perturbări meteo. Pămîntul a fost frămîntat de uragane, cutremure, valuri seismice, tornade, şi pare să aibă sens că toate sînt doar preludiul unor cataclisme şi mai mari. Ne rămîne doar să ne întrebăm ce va urma? Niciodată nu a mai existat aşa o tensiune, aşa multă vulnerabilitate simţită de atît de mulţi. Niciodată măsurile de protecţie nu au mai fost luate cu atîta cinism.

Nu toţi visează. Într-o lume a visătorilor, cei care dorm mai rar sînt regi. Dacă apare o vulnerabilitate, apar imediat şi cei care doresc să o exploateze cu cinism, iar dacă există cei dispuşi să o exploateze atunci există şi cei dispuşi chiar să determine vulnerabilitatea.

Ne apropiem tot mai temători de secolul douăzeci şi unu, exact aşa cum îşi doresc păpuşarii noştri. Dispoziţia colectivă de aşteptare încordată este un teren hrănitor pentru credinţele a căror întemeiere am urmărit-o în carte.

Ceea ce numim conspiraţia porţii stelare este cultivarea credinţei că „zei“ extratereştri care au creat rasa umană şi guvernează civilizaţia sînt gata să se întoarcă. Este promovată pe diferite căi, de diverse grupuri de oameni, dar tema centrală asta este. O dată ce aceste credinţe intră în subconştientul colectiv va fi relativ uşor să fie utilizate pentru fondarea unei noi religii. Scopul suprem al oricărei religii organizate este controlul social şi nici aceasta, ne este teamă, nu va face excepţie.

Numărătoare inversă la scară cosmică

Multe grupuri şi indivizi exploatează nu numai febra Mileniului ci şi teama de secolul douăzeci şi unu. Din mulţimea acestor acţiuni cinice sau de-a dreptul vătămătoare, activitatea unui anume tip de grup prezintă caracteristicile cele mai provocatoare. Este vorba de relativ recentele „fraţii spaţiale“ ale sectelor centrate pe fenomenul OZN. Ar fi o greşeală să subestimăm numărul total al celor implicaţi sau, mai mult, puterea credinţei lor. De exemplu, mişcarea Raeliană, care consideră că Raelienilor li se va oferi viaţa veşnică din partea fiinţelor sosite din spaţiu, are 40 000 de membri şi este numai o sectă minoră.[2] Multe alte grupuri promovează un acelaşi mesaj.

Pe acest fundal trebuie să plasăm descoperirile noastre legate de conspiraţia Egipt-Marte şi de maşinaţiunile specifice fiecărui grup. Nici o îndoială: Mileniul este un moment central în calendarul lor, deşi anul 2000 pare a marca doar începutul unui proces ce va ajunge la apogeu la începutul secolului douăzeci şi unu. James Hurtak, de exemplu, indică 2003 drept an crucial.

De-a lungul întregii investigaţii, subiecte ce păreau a fi independente s-au conectat absolut natural. Pornind pe urma acestor

legături logice ele s-au dovedit rezonabile, aşa că nu am fost surprinşi cînd am început să zărim ansamblul. Aşa cum am spus, principalele componente sînt:

* Credinţa că monumetele antice din Egipt sînt realizarea unei misterioase civilizaţii străbune care s-a aflat în contact sau chiar a fost creată de extratereştri. Prin anumite înregistrări ce au dăinuit, în special în Sfinx şi în Marea Piramidă, această civilizaţie ne-a lăsat un mesaj referitor la viitorul nostru, legat în special de unele iminente evenimente la scară globală. Ceea ce se leagă cumva de Milenium şi Era Vărsătorului.

* Ideea că fiinţe extraterestre pe care ni le amintim ca „zei" sînt responsabile pentru civilizarea omenirii, ca în *The Sirius Mystery,* de Robert Temple.

* Descoperirea unor structuri aparent anormale pe Marte şi care, în caz că se dovedesc a fi artificiale, pot fi numai realizarea unei civilizaţii ce a existat cu foarte mult timp în urmă pe planetă. Ceea ce reprezintă un alt mesaj pentru noi.

* Sosirea mesajelor de la Consiliul Celor Nouă, începînd cu 1952. Ei susţin a fi Marea Eneadă, Cei Nouă Zei de la Heliopolis. Am văzut cum Consiliul Celor Nouă are o influenţă tot mai mare, nu numai în New Age, ci şi printre politicieni şi miliardari.

Fiecare fir de mai înainte se bazează pe un mister real: cunoştinţele misterioase cu privire la Sirius pe care le au Dogonii; dovada că Sfinxul este mult mai vechi decît se afirmă în mod oficial; imaginile luate de Viking din Cydonia par să arate structuri inexplicabile; şi aparent „miraculosul" fenomen ce înconjoară Consiliul Celor Nouă. Toate aceste fire par să se împletească în mod natural: aparente legături s-au stabilit între Cydonia şi monumentele de la Giseh. Principal scop în viaţă pentru Richard Hoagland, acest element se strecoară în operele altora, mai ales la Robert Bauval şi Graham Hancock.

În imaginea tot mai clară se disting Cei Nouă. Acelaşi accent pe Marea Piramidă şi Sfinx, chiar afirmaţia că le-ar fi construit. În plus, prin opera lui James Hurtak, monumentele marţiene au fost

incluse şi ele în reţea. Nu există nici o îndoială că munca lui Hoagland şi Hurtak este condusă direct de Cei Nouă, dar ce-i cu Hancock şi Bauval? Desigur, datorită popularităţii lui Hoagland, *The Mars Mystery* promovează indirect pe Cei Nouă unui public şi mai larg.

Mesajul care reiese din toate este întoarcerea zeilor. Mesajul din Cydonia, aşa cum a fost promovat de Hoagland, este că monumentele au fost gîndite pentru a păstra codată o informaţie pentru noi. Cînd acest element a fost adăugat ideilor promovate de Hancock şi Bauval că monumentele egiptene de asemenea conţin un mesaj cifrat pentru noi, cele două s-au întărit reciproc. Iar comunicarea cu Cei Nouă are loc chiar acum.

Concluzia pare inevitabilă: Cei Nouă Zei, care au construit nu numai piramidele şi Sfinxul, ci şi structurile de pe Marte, s-au întors. Ei nu sînt doar creatorii civilizaţie antice egiptene, ci a întregii rase umane.

Oricum, toate aceste concluzii se bazează pe presupunerea că firele prezentate sînt independente, că fiecare descoperire a fost făcută separat, legăturile apărînd doar pe măsura interpretării. Ceea ce nu este cazul. Întregul tablou pare realizat pe baza unui plan pe termen lung. De exemplu, *The Sirius Mystery* a lui Robert Temple a fost inspirată de Arthur M. Young, prezent la primul contact cu Cei Nouă, în 1953. Propria inspiraţie a lui Young vine de la Harry Smith, un membru de rang înalt în ordinului magic al lui Aleister Crowley în care fiinţele inteligente extraterestre, Sirius, Marte şi Egipt sînt stîlpii credinţei. Comunicarea cu Cei Nouă, mai ales în stadiile primare, pare să o continue pe aceea avută de Alice A. Bailey, *The Keys of Enoch* a lui James Hurtak fiind doar o aducere la zi a acesteia. Hurtak a fost primul jucător în dezbaterea Chipului de pe Marte şi în noua egiptologie, iar *The Keys of Enoch* vine de la Consiliul Celor Nouă.

Un plan extraterestru

Este întreg tabloul sau mai sînt elemente ale acestei mitologii moderne ce ar trebui integrate în această reţea complexă? Avem deja şi chei de lectură: „biografia" Celor Nouă făcută de Stuart

Holroyd, comandată de Lab Nine, dă subtextul mesajului chiar din titlu: *Briefing for the Landing on Planet Earth*. O altă carte aparent independentă, *The Secret School,* de Whitley Strieber, are ca subtitlu *Preparation for Contact (Pregătirea pentru contact)*. De fapt, nu este nici o coincidenţă: foarte bine vîndutul autor Strieber, mai cunoscut pentru istorisirea contactelor sale cu extratereştrii din *Communion, Transformation, Breakthrough* şi *Confirmation,* schiţează pentru noi ultima parte a scenariului.

De abia în 1987, *Communion* a propulsat în atenţia publicului fenomenul răpirii de către extratereştri. În puţinii ani scurşi de atunci am văzut o adevărată explozie, practic o epidemie, de pretinse răpiri prin care imaginea micului extraterestru gri ni s-a întipărit în minte şi a devenit, cel puţin, un simbol cultural. Dar, pentru mulţi, omuleţii gri sînt mult mai mult decît personaje de benzi desenate: cel puţin 35% din americani cred azi că aceşti siniştri extratereştri răpesc în mod frecvent fiinţe umane.[3] Această credinţă a început, peste noapte, să capete nuanţe religioase. Strieber, în *Secret School,* ne oferă nouă lecţii ce i-au fost încredinţate de extratereştri pentru a fi împărtăşite umanităţii, legînd acest mesaj de Chipul de pe Marte, despre care susţine că i-a fost arătat de răpitorul/tutorele său pe cînd era copil. Lucru oferit noii egiptologii de Hancock, Bauval şi West. Nu este, aşa cum vom vedea, o simplă întîmplare că *The Secret School* este promovată cu un entuziasm deplasat de nimeni altul decît de Graham Hancock: „Orice om preocupat de copleşitorul mister a ceea ce sîntem şi a ceea ce am putea deveni trebuie să citească *The Secret School*." (Poate că este semnificativ că am întîlnit deja „Şcoala Secretă" ca o alternativă utilizată în anii 1930 la titlul sinarhist „Consiliul Celor Nouă".)

Poate că Hancock şi Strieber doar se admiră reciproc şi totul se termină aici. Dar altfel, date fiind provocatoarele legături ce ies la suprafaţă, ultimele piese ale mozaicului îşi ocupă locul. De exemplu, Strieber a lucrat cu Richard Hoagland şi a finanţat la cererea acestuia lucrările de îmbunătăţire a rezoluţiei imaginilor făcute de Mark Carlotto în 1985, cu doi ani înainte ca prima sa carte despre „răpiri", *Communion,* să fie publicată.[4]

Strieber i-a fost prezentat lui Richard Hoagland în 1984, de un prieten comun, dar a făcut comentarii despre cercetările planetei Marte de abia în *Breakthrough* (1997). Discutînd îmbunătăţirile aduse de Mark Carlotto imaginilor Viking, în care au fost utilizate echipamente speciale furnizate de departamentul de cercetare de la The Analytical Science Corporation, el scrie: „Faptul că imaginea Chipului de pe Marte a fost tratată în 1985 cu cel mai bun echipament disponibil şi că el arată şi mai mult cu o sculptură a fost ascuns."[5] Este greu de înţeles cum se poate spune că „a fost ascuns", dat fiind că Hoagland a spus despre Chip oricui dorea să-l asculte, inclusiv Naţiunilor Unite, ca să nu mai vorbim de conferinţe şi de cărţile publicate de atunci.

The Secret School dezvăluie totuşi subtextul scrierilor lui Strieber şi adaugă încă o piesă la mozaic. Cartea din 1997 descrie cum şi-a amintit, începînd din 1995, experienţele sale de răpit de către extratereştri, mai ales cele suprimate, legate de copilăria sa texană din anii 1950. Îşi aminteşte cum era participant la „Şcoala Secretă", un grup de copii răpiţi şi educaţi de paznicii gri. Deşi Strieber crede că a „urmat" această şcoală un număr de ani, amintirile recuperate şi lecţiile prezentate sînt cele de la vîrsta de nouă ani.

Îşi mai aminteşte că, atunci cînd prietenul său, omul de ştiinţă John Gliedman, i-a arătat pentru prima dată Chipul, şi-a amintit că-l mai văzuse cîndva, iar mai tîrziu a realizat că extratereştrii îi arătaseră exact aceeaşi imagine în timpul şcolii.[6] (Poate că este adevărul adevărat, dar este greu de crezut cum se mai potrivesc scenariului noile imagini ce dovedesc că este vorba doar de o îngrămădire de stînci. Oare şi-au bătut extratereştrii joc de el? Dacă este aşa, n-ar fi prima dată cînd o entitate fără trup se amuză pe seama credulităţii omeneşti. Să ne amintim cum Colin Wilson numea aceste fiinţe „pungaşii şi escrocii lumii spirituale", în timp ce Uri Geller vorbea despre Cei Nouă ca despre „o civilizaţie de clowni".)

Mai interesant este cum atribuie Strieber trezirea amintirilor – motivul scrierii cărţii *Communion* – tocmai momentului în care Gliedman i-a arătat Chipul. El scrie:

> Indiferent cît de bine pot să explic, vederea Chipului a fost un eveniment epocal în viaţa mea, mult mai mult decît mi-aş fi putut imagina sau, pînă de curînd, chiar înţelege. Se pare că a declanşat întîlnirea din 26 decembrie 1985 (evenimentul ce a dus la scrierea cărţii Communion). Misterul de pe Marte şi şcoala secretă se vor dovedi strîns legate.[7]

Importanţa acordată de Strieber numărului nouă pare să fie numitorul comun al planurilor sale:

> Cele nouă lecţii din cea de-a noua vară a vieţii mele erau grupate în trei grupuri de trei, ceea ce-mi explică semnificaţia celor nouă ciocănituri cu un rol atît de important în experienţa contactului meu.[8]

(Asemănător cu cele nouă lovituri ce l-au trezit pe Jack Parsons în timpul lungii şedinţe de magie din 10 ianuarie 1946.[9])

Ne invită oare Strieber să facem legătura cu Consiliul Celor Nouă?

The Secret School descrie cum cele nouă lecţii i-au fost predate în copilărie în serii de cîte trei, plus o a zecea lecţie, făcută cu „vizitatorii", în 12 noiembrie 1995: o prezentare a anului 2036 (cu Statele Unite devenite dictatură militară după ce teroriştii au distrus Washington-ul cu o bombă atomică). Este deja un tipar cunoscut: zece numere importante, cu al zecelea întregind şi dînd sens celorlalte nouă şi asigurînd continuitatea cu secvenţa următoare.

Prima lecţie a început cu un vis în care plutea la înălţime, pe Marte, privind în jos la un chip gigantic, sculptat, şi la piramide. (Mai notează şi că, la aceeaşi vîrstă, a devenit brusc interesat de Egipt.[10])

Următoarele opt lecţii din *The Secret School* descriu marile monumente ale Egiptului şi ale altor civilizaţii timpurii menite să schimbe destinul lumii. Ca şi în *The Mars Mystery* de Hancock, Bauval şi Grigsby, piramidele au fost ridicate pentru a arhiva amintirea unor catastrofe globale şi a servi drept avertisment generaţiilor viitoare că astfel de cataclisme pot sosi din nou. Strieber scrie:

> Ni s-a implementat şi un soi de mecanism în genele noastre care se manifestă cînd echinocţiul se află în opoziţie şi cînd lumea este iar ameninţată. Acest mecanism este Şcoala Secretă şi a fost gîndit pentru momentul în care trecem de la Peşti la Vărsător.[11]

Unele indicii ne spun cine conduce Şcoala Secretă. Este evident că Strieber introduce aici opera lui Robert Bauval şi problema eroziunii Sfinxului, acceptînd în întregime argumentul că dovezile geologice şi corelaţiile astronomice posibile pe baza Sfinxului şi a piramidelor stabilesc familiara data de 10 500 î.Hr. Deloc surprinzător, el datează

şi începutul Erei Vărsătorului imediat după anul 2000. Poate că acesta este motivul pentru care Graham Hancock susţine *The Secret School*.

Problema centrală a cursurilor este că ele oferă o soluţie pentru ieşirea din coşmarul viitorului prin modificarea conştiinţelor celor aleşi, de data asta prin acceptarea adevăratului înţeles al monumentelor de pe Marte, a Sfinxului şi a piramidelor, dar şi a realităţii „vizitatorilor". El scrie cu zelul sfîrşitului de lume:

> Domnul... este gata să pătrundă în lumea noastră, iar destinul sufletelor noastre, de însoţitori ai creatorului, este gata să se împlinească.[12]

Aşadar, care este rolul lui Whitley Strieber, fie el conştient sau nu, în conspiraţia ce insinuează o nouă religie şi ne pregăteşte pentru preluarea conducerii de către adepţii acesteia? O componentă a noului sistem de credinţă este amalgamarea şi exploatarea celor mai puternice mituri moderne, şi puţine sînt mai puternice decît răpirea de către extratereştri. Aici apare cea mai influentă imagine a timpurilor noastre, extraterestrul gri, adus lîngă Chipul de pe Marte şi datarea monumentelor de la Giseh ca fiind din anul 10 500 î.Hr. Totul legat de iminenta sosire a Erei Vărsătorului şi, într-un fel sau în altul, de întoarcerea zeilor din spaţiu. Sau a unui zeu cvasi-creştin care ne va salva de tot răul, mai ales de acela prezent în noi, *dacă* o să credem în el.

Realitatea răpirilor a fost mult dezbătută şi este o problemă dincolo de scopul prezentei lucrări. Unei alte conexiuni mai puţin cunoscute trebuie să-i acordăm o clipă de gîndire. Cînd jurnalistul Ed Conroy a demarat o investigaţie pentru a afla ce se află în mod obiectiv în spatele poveştii lui Whitley Strieber din *Communion*, el a inventariat toate legăturile posibile, inclusiv posibilele asemănări cu folclorul şi ocultismul. El scrie în *Report on Communion* (1989) că, după cum scria Kenneth Grant, Aleister Crowley susţinea, în 1919, că a fost contactat de o fiinţă extraterestră, Lam, legată de Sirius şi sistemul Andromeda. Conroy continuă:

> Grant susţinea că şi alţi membri OTO fuseseră contactaţi de Lam şi făcuseră cunoscut acest lucru înaintea lansării imaginii acestuia de către Crowley în 1945. Dacă se poate obţine legitimarea pe baza coincidenţelor imaginaţiei, este interesant că descrierea lui «Lam» făcută de Crowley este aceea a unui cap în formă de ou, cu nasul şi

gura atrofiate şi ochii oblici, alungiţi. Asemănarea cu ilustraţia de pe coperta Communion este remarcabilă, cu excepţia dimensiunii ochilor.[13]

În paragraful anterior celui citat, Conroy face o paralelă între invocaţia magică a îngerului practicată de Crowley şi schema cosmică schiţată de Hurtak în *The Keys of Enoch*.

Considerăm că aceste mistere veritabile, întrebări la care chiar nu există răspuns, sînt ocultate de adevărurile parţiale şi invenţiile noii „religii". Monumentele de la Giseh pun mari probleme egiptologiei clasice. Acelaşi lucru se întîmplă şi cu structurile de pe Marte, în special cu piramidele. Nu avem nici un argument convingător pentru aceste subiecte. Ce ne îngrijorează este campania menită să impună un anumit înţeles acestor subiecte independente pentru a da un răspuns artificial ce clădeşte foarte uşor o nouă religie şi pare să ofere soluţii facile pentru prezentul omenirii, dirijîndu-ne drumul către viitor. Mesajul este mereu acelaşi, iar potenţialul pericol este incalculabil.

Whitley Strieber şi Richard Hoagland joacă un rol important în răspîndirea credinţei că se află ceva anormal în coada cometei Hale-Bopp.[14] Un prim rezultat a fost sinuciderea în masă a membrilor sectei Heaven's Gate, convinşi că o navă cosmică vine să le adune sufletele şi să le ducă spre o viaţă mai bună. Este o ipoteză extremă, iar moartea lor nu poate fi pusă în cîrca celor ca Hoagland, Strieber sau Courtney Brown, dar nebunia sectanţilor este cu atît mai mare cu cît ei au murit degeaba, pentru a ajunge pe o navă spaţială inexistentă.

Inspectorii

Daţi-ne voie să stabilim grupurile implicate în acest scenariu complex:

1) Cercetătorii şi scriitorii care promovează ideile care alimentează sistemul de credinţă – includem aici pe Robert Bauval şi Graham Hancock, cu civilizaţia lor pierdută în 10 500 î.Hr.; pe Robert Temple şi versiunea lui cu aparenţă ştiinţifică a teoriei astronauţilor

din trecutul îndepărtat; pe Richard Hoagland care propovăduieşte pretinsa legătură Marte-Giseh; şi pe Whitley Strieber, cu lecţiile lui despre extratereştrii gri.

Am arătat cum toţi aceşti scriitori preiau conceptele unii de la alţii pentru a-şi întări propriile lor idei, consecinţa fiind susţinerea reciprocă şi apariţia unui tablou unitar. Asta în ciuda faptului că, adeseori, se construieşte pe un teren şubred. Toţi aceşti indivizi susţin că operele lor se bazează pe fapte – poziţia piramidelor, imaginile ciudate de pe Marte, misterioasa cunoaştere a unui trib vest-african sau propria lor întîlnire cu extratereştrii –, dar totul se termină cu extrapolarea mesajului spiritual.

Lucrările lor oferă materialul primar pentru sistemul de credinţe în curs de apariţie, deşi este posibil ca ei să nu fie conştienţi de rolul pe care îl joacă. Este posibil să fie doar manipulaţi.

2) Indivizi carismatici, cu aer de guru, care promovează mesajul spiritual presupus a veni din revelaţii personale, aşa cum ar fi informaţiile primite în transă. În această categorie intră James J. Hurtak, Andrija Puharich, sir John Whitmore, Alice A. Bailey şi chiar „Marea Fiară", Aleister Crowley. Toţi au un mesaj specific bazat pe aşteptarea unei iminente transformări globale şi pe încrederea totală în omniscienţa sursei lor. Membrii contemporani ai acestei categorii trăiesc într-un soi de simbioză cu membrii primei categorii, utilizînd opera acelora pentru a asigura un cadru faptic şi mult mai emoţionant pentru scrierile mistice (de exemplu, utilizarea enigmelor marţiene de Hurtak).

Oricum, nu este un drum cu un singur sens: am văzut cum primul grup a contribuit la întărirea învăţăturilor celui de-al doilea grup şi că legături neaşteptate există între cele două, cum este aceea între Richard Hoagland (grupul 1) şi David Percy şi David Meyers (grupul 2). Unii indivizi, precum James Hurtak, plutesc între cele două grupuri, în primul el fiind văzut ca un respectat om de ştiinţă, iar în al doilea ca vizionar şi profet. În mare, al doilea grup ia lucrările primului şi le dă un sens, chiar dacă membrii primului grup nu acordă importanţă acestui lucru.

3) Deasupra grupurilor 1 şi 2 se strecoară umbra agenţilor sub acoperire. Am descoperit, de exemplu, prezenţa CIA în spatele multor evenimente, din intenţia agenţiei de a pune lucrurile cap la

cap. Uneori se pare că CIA a utilizat credinţele sectare ale grupului 2 ca pe un experiment de psihologie a credinţei, dar intenţia pare să fie uneori chiar întemeierea unui sistem de credinţe. Cel mai izbitor exemplu este modul în care agentul CIA Andrija Puharich i-a popularizat sau poate chiar i-a creat pe Cei Nouă.

Şi Robert Temple afirmă că CIA a încercat să intervină în munca lui cu dogonii furîndu-i materiale esenţiale pentru cercetare şi, după apariţia cărţii, continuînd să-l hărţuiască timp de peste cincisprezece ani. Dar de ce ar fi făcut asta? Nu prea are sens. Dacă ar fi dorit să-l împiedice, evident nu a avut succes. Şi de ce, după ce eşuase în oprirea cărţii, l-ar mai fi hărţuit atîţia ani? Cartea era deja cunoscută publicului, nimic nu se putea face pentru a opri oamenii să o citească. Nici ediţia din 1998 nu a fost oprită de CIA, deşi era descris chiar interesul agenţiei faţă de carte.

Ce a obţinut CIA din toate astea? Dacă ar fi dorit cu adevărat să oprească *The Sirius Mystery,* nu numai că a eşuat lamentabil, dar a obţinut contrariul. Şi se pare că asta a şi fost intenţia de la bun început, nu de a opri publicarea, ci de a promova cartea. Acţiunea CIA l-a convins pe Temple de importanţa cercetărilor sale, iar ediţia din 1998 i-a convins şi pe cititori. Introducînd toată această intrigă, semnificaţia „mesajului" este consolidată. Trebuie să ne aducem aminte că agenţiile de informaţii sînt specializate în jocurile psihologice.

În această categorie includem şi activitatea din spatele cortinei a unor politicieni sus plasaţi, precum Henry Wallace, cît şi activitatea masoneriei, imposibil de negat dat fiind că multe din toate astea decurg din „profeţiile" lui Edgar Cayce.

Dacă, aşa cum am început să credem, există o conspiraţie a porţii stelare, atunci cine sînt conspiratorii şi care este scopul lor? Putem identifica un grup care le manipulează pe toate celelalte? Aşa cum este deja evident, scenariul este foarte complex şi nu există răspunsuri simple.

De exemplu, numai menţionarea CIA va îndemna pe mulţi să identifice vinovatul cu această agenţie sau chiar cu guvernul Statelor Unite. Oricum, istoria recentă a dezvăluit că CIA a întreprins acţiuni pentru stăpîni greu de identificat. CIA nu este sinonimă cu guvernul Statelor Unite. Mai mult, sînt destule exemple ale unor cabale din CIA, uneori pînă la cele mai înalte niveluri, în care

au fost utilizate resursele acestei atotputernice organizaţii pentru planuri proprii.[15] Aşa că nu putem trage concluzia că prezenţa unui agent CIA înseamnă că el acţionează în concordanţă cu politica agenţiei sau a guvernului.

La fel, politicieni sau oameni de afaceri se pot implica în scop personal în această poveste. Nu avem nici o metodă prin care să aflăm cine este manipulatorul şi cine este manipulatul. Şi francmasoneria este prezentă în carte, dar rămîne deschis subiectul dacă este o fabuloasă conspiraţie masonică sau nu.

Multe teorii ale conspiraţiei (nu negăm că şi noi ne potrivim cu descrierea) tind să propună existenţa unui grup neidentificat în spatele oricărui eveniment suspect. Din nefericire pentru aceşti romantici, viaţa reală nu este atît de simplă. Acolo unde conspiraţiile există, ele implică divese grupuri şi indivizi cu scopuri diferite. Este posibil ca această conspiraţie a porţii stelare să includă agenţi CIA, francmasoni, politicieni şi finanţatori bogaţi, fiecare considerînd că are ceva de cîştigat din apariţia acestei credinţe sau temîndu-se că vor pierde dacă acest lucru nu se întîmplă. Conspiraţia este mai mare decît îşi permite un singur grup sau anumiţi indivizi.

Limpede este natura obiectivelor conspiraţiei. De a promova un anumit sistem de credinţă în cît mai multe locuri posibil, de la publicul larg la adevăraţii obsedaţi de New Age. „Ei" vor totul de la noi – inimile, minţile şi sufletele.

După chipul şi asemănarea lor

În 1973, guvernul Statelor Unite a comandat SRI International[16] un raport cu tema *Changing Images of Man,* sub redacţia Willis W. Harman şi O.W. Markley, în care se ajungea la concluzia că răspîndirea aşa-numitelor „noi valori" – mişcările spirituale, ecologice şi de autoperfecţionare – a devenit de neoprit. Ajungîndu-se la o transformare a societăţii (mai ales în Statele Unite) ce va submina „industria şi cultura industrială modernă" şi avînd ca rezultat „serioase tulburări sociale, declin economic, inflaţie galopantă şi chiar prăbuşirea instituţiilor statului".[17] Acest raport anticipează o

slăbire a încrederii în autorităţi şi o reacţie împotriva controlului social. Mai sugerează, de asemenea, căi de a preveni acest scenariu, al variantei celei mai pesimiste, prin identificarea instituţiilor şi tradiţiilor ce pot fi utilizate pentru a controla impetuozitatea noii mişcări. Lucru semnificativ, ca fiind una dintre cele mai bune soluţii posibile, este recomandată tradiţia francmasonică. Raportul pune astfel problema:

> De mare interes pentru lumea occidentală este tradiţia francmasonică ce a jucat un rol semnificativ în naştrea Statelor Unite ale Americii, aşa cum atestă simbolul Marelui Sigiliu (aflat pe bancnota de un dolar)... Prin ea... avem posibilitatea de a reactiva simbolurile americane, de a reinterpreta etica muncii şi sprijini conceptele de bază ale societăţii democratice bazate pe libera iniţiativă, de a oferi noi înţelesuri progresului tehnologic industrial.[18]

Să notăm asemănarea cu afirmaţiile vicepreşedintelui din anii 1940, Henry Wallace şi, desigur, cu cuvintele lui Edgar Cayce.

Lucru semnificativ este că acest raport a fost realizat de SRI International într-o perioadă în care era strîns legat de CIA şi de Departamentul pentru Apărare. Să ne imaginăm cum au sunat clopotele de alarmă pe coridoarele puterii, mai ales cînd se sublinia că transformarea societăţii este inevitabilă. Singura soluţie, pentru cei aflaţi la putere, era piratarea credinţei aflată la temelia neliniştii sociale, ducînd-o în orice direcţie ce ar oferi avantaj şi ar păstra controlul asupra maselor.

O componentă importantă a noului sistem de credinţă este utilizarea simbolisticii francmasonice. Mişcarea afirma în mod tradiţional că are rădăcinile în Egiptul antic şi sublinia importanţa lui Sirius, care decorează orice templu masonic.

Wallace, Cayce şi raportul SRI, *Changing Images of Man,* subliniază fiecare în parte importanţa rolului Statelor Unite în promovarea idealurilor masonice prin crearea efectivă a statului masonic ideal.[19] Era şi ţelul unora dintre autorii Declaraţiei de Independenţă, precum Thomas Jefferson. (De fapt, din cei cincizeci şi şase de semnatari ai Declaraţiei de Independenţă, cincizeci erau francmasoni, aşa cum erau şi cincizeci din cei cincizeci şi cinci de autori ai Constituţiei.) Willis W. Harman, consilier la Casa Albă şi redactor al raportului *Changing Images,* a fost implicat şi în

experimentele cu Uri Geller la începutul anilor 1970 şi, ca preşedinte al Institute of Noetics Sciences, cu ocazia primului experiment de vedere la distanţă, a scris *An Incomplete Guide to the Future (Ghid incomplet al viitorului* – 1976).[20] În cartea sa discută rolul francmasoneriei în apariţia Statelor Unite şi defineşte ceea ce numeşte „simbolurile americane" – în special idealuri masonice.[21] Discutînd viitorul Americii el susţine un scenariu asemănător celui din *Changing Images of Man,* cu alte cuvinte o societate bazată pe principiile francmasonice. El spune:

> Simbolurile asociate cu naşterea naţiunii au o semnificaţie suplimentară. Sub aceste simboluri, principii şi ţeluri, bine înţelese, *şi nu altele* (sublinierea autorului), diferitele puncte de vedere pot fi reconciliate.[22]

Poate şi mai important, Harman crede că simbolul piramidei a cărei piramidion este Marele Sigiliu „indică înflorirea naţiunii doar atît timp cît conducătorii sînt dirijaţi de o intuiţie supraconştientă"[23], pe care o defineşte ca „intuiţie divină".

Faptul că raportul SRI atrage atenţia asupra simbolurilor masonice de pe spatele bancnotei este în mod particular interesant. Sigiliul, introdus pe bancnotă de Henry Wallace, arată o piramidă incompletă, cu cheia de boltă cuprinzînd un ochi deschis ce zboară deasupra unei aureole de lumină. Sub piramidă sînt înscrise în latină cuvintele *novus ordo seclorum* – „noua ordine a vremurilor".

Să repetăm cuvintele lui Wallace din 1934:

> Se va dovedi o mai mare recunoaştere a Marelui Arhitect al Universului în faţa cheii de boltă atunci cînd ea va fi pusă în operă iar această naţiune va căpăta întreaga sa putere şi poziţia din care să-şi asume conducerea naţiunilor inaugurînd astfel „epoca noii ordini".

Wallace leagă în mod explicit întoarcerea cheii de boltă a Marii Piramide de rolul conducător al Statelor Unite. Este relevant, poate, că Zahi Hawass a anunţat că, în cadrul Sărbătorii Nopţii Mileniului, un nou piramidion din aur va fi amplasat în vîrful Marii Piramide. Hawass însuşi vorbeşte despre asta ca despre

„împlinirea“ piramidei.[24] Dacă nu altceva, va fi măcar un puternic gest simbolic al francmasoneriei americane.

Lupta între Lumină şi Întuneric

În ciuda evidentei manipulări, sînt Cei Nouă ceea ce pretinde a fi, zeii antici egipteni? Nu pare să fie cazul, dacă luăm în considerare şi alţi factori, în special foarte controversata legătură între Marte şi Giseh. Ca şi în cazul lui Richard Hoagland, o dată ce extrapolăm mesajul, legăturile se prăbuşesc. Am văzut cum mesajul iniţial al lui Bauval şi Hancock, acela că monumentele egiptene au un înţeles special pentru noi, cei de azi, funcţionează doar dacă ciuntim datele. Mai mult, Cei Nouă par să nu-şi înţeleagă propriile fapte.

Sînt mii entuziaşti care cred în ipotezele bazate pe dovezi fizice: unghiurile Piramidei M&D, alinierea Marii Piramide cu Sirius. Ei nu-şi dau seama că astfel devin permeabili la mesajul spiritual al lui James Hurtak, care în esenţă este cel al lui Alice Bailey. Un gînd ne trece prin minte: va deveni cartea lui Hurtak, cu sursa de inspiraţie în Bailey, *The Keys of Enoch,* Biblia următorului mileniu?

Mulţi n-ar vedea nimic rău în asta, considerînd învăţăturile celor doi, Bailey şi Hurtak, ca revelate, iluminate şi cu adevărat bune. Şi, din punctul nostru de vedere, acesta este cel mai important aspect al întregii poveşti cu Consiliul Celor Nouă. Dacă realitatea obiectivă a Celor Nouă este un subiect fascinant, acest lucru este mai puţin important decît analiza mesajului spiritual. La urma urmei, învăţăturile sînt cele după care se conduc credincioşii şi ele pot avea, direct sau indirect, efect asupra noastră.

Oricît de plin de compasiune, excentric sau nevinovat ar părea la prima vedere materialul transmis de Cei Nouă, el ascunde un subtext incomod. James Hurtak descrie în *The Keys of Enoch* un scenariu apocaliptic în care lupta la scară universală între forţele luminii şi cele ale întunericului se va duce pe Pămînt. El scrie despre „un război galactic şi o curăţenie la scara universului“[25]. Dar nu sună această „curăţenie“ mai degrabă, sinistru, a „purificare“? Ar fi

bine să putem alunga aceste bănuieli ca fiind paranoice, dar Hurtak defineşte Ultimele Zile în aceşti termeni neliniştitori:

> După încheierea acestui „program divin“ va urma o spirală ascendentă către noul „program al stăpînilor“ din partea Tatălui Spirit. Creşterea „păcii“ interioare şi a binecuvîntatei „bucurii“ ce va veni o dată cu pogorîrea Sfîntului Duh Shekinah asupra omenirii înălţate spiritual, ajunsă în stadiul de a percepe cunoaşterea Zeului cel Înalt şi de a utiliza cunoaşterea „Fiilor Luminii“, va duce la acceptarea guvernării în numele lui YHWH.[26]

Şi, ca totul să fie şi mai clar: „Pentru cei care nu trăiesc în Lumină, soseşte timpul durerii.“[27] În această declaraţie dogmatică, de preot demagog, se află un pericol ascuns. Cine aparţine Luminii şi cine nu? Mai mult, cine hotărăşte asta? Pornim de la ideea că Hurtak nu are nici o îndoială referitoare la poziţia sa şi că deţine cunoaşterea secretă pe care trebuie să ne bazăm. Concluzia ar fi că toţi cei care îl refuză pe el sau cuvintele Celor Nouă sînt fiii întunericului, deşi scrierile sale precizează grupurile ce vor suferi în viitorul apropiat.

„Purificarea“ lui Hurtak este asemănătoare, din multe puncte de vedere, cu iminenta „recoltare“ a sufletelor din învăţăturile transmise de Ra prin Carla Rueckert.[28] Această înălţare a celor drepţi se va petrece în primii ani ai secolului douăzeci şi unu, o altă versiune a „răpirii“ la ceruri din fundamentalismul creştin.

Cei Nouă par adeseori rasişti, dar sînt mult prea isteţi ca să nu facă paradă cu idei de tip Goebbels New Age. Dictatorul de modă veche care agită masele nu mai are şanse în occidentul democratic. Cei Nouă doar sugerează identitatea duşmanilor. De exemplu, în *The Only Planet of Choice,* Tom nu spune clar că rasa neagră este inferioară. Ba chiar pare să spună contrariul, că este singura care a evoluat pe Pămînt fără ajutor extraterestru. Şi atrage atenţia că nu trebuie să interpretăm asta ca o dovadă a inferiorităţii negrilor[29] – interesant exemplu de răsturnare psihologică. Tom spune, cu alte cuvinte, că nu trebuie să ne oprim la ideea că negrii sînt inferiori pentru că ei sînt singura rasă care nu descinde din zei. Dată fiind istoria ideilor rasiste, de ce ar risca o fiinţă atît de înţeleaptă să ne bage astfel de idei în cap? De ce o astfel de informaţie incendiară,

cu caracter mai mult ştiinţific şi care nu este considerată a sta la baza unor acţiuni ulterioare?

Rasismul implicit din *The Only Planet of Choice* aminteşte de scrierile lui Alice Bailey sau, mai exact, de învăţăturile primite de la Tibetan. Tratat superficial, cum se poate face cu acela dat de Tom în *The Only Planet of Choice,* mesajul Tibetanului, indiferent de ce credem noi despre originea lui, pare să propovăduiască pacea, înţelegerea şi frăţia universală. Intenţiile Ierarhiei sînt bune. Dar, uneori, idei alarmante se strecoară ca şerpii deghizate în învăţături esoterice. De exemplu, în *A Treatise on Cosmic Fire (Tratat despre Focul Cosmic* – 1925), Tibetanul explică cum, în noua etapă de dezvoltare, Ierarhia „nu va trata ansamblul rasei umane ca în prima etapă, ci va stimula germenii mentali numai în acei oameni care – aşa cum spune H.P.B. (Helene Blavatsky) –, deşi oameni în aparenţă, nu au minţile deschise". Şi adaugă într-o notă de subsol: „Aşa sînt băştinaşii din Ceylon, aborigenii din Australia şi unele rase africane inferioare."[30]

Victoriana Blavatsky putea să aibă o concepţie rasială pe care azi o considerăm incorectă. Chiar şi după abolirea sclaviei, africanii erau consideraţi mai mult animale decît oameni, deşi se admitea că au suflet, motiv pentru care erau creştinaţi sub ameninţarea armelor. Rămîne problema nerezolvată că toţi cei care pretind azi, la fel ca Blavatsky, Bailey şi Schlemmer, că au fost contactaţi de fiinţe superioare, respectă dintr-o dată schimbarea în atitudinea faţă de problema rasială, vorbind totuşi despre adevăruri eterne. Partizanii moderni ai Celor Nouă şi ai lui Bailey susţin rasismul implicit afirmînd fără menajamente că asta este calea.

Rasismul nu are o bază ştiinţifică, sociologică sau antropologică, indiferent de ce ar spune alţii. Rasismul poate să ia multe forme; am realizat acum că atitudinea protectoare, condescendentă, poate fi la fel de degradantă şi de periculoasă ca şi incitarea pe faţă la ura rasială. Argumentul „rasismului binevoitor", că negrii sînt incapabili să se autoguverneze şi au nevoie de îndrumarea părintească a albilor, a fost adeseori utilizat de regimul de apartheid din Africa de Sud pentru a justifica binecunoscutele excese ale legilor mai puţin paternaliste. În orice caz, Maeştrii cu adevărat înţelepţi vor păstra tăcerea asupra acestui aspect pentru a evita dezastrul provocat de conceptul arianismului utilizat de nazişti. (Atît Tibetanul cît şi Tom repetă frecvent că nu dezvăluie anumite informaţii pentru care încă nu sîntem pregătiţi.)

Acceptarea unor astfel de ideologii din partea unor entităţi fără trup este, desigur, periculoasă, atît pentru cel contactat cît şi pentru societate ca întreg. E suficient de neplăcută acceptarea răului din partea unor fanatici precum Adolf Hitler, dar primirea lui din partea unor fiinţe invizibile depăşeşte graniţele naivităţii criminale, acum susţinătorii Celor Nouă acceptînd învăţăturile lui Tom despre subiecte atît de controversate precum eşecul evreilor în a-l accepta pe Iisus ca pe Mesia, avort, homosexualitate, inferioritatea spirituală a islamului. Declaraţiile invizibilului şi, din cîte ştim, ale nonexistentului Tom, asupra acestor subiecte sînt luate, la propriu, ca evanghelice.

James Hurtak nu-i numeşte pe musulmani „Fii ai Întunericului" ci, cu mult mai multe cuvinte, vorbeşte despre „antiunivers" sau despre „violarea Luminii Vii exemplificată de Kabba, Cubul Negru de la Mecca".[31] El susţine că reprezintă „antiputerea vieţii" şi, mai clar, „Anticristul". Cel mai mult se apropie de o declaraţie sinceră atunci cînd scrie despre Cubul Negru că „funcţionează în legătură cu Alpha Draconis (pentru Hurtak unul din sălaşurile «puterilor spirituale căzute») pentru Fii Întunericului".[32] Prin demonizarea celui mai sacru obiect al islamului damnează implicit pe musulmani ca „Fii ai Întunericului". Una din Cheile sale se ocupă în mod special de simbolismul Cubului Negru:

> Cu această Cheie putem înţelege de unde va apărea universul căzut în războiul galactic între Fiii Luminii şi Fiii Întunericului.[33]

> Dreptii trebuie să înţeleagă dialectica spirituală ce acţionează între cei care au ales Piramida Luminii ca piatră de încercare a evoluţiei lor spirituale către Lumină în opoziţie cu alegerea Cubului Negru.[34]

Hurtak se referă şi la „mesajul înalt" din unele părţi ale Coranului[35], dar pare să spună că numai pasajele ce corespund cu Vechiul Testament sînt demne de luat în seamă. Considerînd că declaraţiile sale New Age ascund fundamentalismul său creştin, această validare a orice este conform Vechiului Testament ne surprinde. Ce părere are Hurtak despre iudaism?

Hurtak aminteşte adeseori de „Israel" şi de Vechiul Testament, dar este limpede că, aşa cum Tom vorbeşte prin Phyllis Schlemmer,

el se gîndeşte că evreii sînt un popor sfînt ce a făcut o greşeală îngrozitoare respingîndu-l pe Iisus ca Mesia. Şi, deloc surprinzător, afirmă că discipolii Cheilor lui Enoch sînt „Adevăratul Israel".[36] Hurtak, şi alţii, leagă profeţia din *Isaia* 19:19-20 de Marea Piramidă:

> Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Domnul în Ţara Egiptului, şi la hotar, va fi un stîlp de aducere aminte pentru Domnul. Acesta va fi pentru Domnul oştirilor un semn şi o mărturie în Ţara Egiptului. Ei vor striga către Domnul din pricina asupritorilor, şi el le va trimete un mîntuitor şi un apărător, care să-i izbăvească.

Ca aparentă profeţie legată de A Doua Venire, este citatul favorit al creştinilor fundamentalişti şi al adepţilor New Age. Altarul a fost, bizar, identificat cu Marea Piramidă, uneori legat şi de iminenta descoperire a încăperilor ascunse (ca în scrierile lui Hurtak). Chiar şi mediumul H.C. Randall-Stevens, scriind în anii 1920 despre încăperile ascunse sub Sfinx, exploata aceeaşi profeţie, adăugînd: „O citez deoarece învăţătura ocultă mi-a dovedit că Marele Sfinx şi Piramida de la Giseh sînt *(sic)* cele la care se face referire."[37] Iar cei cu care se afla în legătură i-au spus că astea sînt timpurile la care se referea profeţia.

Este ciudat că nu am văzut niciunde la aceşti autori continuarea citatului. După ce se spune că egiptenii „îl vor cunoaşte pe Domnul" – adică vor fi convertiţi la credinţa în Yahveh – se ajunge la (versetul 22): „Astfel Domnul va lovi pe Egipteni, îi va lovi, dar îi va tămădui." Îi va lovi în modul gîndit de auto-intitulatul „drept", James Hurtak, pentru devoţiunea islamică? Şi ce formă va lua tămăduirea?

Trebuie să recunoaştem cu inima strînsă că recentele mesaje transmise prin Internet de Graham Hancock şi Robert Bauval au căpătat un ton mesianic strident. De exemplu, aşa cum am precizat mai înainte, în 29 iulie 1998 Bauval scria:

> Mileniul se apropie cu viteză. Mai au mult de lucru toţi cei care simt că trebuie să ia parte la aceste căutări, în special pentru a aduce mult dorita schimbare spirituală şi intelectuală pe această planetă. Fără nici o îndoială, Giseh joacă un rol major în piesa asta.

Şi Hancock:

> Aflaţi pe muchea de cuţit a noului mileniu, la capătul unui secol de nemaiîntîlnite rele şi băi de sînge, în care lăcomia a înflorit, umanitatea trebuie să facă o alegere fermă între materie şi spirit – între întuneric şi lumină.

Spuse atît de autoritar, lucrurile pot fi luate ca atare, dar nu ar merita o privire mai de aproape? Nu a înfruntat mereu umanitatea această „alegere fermă"? Şi nu este nemaiîntîlnita slăbiciune a secolului douăzeci rezultat nu al unei infiltrări a răului, ci al inventării mijloacelor de producere a suferinţei în masă, precum bomba atomică? Şi nu a fost tot el martor, în acelaşi timp, la dezvoltarea spirituală, către lumină, prin nemaiîntîlnite progrese sociale şi medicale, reforme ale bunăstării şi sensibilitate faţă de cei bolnavi fizic sau mental? Şi o înţelegere a nevoilor unor culturi oprimate în epocile precedente. La urma urmei, nu a fost totul chiar atît de rău.

De fapt, secolul douăzeci a fost pur şi simplu „nemaiîntîlnit". A ajuns la extreme. Cînd a fost rău, a fost de-a dreptul înfiorător, dar cînd şi-a arătat sufletul cel bun au fost atinse şi întrecute cele mai nobile intenţii ale sfinţilor. A fost un secol al acţiunii, al comunicării, extrem de energic, adeseori prost condus, dar, cel puţin în occident, a fost un secol al libertăţii greu cucerite, al manifestării personale şi al setei de cunoaştere. Poate că a fost corupt, dar a şi scos la iveală corupţia, a fost rău, dar a şi înfruntat cu vigoare răul, iar dacă a fost lacom, a fost mai dornic ca oricînd să împartă bogăţia cu cei săraci. Secolele precedente le întorseseră acestora spatele şi-i lăsaseră să se descurce cum ştiu.

Aşadar, de ce se grăbesc Graham Hancock şi Robert Bauval să inducă ideea că omul modern a decăzut? De ce subliniază, ceea ce mulţi considră a fi neadevărat, „nemaiîntîlnita răutate" a timpurilor pe care le trăim? Sugerează ei că trebuie să fim salvaţi şi că salvatorii, mîntuitorii, aşteaptă momentul favorabil ca noi să le urăm bine aţi venit? Hancock şi Bauval par să ne pregătească pentru o iminentă înălţare spirituală. Aşa cum încheie Bauval pregătirea din *Magic 12*: „Lumea este cu Fiul..."[38] Premeditat sau nu, el se face ecoul spuselor lui Aleister Crowley despre sosirea Eonului Fiului.

Dar este planul lor identic cu al lui Hurtak? Ei îl cunosc, desigur, atît pe el cît şi opera sa, inclusiv *The Keys of Enoch,* ceea ce nu înseamnă că sînt automat şi discipolii lui. Ce *este* sigur este că mesajul fundamental din cărţile lor, de la *The Orion Mystery* la

The Mars Mystery, se potrivește celui general, ajunge la un public și mai larg și ajută la acceptarea ideologiei lui Hurtak despre Cei Nouă.

Apocalipsa acum

Noul sistem de credință este multicolor. Derivă din mai multe grupuri adunate pentru a realiza un întreg cît mai omogen. Este bine construit și pariază pe reflexul oamenilor la anumite simboluri și declanșatori emoționali. Ciudata religie hibridă este proiectată în așa fel încît să apeleze la aspectele fundamentaliste ale mai multor religii, cu excepția celei islamice, desigur. Oricît ar părea de moderne și învăluite în dezbateri tehnologice învățăturile propovăduite de cei ca Hurtak, Schlemmer și Carla Rueckert, de fapt, în esența lor, se dovedesc a nu diferi de credințele extremiste ale fundamentaliștilor creștini de modă veche.

Același accent pus pe lupta apocaliptică între bine și rău, lumină și întuneric, așteptarea iminentei sosiri a unui salvator și înălțarea la ceruri a celor aleși în timp ce păcătoșii sînt damnați pe vecie. Deși pare ciudat ca James Hurtak să aibă atît de multe în comun cu Lambert Dolphin Jr., de fapt ei împărtășesc multe sentimente și idealuri. Iar în *The Only Planet of Choice* și în *The Keys of Enoch* se acordă o mare atenție Israelului, oamenilor și locurilor, părînd că se încearcă atragerea evreilor fundamentaliști. Așa cum am văzut, Lambert Dolphin Jr. împărtășește multe ambiții cu evreii de extremă dreaptă, motiv pentru care au și ajuns să colaboreze la Muntele Templului.

Am mai notat că sistemul lui Hurtak îmbrățișează toate religiile majore din Statele Unite, binevenite fiind și grupuri exclusiviste, precum mormonii. Hibridul religios înglobează și principalele evoluții esoterice din ultimele două secole, Marea Fărție Albă, Maeștrii Ascunși, Atlantida, dar și fenomene ale secolului douăzeci, OZN-urile și extratereștrii gri. Această elită are și excepții notabile: nu este inclusă nici o religie majoră afro-americană sau din lumea arabă. Musulmanii nu sînt bine veniți.

Iar păpușari din umbră ai complexului proces de legare a acestor fire sînt agențiile de informații, al căror interes și a căror implicare

în dezvoltarea noii religii sînt deja stabilite. Mereu și mereu trăsăturile antimusulmane ale acestei conspirații ies la iveală, dar de ce ar încuraja așa ceva CIA? Este clar că scopul scenariului este pregătirea, sădirea unei stări anume în cît mai mulți oameni, în așteptarea unui eveniment la scară globală.

Trebuie să luăm cît mai serios în considerare că sîntem pregătiți de conspiratori pentru un incident major, un eveniment ce va schimba brusc, dramatic și radical lumea. Cum va arăta acesta este greu de spus, poate o bine regizată „întoarcere a zeilor" la Giseh, în fața a cît mai mulți spectatori, dar sigur este că acești oameni dețin resursele și tehnologia pentru un astfel de eveniment.

Cu sau fără acest fantastic moment, mințile noastre sînt pregătite pentru a accepta credințele și dictatura unei noi ordini mondiale, fie că va fi vorba de o teocrație bine manipulată, fie de alt soi de fundamentalism. Așa cum istoria Germaniei lui Hitler și nenumărate alte exemple dovedesc fără putință de tăgadă, oamenii obișnuiți pot fi convinși mult prea ușor să comită atrocități împotriva semenilor lor dacă ajung să creadă că sînt parte a unui proiect uriaș, cum era în cazul Germaniei triumful rasei superioare. Forța brută nu este suficientă pentru a transforma masele de oameni în monștri însetați de sînge, asta se întîmplă doar după ce le cucerești oamenilor inimile, mințile și sufletele. Oamenii sînt mai ușor de convinșs să se alăture unui grup glorios, fie el chiar nazist sau „de dreapta", făcîndu-se apel la spirit, nu la forța brută. De ce, ne întrebăm, dorește CIA să promoveze materiale anti-islamice? De ce dorește să gîndim în acest mod?

Ceea ce dorește pe față și cu bună intenție orice fundamentalism este divizarea societății: Ei și Noi, Lumina și Întunericul, Bunii și Răii, Naziștii și Evreii, Evreii și Palestinienii... Nu rămîne loc pentru rațiune, dezbatere, schimbare a stării de fapt, progres. Mai mult, fundamentaliștii sînt ușor de controlat, iar conducătorii lor dețin puterea absolută.

Controlul maselor, despre el este vorba. Ideea că ființe extrem de puternice și incredibil de dezvoltate vor veni să ne scape în ultima clipă de la dezastru transformă lumea într-un loc mai bun, în care să-ți placă să trăiești. Sună prea bine ca să fie adevărat. Ne conferă liniște și confort, dar totul are un preț. Credința în zeii spațiului și așteptarea intervenției lor binefăcătoare ne subminează încrederea în noi. Implică faptul că rasa umană a fost civilizată

pentru că era prea slabă ca să atingă singură acest nivel şi că a avut nevoie de îndrumarea extratereştrilor pe tot parcursul istoriei sale. Acum, cînd umanitatea a făcut un adevărat dezastru, singura speranţă este aşteptarea întoarcerii zeilor, ca ei să îndrepte totul.

Imaginea omenirii este jalnică. Este practic acelaşi mesaj ce a adus succes creştinismului şi l-a făcut apt ca religie de stat, suspendînd autonomia individului şi stopînd progresul intelectual, ştiinţific şi cultural timp de mai multe secole. Mesajul creştin susţine că ne-am născut păcătoşi şi trăim doar prin voia Domnului. Singura speranţă este promisiunea vieţii de după moarte, asta în cazul în care ne supunem dictaturii preoţeşti.

Rezultatul este o populaţie de victime docile, cu creierul spălat, nişte simple tîrîtoare la discreţia Domnului sau a fiinţelor din spaţiu, fără altă cale de salvare decît prin ei sau, desigur, prin reprezentanţii lor. Membrii sectei Heaven's Gate, care au luat de bună voie otravă, reprezintă o formă extremă a acestui mod de gîndire: viaţa ca om, pe Pămînt, nu reprezintă nimic în comparaţie cu evadarea pe o navă spaţială, chiar dacă trebuie să te sinucizi pentru asta.

Potenţialul enorm al sectelor bazate pe zei veniţi din spaţiu şi OZN-uri nu trebuie subestimat. Aşa cum extrem de pătrunzătorul Jacques Vallée scrie în *Messenger of Deception* (1979):

> Grupul de oameni care va reuşi să manipuleze în scop politic teama de forţele cosmice şi emoţia din jurul OZN-urilor va fi capabil de un incredibil şantaj spiritual.[39]

Nu numai Vallée a realizat asta. Este limpede, deşi nu putem afla toate detaliile, că aceşti conspiratori creează condiţiile perfecte ca să se întîmple ceva iar ei să capete controlul asupra maselor, asupra noastră. Aşa cum am văzut, poate fi vorba de întoarcerea zeilor sau, mai degrabă, de promisiuni deşarte şi de speranţe cinic manipulate.

Potenţialul control asupra populaţiei este oricum neplăcut, dar, împreună cu isteria sfîrşitului lumii, referitoare la Mileniu, ne temem că garantează un viitor exploziv. Încă o dată, Jacques Vallée atinge miezul problemei. În *Revelations* (1992), el scrie: „Cum ne apropiem de Mileniu, credinţa în iminenta sosire a extratereştrilor este, ca ficţiune, mai puternică decît un drog, ca revoluţie, mai dezamăgitoare decît

aceea produsă la Mileniul anterior, iar ca otravă, la fel de dăunătoare ca orice transformare iraţională din istorie."[40]

Vallée merge mai departe comparînd această credinţă cu ideologia rasei stăpînilor ce i-a împins pe nazişti să comită cele mai îngrozitoare atrocităţi. Iar în *Messenger of Deception* el enumeră şase „consecinţe sociale" ale sectelor OZN. Printre ele sînt incluse „subminarea încrederii omului că este stăpîn al destinului său prin promovarea mesajelor celor contactaţi" şi „eliminarea democraţiei prin inducerea filozofiei rasei superioare în cadrul unui sistem totalitar".[41]

Cîndva, demult, o stare similară a fost exploatată într-un mod care a schimbat lumea: cu două mii de ani în urmă, la periferia Imperiului Roman, un om a nimerit peste isteria aşteptărilor mesianice iar rezultatul a fost creştinismul. Dincolo de teologie şi credinţe personale, efectul a fost apariţia generaţiilor de sclavi fericiţi care credeau că au venit pe lume păcătoşi şi au nevoie de biserică pentru a le îndruma viaţa pînă în cele mai mici detalii. Cel puţin din acest punct de vedere, creştinismul a fost un succes. Dar a început să-şi piardă efectul, este nevoie de ceva nou, asemănător.

Ar fi posibil să vedem la începutul secolului douăzeci şi unu apariţia unui nou Iisus, a unui alt Moise, care să dea un sens vieţilor noastre mizere, fără valoare, pornind de la un nou set de porunci venite de sus? Datorită unei atente manipulări va deveni o realitate profeţia „întoarcerii Marelui Iniţiat"? Acest nou conducător, sau Mesia, este anunţat de o puternică mişcare politico-religioasă, o Nouă Ordine Mondială a bigoţilor, a cărei infrastructură se clădeşte azi.

Este semnificativ că Ira Einhorn, care a avut o poziţie privilegiată ca observator al Celor Noua în anii 1970 şi care nu are nici o îndoială asupra realităţii acestor fiinţe fără trup, ne avertizează că sînt periculoase. El ne-a spus:

> Nu aş oferi toate puterile mele unei entităţi pe care nu o pot vedea. Este periculos. Dacă renunţăm la libertatea noastră este ca şi cum ne-am afla într-un lagăr de concentrare... Este o formă concretă de fascism. În contactele cu extratereştrii, cu entităţile, trebuie să se manifeste democraţia. Nu este posibil doar să crezi. Poţi să-ţi suspenzi neîncrederea pentru o vreme, ca să trăieşti fenomenul, dar nu trebuie mers mai departe.[42]

Aşa cum am văzut, tot mai mulţi oameni „doar cred“. Ce se va întîmpla cu ei, rămîne de văzut. Semnele sînt îngrijorătoare. Aşa cum spunea chiar Tom/Atum, purtătorul de cuvînt al Celor Nouă:

> Dacă Pămîntul continuă în acelaşi stil, în jurul sau după anul 2000 planeta nu va mai fi capabilă să existe astfel. Civilizaţiile încearcă să facă o purificare pentru a o aduce iar pe linia de plutire.[43]

Momentul maturităţii

Sînt posibile două interpretări pentru datele noastre. În primul scenariu, oamenii din spatele scenei cred că este posibil contactul cu fiinţe inteligente extraterestre, zeii trecutului, şi încearcă să realizeze asta. Poate că sînt în căutarea unui dispozitiv fizic, o poartă stelară, în timp ce studiază şi metode de comunicare telepatice sau pe alte căi psi. Această căutare ar explica efervescenţa cercetărilor secrete din Egipt, care ar fi şi mai intense dacă ar căuta o poartă fizică prin care ar crede că Cei Nouă vor păşi în curînd. Această credinţă explică şi interesul conspiratorilor în Marte şi Sirius, ei asigurîndu-se astfel şi că oamenii vor face legătura între Egipt şi extratereştri ca parte a pregătirii pentru contact.

Această ipoteză depinde de natura zeilor. Cine sînt şi de ce să-i ascultăm? Aşa cum am văzut, ei susţin că sînt Cei Nouă, antica Eneadă de la Heliopolis, fiecare reprezentînd un anumit fel de autoritate, guvernînd o anumită parte a vieţii şi emoţiilor umane. Isis era zeiţa mamă, dar şi a magiei, aşa cum Geb era zeul egiptean al pămîntului. Zeii erau aducători de lucruri bune şi ar fi rezonabil să-i aşteptăm cu braţele deschise, urmînd ca ei să ne scape de dezastru. Dar dacă Cei Nouă sînt un Cal Troian, par inofensivi, însă nu ştim ce ascund?

Această bănuială a avut-o şi Jon Povill cînd a fost contactat în 1975 de Gene Roddenberry să scrie scenariul filmului *Cei Nouă*. După biograful lui Gene Roddenberry, Joel Engle, cînd Povill a terminat scenariul:

> A recunoscut că scopul scenariului era acela de a pregăti pămîntenii pentru sosirea acestor entităţi superioare, dar nu era sigur dacă nu pregătea terenul unei invazii diabolice, nefiind sigur că Cei Nouă sînt neapărat binevoitori.[44]

Al doilea scenariu imaginat de noi este că întreaga sosire a zeilor, a „fraţilor din spaţiu“, este fabricată intenţionat. Adevăraţii zei ai spaţiului nu vor ateriza niciodată, dar aşteptarea sosirii lor iminente poate fi un scop în sine, cu aceleaşi beneficii pentru cei care încearcă să ne controleze.

În acest scenariu, activitatea de la Giseh poate fi explicată mai mult ca o încercare de exploatare a locului cu cel mai mare potenţial magic, spre care sînt îndreptate toate privirile şi de unde este aşteptată marea revelaţie. Ce dovadă că vin zeii poate avea omul de pe stradă? Trebuie să ia de bune spusele autorităţilor, iar în momentul în care ei nu vor ateriza, şi probabil că nici n-ar face-o vreodată, am fi deja sclavii unei puteri foarte terestre, sub conducerea unui „pumn de fier“ şi într-o continuă stare de necesitate.

O nouă religie ia formă în numele Marii Eneade Heliopolitane. Deja, cum am văzut, mulţi se supun instrucţiunilor primite. În orice caz, Eneada trebuie să fi suferit o remarcabilă metamorfoză de-a lungul timpului, din moment ce nu stătea în obiceiul divinităţilor egiptene să dea ordine. O trăsătură specifică a religiei era că zeii nu cereau să fie adoraţi, ca mai tîrziul şi tiranicul Yahveh. Aşa cum subliniază şi Michael Rice în *Egypt's Legacy:*

> Scopul preoţimii egiptene nu era cultul zeilor... Spre deosebire de zeii sumerieni şi spre deosebire şi de cei semiţi din imediata apropiere, puternicii zei egipteni nu aveau nevoie de permanenta confirmare a credinţei pe care şi-o doreau celelalte divinităţi.[45]

Iar Eneada nu dădea porunci, nu instiga la războaie sfinte. Adevăraţii Nouă Zei doar *erau*.

Dacă s-ar fi uitat zeii antici egipteni în sufletele oamenilor, cu toate defectele lor, nu ar fi văzut sclavi, ci doar mîndri asociaţi ai divinităţii eterne, nu altceva decît, cum spunea Whitley Strieber, „însoţitori ai Creatorului“, fiecare parte a divinităţii, purtători ai scînteii divine. Aşa cum Cei Nouă zei ai Eneadei reprezentau aspecte ale Întregului, aşa şi noi eram fragmente ale unei energii fără margini.

În timp ce, sau poate chiar din cauză că, nu avem nici o problemă cu zeii egipteni, ba chiar avem un enorm respect pentru

această religie antică, nu ezităm nici o clipă în a-i denunţa pe Cei Nouă ca impostori. Nu sînt şi nu ar putea fi niciodată Marea Eneadă din cauză că, printre multe altele, sînt ignoranţi, învrăjbitori şi nu au nici una din caracteristicile arhetipale ale celor pe care se presupune că-i reprezintă. Dar chiar şi dacă – lăsăm deoparte neîncrederea – sînt cu adevărat ceea ce pretind, încă avem destule motive să-i repingem: dacă măreaţa Isis însăşi se poartă atît de aiurea precum Cei Nouă, atunci ar fi normal, ca fiinţe gînditoare, mature, să nu respingem numai mesajul, dar chiar şi pe marea zeiţă. Fie că este sau nu aici singura planetă a liberului arbitru, libertatea este cea mai puternică armă pe care o avem împotriva amăgirilor şi a insinuărilor corupătorilor. Nimeni nu are nevoie de astfel de zei.

Şi chiar dacă – scenariul cel mai puţin probabil – Consiliul celor nouă este tot una cu zeii egipteni, atunci mai apare o problemă. Nu ştim dacă întoarcerea a fost ideea lor sau au fost convinşi de conspiratori pentru ca ea să coincidă cu planul acestora. Dacă este aşa, păpuşarii Mileniului nu doar creează şi exploatează aşteptările noastre, dar îi exploatează chiar şi pe zei.

Exploatarea Eneadei nu este recomandabilă, mai ales în cazul lui Seth, zeul distrugerii, care l-a ucis pe Osiris. Furiosul zeu al deşertului, asemănător lui Yahveh, era detestat şi temut, deşi se pare că avea propriul său cult secret. Trebuie spus că, dacă acest Consiliu al Celor Nouă este Marea Eneadă, Seth nu apare niciodată în materialele transmise. Îl păstrează pe Seth pentru mai tîrziu? A sosit el deja ascuns în calul troian al Celor Nouă? Este Seth *aici*? Iar dacă da, ce rol joacă în planul lor? Va fi de partea lor, de partea noastră? Este ceva sinistru în evitarea acestui zeu întunecat, arhetip al distrugerii.

Andrija Puharich, în *The Sacred Mushroom,* scria că Sirius era steaua *zeului* „Sept“[46], ceea ce este uluitor, deoarece egiptenii antici defineau Sirius ca pe *zeiţa* Sothis, legată de Isis. Cu alte cuvinte, Sirius este legat de principii feminine, nu masculine. Dar sînt două autorităţi care fac legătura între Sirius şi zei masculini – scriitorul crowleyrian Kenneth Grant şi chiar Aleister Crowley însuşi (care face legătura între stea şi Sept cu Seth).[47] Este ciudat că, din cîte ştim noi, doar aceşti doi autori şi Puharich fac aşa ceva în ciuda oricărei dovezi egiptologice.

Este, după noi, dovada unui curent subteran tulburător în noua credinţă. O lipsă de apreciere a tot ceea ce este feminin, chiar şi

atunci cînd, aşa cum este cazul Sirius, zeiţelor trebuie să li se dea ce este al lor. Păpuşarii noii religii au cenzurat femininul. Chiar dacă Eneada heliopolitană include patru zeiţe – Tefnut, Nut, Isis şi Nephtys –, din cîte ştim noi, Tom niciodată nu le-a amintit şi nici nu a încurajat pe alţii să o facă. Dar adorarea uneia din aceste zeiţe, a lui Isis, era o componentă importantă a religiei egiptene antice. Cît s-au schimbat Cei Nouă peste secole!

După ce am început investigaţiile, am început să realizăm cît de accentuat *masculină* este conspiraţia şi, implicit, cît de antifeminist este mesajul, mai ales aşa cum apare el în lucrarea lui James Hurtak, *The Keys of Enoch*. Poate pentru a simula tonul patriarhal din Vechiul Testament, şi a atrage atenţia atît evereilor cît şi creştinilor, tonul general este masculin şi, dacă nu din alt motiv, se face un deserviciu întregii lumi promovîndu-se o astfel de atitudine dăunătoare. Şi noi, printre alţii, am început să credem că dacă ar fi să spunem care este cauza bolii societăţii contemporane, am spune că este vorba de moştenirea a două mii de ani de represiune a femeii împreună cu ura şi teama faţă de principiul feminin. Dacă este nevoie de o nouă credinţă, ar fi bine dacă ea ar corecta greşelile trecutului, ieşind din dogmele patriarhale.

Aşa cum am văzut, mulţi ar dori ca societatea viitoare să se bazeze pe francmasonerie, încrezători că aceasta duce la înălţarea spirituală şi iluminarea membrilor săi – cu foarte puţine excepţii, asta este –, a bărbaţilor. Conceptele masonice despre femei tind să devină învechite, nelămurite şi nefericit protectoare. Încă o dată sîntem în faţa posibilităţii de a croi din nou societatea pe baza dominaţiei masculine, perpetuînd cele mai puţin admirabile tendinţe ale istoriei occidentale şi stînjenind adevăratul progres spiritual care, sîntem gata să luăm în serios cunoaşterea egiptenilor, trebuie să se bazeze întotdeauna pe opoziţia şi echilibrul între principiul feminin şi cel masculin.

Este jignitor cum a fost exploatată cu cinism religia antică egipteană, mai ales pentru că, dincolo de orice altceva, credem în necesarul echilibru – lumină şi întuneric, bărbat şi femeie, aşa cum avem în exemplul zeiţei binelui, Isis, şi a surorii ei întunecate, Nephtys, în Isis şi în soţul ei Osiris. Deşi credincioşii pot avea preferaţii lor, zeii trebuie să fie egali, păstrători pentru eternitate ai echilibrului. Toate acestea au fost ignorate de piraţii credinţei heliopolitane, reambalată pentru consumul de masă, cu zeii

prezenţi pe etichete fără pic de respect. Numele poate că sînt aceleaşi, dar *această* Isis este mai mult o marcă modernă ce o detronează pe cea veche, o periculoasă atitudine patriarhală.

Nu negăm că umanitatea se confruntă cu multe probleme, multe de ea create. Dar tocmai din cauză că avem de luat hotărîri importante nu trebuie să renunţăm la responsabilitate şi autonomie, atît ca indivizi cît şi ca societate, în favoarea celor care născocesc mesaje din partea zeilor spaţiului şi care sînt manipulaţi de păpuşarii cinicelor cabale guvernamentale şi ale agenţiilor militare şi de informaţii. Să renunţăm la puterea noastră înseamnă să renunţăm la esenţa fiinţei umane.

Extratereştrii, aşa cum susţin adepţii lor, îşi asumă toate meritele pentru realizările civilizaţiei umane, dar ne învinovăţesc pe noi pentru toate eşecurile. De ce nu au venit să ne salveze?

Chiar dacă se dovedeşte a fi real Consiliul Celor Nouă, din punctul nostru de vedere, atît ei cît şi mesajul lor, trebuie respinşi fără menajamente. Chiar dacă rasa umană le-a fost inferioară, se pare că am evoluat de atunci, măcar în ceea ce priveşte principiile morale, cunoaştem diferenţa între bine şi rău, între unitate şi diviziune. Sau ar trebui. Istoria recentă nu ne oferă nici o scuză. Dacă Pămîntul a fost cîndva colonizat de oamenii din stele, acum este timpul să ne proclamăm independenţa, nu să-i primim cu braţele deschise, visători şi ignoranţi. Ca membrii acelor „cargo cults" aflaţi în adorarea piloţilor de pe avioanele de marfă.

Poate că este momentul cel mai potrivit să ne dăm seama că bărbaţii şi femeile sînt eroi cu un potenţial nelimitat. Şi dacă este să concepem un mesaj pentru Mileniu, acela este că, pentru omenire, a sosit momentul maturităţii.

EPILOG:

Adevărata poartă stelară?

Conspiraţia Stargate a devenit pentru noi o poveste detectivistă, un „caz" în care, vrem sau nu, sîntem implicaţi cu toţii de la intrarea în acţiune a mecanismului sfîrşitului lumii. Este inevitabil ca, după ce am expus toate iţele aflate în spatele planurilor legate de Egipt şi Marte, să părem sceptici referitor la orice este de natură mistică sau spirituală. Nu este aşa. Din fericire, după ce am demarat investigaţiile, unele direcţii de cercetare au deschis perspective noi asupra celor mai dificile mistere discutate în carte, permiţîndu-ne să oferim o soluţie elegantă acestor probleme.

La început intenţionasem să ne concentrăm asupra religiei heliopolitane şi să petrecem mai multe luni studiind textele piramidelor şi alte materiale, dar, din cauza descoperirii conspiraţiei, direcţia iniţială a cercetării noastre a fost abandonată. Oricum, cînd am început să luăm la bani mărunţi opera lui Andrija Puharich despre şamanism ne-am amintit de unele elemente întîlnite în papirusuri şi treptat o abordare revoluţionară a început să ne treacă prin minte. Am notat că Puharich însuşi lega între ele experienţa şamanică, utilizarea substanţelor psihoactive şi religia heliopolitană, deşi a eşuat în a dezvolta ideea, cel puţin în materialele publicate. Şi am mai fost fascinaţi de implicaţiile faptului că CIA a cheltuit atît timp şi atîtea resurse pentru a experimanta tehnicile şamanice şi drogurile.

Textele piramidelor ne sugerează că în călătoria de după moarte a regelui se descrie o călătorie astrală caracteristică şamanismului. Ultimele cercetări ale fenomenului şamanic ar putea oferi cheia de

dezlegare a misterelor cunoaşterii egiptene şi a secretelor religiei heliopolitane.

Breşa

Şamanii sînt oameni cu calităţi psi înnăscute, antrenaţi pentru a interpreta visele, a-i tămădui pe cei bolnavi şi a ghida oamenii prin cunoaşterea descoperită în timpul transelor ecstatice. Ei sînt prezenţi în societăţile „primitive", tribale, din Amazonia şi pînă în Siberia. Întreprinzînd „zboruri" şamanice în afara trupului, ajung pe limanuri inaccesibile omului şi se întorc cu cunoştinţe şi informaţii practice folositoare.

În 1995 a fost publicată în Elveţia *Le serpent cosmique, l'ADN et les origines du savoir (Şarpele cosmic, ADN-ul şi originile cunoaşterii),* lucrare a antropologului elveţian Jeremy Narby. (Prima ediţie în engleză a apărut în 1998.) Sînt prezentate aici rezultatele obţinute de Narby în studierea şamanilor amazonieni şi întregul cîmp al informaţiilor adunate de şamani în timpul transelor induse de substanţe naturale halucinogene, în special de *ayahuasca.* În urma cercetărilor, Narby a dezvoltat o teorie despre sursa acestei cunoaşteri, teorie care, noi aşa credem, este deosebit de importantă pentru interpretarea misterelor egiptene.

La jumătatea anilor 1980, Narby îşi pregătea doctoratul printre indigenii din Amazonia, în Peru, lucrînd la un proiect legat de mediu. Ca mulţi alţii înaintea lui, a fost fascinat imediat de cunoştinţele botanice ale acestor oameni „primitivi" şi mai ales de utilizarea în scop medicinal a anumitor plante rare. A fost impresionat de numeroasele medicamente bazate pe plante utilizate de şamanii triburilor, *ayahuasqueros,* dar şi de eficacitatea acestora, mai ales după ce au tratat nişte dureri de spate în faţa cărora doctorii europeni se dovedeseră neputincioşi. Cu cît afla mai mult, cu atît era mai intrigat de felul în care băştinaşii dezvoltaseră sau cuceriseră această cunoaştere. Şansa sau experimentele îndelungate nu puteau fi luate în considerare. În pădurea amazoniană sînt peste 80 000 de specii de plante, deci, pentru a descoperi un remediu făcut doar pe baza a două plante, ar trebui să testezi toate variantele posibile – aproape 3 700 000 000. Şi lucrurile nu se opresc aici: multe medicamente includ mai multe plante, principiile active fiind extrase prin procedee complexe.

Un bun exemplu pentru această medicină misterioasă este chiar *ayahuasca,* o combinaţie de substanţe din numai două plante. Prima vine din frunzele unui arbust şi conţine un hormon secretat natural de creierul uman, dimetiltriptamina, un halucinogen puternic descoperit de ştiinţa occidentală în 1979. Luată pe cale orală, substanţa este fragmentată în stomac de o enzimă şi îşi pierde efectul, aşa că a doua componentă din ayahuasca, extrasă dintr-o plantă agăţătoare, conţine cîteva substanţe ce protejează dimetiltriptamina de acea enzimă.

În fond, *ayahuasca* este un drog preparat la comandă. Este ca şi cum reţeta ar fi existat şi ar fi fost preparată ca să corespundă specificaţiilor. Dar cum? Cum ar putea cineva, chiar şi un botanist occidental, să descopere ingredientele perfecte fără să risipească decenii, poate chiar secole, cu încercări şi greşeli? De unde ştiu „primitivii" din Amazonia de proprietăţile acestor două plante? Şansa de a fi fost descoperite accidental este absolut astronomică. Aşa cum scrie Narby:

> Sînt aici oameni care, fără microscop electronic, aleg, din cele peste 80 000 de plante amazoniene, frunzele unui arbust ce conţine un hormon halucinogen, apoi îl combină cu o viţă ce conţine substanţa inactivantă pentru enzima din tubul digestiv, care ar bloca efectul halucinogen. Şi fac asta pentru a-şi altera starea de conştienţă.
>
> Este ca şi cum ar cunoaşte secretul proprietăţilor moleculare ale plantei şi arta de a le combina, iar atunci cînd sînt întrebaţi cum de ştiu toate astea spun că această cunoaştere vine chiar din plantele halucinogene.[1]

Un alt exemplu dat de Narby este cel al curarei.[2] Această puternică otravă neuroparalizantă este un alt drog „preparat la comandă", ale cărui ingrediente provin din mai multe plante şi respectă anumite cerinţe. După cum subliniază Narby, băştinaşii aveau nevoie de o substanţă care, pusă pe săgeţile din sarbacane, nu numai să ucidă animalul, ci să ofere şi garanţia că se va prăbuşi la pămînt. Maimuţele, de exemplu, lovite de o săgeată neotrăvită, strîng creanga într-o crispare finală şi mor în afara razei de acţiune a vînătorului. În plus, carnea nu trebuie să fie otrăvită, pentru a fi

consumată. Cerinţe greu de îndeplinit, dar curara corespunde la toate trei: este un miorelaxant (omoară prin blocarea muşchilor respiratorii); este eficientă doar în circuitul sanguin (ajunge acolo prin săgeată) şi nu are nici un efect luată pe cale orală.

Descoperirea curarei este uluitoare. Şi cel mai comun tip necesită metode de preparare complexe în care mai multe plante sînt fierte timp de trei zile pentru a se produce vaporii letali. Iar rezultatul final are nevoie de o tehnologie specifică, sarbacana, pentru a fi livrat. Cum au descoperit toate astea?

Problemele devin şi mai dificile cînd realizăm că sînt utilizate patruzeci de tipuri de curara în pădurea amazoniană, toate cu aceleaşi proprietăţi, dar fiecare realizată din alte ingrediente, deoarece nu cresc aceleaşi plante peste tot. Aşadar, curara a fost inventată de patruzeci de ori. Lumea occidentală a aflat de ea de abia în anii 1940, cînd a început să fie utilizată în timpul operaţiilor, ca relaxant muşchiular.

Amazonienii nu pretind că ei au descoperit-o, ci că le-a fost *dată* de spirite, prin şamani.

Şi sînt doar două exemple din vasta paletă de amestecuri vegetale utilizate de băştinaşi, lista lor integrală nefiind încă măcar catalogată de botaniştii contemporani. Realizînd că este un nonsens să consideri că aceste reţete au fost obţinute prin încercări, Narby a început să-i întrebe pe oameni şi pe şamani cum au ajuns la această cunoaştere.

Ei i-au spus că proprietăţile plantelor şi reţetele pentru combinarea lor le-au fost date direct şamanilor de puternice entităţi spirituale în timp ce se aflau în transe provocate de halucinogene puternice, ca *ayahuasca*. (Ceea ce pune o problemă de genul ce a fost mai întîi, oul sau găina. Dacă şamanii au descoperit proprietăţile substanţelor din *ayahuasca* doar după ce au consumat-o, de unde ştiau de ea la început?)

Acest gînd l-a împins pe Narby să întreprindă propria sa cercetare în legătură cu aspectele neglijate ale şamanismului, inclusiv prin consumul de *ayahuasca*. Şi înaintea lui Narby, mulţi antropologi notaseră că şamanii susţin că obţin cunoaşterea în urma consumului de halucinogene, dar nimeni nu luase lucrurile în serios pentru a urma aceeaşi cale. Ulterior a descoperit că este o trăsătură caracteristică şamanilor de pe tot globul şi că triburile atribuie

originile culturii lor cunoaşterii primite de şamanii aflaţi în transă, moment în care întîlnesc entităţi care îi ghidează şi îi învaţă.

Narby însuşi, la prima lui experienţă cu *ayahuasca,* a întîlnit o pereche de şerpi uriaşi ce i-au ţinut o prelegere despre insignifianţa lui ca fiinţă umană şi despre limitele cunoaşterii sale, adevărat moment de cotitură pentru evoluţia sa personală. A început să pună sub semnul întrebării prejudecăţile sale occidentale şi s-a apropiat într-o manieră mai puţin arogant ştiinţifică şi cu mintea deschisă la nou de subiectul cercetării sale. Cartea lui este un exemplu despre cum poate aduce o nouă cunoaştere experienţa şamanică. Narby scrie că şerpii i-au indus gînduri pe care ar fi fost incapabil să le aibă singur.[3]

Proprietăţile şi metodele de a combina plantele pentru a obţine un anumit rezultat nu sînt singurele lucruri comunicate celor aflaţi în transă de entităţile spirituale. Triburile amazoniene atribuie aceleiaşi surse şi cunoaşterea anumitor tehnologii, cum ar fi prelucrarea lemnului. Ce primesc şamanii aflaţi în transă este o cunoaştere utilă care, adeseori, în cazul tratamentelor, salvează vieţi.

Dincolo de problema realităţii acestor entităţi, ideea de a obţine informaţii practice prin astfel de metode este absurdă pentru cultura noastră. Există doar două metode pentru a obţine cunoaşterea: raţionamentul logic asupra metodei experimentale prin încercare şi eşec; ori de la o altă persoană sau cultură care s-a aplecat deja asupra subiectului.

Este, în esenţă, problema originii cunoaşterii egiptenilor antici, de exemplu cum au construit această „imposibilă“ Mare Piramidă. Tehnicile par să fi apărut de nicăieri, fără nici un proces logic şi fără o dezvoltare istorică. Din moment ce nu am descoperit dovezi arheologice ale unor etape intermediare, trebuie să ne asumăm că nu s-a întîmplat aşa. Pare o nebunie, dar unde sînt piramidele a căror construcţie a eşuat şi care le-au precedat pe acelea din Vechiul Regat? Singura alternativă este aceea că egiptenii antici au învăţat tehnicile lor dintr-o dată de la altcineva: de la o civilizaţie pierdută sau de la extratereştri.

Ce ar fi dacă ar mai exista şi o a treia cale de obţinere a informaţiei: aceea a şamanilor, în care cunoaşterea este obţinută direct de la sursă?

Extraordinarele cunoştinţe botanice ale amazonienilor sînt asemănătoare cu tehnica egiptenilor din antichitate. Nu numai că

depăşesc cu mult timpul şi locul, dar sînt şi mult mai avansate decît cunoaşterea ştiinţifică contemporană.

Întrebări şi răspunsuri

Şamanismul este considerat un fenomen al societăţilor „primitive", aflate aproape la nivelul epocii de piatră faţă de lumea modernă extrem de sofisticată. Stadiu depăşit de culturile „avansate" cu mii de ani în urmă. Dar dacă ne-am imagina că ritualurile şamanice pot fi practicate de o cultură trecută de la un stadiu primitiv la unul avansat, poate chiar mai sofisticat decît cel pe care-l experimentăm noi azi? Dacă un astfel de fenomen ar fi acceptabil, care ar fi limitele cunoştinţelor obţinute prin curioasa artă şamanică?

Mai mulţi autori au semnalat prezenţa unei influenţe şamanice în Egiptul antic. Andrew Collins, de exemplu, a scris despre natura şamanică a „Culturii Strămoşilor", pe care o consideră responsabilă pentru marile cuceriri ale Egiptului, presupunînd că aceştia au dezvoltat tehnicile avansate ce au permis construirea piramidelor şi sculptarea Sfinxului.[4] A fost preoţimea din Heliopolis o academie de şamani liberi să aplice tehnicile lor atît de bine păzite în scopul cercetării teoretice? Poate explica ipoteza şamanică modul în care, printre multe altele, constructorii piramidelor au ştiut să taie, să transporte şi să pună în operă imensele blocuri de piatră?

Asta ar explica şi alt aspect încă puţin explorat al cunoaşterii egiptenilor antici: extrem de selectiva lor cunoaştere. În timp ce sînt faimoşi pentru arta de a construi piramide, alte lucruri, în mod ciudat, le-au rămas necunoscute. Am menţionat că, în ciuda utilizării unor blocuri uriaşe de granit sau calcar, pereţii Templului din Vale de la Giseh au fost construiţi într-un mod extrem de primitiv. Un element arhitectural extrem de sofisticat, care lipseşte cu desăvîrşire din arhitectura Egiptului antic, este arcada. Poate din cauză că arcada necesită un salt conceptual, iar constructorii au nevoie de o cunoaştere teoretică a distribuţiei maselor. Poate este şi motivul pentru care egiptenii nu au stăpînit arta construirii podurilor. De curînd, egiptologul francez Jean Kerisel a propus ipoteza conform căreia fisurile lespezilor de granit din Camera Regelui nu sînt, aşa cum s-a crezut, provocate de un cutremur, ci au apărut încă de cînd Marea Piramidă se afla în construcţie.[5] Şi asta din cauză că, sugerează el, constructorii nu au înţeles consecinţele punerii în operă a două materiale, calcar şi granit, cu compoziţie diferită, cu rezistenţă la compresiune diferită sub acţiunea sarcinii enorme dată de greutatea pietrelor. (Dacă el are dreptate, atunci apar îndoieli în legătură cu rolul cavităţilor aflate deasupra Camerei Regelui, despre care se credea că sînt gîndite pentru a proteja încăperea.)

Am observat că şamanii amazonieni primesc răspunsuri exacte la întrebări exacte, cum ar fi reţeta pentru o anumită boală, arareori mai mult sau mai puţin decît au nevoie. Se pare că la fel a fost şi în cazul egiptenilor, care se pare că aveau informaţii doar despre, să spunem, transportarea uriaşelor blocuri de piatră. Din cauză că podurile şi arcadele presupun un alt concept al construcţiei, ei nu au pus niciodată întrebarea potrivită pentru a li se spune cum să le realizeze.

Este posibil ca tot astfel să fi obţinut şi Dogonii inexplicabilele cunoştinţe legate de sistemul Sirius? Dacă şamanii amazonieni pot să obţină direct informaţii despre proprietăţile chimice ale plantelor, de ce n-ar fi întrebat ghizii şi ceva de genul: „Spune-ne despre cea mai strălucitoare stea de pe cer. Ce-i acolo?"

Sînt asemănări evidente şi frapante între religiile Egiptului antic şi viziunile şamanice descrise de Jeremy Narby. Narby citează experienţa antropologului Michael Harner printre indienii Conibo din Amazonia peruviană, în anii 1960. Şi Harner a luat halucinogenele şamanilor şi a scris mai tîrziu:

> Cîteva ore după ce am băut fiertura am fost, într-un fel, treaz, dar într-o lume dincolo de cele mai fantastice vise. Am întîlnit oameni pasăre, dar şi creaturi asemănătoare dragonilor care mi-au explicat că sînt adevăraţii zei ai acestei lumi.[6]

„Oameni pasăre", „adevăraţii zei ai acestei lumi": toate par a fi o uimitoare confirmare a veridicităţii panteonului egiptean, în care Thot, cel cu cap de ibis, şi Horus, cel cu cap de şoim, au alături mulţi alţi zei cu cap de animal, Sekhmet, zeiţa cu cap de leoaică, şi Anubis, cel cu cap de şacal. Dacă şamanii de azi, prin drogurilor lor ce induc o stare de transă, au acces la dimensiunea în care trăiesc aceste fiinţe, oare preoţii şamani din Heliopolis nu ar fi putut cunoaşte secretul vorbirii cu zeii pe aceeaşi cale? Ce este

interesant, Harner însuşi a notat asemănarea între fiinţele cu cap de pasăre din viziunea sa şi zeii Egiptului antic. (Iar asta ne aduce aminte de viziunile avute de Saul Paul Sirag şi Ray Stanford cu Spectra cea cu cap de şoim, aşa cum am descris în capitolul 5.)

În această privire generală asupra şamanismului, Jeremy Narby notează multe alte trăsături comune, cum ar fi prezenţa şerpilor care împărtăşesc cunoaşterea, chiar şi în regiuni în care nu trăiesc şerpi. Unele teme sînt recursive pentru toate viziunile şamanice, cea mai interesantă fiind aceea a scării de la pămînt la cer pe care şamanii urcă pentru a se întîlni cu spiritele cunoaşterii. Aşa cum spune şi Narby:

> Ei vorbesc de o scară, de o tulpină de viţă, de o sfoară, de o scară în spirală ce leagă cerul şi pămîntul şi pe care o utilizează pentru a ajunge în lumea spiritelor. Ei cred că spiritele au coborît din cer şi au creat viaţa pe pămînt.[7]

Această imagistică a fost descoperită în textele antice din piramide. În Enunţul 478, în care se aminteşte de Isis ca personificare a scării, se spune:

> Pentru orice spirit sau zeu care mă va ajuta cînd urc la ceruri pe scara zeilor; oasele mele sînt adunate pentru mine, membrele mele sînt adunate pentru mine şi urc către cer în prezenţa zeului scării.[8]

Şi un alt enunţ spune:

> O scară este împletită de Re înaintea lui Osiris, o scară este împletită de Horus în faţa tatălui său Osiris cînd merge către spirite, unul de o parte, celălalt de cealaltă parte, iar eu mă aflu între ei.[9]

Urcarea către Calea Laptelui este o temă centrală în texte; în Columbia, viţa de *ayahuasca* este cunoscută ca „scara către Calea Laptelui".[10]

Recunoaşterea conceptelor şamanice în textele piramidelor schimbă radical înţelegerea egiptenilor şi a religiei lor, poate chiar întreaga natură a potenţialului uman. Este posibil ca această „urcare a regilor" să nu fie descrierea unei călătorii după moarte, aşa cum s-a crezut întotdeauna, ci un zbor şamanic către „lumea de dincolo", sălaşul ghizilor spirituali, întreprins în timpul vieţii? Cele două nu se exclud reciproc, şamanii ştiind că tărîmul pe care intră este poarta către lumea eternă a luminii, acolo unde ajung spiritele morţilor, aşa că textele piramidelor pot fi înţelese atît ca descrieri ale călătoriei şamanice cît şi a celei de după moarte. În mod tradiţional, se consideră că şamanul moare în timpul călătoriei şi este înviat la întoarcerea sufletului său.

Deşi şamanii sînt oameni speciali, născuţi cu un dar parapsihic, nu este nevoie de acest dar pentru a trece prin teribila iniţiere, prin ororile cu efect la nivel fizic şi psihic. Un aspect clasic al iniţierii şamanice este experienţa iadului, petrecută în afara trupului, în care membrele sînt rupte unul cîte unul pentru a fi puse la loc ca prin magie. Stanislav Grof descrie situaţia astfel:

> Cariera multor şamani începe prin experienţa năucitoare a unei neobişnuite stări de conştienţă, cu senzaţia prăbuşirii în lumea subterană, în care este atacat, dezmembrat, apoi adunat la loc pentru a ajunge pe meleagurile cereşti.[11]

Ceea ce aminteşte uimitoarea poveste a lui Osiris, cu care regele este identificat în textele piramidelor, tăiat în bucăţi de Seth, zeul răului, apoi adunat la loc de zeiţa iubirii, Isis, pentru deveni tatăl zeului şoim Horus, privit atît ca reîncarnare a lui Osiris, cît şi ca fiu al său. Aşa cum am văzut în citatul din Enunţul 478, Isis este identificată cu scara pe care regele adunat din bucăţi urcă la ceruri, o imagine şamanică tipică.

Rolul lui Isis este interesant în particular deoarece portretizează principiul feminin esenţial pentru călătoria şamanică. De fapt, întregul concept al iniţiatului feminin a fost neglijat, poate din motive neaşteptate. La o conferinţă londoneză din octombrie 1996, intitulată Incidentul, Jeremy Narby a fost întrebat de ce toţi şamanii pe care-i pomeneşte erau bărbaţi. El a răspuns că femei alese cu grijă stau lîngă cei care iau *ayahuasca* şi pornesc în călătoriile în afara trupului. Femeile îi însoţesc şi împărtăşesc experienţa lor, apoi, cînd s-au întors la starea normală de conştienţă, îi ajută să-şi aducă aminte ce s-a petrecut pe celelalte tărîmuri. Dar important este că femeile fac asta *fără să ia ayahuasca*. Este clar că însoţitoarele şamanilor nu au nevoie de ajutorul chimicalelor pentru zborul lor spiritual. Lucrul nu se cunoaşte, deoarece rolul femeilor nu este interesant pentru antropologi.

Matematicianul, ciberneticianul şi specialistul în mitologie Charles MusŁs a scris mult despre şamanism. (Ca majoritatea scrierilor sale nonmistice/New Age semnate sub pseudonimul Musaios, acestea sînt extrem de incisive şi convingătoare.) El a descris semnificaţia acestuia astfel:

> În şamanism nu este vorba de extaz, fie el „arhaic“ sau de altă natură, nici măcar de „tămăduire“, ci de dezvoltarea unei comunicări cu o comunitate a fiinţelor superioare oamenilor, de un modus operandi pentru atingerea unei eventuale transformări ce ar permite stări şi căi superioare.[12]

MusŁs merge mai departe şi face o paralelă între acest obiectiv primar al şamanismului şi religia Egiptului antic. El nu pune semnul egal între Duat, tărîmul prin care călătoreşte regele, menţionat în textele piramidelor, şi un alt tărîm mitic, ci între el şi tibetanul Bardo, acolo unde spiritele trăiesc între două întrupări şi pe care anumite persoane îl pot vizita în timpul vieţii.[13]

Textele piramidelor vorbesc şi despre „morţii“ transformaţi în „trupuri de lumină“ *(aker),* ceea ce implică mai mult decît o viaţă de după moarte. Charles MusŁs spune: „Obţinerea unui trup de rang superior de către o persoană înseamnă posibilitatea comunicării cu fiinţele aflate deja la acel nivel.“[14] Cu alte cuvinte, oricine are un trup de rang superior poate comunica cu cei aflaţi în lumină. Şamanii, pe durata călătoriei lor pe tărîmuri invizibile, pot lua contact cu fiinţele superioare de acolo.

Din punctul nostru de vedere, opera deschizătoare de drumuri a lui Jeremy Narby asupra şamanismului are importante implicaţii pentru unele teorii recente referitoare la originea cunoaşterii egiptenilor antici, în particular asupra celor referitoare la „şcoala“ antică de cosmonauţi. Susţinătorii acestei ipoteze, precum Alan F. Alford, tind să trateze miturile şi scrierile religioase, textele piramidelor de exemplu, la modul literal. Cînd anticii ne istorisesc întîlnirea cu o entitate parte om parte animal, care a descins pe pămînt sau la care preoţii s-au urcat la ceruri, şi care oferă anumite informaţii, aceşti cercetători presupun că este vorba de povestiri trunchiate ale unor întîlniri reale cu fiinţe din cosmos, în care astronauţii au fost consideraţi zei.

Şamanii din pădurea amazoniană descriu frecvent experienţe similare, uneori sub atenta supraveghere a antropologilor, fără cea mai mică legătură cu aterizarea unei nave cosmice sau cu vizitatori de pe un continent dispărut.

Dar cine sînt entităţile de la care au primit întotdeauna şamanii nepreţuita lor cunoaştere?

Se prea poate să nu fim vreodată capabili să răspundem la această întrebare. Chiar şi şamanii ştiu că unele mistere şi secrete nu pot fi înţelese. Dar, încă o dată, opera lui Jeremy Narby poate oferi chei pentru descifrarea semnificaţiei locului în care ajung şamanii cînd ating acea stare de alterare a conştienţei. Din anticul Heliopolis şi pînă azi.

Narby a notat că viziunile şamanilor, indiferent de loc, împărtăşesc anumite imagini-cheie, fundamentală fiind aceea a şerpilor gemeni care trăiesc în orice fiinţă. I-a căzut fisa de abia cînd a citit despre experienţa lui Michael Harner din 1961. Acesta a văzut creaturi înaripate, dragoni, care i-au explicat că „au creat viaţa pe planetă pentru a se putea ascunde sub cît mai multe forme... Am învăţat că fiinţele asemănătoare dragonilor se află în orice formă de viaţă, inclusiv în om“.[15] Harner însuşi scrie că „s-ar putea spune că seamănă cu ADN-ul“, dar adaugă că n-are nici cea mai mică idee de unde vine această viziune, cu siguranţă nu din mintea lui, deoarece la acea vreme nu ştia nimic despre ADN. Indiferent care ar fi originea acestor cuvinte, ele au fost o importantă sursă de inspiraţie: Narby a realizat că imaginea „şerpilor“ aflaţi în orice fiinţă vie este, de fapt, o descriere excelentă a spiralei ADN.

Şamanii atribuie acestor şerpi gemeni remarcabila lor cunoaştere. Este posibil ca această credinţă „primitivă“ – toate fiinţele vii sînt animate de un acelaşi principiu unic, descris prin bestiarul şerpilor – să fie corectă şi să fi descris întotdeauna ADN-ul? Narby citează numeroase exemple în sprijinul superbei sale speculaţii referitoare la legătura între şerpi şi ADN. De la miturile antice la ştiinţele tradiţionale ale culturilor şamanice „primitive“, din Peru pînă în Australia.

Şamanii insistă că „şerpii“ posedă conştiinţă şi că intră în dialog cu ei. Dacă şamanii comunică, în realitate, cu ADN-ul, implicaţiile sînt revelatorii: ADN-ul din *ayahuasca,* de exemplu, îşi „cunoaşte“ propriile însuşiri, dar le va împărtăşi şamanilor numai ca răspuns la întrebări specifice. Asta înseamnă că ADN-ul trebuie să înţeleagă întrebarea şi să poată comunica cu ADN-ul şamanului. Poate comunica ADN-ul unei fiinţe vii cu ADN-ul unei alte creaturi?

Mai trebuie lucrat la teoria lui Narby. De exemplu, este greu de înţeles cum poate explica inteligenţa ADN-ului cunoaşterea primită de şaman cu privire la diverse tehnici, cum ar fi ţesutul sau prepararea curarei. Cîştigul important este că s-a arătat cum şamanii obţin informaţii prin contact mental cu surse non-umane. Şi că par a fi în legătură cu „zeii“ sau, cel puţin, cu fiinţe ciudate care există într-o altă dimensiune şi care le împărtăşesc puterea şi cunoaşterea.

Un alt aspect semnificativ al cercetării lui Narby este identificarea unei trăsături comune în toate culturile şamanice (şi în miturile antice): gemenii divini ca aducători ai cunoaşterii, „tema fiinţei duble de origine celestă şi creatoare a vieţii“[16]. El subliniază, de exemplu, citînd din Claude Lévi-Strauss, că aztecul *coatl,* ca în Quetzalcoatl, înseamnă atît „şarpe“ cît şi „gemeni“.[17] (Quetzalcoatl poate fi tradus atît ca „şarpe înaripat“ cît şi ca „gemeni măreţi“.) Narby crede că „şerpii gemeni“ întîlniţi atît de des în zborurile şamanice, pe care i-a întîlnit şi el, reprezintă cele două fire ale dublei elici ADN. Asta ne aminteşte de cele două perechi de gemeni din religia heliopolitană (Isis şi Osiris, Nepthys şi Seth), dar şi de Nommo ai dogonilor, aşa cum i-a descris Robert Temple în *The Sirius Mystery,* şi ei formaţi din seturi de gemeni şi care au descins pe pămînt pentru a civiliza omenirea.[18] Încă o dată, teoria şamanică a lui Narby oferă o alternativă elegantă, mult mai plauzibilă din punctul nostru de vedere, la explicarea prin „vechii astronauţi“ a acestor mituri.

Poate că ADN-ul mai are şi alte secrete de dezvăluit. Codul genetic al genomului uman este alcătuit din numai 3% din totalul ADN-ului, funcţiile restului sînt necunoscute şi acesta este considerat oficial ca „deşeul ADN.“ Narby sugerează că ar fi mai potrivit să vorbim de „misteriosul ADN“[19]. Cîte miracole şi ce potenţial uriaş pot avea cele 97 de procente?

„Spiritele din ceruri“

Ideile lui Narby despre ADN şi şamanism aruncă o lumină nouă asupra misterelor nedesluşite ale istoriei. Oare desenele cu păsări şi animale trasate în nisipul de la Nazca, în Peru, celebrează zborurile şamanice? Oare au descoperit Dogonii secretele lui Sirius

doar întrebîndu-şi ghizii spirituali şamanici? Oare enormele blocuri de piatră din care sînt făcute piramidele din Egipt au fost puse în operă la sfatul „zeilor“ vizitaţi de preoţii aflaţi în transă?

Este semnificativ că zborul şamanului îi permite să viziteze locuri îndepărtate, el descriind ce a văzut şi a auzit acolo. Cu alte cuvinte, vedere la distanţă. Acest aspect particular al şamanismului l-a intrigat pe antropologul Kenneth Kensinger, care l-a testat printre acei *ayahuasqueros* de pe Amazon şi a descoperit că sînt capabili să „aducă înapoi“ informaţii precise despre locuri îndepărtate, ca şi să-i spună despre moartea unei rude cu mult timp înainte să afle şi el pe alte căi.[20] (Andrija Puharich a studiat şi el potenţialul de vedere la distanţă al şamanilor, aşa cum am descris în capitolul 6.)

L-am întrebat pe Jeremy Narby dacă este de acord cu noi că ideile sale pot explica extraordinara cunoaştere implicată în ridicarea piramidelor. El a subliniat că aztecii, incaşii şi mayaşii au construit temple similare şi că şarpele dublu, Quetzalcoatl, sau Viracocha, sau ce altă înfăţişare a luat în funcţie de cultura cu pricina, învăţa despre tămăduire şi plante, dar şi despre astronomie, tehnici de construcţie, artă şi tehnologie în general.[21]

Narby a fost precaut în a ieşi din domeniul său de specializare. Dar exista în Egiptul antic un echivalent pentru *ayahuasca?* Şi, dacă da, care era acesta? Serialul *Sacred Weeds,* difuzat pe Channel 4, ne-a oferit răspunsul. Acest serial în patru episoade, difuzat prima dată în august 1998, se ocupa de utilizarea halucinogenelor naturale în ritualurile sacre, cum ar fi şamanismul. Ultimul episod încerca să redescopere ceea ce unii consideră a fi un drog ritual antic egiptean, nufărul albastru.

Azi foarte rară, planta era utilizată frecvent de egiptenii antici în ritualuri sau pentru relaxare. Apare adeseori pe fresce şi în papirusuri şi chiar formează ornamentul coloanelor Marelui Templu din Karnak. Egiptologii consideră că era mai mult decorativă, dar serialul a încercat să afle dacă avea şi un efect psihoactiv ce ar fi putut fi exploatat în Egiptul antic. În plus, nufărul era asociat cu Ra-Atum. Urmărind cum înfloreşte planta, întîi iese din apă o tulpină care se transformă într-o floare deschisă, este uşor de înţeles asocierea simbolică cu apariţia lui Atum din apele primordiale.

Testat pe doi voluntari, extrasul de nufăr albastru s-a dovedit a avea bănuitul efect narcotic. În încheierea serialului, istoricul Michael Carmichael, un american care trăieşte la Oxford şi este specializat în

utilizarea plantelor psihoactive de către şamani, discuta posibilitatea ca, în doze mai mari, planta să inducă experienţe şamanice.

L-am contactat pe Carmichael, care lucrează cu R. Gordon Wasson, unul dintre pionierii cercetării utilizării drogurilor de către şamani (vezi capitolul 5). Ne-a spus că există numeroase dovezi de utilizare a drogurilor psihoactive în Egiptul antic, continuînd: „sînt atît de multe, încît nu ştiu cu ce să încep“[22]. Unele sînt menţionate în papirusul Ebers (circa 1500 î.Hr., cel mai vechi text medical cunoscut). Se ştie că utilizau opium (importat din Creta), mandrake şi cannabis. Substanţele psihoactive utilizate de culturile antice, inclusiv de egipteni, au fost studiate de mai mulţi cercetători. Ele sînt puţin sau deloc menţionate de egiptologia clasică din cauza conservatorismului ei extrem.

Mulţi alţi oameni de ştiinţă şi cercetători au studiat practicile şamanice din Egipt şi utilizarea drogurilor psihoactive. Îl includem aici şi pe Benny Shanon, psiholog cognitiv şi filozof de la Hebrew University din Ierusalim.

Carmichael a fost imediat de acord cu observaţiile lui Narby că pot fi obţinute informaţii utile de către şamani, în timpul transelor extatice, prin comuniunea cu entităţi din altă lume. El ne-a spus:

> Aceste substanţe sînt utilizate ca vehicule pentru a accelera performanţele şamanului, acesta fiind capabil să se ridice la un alt nivel, la care poate trăi experienţele cu mai multă îndemînare, dincolo de nivelul rezervat percepţiei umane. El este capabil astfel să devină martorul unor fenomene la care alţi oameni nu pot asista în starea normală de conştienţă... Ceea ce-i conferă o mai bună şi mai adîncă cunoaştere a naturii şi lumii.[24]

Dar ce sînt aceste entităţi? Sînt ele „reale“ sau construcţii ale minţii şamanului? Carmichael subliniază că această întrebare implică întreaga dezbatere filozofică şi metafizică despre natura realităţii însăşi şi că este, probabil, fără răspuns. Am sugerat că un test al realităţii experienţei şamanice este acela al funcţionalităţii cunoştinţelor dobîndite. Test care, aşa cum am văzut, a fost trecut. Carmichael a fost de acord.

Întorcîndu-ne la problema inexplicabilei cunoaşteri a egiptenilor antici, Carmichael, care este familiarizat cu conceptele noii egiptologii, ne-a spus:

> Credinţa mea, în acest moment, este că piramidele nu au fost ridicate de o rasă din cosmosul îndepărtat, ajunsă aici de pe o colonie din Marte. Nu văd nici o dovadă în acest sens... Egiptologilor moderni li se pare iraţional să presupui că plante şi alte substanţe au fost utilizate de egipteni în contextele sacre şi pentru altceva decît ca decor sau pentru proprietăţile lor estetice. La fel ni se pare şi nouă iraţional că piramidele au fost ridicate exact în felul în care ei presupun că s-a făcut. Poate că nu au existat sclavi şi biciuri, poate că nici nu au fost cărate prin cine ştie ce tehnologii acustice de levitaţie. Poate că s-a petrecut altfel. Poate că mai există o tehnică între aceste două extreme. Poate că experienţele şamanice au fost uşa, poarta, poarta stelară prin care egiptenii antici au dobîndit acea tehnologie.

Aşadar, ce sînt aceste entităţi? Spirite, zei, imagini din subconştientul şamanilor, personificări ale informaţiilor obţinute prin ESP (percepţie extrasenzorială) sau chiar din ADN? Chiar ajung şamanii în contact cu fiinţe dintr-o lume foarte îndepărtată?

Jeremy Narby ne-a spus: „Să ne închipuim ce ar răspunde şamanul amazonian: este o călătorie spre altă planetă petrecută în mintea lui.“ El se referea la desenele unui anumit şaman, Pablo Ameringo, care înfăţişează lucrurile văzute de el sub influenţa *ayahuasca,* spunînd:

> Plante diferite conţin molecule diferite şi oferă viziuni diferite. Sînt mai multe feluri de *ayahuasca,* unele sînt mai legate de organism şi te fac să vezi lucruri legate de Pămînt, în timp ce altele te fac să vezi lumi îndepărtate şi aşa mai departe. În picturile lui Pablo Ameringo ai cîte puţin din amîndouă. Dacă te uiţi la imaginile unor oraşe îndepărtate, asta este una din temele comune din literatura *ayahuasca,* oraşe cu tehnologii sofisticate şi aşa mai departe, vezi că sînt pline de piramide, turnuri Babel şi minarete.

Deşi astfel de scene şi de entităţi pot să nu vină de pe altă planetă, nimeni nu ştie răspunsul. Poate că explicaţia este mult mai complexă, eventual şi mai stranie, decît simpla ipoteză extraterestră. Poate că este semnificativ că Whitley Strieber a descris viziunea unor „oraşe de aur“ şi a altor structuri exotice din altă lume.[25] La fel, Copiii Spaţiului, aflaţi în transa hipnotică indusă de Puharich, descriau oraşe extraterestre. Implică asta oare că şi experienţele lor erau de natură şamanică? Şi, cel

puţin în cazul Copiilor Spaţiului, transa şamanică era rezultatul unui experiment intenţionat?

Pe de altă parte, poate fi experienţa şamanică de origine extraterestră sau întrebarea nu are rost? Narby spune:

> Felul în care lumea occidentală a început să redescopere aceste experienţe în afara trupului într-o manieră tehnicistă specifică anilor 1950, pare a fi la nivelul grădiniţei. Cînd petreci ceva timp cu şamanii amazonieni, descoperi că ei sînt profesori universitari pe lîngă educatorii de grădiniţă. Textele vechi îi descriu ca „spirite venite din ceruri". Asta sună mai bine decît „fiinţe inteligente extraterestre", care aminteşte de bagajul cultural al anilor 1950, de care nu mai avem nevoie azi. „Spirite venite din ceruri" parcă sună mai frumos.

Dar nu totul este încîntător în experienţa şamanică. Narby avertizează:

> Nu toate spiritele sînt prietenoase şi binevoitoare. Putem face foarte uşor o analogie cu biologia. Cu alte cuvinte sînt organisme care aduc speciei umane sănătatea, fericirea, hrana, dar şi altele, ca virusul HIV, care duc la prăbuşirea sistemului imunitar. Totul face parte din viaţă. Şi din moarte.

Chiar şi cei mai antrenaţi iniţiaţi şamani pot întîlni nu numai spirite diabolice, ci şi spirite înşelătoare. Poate că ar trebui să fie un avertisment pentru cei care cred că se află în contact cu zeii.

Dovezile oferite de şamani şi paranormali sugerează că există o poartă stelară şi că este posibil să treci prin ea spre un tărîm magic. Dar nu este un aparat, aşa cum este imaginat vortex-ul vălurit din filmul Stargate. Aşa cum călătoria lăuntrică l-a dus pe Michael Harner faţă în faţă cu zei cu cap de animal, atît de asemănători cu zeităţile Egiptului antic, la fel se pare că toţi posedăm mijloacele de a ne întîlni cu zeii. Poate că la asta se referă hermeticii, iniţiaţii contemporani ai vechii şcoli de mistere, cînd spun că fiecare om este un microcosmos al întregului univers. Este interesant că Dale E. Graff, omul care nu numai că a fost director al programului armatei de vedere la distanţă, STAR GATE, dar şi personalitatea cea mai vizibilă a proiectului, scrie:

> Stelele trimit o lumină firavă, de la o distanţă cosmică. Ar fi posibil să rămînă pe veci inaccesibile direct, dar nu şi dacă trecem prin Stargate („Poarta stelară"). Poarta stelară aflată în fiecare dintre noi poate fi descoperită de oricine doreşte să o caute.[26]

Nici un profesor, preot sau guru nu poate localiza poarta stelară pentru noi, aşa că poate fi îndelungată şi dificilă căutarea ei şi a misterelor ascunse. Dacă dorim să o descoperim. Problema este că multora li se pare mai uşor să-i asculte pe cei care promit că oferă de-a gata poarta stelară. Ei susţin că invită fiinţe inefabile să păşească prin ea ca să ne copleşească şi să ne înveselească existenţa monotonă făcîndu-ne să ne simţim nişte aleşi. Pînă cînd v-om descoperi că tocmai au trîntit după noi uşa închisorii, din care nu mai există nici o scăpare. Fiinţele care sosesc în chip de zei poate că nu există dincolo de încăperile secrete din clădirile guvernamentale sau dincolo de imaginaţia celor contactaţi. Dar, chiar şi dacă ar sosi din stele îndepărtate, avem dreptul să ne apărăm conştiinţele de ceea ce este periculos şi corupător.

Dacă avem dreptate, atunci acest avertisment nu vine prea devreme. Dacă greşim, atunci mai avem suficient timp să învăţăm să fim mîndri de umanitatea noastră şi să găsim fiecare poarta stelară din noi.

Actualizare

Cu cel mai mare foc de artificii văzut vreodată – şi într-o atmosferă dominată de bun simţ, cum nu s-a mai văzut – noaptea Mileniului a venit şi s-a dus, lăsînd în urmă mahmureala şi portofelele ceva mai goale. Festivitatea, memorabilă şi extrem de reuşită, nu s-a transformat în răzmeriţe, violenţă şi anarhie, aşa cum s-a prezis. Nici o sectă nu a ajuns să comită o sinucidere în masă, Ierusalimul nu a explodat sub acţiunea fanaticilor şi nici miliţiile americane nu au încercat să răstoarne guvernul. Nici măcar celebrul „bug" al mileniului nu a reuşit să prăbuşească lumea calculatoarelor şi să distrugă civilizaţia aşa cum o ştim. Fără nici o îndoială că, spre disperarea unora, ne-am trezit în 1 ianuarie 2000 într-o lume care arăta foarte mult cu aceea din ziua precedentă.

La Giseh, în Egipt, piramidele stau încremenite şi neafectate de sosirea anului 2000, mai enigmatice şi mai impunătoare ca niciodată. Marea Piramidă (deschisă acum din nou publicului[1]) a rămas fără piramidionul ei pierdut, refuzîndu-se orice înlocuire. Este semnificativ că a fost abandonată în ultima clipă ceremonia în care vîrful aurit ar fi trebuit pus pe poziţie de un elicopter al armatei egiptene exact cînd bătea miezul nopţii – totul în timp ce muzica lui Jean-Michel Jarre[2] se ridica din Platou iar giganticul ochi al lui Horus era proiectat de lasere pe a treia piramidă[3]. Dar, ca în toate cele legate de Egiptul modern, multe alte lucuri îţi furau privirea.

Lunile ce au urmat apariţiei primei ediţii a cărţii, în iulie 1999, au fost marcate de intensificarea activităţilor referitoare la Giseh. Au apărut două cărţi importante despre politică şi manipulare: *Giza: The Truth (Giseh: Adevărul)* de Ian Lawton şi Chris Ogilvie-Herald, care analizează de pe o poziţie independentă argumentele şi contraargumentele principalilor actori, în timp ce cealaltă lucrare – *Secret Chamber (Încăperea secretă)* – aparţinea celui mai important susţinător al noii egiptologii, Robert Bauval. A mai existat şi deja celebrul documentar BBC, *Horizon,* dedicat Atlantidei, al cărui al

doilea episod a fost rezervat criticilor aduse teoriilor lui Graham Hancock.[4]

Aceasta este axat pe teoria sa, şi a lui Bauval, legată de anul 10 500 î.Hr., aducîndu-se aceleaşi argumente împotrivă prezentate şi de noi (pe fundalul sonor al filmului *Stargate,* din anumite motive). De fapt, întreaga afacere cu 10 500 î.Hr. este asaltată din mai multe direcţii: Lawton şi Ogilvie-Herald atacă aspectele astronomice ale teoriei lui Bauval şi Gilbert referitoare la corelaţia Orion-Giseh,[5] la fel cum face şi astronomul sud-african Anthony Fairall.[6] (Deşi, aşa cum am văzut, criticile au fost aduse iniţial de Robin J. Cook, cel care a realizat diagramele pentru *The Orion Mystery,* în 1996.) Chiar şi David Rohl, un egiptolog competent care, din cauza încrîncenării sale în combaterea noii ortodoxii este privit azi ca membru al grupării alternative, i-a atacat pe Hancock şi Bauval într-un articol de o pagină în *Daily Express* pentru insistenţa cu care susţin data magică, 10 500 î.Hr., în ciuda covîrşitoarelor dovezi aduse împotriva ei. Oricum, aşa cum subliniază şi Rohl, Hancock şi Bauval au tot interesul să stîrnească emoţie în legătură cu iminentele descoperiri ce vor fi făcute la Giseh. El scrie:

> Miza este mare. Admiraţia de care se bucură Hancock şi Bauval se va topi rapid dacă astfel de dovezi nu ies la iveală. Pînă cum, teoriile lor au fost susţinute mai mult de îndemînarea lor în a afirma că dovada va fi descoperită în curînd, dar că puternicii zilei le pun beţe în roate.

Şi continuă, spunînd „... semnele nu sînt bune pentru pretinşii apostoli ai egiptologiei. Dacă entuziasmul a atins apogeul la jumătatea anilor nouăzeci, acum dezamăgirea este în creştere."[7]

În spatele făuritorilor de mituri de la Giseh

Am încheiat povestea cu ciudatul scenariu în care cele trei facţiuni implicate în controversele legate de Giseh – trioul Egiptului alternativ alcătuit din Hancock, Bauval şi John Anthony West; căutătorii Sălii Arhivelor descrisă de Edgar Cayce, Schor Foundation şi ARE; şi autorităţile arheologice egiptene, reprezentate de dr. Zahi Hawass – ajunseseră la ceea ce Bauval numea „o înţelegere cordială". Cu promisiunea unor evenimente emoţionante, cum ar fi fost ceremonia şi „mesajul adresat planetei" de Bauval şi membrii Magic 12 sau deschiderea Camerei Gantenbrink în noaptea Mileniului. Cineva a încurcat mersul lucrurilor. Nu s-a petrecut nimic din cele anunţate.

Versiunea lui Bauval despre evenimentele de la Giseh, *Secret Chamber: The Quest for the Hall of Records,* a apărut în noiembrie 1999 şi, aşa cum era de aşteptat, merită citită. Cartea noastră, *Conspiraţia Stargate,* este tratată cu dispreţ, ceea ce este oarecum ciudat. *Secret Chamber* nu numai că acoperă acelaşi subiect, dar îl şi reproduce în bună parte, ajungînd la concluzii similare în legătură cu modul în care au fost manipulate evenimentele de la Giseh de autorii unui secret plan esoteric.

După ce insistă pe tema înţelegerii cordiale şi neagă existenţa oricărei conspiraţii, Bauval se întoarce pe poziţia lui iniţială, argumentînd că *există* curente subterane, legate în special de Zahi Hawass şi Schor Foundation/ARE. Şi nu este deloc surprinzător, cel puţin în ceea ce ne priveşte, că preia exact cele spuse de noi.

Tema principală în *Secret Chamber* este că legendele Egiptului antic (sau poate chiar amintirea) legate de o arhivă ascunsă a cunoaşterii au trecut din epoca piramidelor în studiul hermetic, apoi şi-au găsit drumul în credinţele rosicrucienilor şi ale francmasonilor. După expediţia lui Napoleon, din 1978, Egiptul a fost deschis exploratorilor europeni, francmasonii şi alţi esoterişti, chiar grupuri esoterice, putînd căuta cunoaşterea ascunsă.

Pînă aici sîntem de acord. Oricum, este un subiect asupra căruia nu cădem de acord. În timp ce noi prezentăm cazul convingător al manipulării de către aceste grupuri a puternicului simbol reprezentat de Giseh, Bauval încă insistă că piramidele şi Sfinxul, la propriu şi în viitorul imediat, vor declanşa transformarea spirituală a omenirii. El spune:

> Cred sincer că Marea Piramidă şi necropola de la Giseh, ca întreg, au capacitatea înnăscută de a produce o schimbare transcendentală în gîndire. Chiar la scară globală dacă este declanşată la momentul potrivit. Nu este nici o îndoială că sîntem pregătiţi pentru o transformare radicală a modului în care percepem soarta noastră pe planetă...

> Sînt convins că necropola de la Giseh a fost creată în mod intenţionat cu acest scop. Sînt convins, de asemenea, că a sosit momentul ca scopul să fie reactivat. Mai sînt convins că un plan ciudat este aplicat la Giseh pentru a „pirata“ acest dispozitiv atotputernic şi pentru a promova cu totul altceva decît se dorea cu instrumentele de la Giseh.[8]

Dincolo de credinţa sa în declanşarea procesului transcedental la Giseh, şi care nu ne-a convins, Bauval pare să fi urmat un drum diferit pentru a ajunge la aceleaşi concluzii la care am ajuns şi noi în capitolul dedicat Egiptului. Pentru Bauval, „deturnarea“ este concentrată pe momentul ceremoniei Mileniului în care elicopterul trebuia să pună piramidionul aurit pe vîrful Marii Piramide, ceea ce, aşa cum s-a văzut în capitolul 7, ar fi fost încărcat de simbolism masonic. Împreună cu ochiul lui Horus proiectat pe o faţă a piramidei, ar fi fost stabilită legătura cu simbolul Marelui Sigiliu al Statelor Unite, inaugurîndu-se intrarea în noua eră în care francmasoneria americană ar deveni forţa dominantă în lume.

Lucru semnificativ, şi Edgar Cayce a prezis sosirea epocii de aur a masoneriei americane. Unii au asociat asta cu o altă „citire“ descriind piramidionul aurit al Marii Piramide, strîns legat de descoperirea legendarei Săli a Arhivelor.[9] Nu este greu de ghicit unde îşi are rădăcinile ceremonia Mileniului.

Robert Bauval scrie: „Nimeni nu pune la îndoială că evenimentele planificate pentru noul mileniu la Giseh sînt încărcate ideologic. Nimeni nu pune la îndoială nici că aceste ideologii... invocă «a doua venire» a unor figuri mesianice şi a «noii ordini mondiale» masonice. Ar trebui să fie evident că plasarea coronamentului aurit pe Marea Piramidă chiar cînd bate miezul nopţii pentru intrarea în noua eră nu mai este doar «o festivitate a mileniului» egipteană, ci rezultatul unei strategii aplicată pe termen lung.“[10]

Din acest punct de vedere, influenţa ceremoniei va fi şi mai mare deoarece, văzut din Giseh, Sirius va culmina la miezul nopţii.[11]

Oricum, planul atît de bine pus la punct a eşuat. Deşi pe Platoul Giseh au fost prezenţi la miezul nopţii nenumăraţi petrecăreţi, ceremonia nu a mai avut loc, fiind anulată doar cu cîteva zile înaintea festivităţilor. Cenuşăreasa nu a mai ajuns la bal – ca o ironie, aşa cum s-a dovedit, în bună parte chiar din cauza cărţii lui Bauval.

Presa egipteană a preluat afirmaţiile despre implicarea masonică şi totul s-a transformat într-un protest ce a forţat guvernul egiptean să anuleze ceremonia.[12] Francmasoneria fusese interzisă în Egipt încă din 1964, din cauza unor aparente legături între Frăţie şi sionism, iar ideea unui ritual masonic chiar în inima Egiptului a inflamat spiritele.

(Cea mai mare ironie a sorţii este aceea că ceremonia oricum nu ar fi avut loc: la miezul nopţii Giseh a fost învăluită într-o ceaţă deasă – poate că păzitorii misterelor antice nu doreau să fie deranjaţi...)

Ni se pare ciudat că, în ciuda avertismentului public referitor la deturnarea simbolului Giseh, în special ceremonia punerii coronamentului, Bauval însuşi a făcut tot felul de declaraţii pe Internet în care făcea apel la guvernul egiptean să reconsidere măsura. El *dorea* ca ceremonia să aibă loc, avertizîndu-i pe egipteni că „Lumea stă cu ochii pe ei“.[13]

De asemenea, conform *Secret Chamber,* la miezul nopţii încăperea lui Gantenbrink urma să fie deschisă cu surle şi trîmbiţe, în prezenţa presei.[14] Nici asta nu s-a întîmplat, dar autorităţile au promis că evenimentul va avea loc cîndva pe parcursul anului 2000. Putem doar să stăm şi să aşteptăm, deşi s-ar putea ca aşteptarea să fie lungă.

Am notat cu dezamăgire că nici mult trîmbiţatul „Mesaj către planetă“, promis să fie lansat lumii din faţa Sfinxului de Magic 12, Bauval, Graham Hancock, Robert Temple şi ceilalţi, nu s-a mai întîmplat, cum nu s-a petrecut nici „călătoria hermetică“ ce ar fi trebuit să o facă în decursul anului 1999. De ce nu s-au materializat toate aceste evenimente atît de bine pregătite, nu se ştie. Mai mult, faimoasa înţelegere cordială, mediată chiar de Bauval însuşi, este acum făcută ţăndări chiar de criticile şi dezvăluirile sale din *Secret Chamber*.[15]

Ambele cărţi, aceea a lui Bauval şi *Giza: The Truth* (publicată în august 1999) de Lawton şi Ogilvie-Herald, adaugă numeroase detalii la straniile lucruri petrecute în Giseh. Cele mai multe din descoperirile lor întăresc cele spuse de noi în capitolul 2 al acestei cărţi.

Bauval prezintă dovezi pentru a arăta că echipa SRI International, condusă de dr. Lambert Dolphin la Giseh în anii 1970, se afla în căutarea Sălii Arhivelor, lucru care a fost mereu negat. Bauval mai demonstrează şi că legăturile între echipa SRI şi ARE erau

mult mai puternice decît se admitea.[16] Bauval a confirmat şi legătura îndelungată între Dolphin şi James Hurtak citînd o scrisoare din 1992 în care primul îl descrie pe Hurtak drept „prieten şi coleg de atîţia ani“[17].

Alte informaţii noi apărute în *Secret Chamber* şi *Giza: The Truth* aruncă o lumină nouă asupra altor aspecte ale disputei legate de Giseh. Dr. Zahi Hawass a negat afirmaţiile ARE că ei sînt responsabili pentru pregătirea sa în egiptologie[18] – ceea ce contează prea puţin, deoarece nu sînt tocmai secrete legăturile lui apropiate cu organizaţia.

În *Giza: The Truth,* Lawton şi Ogilvie-Herald aduc noi detalii referitoare la disputa între cineastul Boris Said şi dr. Joseph Schor chiar pe baza mărturiei oferite de Schor şi de partenerul său în afacerea legată de Giseh, dr. Joseph Jahoda. Ei pun în discuţie unele afirmaţii ale lui Said şi fac declaraţii despre comportamentul acestuia. În special Schor susţine că Said a lăsat să se scurgă, printre alţii şi către Robert Bauval, materiale aflate sub clauza confidenţialităţii (proba în care Zahi Hawass se afla în tunelul din crupa Sfinxului).[19]

Un alt subiect controversat este cel referitor la suspendarea în 1996 a licenţei Schor Foundation/Florida State University de a lucra la Giseh. Am văzut că Hancock şi Bauval se lăudau cu asta şi, după Boris Said, Schor a ţinut ascunsă informaţia şi a continuat căutarea Sălii Arhivelor pe baza permisului său de filmare. Schor şi Jahoda contestă ambele afirmaţii – de fapt spun că nu au primit *niciodată* o astfel de notificare din partea lui Zahi Hawass sau a autorităţilor egiptene ce au eliberat licenţa.[20] Văzînd caracterul acid al disputei între Said şi Schor, declaraţiile precedente, pe care le-am citat în capitolul 2, trebuie confruntate cu versiunea lui Schor din *Giza: The Truth*. Dacă nu altceva, povestea demonstrează cît este de greu să afli ce se întîmplă cu adevărat la Giseh.

Un alt eveniment surprinzător, petrecut în august 1999, a fost aprobarea de către Hawass a unei noi licenţe de lucru la Giseh pentru echipa Schor Foundation/FSU, în care se specifică foarte clar că le-a fost dată pentru *căutarea Sălii Arhivelor*.[21] Este pentru prima oară cînd apare într-un act oficial un obiectiv atît de surprinzător.

În *Secret Chamber,* Bauval discută afirmaţiile lui Gantenbrink (publicate şi de Lawton şi Ogilvie-Herald) că el a furnizat presei

detaliile descoperirilor lui Gantenbrink, aşa cum am menţionat în capitolul 1. Gantenbrink ne spusese că, în ciuda voinţei sale, Bauval a oferit presei informaţii despre descoperirile făcute, fără să aibă permisiunea sa şi cu intenţia de a le utiliza în sprijinul teoriilor sale. Gantenbrink este şi mai dur în declaraţia dată pentru Lawton şi Ogilvie-Herald.[22]

Oricum, în *Secret Chamber*, Bauval reproduce corespondenţa între el şi Gantenbrink arătînd că acesta *i-a dat* permisiunea de a-i face publice descoperirile şi că era ţinut la curent cu negocierile pe care le avea Bauval cu presa britanică, rezultatul fiind articolul de pagina întîi din *Independent*, în 16 aprilie 1993. Conflictul a luat proporţii cînd Gantenbrink a dat în judecată BBC pentru utilizarea materialului său filmat cu „uşa“ în documentarul *The Great Pyramid: Gateway to the Stars* („Marea Piramidă: Poarta către stele“, bazat pe lucrările lui Bauval şi Adrian Gilbert). Lucrurile s-au aranjat în afara tribunalului după ce avocaţii BBC, conform mărturiei lui Bauval, au putut să dovedească faptul că Gantenbrink şi echipa sa nu aveau permis pentru o filmare cu caracter comercial în Marea Piramidă, copyright-ul fiind deţinut în acest caz de Consiliul Suprem al Antichităţilor din Egipt.[23]

Giza: The Truth ne mai lămureşte şi alte activităţi de la Giseh, autorii aranjînd să intre în cele două încăperi din care se presupunea că sînt executate în secret săpături sau care erau cel puţin scena unui du-te-vino suspect. Ei au căutat tunelul despre care se spunea că este săpat în Marea Piramidă din Camera lui Davidson spre acel ceva aflat dincolo de Uşa lui Gantenbrink, dar nu au găsit nici o urmă.[24] Este foarte important, pentru că şi această ultimă afirmaţie despre lucrări clandestine la Giseh este şi ea discreditată.

În Capitolul 2 am lăsat deschisă problema tunelurilor: s-a dovedit că practic toate zvonurile din ultimii ani erau fără acoperire, inclusiv cele despre descoperirea a nouă camere sub Sfinx (zvon promovat de Hancock şi Bauval), pătrunderea într-o cameră de sub Sfinx în care s-ar afla artefacte ciudate (zvon ce-şi are originea, în mod bizar, în anumite cercuri guvernamentale egiptene), aşa-numita „Sală a lui Osiris“ din Marea Piramidă (zvon lansat de Larry Dean Hunter) şi mistificările din jurul încăperii de la puţul de apă (zvon declanşat de Boris Said şi preluat apoi de James Hurtak şi Zahi Hawass). Oricum, zvonuri mai există, dar este greu de tras o concluzie definitivă, putem presupune doar că *a existat* o

oarecare activitate clandestină, mai mult ca perdea de fum, legată de Camera lui Davison. Dar cum şi el pare să fi abandonat lupta, lucrurile sînt clare. Acum ştim că este puţin probabil să existe ceva nou şi deosebit la Giseh, dar unii ar dori să credem că există aşa ceva.

Lawton şi Ogilvie-Herald s-au descurcat să intre şi în încăperile puţului de apă, aflate sub drumul de la Giseh. Cea mai joasă dintre cele trei camere, care conţine un sarcofag uriaş, dar gol, înconjurat de un şanţ, pare să fie acum în centrul atenţiei celor mai inventivi făuritori de mituri. Cu adevărat de interes arheologic fiind, ea îi interesează pe aceşti făuritori de mituri în contextul presupuselor încăperi de sub Sfinx. Poate fi ea cu adevărat intrarea în reţeaua subterană de tuneluri şi încăperi menţionată de Edgar Cayce şi care apare în lucrările AMORC şi în cele ale lui H.C. Randall-Stevens?

În colţul din nord-vest este un soi de pasaj jos (care ar duce în direcţia Marii Piramide, nu a Sfinxului). Dar este oare un tunel realizat de mîna omului? Evident, Bauval îl descrie ca pe un tunel,[25] la fel şi Zahi Hawass. În data de 2 martie 1999, încăperea a devenit studioul unei transmisiuni în direct *(Opening the Lost Tombs – Live)* a Fox TV, difuzată în Statele Unite, în cadrul căreia Hawass îl conducea pe prezentator prin puţ, descriind „cea mai mare aventură din toate timpurile". În camera de jos el atrage atenţia asupra „tunelului" spunînd că încă nu a fost excavat, dar că „niciodată nu ştii ce pot ascunde tunelurile şi nisipul Egiptului"[26]. Oricum ar fi, judecînd după Lawton şi Ogilvie-Herald şi fotografiile lor, pare a fi un simplu accident natural care se termină după cîţiva paşi.[27]

De departe cel mai mare făuritor de mituri care s-a ocupat de această încăpere este James Hurtak. Într-o conferinţă ţinută în Australia în 1999 el susţine că este descoperirea sa.[28] Rezultă că atunci cînd Boris Said şi membrii echipei Schor Foundation au explorat încăperea în februarie 1997 Hurtak se afla împreună cu ei.[29] Şi asta ar fi fost suficient, dar în conferinţa lui Hurtak încăperea se transformă într-o ţară a minunilor, practic un întreg oraş subteran, intrarea către o serie de săli uriaşe şi temple înconjurate de rîuri ce pot fi traversate doar de canotori exersaţi. Într-adevăr, Hurtak arată o fotografie de-a sa într-o plută dînd senzaţia unei lungi explorări temerare. De fapt, deşi camera este înconjurată de apă, sînt doar vreo zece metri pătraţi de apă... Departe de stilul lui Indiana Jones. Desigur că Hurtak leagă obiectivul de schema istorică prezentată în *The Keys of Enoch* şi se spune că ar fi susţinut că „oraşul subteran" este construit de atlanţi.[30]

Este greu să nu ajungi la concluzia că toţi făuritorii de mituri se leagă şi de cele mai insignifiante descoperiri pentru că nu a mai rămas nimic pe Platoul Giseh care să se preteze la astfel de poveşti.

Hurtak este veriga între ramura egipteană a conspiraţiei porţii stelare şi New Age. Recent, autorul şi cercetătorul britanic Kevin McClure ne-a atras atenţia asupra unui alt aspect al carierei complexe şi cu multe feţe a lui Hurtak: în anii 1980 şi la începutul anilor 1990, cînd era cunoscut mai ales ca cercetător al fenomenului OZN, Hurtak era un promotor al legăturii între fenomenul OZN şi secretele Germaniei naziste. El susţinea că extratereştrii care au adus cu mii de ani în urmă civilizaţia în Orientul Mijlociu au reluat contactul cu rasa umană prin intermediul Germaniei anilor 1930, considerată a fi naţiunea cea mai dezvoltată tehnologic în acele timpuri. Extratereştrii le-au dat oamenilor de ştiinţă naziştii secretul construirii de farfurii zburătoare, tehnologie capturată de americani la sfîrşitul celui de Al Doilea Război Mondial, motiv pentru care primele rapoarte americane despre OZN-uri apar în 1947.[31] Deşi este un scenariu puţin probabil (unii s-ar întreba de ce a mai pierdut Hitler războiul din moment ce deţinea astfel de tehnologii avansate) este semnificativ că Hurtak nu a găsit nimic ciudat în faptul că extratereştrii i-au selectat pe naziştii ca pe Cei Aleşi.

Monştrii ascunşi

O altă legătură importantă între misterele egiptene şi New Age este, desigur, Edgar Cayce. Atît *Secret Chamber* cît şi *Giza: The Truth* prezintă dovezi ale adevăratei origini a informaţiilor „Profetului Adormit": Lawton şi Ogilvie-Herald subliniază că, departe de a fi fost un ignorant în problemele esoterice, Cayce era cunoscător al teosofiei şi al altor credinţe similare *înainte* de a produce materialele despre Atlantida, Egiptul antic şi Sala Arhivelor. Mai ales că el ţinuse o conferinţă la Theosophical Society of Alabama în 1922,

anul următor petrecînd cîteva săptămîni împreună cu Arthur Lammers, cercetător al acestei doctrine.[32] Şi Bauval este de acord că Edgar Cayce era familiarizat cu teosofia şi în alte ramuri oculte, ba chiar urmăreşte pista credinţei în semnificaţia anului 10 500 î.Hr. pînă la opera filozofului mistic Gerald Massey (1828-1907).[33] Apare o legătură importantă între citirile lui Cayce şi grupul esoteric cu o aşa mare influenţă în conspiraţia porţii stelare, ea dovedind de ce este opera lui Cayce atît de semnificativă.

După publicarea acestei cărţi am fost deranjaţi şi mai mult de aripile politice de extremă dreaptă ce se fofilează sub eticheta de „iubire şi lumină" a mişcării New Age. Am realizat că nu sîntem singurii speriaţi de potenţialul control ce poate fi exercitat asupra indivizilor de rasă albă, din clasa mijlocie, aflaţi în căutarea iluminării şi a cunoaşterii. La scurt timp după apariţia cărţii, o prietenă, actriţa şi scenarista Christy Fearn, ne-a trimis un exemplar din *New Age Channelings – Who or what is being channeled?* al artistei şi scriitoarei de origine suedeză Monica Sjöö, care aduce informaţii importante pentru acest aspect al problemei. Deşi Sjöö vine de pe poziţii radical feministe, ea este preocupată de filozofia şi ideologia care susţin New Age – mai ales de subtextul mesajelor transmise. Sjöö, la fel ca noi, discerne curente alarmante la părinţii New Age, în special la Helene Blavatsky şi Alice A. Bailey. Şi, la fel ca noi, ea consideră Consiliul Celor Nouă, mai ales prin cartea lor, *The Only Planet of Choice,* ca fiind sinistru de insidios şi periculos.[34]

Interesant este că Sjöö notează despre sectele bazate pe *channeling*, în special despre Cei Nouă, că nu sînt foarte radicale. Dacă nu şi altceva, ele doar susţin Visul American, întăresc valorile clasei mijlocii caucaziene şi conceptul unei elite conducătoare. Poate că, se gîndeşte ea, astfel de învăţături emană de la diverse agenţii de informaţii, cum ar fi CIA?[35] (Să ne amintim de raportul SRI intitulat „Changing Images of Man", vezi capitolul 7.)

Monica Sjöö este pornită pe antisemitele, rasistele şi patriarhalistele zeiţe mamă ale New Age, Blavatsky şi Bailey, mai ales pe ultima. Ea notează că ghidul spiritual al lui Bailey, Tibetanul (sau „Maestrul D.K."), a afirmat în ziua aruncării bombei atomice la Nagasaki că este intrarea într-o eră nouă prin descătuşarea energiilor cosmice, legînd explozia nucleară de lumina iniţiaţilor. Şi mai dezgustătoare este părerea Tibetanului despre efectul utilizării furiei atomice asupra a mii de japonezi. Sjöö scrie: „Bailey şi D.K. merg mai departe spunînd că japonezii, al căror sistem nervos aparţine celei de-a patra rase primare, sînt destinaţi distrugerii iar «eliberarea imediată a sufletelor lor încătuşate este absolut necesară»; aceasta este justificarea dată de ea utilizării bombei atomice asupra populaţiei japoneze."[36]

Învăţăturile lui Alice Bailey reprezintă şi azi filozofia fundamentală a mişcării New Age. Nu numai că Tom, din Consiliul Celor Nouă, recomandă cărţile ei, dar întreaga filozofie din cărţile lui James Hurtak de aici provine. Dată fiind popularitatea lor printre sute de mii, mai probabil milioane, de adepţi New Age, lucrurile sînt îngrijorătoare.

O altă influenţă neplăcută vine de la americanul William Dudley Pelley, pe care l-am menţionat în treacăt în Capitolul 5, dar de abia acum realizăm cît de importantă este contribuţia lui în ceea ce priveşte declanşarea conspiraţiei porţii stelare. Am amintit doar cartea lui din 1950, *Star Guest,* acum foarte rară, care este probabil prima colecţie publicată de materiale primite de la extratereştri (el susţine că adună acolo materialele primite în anii 1920). Oricum, recent, am obţinut şi noi un exemplar. Merita citit. Am fost de-a dreptul năuciţi să descoperim că el închide cercul, concentrîndu-se nu doar pe Sirius, ci pe Sirius B...[37]

După Pelley, rasa umană este produsul încrucişării între oamenii maimuţă şi fiinţe extraterestre foarte evoluate care au migrat din sistemul Sirius. Legînd asta de vechiul Egipt, el afirmă că progenitura pe jumătate om, pe jumătate zeu, este simbolizată de Sfinx[38] şi că zeii cu cap de şoim îi reprezintă pe cei de pe Sirius[39] (în umbra „Spectrei" cu cap de şoim a lui Puharich).

Sursele cu care a intrat în contact Pelley i-au spus că rasa umană este acum compusă din descendenţii încrucişării (pe care-i numeşte „dobitoace provenite din maimuţele de atunci"[40] sau „forme biologice indigene"[41]) şi spiritele reîncarnate ale emigranţilor de pe Sirius. Dar pe drum ceva nu a mers bine, descendenţii metişi au fost corupţi, aşa că fiinţele supreme care conduc universul au trimis mesageri – Iisus era unul – pentru a „repara" pagubele.[42] Surprinzător de asemănător cu conceptul lui Hurtak al eşecului programului genetic ce trebuie acum reparat. În învăţăturile lui Pelley, totul este construit în legătură cu A Doua Venire, marcată de începutul Erei Vărsătorului.[43]

Toate elementele doctrinare din conspiraţia porţii stelare, elaborate în materialele tîrzii ale Consiliului Celor Nouă, sînt prezente în stare embrionară în cartea lui Pelley. Greu de crezut că este o coincidenţă. De fapt, cercul celor „contactaţi psihic“ la începutul anilor 1950 era mult mai strîns legat decît ni se pare azi. Andrija Puharich era un apropiat al lui George Hunt Williamson, care la rîndul său era apropiat de Pelley. Este deci puţin probabil că Puharich nu ştia de cartea lui Pelley, mai ales că era foarte interesat de comunicarea cu entităţi non-umane.

Oricum, credem că cel mai semnificativ aspect al influenţei lui William Dudley Pelley era politica sa. Era un fascist înfocat, admirator al lui Hitler şi fondator al Silver Shirts of America, care a fost internat pe parcursul celui de Al Doilea Război Mondial ca fiind o ameninţare la securitatea ţării. Care sînt implicaţiile pretinselor sale comunicaţii? Este posibil ca ideologia sa să-i fi împins subconştientul să le producă, dar, pe de altă parte, dacă sînt adevărate, ar trebui să ne întrebăm de ce aceste entităţi au ales să contacteze un fascist...

Am devenit tot mai preocupaţi de latura tenebroasă a poveştii, curentul subteran fascist din unele învăţături ale Celor Nouă. Desigur că multe persoane implicate în noua egiptologie şi New Age consideră respingător fascismul, aşa cum este şi pentru noi. Trebuie să fie limpede, în special, că lucrarea noastră, *Conspiraţia Stargate,* nu susţine că autorii care tratează misterele Egiptului antic au viziuni fasciste sau rasiste. Nu-i nici o îndoială că multe lucrări şi idei au fost exploatate de conspiraţia porţii stelare, aşa cum au fost reprezentanţii egiptologiei alternative, susţinătorii Chipului de pe Marte, ai lui Bailey şi ai lui Cayce, aşa cum se vede din aceste ideologii. Dacă nu a fost niciodată în intenţia noastră să sugerăm că aceşti indivizi au viziuni fasciste sau rasiste, principala noastră îngrijorare este legată de manipulatorii fără chip aflaţi dincolo de scenă şi care nu au nici o ezitare în a le prelua ideile şi a le utiliza în scopuri personale.

Deşi se pare că au suferit un recul o dată cu ceremonia Mileniului, s-a investit prea mult în planurile lor pe termen lung pentru ca să fie vorba de altceva decît de o întîrziere temporară. Programul a fost întîrziat, dar nu abandonat. Procesul prin care încearcă să ne cucerească inimile şi minţile este nemilos. Înzestrînd misterioasele monumente ale lumii antice cu semnificaţii ce nu le aparţin şi zeii cu puteri de care ei nu au nevoie, conspiratorii vor continua să ne seducă fabricînd lucruri uimitoare.

Oricine doreşte să contribuie la dezbaterea referitoare la problemele ridicate în această lucrare o poate face prin Stargate Assembly, forum online pe Internet, la adresa www.templarlodge.com.

Note şi referinţe

PROLOG
Cei Nouă Zei

1 Utterance 600, trad. Faulkner, *The Ancient Egyptian Pyramid Texts*, p. 247.
2 Cu excepţia locurilor menţionate, informaţiile despre istoria Heliopolisului sînt preluate din Saleh, *Excavations at Heliopolis*.
3 Saleh, *op. cit.,* vol. 1, p. 5; Rundle Clark, *op. cit.,* p. 37.
4 Lehner, *The Complete Pyramids*, p. 142.
5 Saleh, *op. cit.,* vol. 1, p. 23.
6 Hurry, *op. cit.,* p. 11.
7 Harris, *op. cit.,* p. 30.
8 Lehner, *The Complete Pyramids*, p. 31.
9 Traducerea acceptată ca standard pentru textele piramidelor este aceea a lui R.O. Faulkner, chiar dacă mai sînt destule pasaje obscure sau discutabile.
10 Lehner, *The Complete Pyramids*, p. 32; Rundle Clark, p. 37.
11 Descoperirea precesiei echinocţiilor este atribuită astronomului grec Hipparchos din Nicea (care a inventat noţiunea), în 127 î.Hr., deşi el a supraestimat lungimea ciclului. În *The Death of the Gods in Ancient Egypt*, egiptologul Jane B. Sellers, bazîndu-se pe teoriile lui Giorgio de Santillana şi Hertha von Dechend din *Hamlet's Mill*, susţine că egiptenii antici aveau cunoştinţă de precesie.
12 Luckert, *op. cit.,* p. 47.
13 *Ibid.*, p. 45.
14 Frankfort, *Kingship and the Gods*, p. 53.
15 Luckert, *op. cit.,* p. 50.
16 *Ibid.*, p. 54.
17 Lehner, *The Complete Pyramids*, p. 34.
18 Rundle Clark, *op. cit.,* p. 35.
19 „European Probe finds Water at Titan and Orion“, raport Associated Press, 8 aprilie 1998.
20 Rice, *Egypt's Making, p. 38.*
21 Vezi Coppens, „Life Exists Since the Big Bang“; Schueller, „Stuff of Life“.

CAPITOLUL 1

Egipt: mituri noi pentru trecut

1 Lehner, *The Complete Pyramids*, p. 106; Kingsland, vol. 1, pp. 3-4.

2 Despre utilizarea *pi* şi *phi*, vezi Rice, *Egypt's Legacy*, pp. 24-25. Despre semnificaţia geodezică a Marii Piramide, vezi Kingsland, vol. 2, p. 42, şi apendixul lui Livio Catullo Stecchini la Tompkins, *The Secrets of the Great Pyramid*. Pentru o analiză a geometriei complexului de la Giseh, vezi lucrările semnate de Robin J. Cook.

3 Collins, *Gods of Eden*, p. 25.

4 Cook, *The Horizon of Khufu*, p. 52.

5 Lehner, *The Complete Pyramids*, p. 94.

6 *Ibid*., p. 124.

7 Edwards, *op. cit.,* p. 102.

8 În documentarul BBC, din 1994, *The Great Pyramid: Gateway to the Stars*, producător Christopher Mann.

9 Collins, *Gods of Eden*, pp. 52-57.

10 Vezi Hapgood, *Maps of the Ancient Sea Kings*.

11 Bauval şi Hancock, *Keeper of Genesis*, p. 248.

12 Vezi Beaudoin, *op. cit.,* p. 121; Guerrier, *op. cit.,* p. 137.

13 Marti, *op. cit.,* p. 92.

14 Bauval şi Hancock, *Keeper of Genesis*, p. 100.

15 Interviu telefonic cu Martin Barstow, lector de astrofizică la University of Leicester, 28 august 1998.

16 Beaudoin, *op. cit.,* p. 121.

17 Lunan, *op. cit.,* p. 4.

18 Proiectul Hipparchos de la Agenţia Spaţială Europeană a fost lansat pentru a se face măsurători detaliate ale mişcării stelelor din afara atmosferei Pământului. Satelitul *Hipparchos* a fost lansat în 1989 şi şi-a încheiat misiunea în 1993. Datele strînse, cele mai exacte disponibile, au fost publicate într-un catalog al stelelor în şaptesprezece volume şi sînt publicate pe Internet din 1997.

19 Temple, *The Sirius Mystery*, p. 3.

20 Inundaţiile Nilului au fost (pînă la inaugurarea barajului de la Assuan, în 1964) provocate de acţiunea musonului de vară în Etiopia, care alimenta Nilul Albastru (Baines şi Málek, p. 14). Înregistrări din secolele nouăsprezece şi douăzeci arată că apele începeau să crească cel mai devreme în 15 aprilie şi cel mai tîrziu în 23 iunie, iar perioada între două revărsări oscila între 336 şi 415 zile (Parker, *op. cit.,* p. 32). Orice corelaţie între răsăritul lui Sirius şi inundaţii nu poate fi decît aproximativă.

21 Allen, *op. cit.,* pp. 118-125.

22 Sirius era uneori înfăţişat sub forma unui cîine în Egipt, dar numai în epoca dominaţiei greceşti ce a urmat cuceririi de către Alexandru cel Mare în 332 î.Hr., cînd grecii au adus cu ei asocierea acestuia cu Steaua Cîinilor. Vezi Lurker, p. 114.

23 Bauval şi Gilbert, *op. cit.,* p. 60.

24 Temple, *The Sirius Mystery*, pp. 11-12.

25 *Ibid*., p. 135.

26 Identificarea lui Hermes cu Thot este atît de des menţionată încît, sincer, nu înţelegem de ce Temple a rămas necriticat atîta timp asupra acestui punct. De fapt, identificarea celor doi zei este o dovadă importantă că operele hermetice îşi au originea în Egiptul antic (nu în Grecia, aşa cum s-a crezut mult timp). Vezi, ca exemplu, Fowden, *op. cit.,* pp. 75-76.

27 Temple, *The Sirius Mystery*, p. 137.

28 *Ibid*., pp. 262-265.

29 Beaudoin, *op. cit.,* p. 34; Marti, *op. cit.,* p. 10.

30 Temple, *The Sirius Mystery*, p. 245.

31 Budge, *An Egyptian Hieroglyphic Dictionary*. Definiţia lui *arq ur* apare în vol. 1, p. 131; o listă a abrevierilor utilizate, ce demonstrează că „Sfinx“ se referă la o astfel de sursă, în vol. 1, p. lxxxvii.

32 Piehl, *Notes de lexicographie egyptienne*, p. 8. Împrumutul *argyros/arq ur* putea să apară numai după secolul şapte î.Hr., cînd au fost întemeiate coloniile greceşti la gurile Nilului. Este posibil să nu fi intrat în limba egipteană decît după începerea dominaţiei greceşti, în 332 î.Hr.

33 Temple, *The Sirius Mystery*, pp. 40-42.

34 *Ibid*., p. 44.

35 *Ibid*., p. 7.

36 *Ibid*., pp. 7-8.

37 *Ibid*., p. 401.

38 Edwards, *op. cit.,* p. 140.

39 Bauval şi Hancock, *Keeper of Genesis*, p. 160.

40 West, *Serpent in the Sky*, p. 232, citînd lucrarea specialistului în fiziognomie, locotenentul Frank Domingo, de la New York Police Department.

41 Breasted, *op. cit.,* p. 324.

42 West, *Serpent in the Sky*, p. 67; Isha Schwaller de Lubicz, *op. cit.,* p. 111.

43 West, *Serpent in the Sky*, p. 198.

44 *Ibid*., p. 14.

45 Schoch, „Redating the Great Sphinx of Giza“.

46 Milson, *op. cit.,* p. 20.

47 Hancock, *Fingerprints of the Gods*, p. 423.

48 Schoch, „The Great Sphinx Controversy“.

49 Citat în Hancock, *Fingerprints of the Gods*, p. 419.

50 Schoch, „The Great Sphinx Controversy“.

51 Hancock, *Fingerprints of the Gods*, p. 413.

[52] Hoffman (*op. cit.,* pp. 57-59, 68-77 şi 160) furnizează datele acceptate pentru perioadele ploioase din istoria Egiptului: Abbassia, între 120 000 î.Hr. şi 90 000 î.Hr., Musterian, între 50 000 î.Hr. şi 30 000 î.Hr., şi Neolitic, începută între 7000 î.Hr. şi 6000 î.Hr. şi încheiată către 2500 î.Hr. Hoffman nu aminteşte de nici o perioadă ploioasă în mileniul unsprezece î.Hr. Ceea ce este semnificativ, Hancock utilizîndu-l pe Hoffman ca sursă pentru clima Egiptului.

[53] Milson, *op. cit.,* p. 25.

[54] Rice, *Egypt's Legacy, p. 16.*

[55] Milson, *op. cit.,* p. 24.

[56] Hoffman, *op. cit.,* p. 161.

[57] Temple, *The Sirius Mystery*, pp. 21-22.

[58] Bauval şi Gilbert, *op. cit.,* p. 128.

[59] Ideea a fost propusă pentru prima dată de egiptologul dr. Alexander Badawy şi astronomul dr. Virginia Trimble în 1964 – vezi Bauval şi Gilbert, *op. cit.,* pp. l03-107 şi Appendix 1.

[60] Bauval şi Gilbert, *op. cit.,* pp. 179-180.

[61] *Ibid.*

[62] Lehner, *The Complete Pyramids*, pp. 66-67.

[63] După ce a primit povestea lui Bauval în 4 aprilie 1993, la doar paisprezece zile după descoperirea lui Gantenbrink, *Daily Telegraph* a publicat o scurtă notă trei zile mai tîrziu. Vîlva a crescut după 16 aprilie, cînd, la insistenţele lui Bauval, *Independent* a pus povestea pe pagina întîi. Buletinele de ştiri televizate au preluat totul în aceeaşi seară, iar multe alte ziare şi reviste, britanice şi străine, au preluat şi ele ştirea începînd de a doua zi.

64 Acesta, la fel ca următoarele citate, este dintr-un email primit de la Gantenbrink în 19 august 1998.

[65] De exemplu, Churchward, *Origin and Antiquity of Freemasonry*, pp. 65 şi 69. (Mulţumiri lui Gareth Medway pentru orientarea noastră către lucrările lui Churchward.)

[66] Bauval şi Hancock, *Keeper of Genesis*, pp. 66-70.

[67] *Ibid*., p. 70.

[68] Cook, *The Horizon of Khufu*, p. 86.

[69] *Ibid.*

[70] Răsăritul soarelui la echinocţiul de primăvară din 10 500 î.Hr a avut loc la 6.05 a.m. în data de 13 iunie (după calendarul SkyGlobe). (Cum calendarul nostru modern pierde legătura cu sezoanele atunci cînd este extins pe perioade mari de timp, echinocţiul de primăvară, acum în 21-22 martie, apare din ce în ce mai tîrziu în calendarul anual cu cît mergem mai mult în timp cu SkyGlobe.)

Este important să recunoaştem că aplicaţiile precum SkyGlobe, destinate astronomilor amatori care privesc azi cerul nopţii, nu sînt gîndite să aibă precizie la scara mileniilor. La această scară alţi factori, legaţi de mişcarea stelelor, şi care nu sînt necesari pentru observaţiile contemporane, intră şi ei în joc. SkyGlobe nu ţine cont de aceşti factori. Chiar şi aplicaţiile care ţin cont, dacă nu utilizează informaţiile obţinute de la satelitul *Hipparchos* (vezi nota 18, capitolul 1), vor da şi ele erori.

[71] Cook, *The Horizon of Khufu*, p. 86.

[72] Breasted, *op. cit.,* p. 120.

[73] R.A. Schwaller de Lubicz, *Sacred Science*, pp. 176-177.

[74] Bauval şi Hancock, *Keeper of Genesis*, pp. 262-267.

[75] Raport al dr. Krupp pentru Michael Brass, publicat în *Egyptnews*, 19 iunie 1998 (*Egyptnews* este un grup de discuţii prin email dedicat ultimelor cercetări şi dezbaterilor referitoare la misterele Egiptului antic, moderat de Chris Ogilvie-Herald: egyptnews@aol.com).

[76] Hancock şi Faiia, *op. cit.,* pp. 126-128.

[77] Vezi Lehner, *The Egyptian Heritage*; Roche, *Egyptian Myths and the Ra Ta Story*.

[78] Robinson, *Edgar Cayce's Story of the Origin and Destiny of Man*, p. 79.

[79] *Ibid.*

[80] *Ibid*., p. 80.

[81] *Ibid*., p. 79.

[82] *Ibid*., p. 159. Vezi şi Robinson, *Is It True What They Say About Edgar Cayce?*, pp. 160 şi urm.

[83] Stearn, p. 80.

[84] Carter, *op. cit.,* p. 86.

[85] *Ibid*., p. 87.

[86] *Ibid*., p. 88.

[87] Stearn, *op. cit.,* p. 89.

[88] Carter, *op. cit.,* p. 90.

[89] Edgar Evans Cayce, *op. cit.,* p. 157.

[90] Va apărea în lucrarea lui Andrew Collins *Gateway to Atlantis.*

[91] Carter, *op. cit.,* p. 153.

[92] Lehner, *The Egyptian Heritage*, p. 86.

[93] Bauval şi Hancock, *Keeper of Genesis*, p. 89.

[94] *Ibid*., p. 295.

[95] Milson, *op. cit.,* p. 4.

[96] Surse de la sediul central ARE din Virginia Beach.

[97] Sellers, *op. cit.,* p. 172.

[98] Bauval şi Hancock, *Keeper of Genesis*, p. 245.

[99] *Ibid.* pp. 74 şi 78.

[100] *Ibid*., pp. 282-284 şi 336-337.

[101] *Ibid*., p. 282.

[102] Vezi Erman, *op. cit.,* pp. 373-375.

[103] Saleh, *op. cit.,* p. 25.

104 Traducerile a numeroase legende arabe sînt adunate în Kingsland, Vol. 2, Capitolul VIII.

105 Vezi Mackey, *op. cit.,* Capitolul IX.

106 Herodotus (trad. Gary), *op. cit.,* p. 137.

107 Randall-Stevens, *The Teachings of Osiris*, p. 80.

108 Randall-Stevens, *A Voice Out of Egypt*, p. 174.

109 *Ibid*., p. 178.

110 *Ibid*., p. 174.

111 Lewis, *The Symbolic Prophecy of the Great Pyramid*, pp. 126-127 și 181-192.

112 „An Open Letter by Robert G. Bauval", *Egyptnews*, 29 iulie 1998.

113 „Comment from Graham Hancock", *Egyptnews*, 14 august 1998.

114 *Egyptnews*, 20 octombrie 1998.

115 Din intervenția lui Robert Bauval la conferința Questing, Londra, 24 octombrie 1998.

116 *Egyptnews*, 8 noiembrie 1998.

117 Temple, *The Sirius Mystery*, p. 36.

CAPITOLUL 2
Lucruri stranii la Giseh

1 Emisiunea radio a lui Art Bell, 14 ianuarie 1998.

2 Kerisel, *op. cit.,* pp. 37-44.

3 Hancock, „Egypt's Mysteries: Hints of a Hidden Agenda?".

4 Ogilvie-Herald, p. 5.

5 *Ibid*.

6 Hancock, „Egypt's Mysteries: Hints of a Hidden Agenda?".

7 *Ibid*.

8 *Hieroglyph*, nr. 1, ianuarie 1997, p. 1.

9 Emisiunea radio a lui Art Bell, 14 ianuarie 1998.

10 Lehner, *The Complete Pyramids*, p. 45.

11 Tompkins, *Secrets of the Great Pyramid*, p. 54.

12 Ogilvie-Herald, pp. 4-5. Danley a confirmat povestea originală într-un email către noi, 3 septembrie 1998.

13 Hoagland, „A Secret Tunnel being Excavated in the Great Pyramid?".

14 Koppang, *op. cit.,* p. 56.

15 Kenneth și Dee Burke, *op. cit.,* p. 55.

16 Hawass, „Two New Museums at Luxor and Aswan".

17 Bayuk, „Spotlight Interview – Dr Zahi Hawass".

18 Vezi raportul Kate Ginn în *Daily Mail*, 18 aprilie 1998. Articolul conține mai multe interpretări nefericite ale detaliilor date în *Daily Mail* – vezi declarația lui Simon Cox în *Egyptnews*, 19 aprilie 1998. Rapoarte despre descoperirea celor trei încăperi au apărut din mai multe surse. Interesant este că a apărut pe site-ul Academiei (http://academy.wwdc.com/archives/113.html) în ianuarie 1998 afirmația lui Dannion Brinkley că a primit aceeași informație direct de la Zahi Hawass.

19 Este vorba de „Robertson Panel", adunat de CIA în 1953. Vezi Peebles, Capitolul 6.

20 Tompkins, *Secrets of the Great Pyramid*, p. 273.

21 Hassan, *op. cit.,* p. 13.

22 *Ibid*., pp. 16-17.

23 Lehner, *The Complete Pyramids*, p. 130.

24 Dolphin, „Geophysics and the Temple Mount".

25 Din prezentarea lui Dolphin pe site-ul personal (http://www.best.com/~dolphin/).

26 Dolphin, „Geophysics and the Temple Mount".

27 *Ibid*.

28 Citat în *Ibid*.

29 Email de la Lambert Dolphin către Philip Coppens, 6 aprilie 1998.

30 Bauval și Hancock, *Keeper of Genesis*, p. 91.

31 *Ibid*., pp. 91-92.

32 Email către autori de la Kirn Farmer, Academy for Future Sciences, 24 septembrie 1998.

33 Articolul lui Hurtak, „Subsurface Morphology and Geoarcheaology revealed by Spaceborne and Airborne Radar", este disponibil la NASA. Mulţumiri lui Chris Ogilvie-Herald pentru că ne-a atras atenția și lui Philip Coppens pentru confirmarea detaliilor de la NASA.

34 Email de la Kirn Farmer, AFFS, 24 septembrie 1998.

35 *Ibid*.

36 *Hieroglyph*, nr. 1, ianuarie 1997, p. 3.

37 Email de la Kim Farmer, AFFS, 24 septembrie 1998.

38 *Ibid*.

39 Bauval și Hancock, *Keeper of Genesis*, p. 91, citînd raportul oficial SRI din 1977.

40 *Ibid*., p. 92.

41 Bauval și Hancock, *Keeper of Genesis*, p. 92.

42 Zahi Hawass și Mark Lehner, „The Passage Under the Sphinx", în Berger, Clerc și Grimal, p. 201.

43 Bauval și Hancock, *Keeper of Genesis*, p. 93.

44 Din filmul lui Boris Said *Legends of the Sphinx* (Magical Eye Productions, 1998, scenariul și producția Boris Said, regia Michael Calhoun).

45 *Hieroglyph*, nr. 1 (ianuarie 1997).

46 Robert G. Bauval, „A Meeting with Dr Joseph Schor in New York", în site-ul Equinox 2000, 26 octombrie 1998 (http://www.projectequinox2000. com).

47 Declarația lui Boris Said în filmul său *Legends of the Sphinx*.

48 Hawass a anunțat pentru suspendarea licenței în iulie 1996, pe un post de radio sud-african, spunînd că a anunțat în scris Schor Foundation și Florida State University (*Hieroglyph*, nr. 1, ianuarie 1997). Oricum, echipa s-a descurcat să continue lucrările la Giseh încă cinci luni și s-a întors în februarie 1997 utilizînd permisul lui Boris Said pentru filmări în scop comercial. După Said (*Legends of the Sphinx*), lui nu i s-a spus despre suspendarea licenței.

49 Keller, *op. cit.*, p. 16.

50 Hoagland a făcut afirmația în emisiunea lui Art Bell, în 22 septembrie 1996. Vezi *Hieroglyph*, nr. 1, p. 3.

51 *Legends of the Sphinx*.

52 John Anthony West, „ARE Conference at Virginia Beach".

53 Lewis, *The Symbolic Prophecy of the Great Pyramid*, pp. 184-185.

54 Randall-Stevens, *A Voice out of Egypt*, p. 194.

55 Vezi relatarea făcută de Ogilvie-Herald și Lawton referitoare la puț și încăperi.

56 *Daily Telegraph*, 4 martie 1935. Mulțumirile noastre lui Chris Ogilvie-Herald pentru copia articolului.

57 Questing Conference, Conway Hall, Londra, 24 octombrie 1998.

58 „Statement from John Anthony West and Graham Hancock", datat 17 mai 1998, a circulat pe Internet.

59 Robert Bauval, pe site-ul Sphinx, 17 iulie 1998 (http://www.m-m.org/jz/sphinx.html).

60 Bauval și Hancock, pe site-ul Sphinx, 19 iulie 1998.

61 *Egyptnews*, 27 septembrie 1998.

62 *Hieroglyph*, nr. 2, mai 1998, p. 3.

63 *Ibid*., pp. 2-3.

64 *Ibid*., p. 3.

65 Robert Bauval, mesaj pe *Egyptnews*, 13 august 1998.

66 Robert Bauval, mesaj pe *Egyptnews*, 20 septembrie 1998. (Din cel mai recent raport pe *Egyptnews*, 22 septembrie 1998, se pare că echipa Schor Foundation/Florida State University nu a avut succes.)

67 *Daily Mail*, 15 iunie 1998.

68 „Official Statement re Operation Hermes Ltd", mesaj pe *Egyptnews* în 1 august 1998. Declarația era semnată de Hancock, Bauval și alți autori, inclusiv Colin Wilson, Andrew Collins și Alan Alford.

69 Questing Conference, Londra, 25 octombrie 1998.

70 Appleby, „Over the Top". Appleby nu menționează numele lui Simon Cox, dar este clar la cine se referă. Raportul Cox a fost inclus în declarația semnată de Hancock, Bauval și ceilalți, trimisă pe *Egyptnews* în 1 august 1998.

71 Alan F. Alford, mesaj pe lista de discuții Ancient Astronaut Society Research Association (http://www.aas-ra.org), 15 septembrie 1998.

72 Secvență din *Legends of the Sphinx*, de Boris Said.

73 Interviu prin telefon cu Jill Freeman, director al AMORC's Rosicrucian Museum, 12 martie 1999.

74 Hunter și Hillier, „The Hall of Osiris". (Hillier s-a dezis de teoriile și declarațiile din articol, Hunter a rămas pe poziție.)

75 Robinson, *Edgar Cayce's Story of the Origin and Destiny of Man, p. 79.*

76 Georgina Bruni povestește întîlnirea în rubrica ei din revista *Sightings*, septembrie 1997. Alte detalii au fost oferite în timpul discuției cu autorii.

77 A. Robert Smith, *op. cit.*, p. 290.

78 *Ibid*., Capitolele 5-8.

79 *Ibid*., p. 48.

80 *Ibid*., p. 56.

81 *Ibid.*

82 *Ibid*., p. 120.

83 *Ibid*., Appendix C.

84 *Ibid*., p. 298.

85 *Ibid*., p. 297.

86 *Ibid*., p. 132.

87 *Ibid*., p. 120.

88 *Ibid*., p. 130.

89 *Ibid*., Capitolul 21.

90 *Ibid*., pp. 173-174.

91 *Ibid*., p. 296.

92 Collins, *Gods of Eden*, p. 171.

93 Bauval și Hancock, *Keeper of Genesis*, p. 316.

94 Informațiile despre istoria SRI sînt preluate din Leslie, *The Cold War and American Science*, și Lowen, *Creating the Cold War University*.

95 Leslie, *op. cit.*, p. 242.

96 *Ibid*., p. 251.

97 Pentru istoria detaliată a cercetării și a aplicării vederii la distanță de către guvernul american vezi Schnabel.

98 Budge, *An Egyptian Hieroglyphic Dictionary*, vol. 2, pp. 654-655.

99 Schnabel, *op. cit.*, pp. 175-184.

100 Targ și Puthoff, *op. cit.*, Capitolul 7.

101 Schnabel, Capitolul 7; Puthoff, „CIA-Initiated Remote Viewing Program at Stanford Research Institute".

102 Schnabel, pp. 142-143.

103 Morehouse, *op. cit.*, p. 83.

104 *Ibid*., p. 73.

105 Lambert Dolphin, ca răspuns la întrebarea lui „Brother Blue", trimis pe *sci.archaeology* newsgroup, 19 iulie 1998.

106 Gardner, *Urantia*, p. 142.

107 Email de la Kirn Farmer, AFFS, 24 septembrie 1998.

108 Vezi mai ales Constantine, *Virtual Government* și „«Remote Viewing» at Stanford Research Institute or Illicit Mind Control Experimentation?".

109 Vezi Bauval și Hancock, „Mysteries of Mars", mai ales a trei declarație (20 august 1996), și *Hieroglyph*, nr. 1, ianuarie 1997.

110 Bauval, „The Face on Mars and the Terrestrial Connection".

111 Temple, *The Sirius Mystery*, p.v.

112 Niklas Rasche, recenzie la *The Mars Mystery*, *Fortean Times*, nr. 113, august 1998, p. 55.

CAPITOLUL 3
În spatele Misiunii Marte

1 Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, p. 63.

2 *The Pyramids of Mars*, scenariul Stephen Harris, regia Paddy Russell, producător Philip Hinchcliffe (1975).

3 Sagan, *op. cit.,* p. 153.

4 Vezi NASA, *Viking 1: Early Results*; Zubrin și Wagner, *op. cit.,* Capitolul 2; Sagan, *op. cit.,* pp. 137-149.

5 Vezi Zubrin și Wagner, *op. cit.,* pp. 31-35; Swartz, „Mars as an Abode of Life", în McDaniel și Paxson.

6 Crowley și Hurtak, *op. cit.,* pp. 14-15.

7 Email primit de autori de la Kim Farmer, Academy for Future Sciences, 24 septembrie 1998.

8 Bauval și Hancock, „Mysteries of Mars", partea a 3-a.

9 *Ibid.*

10 Hoagland, *The Monuments of Mars*, pp. 98-100.

11 *Ibid.*, p. 472. Cartea lui Hoagland este dedicată, printre alții, și lui Roddenberry.

12 *Ibid.*, p. 136.

13 *Ibid.*, p. 49.

14 *Ibid.*, pp. 62-64. Mark Carlotto a arătat că sînt greșite măsurătorile făcute de Hoagland pentru determinarea orientării Chipului de pe Marte față de meridian – poate chiar cu zece grade – în consecință toate calculele ulterioare sînt eronate. Vezi Carlotto, *op. cit.,* pp. 165-166.

15 Hoagland, *The Monuments of Mars*, pp. 136-143.

16 *Ibid.*, p. 160.

17 *Ibid.*, p. 166.

18 Schnabel, *op. cit.,* p. 277.

19 Hoagland, *The Monuments of Mars*, pp. 181-187.

20 *Ibid.*, p. 335.

21 *Ibid.*, pp. 323-324.

22 *Ibid.*, p. 337.

23 În discursul ținut la Națiunile Unite, înregistrat în *Hoagland's Mars Vol. II: The United Nations Briefing – The Terrestrial Connection*, BC Video Inc, 1993 (producător David S. Percy, regizor Bill Cote).

24 Lucrarea lui Torun este prezentată în Hoagland, *The Monuments of Mars*, Capitolul XVII. Articolul lui Torun încă nu a fost publicat.

25 Hoagland, *The Monuments of Mars*, p. 373.

26 *Ibid.*, p. 127.

27 *Ibid.*, p. 342.

28 Discursul lui Hoagland este subiectul filmului *Hoagland's Mars Vol. II* (vezi nota 23, capitolul 3).

29 *Fortean Times*, nr. 117, decembrie 1998, p. 7.

30 Site-ul lui McDaniel (http://www.mcdanielreport.com), citat în *Nexus*, vol. 5, nr. 4, iunie/iulie 1998.

31 Lindemann, „Cydonia Disappoints, But Controversy Continues".

32 Rickard, *op. cit.,* p. 30.

33 *Ibid.*

34 DiPietro, Molenaar și Brandenburg, *op. cit.,* pp. 103-112.

35 Titlul intergal al raportului McDaniel este *On the Failure of Executive, Congressional, and Scientific Responsibility in Investigating Possible Evidence of Artificial Structures on the Surface of Mars and in Setting Mission Priorities for NASA's Mars Exploration Program.*

36 DiPietro, Molenaar și Brandenburg, *op. cit.,* p. 130.

37 Email primit de autori de la Mark Carlotto, 4 septembrie 1998.

38 *Ibid.*

39 Hoagland, *The Monuments of Mars*, p. 362.

40 *Ibid.*, p. 289.

41 Hancock, Bauval și Grigsby, *op. cit.,* p. 196.

42 Crowley și Hurtak, *op. cit.,* p. 55; Joan Wucher King, *op. cit.,* p. 219.

43 Joan Wucher King, *op. cit.,* p. 219.

44 *Ibid.*, pp. 219 și 300.

45 Hoagland, *The Monuments of Mars*, p. 287; Bauval, „The Face on Mars and the Terrestrial Connection".

46 Budge, *An Egyptian Hieroglyphic Dictionary*, vol. 1, pp. 493 (*her*/chip) și 500 (Heru/Horus).

47 Hoagland, *The Monuments of Mars*, p. 361.

48 *Ibid.*, p. 298.

49 Flatland a fost născocită în 1884 de Edwin Abbott, sub pseudonimul A. Square, în *Flatland, a romance of many dimensions*.

50 Hoagland, *The Monuments of Mars*, pp. 351-356.

51 *Ibid.*, p. 326.

52 Whitehouse, *op. cit.,* p. 17. Să notăm că Whitehouse, din greșeală, a atribuit această latitudine Chipului, nu Piramidei D&M, greșeală asemănătoare cu a

lui Hoagland, care dă aceeaşi latitudine Oraşului (*The Monuments of Mars*, p. 326). Aceste erori nu au, în fond, nici o importanţă, din moment ce chiar latitudinea utilizată este greşită.

53 Van Flandern, „An Alternative Hypothesis of Cydonia's Formation", în McDaniel şi Paxson.

54 Hancock, Bauval şi Grigsby, *op. cit.,* p. 53.

55 Hoagland, *The Monuments of Mars*, p. 352.

56 Carlotto, *op. cit.,* p. 180.

57 *The Face on Mars: The Avebury Connection*, Aulis Publishers, 1994 (producţia şi regia David S. Percy).

58 Interviu cu David S. Percy, Londra, 29 august 1998.

59 *The Face on Mars: The Avebury Connection*.

60 Hoagland, *The Monuments of Mars*, p. 381.

61 Le mulţumim lui Niklas Rasche şi Rob Irving pentru această informaţie.

62 Rob Irving, interviu telefonic, 12 august 1998.

63 Hoagland, *The Monuments of Mars*, pp. 366-367.

64 *Ibid*., p. 351.

65 *Ibid*., pp. 194-198. Articolul lui Avinsky a apărut în numărul din august 1984 al *Soviet Life*.

66 *Ibid*., p. 204.

67 *Hieroglyph*, nr. 1, ianuarie 1997.

68 Temple, *The Sirius Mystery*, p. 35.

69 Carlotto, *op. cit.,* pp. 88-89.

70 Gardner, *Urantia*, p. 142.

71 *Ibid.*

72 Email trimis autorilor de Kim Fanner, Academy for Future Sciences, 24 septembrie 1998.

73 Gardner, *Urantia*, p. 142.

74 Morehouse, *op. cit.,* p. 137.

75 *Ibid*., pp. 128-134.

76 Courtney Brown, *op. cit.,* capitolul 4.

77 În emisiunea lui Art Bell din mai 1997, Hoagland a afirmat că NASA a eliminat informaţii din imaginile cometei Hale-Bopp luate de telescopul Hubble şi a făcut apel la ascultători să facă presiuni asupra agenţiei. Ca răspuns, NASA a arătat că a publicat 4500 de imagini ale cometei pe Internet, inclusiv cele luate de Hubble. („NASA Bopp Comet Conspiracy Theory", *Florida Today Space Online*, 13 mai 1997.)

78 Brandenburg, „Newly Discovered Mars Meteorites Suggest Long-Term Life", în McDaniel şi Paxson.

79 Hancock, Bauval şi Grigsby, *op. cit.,* p. 26.

80 *Ibid*., pp. 21-22.

CAPITOLUL 4
Contact?

1 Bennett and Percy, *op. cit.,* p. 486.

2 Hurtak, *op. cit.,* pp. vii-viii.

3 Vallée, *Messengers of Deception*, p. 133.

4 Hurtak, *op. cit.,* p. 287.

5 Hancock, Bauval şi Grigsby, *op. cit.,* pp. 75 şi 79.

6 Bauval şi Hancock, „Mysteries of Mars", partea a 3-a.

7 *Legends of the Sphinx*.

8 Într-un email din 7 august 1998, l-am întrebat pe Robert Bauval despre sursa pe care o are în legătură cu declaraţiile lui Hurtak referitoare la Marte. În răspunsul din 30 august 1998, Bauval ne-a indicat *The Keys of Enoch*.

9 Puharich, Uri, *op. cit.,* pp. 14-15.

10 *Ibid*., pp. 16-17.

11 *Ibid*., p. 10.

12 *Ibid*., p. 254.

13 Interesul faţă de misiunea avută de Puharich şi Hurko în legătură cu „figurinele Acambaro" a crescut. Depozitul celor peste 30.000 de figurine pre-columbiene din lut a fost descoperit în anii 1930 şi 1940 în apropiere de Acambaro şi includea, pe lîngă teme convenţionale, modele ale unor animale dispărute, dinozaurii. Dacă erau adevărate, schimbau modul în care vedem istoria. Oricum, un studiu făcut de arheologul independent Neil Steede, pentru BC Video Inc., a dezvăluit că figurinele atipice erau de dată recentă (vezi *Jurassic Art*, BC Video Inc., 1997).

Nu se ştie scopul exact al călătoriei făcute de Puharich şi Hurkos, deoarece amîndoi au păstrat tăcerea. Puharich a declarat că a făcut călătoria „pentru a rezolva o problemă de arheologie" (*Uri*, p. 18). În autobiografia sa, Hurkos (care nu aminteşte de întîlnirea cu cei doi Laughead) spune doar că totul s-a făcut la cererea unei persoane legate de fundaţie (Round Table) şi că, după descoperirea unor „statuete" cu ajutorul capacităţilor sale psi, nu li s-a permis să le scoată din Mexic (Hurkos, pp. 162-164).

14 Puharich, *Uri*, pp. 19-22.

15 Geller, p. 205.

16 Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, p. 49.

17 Puharich, *Uri*, pp. 90-96.

18 *Ibid*., p. 113.

19 *Ibid*., p. 124.

20 *Ibid.*

21 *Ibid*., p. 127.

22 *Ibid*., p. 144.

23 *Ibid*., p. 172.

[24] Nu este clar dacă Geller lucra pentru serviciile de informaţii israeliene înainte de prima sa vizită în Statele Unite. Sînt indicaţii că Mossad devenise interesată de Geller cînd acesta a început să apară în public, deşi Guy Lyon Playfair notează că Geller nu dorea să discute acest aspect (Geller şi Playfair, *op. cit.,* p. 195). Playfair declară că cercetătorii Targ şi Puthoff, de la SRI, au fost chestionaţi pe subiectul Geller în 1973 (*Ibid*., p. 196). Inginerul american Eldon Byrd, care a făcut experimente cu Geller în 1975 şi a fost interogat apoi de CIA, i-a spus în 1996 reporterului John Strausbaugh că CIA a decis să nu-l utilizeze pe Geller din cauza legăturii sale anterioare cu Mossad, ceea ce făcea din el un agent dublu.

[25] Vezi Geller şi Playfair, *op. cit.,* capitolul 3; Strausbaugh.

[26] Schnabel, *op. cit.,* pp. 96-97.

[27] Vezi Strausbaugh. Articolul din *New York Press* este reprodus pe site-ul lui Uri Geller (http://www.uri-geller.com/nypr.htm).

[28] Puharich, *Uri*, p. 173.

[29] Geller şi Playfair, *op. cit.,* pp. 178, 197-199.

[30] Levy, pp. 165-167.

[31] Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, pp. 50-51.

[32] *Ibid*., pp. 56-57.

[33] *Ibid*., pp. 58-60.

[34] Steele, „The Road to Atlantis?".

[35] Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, p. 63.

[36] *Ibid*., p. 82-88.

[37] Schlemmer şi Bennett, *op. cit*., p. 331.

[38] Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, pp. 142-143.

[39] Engel, *op. cit.,* pp. 165-166, 174-178.

[40] *UFO Magazine*, vol. 9, nr. 13 (1995), citînd articole din *Cinescape* şi *Hollywood Reporter*.

[41] Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, pp. 193-207.

[42] *Ibid*., pp. 278-279.

[43] Sarfatti, „In the Thick of it!"; Gardner, *Science: Good, Bad and Bogus*, pp. 287-288.

[44] Elkins, Rueckert şi McCarty, *op. cit.,* p. 47.

[45] *Ibid*., p. 98.

[46] Mark Probert era un medium care, în anii 1940 şi 1950, recepta mesaje în favoarea unei organizaţii intitulată Borderland Sciences Research Foundation din California. Acesta a fost unul dintre primele grupuri care au combinat calităţile de medium cu extratereştrii, cu Probert care îşi întreba ghizii spirituali despre farfuriile zburătoare. Probert avea mai mulţi ghizi spirituali, inclusiv nume faimoase, precum Thomas Edison, şi dacă este adevărat că se concentra pe un „cerc intim" de nouă ghizi, aceştia erau fiinţe umane fără trup. În ciuda declaraţiilor lui Ra, nu avem nici un indiciu că ghizii lui Probert erau fiinţe extraterestre şi nu este nici o asemănare între conţinutul mesajelor primite de Probrt şi cele ulterioare ale Consiliului Celor Nouă.

[47] Elkins, Rueckert şi McCarty, p. 99.

[48] Într-o discuţie avută cu Percy la Londra în 29 august 1998, el ne-a spus că apare sub pseudonim în *The Only Planet of Choice*.

[49] Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, p. 158.

[50] *Ibid*., p. 159.

[51] Levy, *op. cit.,* p. 253.

[52] Bennett şi Percy, *op. cit.,* pp. 486-487.

[53] Petrie, *op. cit.,* p. 36.

[54] Puharich, *The Sacred Mushroom*, pp. 31-32.

[55] Hurkos, *op. cit.,* pp. 161-162.

[56] Puharich, *The Sacred Mushroom*, p. 75.

[57] *Ibid*., p. 128.

[58] *Ibid*., p. 170.

[59] Hurtak, *op. cit.,* p. 487.

CAPITOLUL 5
Dincolo de cortină

[1] Myers şi Percy, *op. cit.,* p. 87.

[2] Schlemmer şi Bennett, *op. cit.,* p. 126.

[3] *Ibid*., p. 169.

[4] *Ibid*., p. 192.

[5] *Ibid*., p. 197.

[6] *Ibid*., capitolul 6.

[7] *Ibid*., p. 156.

[8] *Ibid.*

[9] Bauval şi Hancock, *Keeper of Genesis*, pp. 248-249; Hancock, *Fingerprints of the Gods*, pp. 449-450.

[10] Hurtak, *op. cit.,* pp. 33-34.

[11] *Ibid*., p. 43.

[12] *Ibid*., p. 232.

[13] Schlemmer şi Bennett, *op. cit.,* p. 126.

[14] Hurtak, *op. cit.,* p. viii.

[15] *Ibid*., p. 85.

[16] Schlemmer şi Bennett, *op. cit.,* pp. 179-180.

[17] *Ibid*., p. 173.

[18] *Ibid*., p. v.

[19] Hurtak, *op. cit.,* Introduction.

[20] Vallée, *Messengers of Deception*, p. 136.

[21] Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, p. 341.

22 Hurtak, *op. cit.,* p. 169.
23 *Ibid*., p. 329.
24 *Ibid*., p. 330.
25 *Ibid*., p. 566.
26 Myers şi Percy, *op. cit.,* pp. 464-465.
27 Palden Jenkins, convorbire telefonică, 30 iulie 1998.
28 Relatare a lui James Hurtak şi Magical Eye, în *Academy* (buletin online), nr. 118 (http://academy.wwdc.com/archives/118.html).
29 Schlemmer şi Bennett, *op. cit.,* p. 148.
30 Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, p. 101.
31 Geneza 28.
32 Schonfield, *op. cit.,* p. 278.
33 Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, p. 159.
34 *Hoagland's Mars, Vol II: The United Nations Briefing – The Terrestrial Connection.*
35 Myers şi Percy, *op. cit.,* p. 233.
36 Temple, *The Sirius Mystery*, p. 5.
37 Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, Capitolul 9.
38 *Ibid*., pp. 32-34.
39 Colin Wilson, *Mysteries*, pp538-48.
40 Colin Wilson, introducere la Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, p. 14.
41 Colin Wilson, *Mysteries*, p. 545.
42 Levy, *op. cit.,* p. 128.
43 Puharich, *Uri*, p. 16.
44 Sarfatti, „In the Thick of It!", nota 6. Scrierile autobiografice ale lui Jack Sarfatti pot fi găsite pe site-ul său (http://www.hia.com/pcr/).
45 Declaraţie făcută de James Hurtak lui Terry L. Milner (email primit de autori de la Terry Milner, 13 august 1998).
46 Milner, *op. cit.,* Partea a 4-a.
47 Tompkins şi Bird, *op. cit.,* p. 266.
48 Ira Einhorn, convorbire telefonică, 27 august 1998.
49 Interviu cu Uri Geller, Sonning, 10 februarie 1998.
50 Sarfatti, „In the Thick of It!", nota 6.
51 Email primit de la Kim Farmer, AFFS, 24 septembrie 1998.
52 Marks, *op. cit.,* p. 59.
53 *Ibid*., p. viii.
54 Pentru experimentele legate de controlul minţii întreprinse de agenţiile americane vezi Marks; Bowart.
55 Bowart, *op. cit.,* p. 90.
56 Temple, *Open to Suggestion*, p. 357.
57 *Ibid.*

58 Puharich, *The Sacred Mushroom*, pp. 8-13.
59 *Ibid*., p. 10.
60 *Ibid*., pp. 10-11.
61 *Ibid*., p. 37.
62 *Ibid*., p. 102.
63 Marks, *op. cit.,* p. 114.
64 Puharich, *The Sacred Mushroom*, p. 58.
65 Marks, *op. cit.,* p. 210; Rudgley, *op. cit.,* p. 74.
66 Marks, *op. cit.,* p. 117.
67 Puharich, *The Sacred Mushroom*, pp. 83-84; Marks, p. 111.
68 Marks, *op. cit.,* p. 210.
69 Vezi Marks, Capitolul 5. La Edgewood, Gottlieb a supraveghet celebrul program de cercetare a LSD în urma căruia unul dintre subiecţi, Frank Olson, s-a sinucis.
70 Schnabel, *op. cit.,* p. 202.
71 Vezi Puharich, *The Sacred Mushroom*, pp. 10-11; Fuller, bibliografie.
72 Lui Holroyd (*Briefing for the Landing on Planet Earth*, p. 46) Puharich i-a spus că a auzit de Arigo „din întîmplare" în timp ce se afla în Brazilia „într-o misiune primită de la US National Aeronautics and Space Administration". Oricum, din cartea dedicată de John G. Fuller lui Arig – în care Puharich a scris postfaţa – rezultă că Puharich şi Henry Belk au plecat în Brazilia chiar pentru a-l căuta pe tămăduitor, care fusese studiat şi de John Laurance de la NASA. Este rezonabilă concluzia că, oricît de ciudat ar părea, misiunea primită de la NASA era dedicată capacităţilor lui Arigo.
73 Fuller, *op. cit.,* p. 19.
74 Puharich, *The Iceland Papers*.
75 Ira Einhorn, convorbire telefonică, 27 august 1998.
76 Milner, *op. cit.,* Partea a 3-a.
77 MacDonald, *op. cit.,* p. 116.
78 Wallace, *op. cit.,* pp. 78-79.
79 MacDonald, *op. cit.,* pp. 119-120.
80 *Ibid.* p. 120.
81 Garrett, *Many Voices*, p. 202.
82 Milner, *op. cit.,* Partea a 4-a.
83 Levy, *op. cit.,* p. 129.
84 Milner, *op. cit.,* Partea a 2-a.
85 Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, p. 16.
86 Geller şi Playfair, *op. cit.,* p. 91.
87 *Ibid.*
88 Ira Einhorn, convorbire telefonică, 27 august 1998.
89 Garrett, *Adventures in the Supernormal*, Capitolul XII.
90 Elkins şi Rueckert, *op. cit.,* capitolul 2.

91 Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, pp. 74-75.
92 *Ibid*., p. 115.
93 Williamson şi Bailey, *op. cit.,* pp. 17-19.
94 *Ibid*., p. 18.
95 Rux, *op. cit.,* p. 323.
96 Vallee, *Messengers of Deception*, p. 193.
97 Festiger, Riecken şi Schachter, *op. cit.,* p. 232.
98 *Ibid*., p. 152.
99 Jerome Clark, „When Prophecy Failed".
100 Levy, *op. cit.,* p. 166.
101 *Ibid.*
102 Ira Einhorn, convorbire telefonică, 27 august 1998.
103 Levy, *op. cit.,* pp. 218-220.
104 *Ibid*., p. 219.
105 *Ibid*., p. 5.
106 *Ibid*., p. 189.
107 *Ibid*., pp. 156-161.
108 *Ibid*., p. 160.
109 *Ibid*., p. 225.
110 *Ibid*., pp. 252-255.
111 Articol din *Philadelphia Enquirer*, 21 şi 23 iunie 1997, reprodus pe site (http://www.phillynews.com).
112 Citat în Constantine, „Rep. Charlie Rose, BNL and the «Occult»".
113 Sarfatti, „In the Thick of It!".
114 Email primit de autori de la Jack Sarfatti, 31 august 1998.
115 Levy, p. 4.
116 *Ibid*., p. 189.
117 *Ibid.*
118 Citat în prezentarea lui Bearden pe site-ul lui Doc Hambone (http://www.io.com/~hambone/web/bearden.html).
119 *Ibid*., şi confirmat de Thomas Bearden într-o convorbire telefonică, 26 august 1998.
120 Levy, *op. cit.,* p. 128.
121 Ira Einhorn, convorbire telefonică, 27 august 1998.
122 Gardner, *Science: Good, Bad and Bogus*, pp. 287-288.
123 Sarfatti, „In the Thick of It!".
124 Targ şi Puthoff, *op. cit.,* p. vii.
125 Informaţii biografice în Mitchell, *Psychic Exploration*.
126 În 1984, Willis Harman, preşedintele Institute of Noetic Sciences (şi bursier SRI), afirma în introducerea la *The Mind Race*, de Targ şi Harary, că Institutul a fost principalul finanţator al experimentelor preliminare ale SRI de vedere la distanţă. Oricum, de la declasificarea documentaţiei referitoare la proiect în 1995, se

ştie că, de fapt, CIA susţinea aceste experimente. Ceea ce sugerează, implicit, că Institute of Noetic Sciences accepta să fie o acoperire pentru CIA.
127 Hoagland, *The Monuments of Mars*, p. xiii.
128 Terry Milner, email primit de autori, 13 august 1998.
129 *Ibid.*
130 Sarfatti, „In the Thick of It!".
131 Marks, *op. cit.,* p. 151.
132 Sarfatti, „Quantum Quackery".
133 Vezi Picknett, *op. cit.,* pp. 210-211.
134 Ira Einhorn, convorbire telefonică, 27 august 1998.
135 Schnabel, *op. cit.,* pp. 162-168.
136 *Ibid*., p. 166.
137 Constantine, „Ed Dames and His Cover Stories for Mind Control Experimentation".
138 *Ibid*., pp. 196-198.
139 Sarfatti, „The Destiny Matrix".
140 Jack Sarfatti, email primit de autori, 13 iulie 1998.
141 Sarfatti, „The Destiny Matrix".
142 *Ibid.*
143 Robert Anton Wilson, *op. cit.,* p. 256.
144 *Ibid*., p. 257.
145 *Ibid*., p. 72.
146 Lilly, *Centre of the Cyclone*, p. 97.
147 Lilly, *The Human Biocomputer*, p. viii.
148 Robert Anton Wilson, *op. cit.,* p71.
149 Pe site-ul Arthur Young (www.arthuryoung.com).
150 Vallée, *Revelations*, p. 81.
151 Sarfatti, „In the Thick of It!".
152 *Ibid.*
153 Pentru studierea problemei relităţii obiective a fiinţelor fără trup, în particular a extratereştrilor, dar şi pentru alte enigme legate de entităţi psi, vezi: Colin Wilson, *Alien Dawn*; Stuart Holroyd, *Alien Intelligence*; Hilary Evans; John A. Keel; şi opera lui Jacques Vallée.
154 Ramadan, „Effects on Society of Public Disclosure of Extraterrestrial Presence".
155 Farley, „The Council of Nine".
156 Schnabel, *op. cit.,* pp. 272-273.
157 *Ibid*., p. 273.
158 Sub semnătura „Brother Blue" pe newsgroup-ul *sci.archaeology*, 19 iunie 1998, referitor la o discuţie cu Jones pe această temă.
159 Farley, „The Council of Nine".
160 Dick Farley, email către autori, 21 august 1998.

161 Farley, „The Council of Nine".

162 Interviu cu Uri Geller în Sonning, 10 februarie 1998. Povestea apare în articolul lui Strausbaugh.

163 Revista presei americane asupra evenimentului este reprodusă pe site-ul lui Uri Geller (http://www.uri-geller.com/urisays.htm).

164 *Macbeth*, Act I, Scena III. (Versiunea în limba română de Ion Vinea.)

CAPITOLUL 6
Maeştrii ascunşi

1 R.A. Schwaller de Lubicz, *The Egyptian Miracle*, p. 87.

2 *Ibid*., p. 86.

3 Isha Schwaller de Lubicz, *op. cit.,* p. 111 (în traducerea autorilor).

4 R.A. Schwaller de Lubicz, *A Study of Numbers*, p. 51.

5 West, *Serpent in the Sky*, p, 66.

6 Schlemmer şi Bennett, *op. cit.,* p. 6.

7 Bauval şi Hancock, *Keeper of Genesis*, p. 15.

8 Saul Bellow, în introducerea la VandenBroeck.

9 VandenBroeck, *op. cit.,* p. 25.

10 *Ibid*., pp. 166-172.

11 *Ibid*., pp. 34-37.

12 *Ibid*., p. 51.

13 *Ibid*., p. 125.

14 Vezi Courjeaud, *op. cit.,* pp. 63-66.

15 Tema identităţii şi operei lui Fulcanelli a apărut de mai multe ori în întîlnirile lui VandenBroeck cu Schwaller de Lubicz, care afirma că a lucrat împreună cu Fulcanelli, dar că jurase să nu-i dezvăluie numele. Oricum, din detaliile vieţii lui Fulcanelli oferite de Schwaller de Lubicz, mai ales din descrierea morţii acestuia într-o mansardă din Montmartre, în 1932, este clar că se referea la Champagne, cel care este, oricum, cel mai bun candidat pentru acest rol (vezi Courjeaud, pp. 85-103, şi Johnson). Descrierea făcută de VandenBroeck unei schiţe a lui Fulcanelli atîrnată în casa lui Schwaller de Lubicz (p. 139) pare a fi aceea a lui Champagne.

16 Isha Schwaller de Lubicz, *op. cit.,* p. 16 (în traducerea autorilor).

17 VandenBroeck, *op. cit.,* p. 212.

18 *Ibid*., p. 203.

19 R.A. Schwaller de Lubicz, *Sacred Science*, p. 110.

20 Shaw and Nicholson, *op. cit.,* p. 239.

21 VandenBroeck, *op. cit.,* p. 166.

22 *Ibid*., pp. 239-247.

23 Geoffrey de Charnay, *op. cit*., p. 46. (De Charnay era pseudonimul lui Raoul Hassan. Alegerea numelui reflectă relaţiile pe care le bănuiam între Sinarhie şi Cavalerii Templieri medievali, numele fiind al unui conducător al Ordinului executat la Paris în 1314, cînd Ordinul a fost interzis.)

24 Pentru activitatea politică a Sinarhiei în secolul douăzeci, vezi de Charnay; Ulmann şi Azeau; Bauchard.

25 Galtier, p. 307.

26 Pactul Revoluţionar Sinarhist este reprodus în anexe la de Charnay.

27 Pauwels şi Bergier, pp. 34-38.

O altă posibilă legătură între legenda Celor Nouă Necunoscuţi şi mai tîrziul Consiliu al Celor Nouă, descoperită de Philip Coppens, o găsim romanţată de scriitorul Talbot Mundy (1879-1940). Fost funcţionar colonial britanic, Mundy (pe numele său adevărat William Lancaster Gribbon) s-a stabilit în 1909 la New York şi a devenit cetăţean american. În 1923 a scris romanul Cei Nouă Necunoscuţi, inspirat din opera lui Louis Jacolliot despre un grup secret răsăritean, menţionat „Cei Nouă", care exercita o puternică influenţă asupra lumii afacerilor. Mundy era teosofist şi prieten al misticului Nicholas Roerich. Din 1929, Mundy a locuit într-un apartament deasupra Muzeului Roerich din New York. Aşa cum am arătat în Capitlul 5, Roerich era „guru" lui Henry Wallace, cel care a finanţat primele lucrări ale lui Andrija Puharich la Round Table Foundation.

28 Weiss, *op. cit.,* capitolul 8.

29 Despre societăţile neo-Templiere, vezi lucrarea noastră *Misterele Templierilor* (RAO, 2005), Anexa 1.

30 Boisset, p. 5.

31 Galtier, *op. cit.,* p. 310 (în traducerea noastră).

32 *Ibid*., p. 305.

33 Paijmans, *op. cit.,* p. 310.

34 Weiss, *op. cit.,* p. 247.

35 *Ibid*., . 322.

36 Vezi, ca exemplu, Saint-Yves d'Alveydre, *La théogonie des patriarches*, p. 55.

37 Pentru toate relatările lui Saint-Yves despre Ram, vezi Weiss, *op. cit.,* capitolul 6.

38 Edgar Evans Cayce, p. 55. Adepţii lui Cayce sînt miraţi de această unică referinţă la Ram în „citirile" acestuia, deoarece nu există nici o explicaţie despre cine era Ram.

39 Crowley, *The Confessions of Aleister Crowley*, pp. 413-415.

40 *Ibid*., p.. xix.

41 *Ibid*., p. 419.

42 Grant, *Aleister Crowley and the Hidden God*, p. 8.

43 Crowley, *The Confessions of Aleister Crowley*, p. 482.

44 *Ibid*., p. 481.

45 Francis King, *op. cit.,* p. 29.

46 Grant, *The Magical Revival*, p. 210.

47 Grant, *Aleister Crowley and the Hidden God*, p. 17.

[48] Rydeen, *op. cit.,* p. 49.
[49] Grant, *Aleister Crowley and the Hidden God*, p. 72.
[50] Rydeen, *op. cit.,* p. 25.
[51] Robert Anton Wilson, *op. cit.,* p. 172.
[52] Corydon şi Hubbard, Jr, *op. cit.,* p. 48.
[53] Collins, *Gods of Eden*, Capitolul 7.
[54] Paijmans,*op. cit.,* pp. 248-249.
[55] *Ibid*. p. 251.
[56] Grant, *Aleister Crowley and the Hidden God*, p. 115.
[57] *Ibid*., p. 28.
[58] Hurtak, *op. cit.,* p. 34.
[59] Temple, *The Sirius Mystery*, pp. 40-44.
[60] *Ibid*., p. 44.
[61] Igliori, *op. cit.,* p. 170.
[62] *Ibid*., p. 8-9.
[63] *Ibid*., p. 9.
[64] *Ibid*., p. 172.
[65] Temple, *The Sirius Mystery*, pp. 33-34.
[66] Holroyd, *Briefing for the Landing on Planet Earth*, p. 112.
[67] Cavendish, *op. cit.,* p. 55.
[68] Alice A. Bailey, *The Unfinished Autobiography of Alice A. Bailey*, p. 35.
[69] Alice A. Bailey, *Initiation, Human and Solar*, p. 185.
[70] Young, *op. cit.,* p. xxvi, şi Appendix II.
[71] Alice A. Bailey, *Initiation, Human and Solar*, p. 63.
[72] Sinclair, pp. 112-119. Principala lucrare a lui Bailey despre Cei Nouă este *Esoteric Psychology* (Volume II of *A Treatise on the Seven Rays*).
[73] Sinclair, *op. cit.,* pp. 118-119.
[74] Alice A. Bailey, *Initiation, Human and Solar*, pp. 57-60.
[75] Puharich, *Uri*, pp. 14-17.
[76] Puharich, „A Way to Peace through ELF Waves".
[77] Robert Anton Wilson, p. 143 (citîndu-l pe Douglas Baker, de la Theosophical Society).
[78] Alice A. Bailey, *Initiation, Human and Solar*, p. 163.
[79] *Ibid*., p. 92.
[80] *Ibid*.
[81] Alice A. Bailey, *A Treatise on the Seven Rays*, Vol. V: *The Rays and the Initiations*, p. 418.
[82] Foster Bailey, *op. cit.,* p. 9.
[83] *Ibid*., p. 32.
[84] Nye, *op. cit.,* p. 25.
[85] Vezi, ca exemplu, Bonwick, pp. 89-90; Churchward, *The Arcana of Freemasonry*, p. 58; Pike, *op. cit*., pp. 486-487.

[86] Pike, *op. cit.,* pp. 489-499.
[87] Randall-Stevens, *A Voice Out of Egypt*, p. 174.
[88] *Ibid*., p. 13.
[89] Randall-Stevens, *The Teachings of Osiris*, p. 43.
[90] Inquire Within, *The Trail of the Serpent*, p. 316. Mulţumirile noastre lui Mark Bennett pentru că ne-a atras atenţia asupra lucrării lui Stoddard.
[91] *Ibid*., pp. 297-298.
[92] *Ibid*., p. 297.
[93] *Ibid*., p. 298.
[94] Clymer, *Ancient Mystic Oriental Masonry*, p. 193.
[95] Clymer, *Dr Paschal Beverly Randolph and the Supreme Grand Dome of the Rosicrucians in France*, p. 15.
[96] *Ibid*., p. 14.
[97] *Ibid*., p. 13.
[98] Clymer, *Ancient Mystic Oriental Masonry*, p. 80.
[99] Clymer, *Dr Paschal Beverly Randolph and the Supreme Grand Dome of the Rosicrucians in France*, p. 24.
[100] Vallée, *Messengers of Deception*, p. 133.
[101] *Ibid*., p. 102.
[102] *Ibid*., p. 127.
[103] Hurtak, *op. cit.,* p. 596.
[104] Vezi Peronnik, *op. cit.,* p. 67; Douzet.
[105] Douzet, *op. cit.,* p. 48.
[106] Vezi Carr-Brown şi Cohen, *op. cit*.
[107] Peronnik, *op. cit.,* p. 240 (în traducerea autorilor).
[108] *Ibid*., p. 241.
[109] De exemplu, Articolul 8 din *Solar Temple's Rules and Statutes* (reprodus în Peronnik) menţionează: „The TS (Temple Solaire) Order is placed under absolute obedience to the Synarchy of the Temple. For that purpose, Synarchy holds the fullest powers; its members are and will remain secret."
[110] Vezi Bédat, Bouleau şi Nikolas, p. 331.
[111] Musaios, *op. cit.,* p. 93.
[112] *Ibid*., p. 95.
[113] *Ibid*.
[114] *Ibid*., p. 97.
[115] Faulkner, *The Ancient Egyptian Book of the Dead*, p. 144.
[116] West, *The Case for Astrology*, pp. 56-57.
[117] Muses, *op. cit.,* p. 219.
[118] *Ibid*.
[119] Muses şi Young, *op. cit.,* p. 343.

CAPITOLUL 7

Sfîrşitul vremurilor: avertismentul

1 Vezi Drosnin. Afirmaţia lui Drosnin că literele din Biblia evreiască conţin un cod ce oferă predicţii asupra evenimentelor din viitor, ele putînd fi descifrate cu ajutorul unui program de calculator, a devenit publică în 1997. Oricum, cercetătorii au descoperit că acelaşi program produce rezultate similare cu *Război şi pace* sau *Moby Dick*. Evident că aceste menţiuni nu s-au bucurat de aceeaşi publicitate ca afirmaţia lui Drosnin. Vezi *Fortean Times*, nr. 113, august 1998, p. 7.

2 Documentarul BBC *Everyman*, „Contact", (producător şi regizor Nikki Stockley), 1998.

3 Menţionat în documentarul BBC *Everyman*, „Contact".

4 Strieber, *Breakthrough*, pp. 240-242.

5 *Ibid*., p. 241.

6 Strieber, *The Secret School*, pp. xviii-xix.

7 *Ibid*., p. xix.

8 *Ibid*., p. xxiii.

9 Rydeen, *op. cit.,* p. 18.

10 Strieber, *The Secret School*, pp. 3-12.

11 *Ibid*., p. 149.

12 *Ibid*., p. 226.

13 Conroy, *op. cit.,* p. 263.

14 Cînd Courtney Browne a anunţat „descoperirea", prin vedere la distanţă, a navei cosmice din coada cometei Hale-Bopp, în emisiunea lui Art Bell din 14 noiembrie 1996, el şi-a susţinut afirmaţiile cu o fotografie obţinută, chipurile, de la un astronom anonim. Strieber a publicat imaginea pe site (unde s-a descoperit rapid că este un fals, o versiune trucată a imaginii luate de observatorul Universităţii din Hawai. Vezi Keith, „Reptoids stole my Meteorite").

Aşa cum a subliniat Strieber, publicarea fotografiei nu însemna un sprijin pentru afirmaţiile lui Brown. Oricum, el a invitat cititorii să „mediteze şi să încerce să ia legătura" cu fiinţele de pe ipotetica navă spaţială. Vezi articolul pe site-ul lui Strieber (www.strieber.com).

15 Un exemplu celebru este „Enterprise", un grup format din agenţi CIA şi oficiali ai Pentagonului care, timp de peste douăzeci de ani, de la începutul anilor 1960 şi pînă în anii 1980, şi-au utilizat poziţiile, accesul la informaţii şi protecţia din partea legii referitoare la siguranţa naţională pentru a scoate profit din diverse activităţi ilegale, în special trafic de droguri şi de arme, inclusiv heroină din Orientul Îndepărtat în timpul războiului din Vietnam, profitînd din umflarea preţului armelor livrate Şahului Iranului în anii 1970 şi din contrabanda cu cocaină din America Centrală în anii 1980. Operaţiunile s-au extins pe măsură ce promovarea membrilor le-a oferit accesul la şi mai multă putere, unul dintre membri, Theodore Shackley fiind cît pe ce să devină şeful CIA în anii 1970, pînă cînd o serie de scandaluri din anii 1980 au dezvăluit natura acţiunilor lor. În ciuda demascării în presă, un singur membru al Enterprise, Edwin P. Wilson a fost condamnat, ceilalţi fiind siliţi să demisioneze. Wilson a fost condamnat în 1982 la cincizeci şi doi de ani de închisoare pentru că a furnizat explozivi Libiei. Vezi Cockburn; Maas.

16 Raportul a fost comandat în 1968 de US Office of Education, dar patru ani mai tîrziu a rămas fără finanţare, după care se pare că a fost finanţat din resurse interne de SRI. Raportul final a fost publicat în 1973, deşi nu a avut o largă circulaţie pînă în 1982, cînd a fost republicat de Pergamon Press a lui Robert Maxwell ca una din cele mai importante 1000 de lucrări ale timpurilor moderne.

17 Markley şi Harman, *op. cit.,* p. 185.

18 *Ibid*., pp. 184-185.

19 Despre influenţa idealurilor masonice asupra Constituţiei Statelor Unite vezi Baigent şi Leigh, *op. cit.,* capitolul 19.

20 Harman, *op. cit.,* p. 108.

21 *Ibid*., p. 107-111.

22 *Ibid*., p. 111.

23 *Ibid*., p. 109.

24 Din site-ul lui Zahi Hawass (www.guardians.net/hawass/).

25 Hurtak, *op. cit.,* p. 169.

26 *Ibid*., p. 585.

27 *Ibid*., p. 586.

28 Vezi ca exemplu Elkins, Rueckert şi McCarty, pp. 92-93.

29 Schlemmer şi Bennett, *op. cit.,* p. 126.

30 Alice A. Bailey, *A Treatise on Cosmic Fire*, p. 719.

31 Hurtak, *op. cit.,* p. 85.

32 *Ibid*., p. 86.

33 *Ibid*., p. 86.

34 *Ibid*., p. 258.

35 Hurtak, discutînd despre Cubul Negru, a adăugat o notă de subsol (p. 86n) referitoare la „înaltul mesaj al Islamului" şi oferind mai multe referinţe în glosar. Dar intrarea în glosar (p. 609) se referă numai la partea din Coran în care sînt amintiţi proorocii Bibliei.

36 *Ibid*., p. 263.

37 Randall-Stevens, *A Voice out of Egypt*, p. 167.

38 Robert Bauval, mesaj pe *Egyptnews*, 24 septembrie 1998.

39 Vallée, *Messengers of Deception*, p. 157.

40 Vallée, *Revelations*, p. 228.

41 Vallée, *Messengers of Deception*, p. 217.

42 Ira Einhorn, convorbire telefonică, 27 august 1998.

43 Schlemmer şi Bennett, *op. cit.,* p. 48.

44 Engel, *op. cit.,* pp. 175-176.

45 Rice, *Egypt's Legacy, p. 58.*

46 Puharich, *The Sacred Mushroom*, p. 31.
47 Grant, *Aleister Crowley and the Hidden God*, p. 225.

EPILOG:
Adevărata poartă stelară?

1 Narby, *op. cit.*, p. 11.
2 *Ibid*., pp. 39-40.
3 *Ibid*., p. 112.
4 Collins, *From the Ashes of Angels*, capitolul 5.
5 Kerisel, *op. cit.*, pp. 37-44.
6 Citat în Narby, *op. cit.*, p. 53.
7 *Ibid*., p. 17.
8 Faulkner, *The Ancient Egyptian Pyramid Texts*, pp. 165-166.
9 *Ibid*., p. 93 (Utterance 305).
10 Narby, *op. cit.*, p. 97.
11 Citat în Campbell, *op. cit*., p. 63.
12 Campbell şi Muses, *op. cit.*, p. 131.
13 *Ibid*., p. 136.
14 *Ibid*.
15 Citat în Narby, *op. cit.*, p. 55.
16 *Ibid*., p. 62.
17 *Ibid*.
18 Tema gemenilor este prezentă în mitologie şi folclor. Setul iniţial de Nommo era format din două cupluri de gemeni, bărbaţi şi femei. Dogonii mai cred şi că primele fiinţe umane, strămoşii lor, au fost creaţi tot ca perechi de gemeni. Vezi Griaule şi Dieterlen, *op. cit.*, pp. 360-362; Marti, *op. cit.*, pp. 53-56.
19 Narby, *op. cit.*, p. 139.
20 Devereux, *op. cit.*, p. 124.
21 Preluat, la fel ca următoarele citate, din Jeremy Narby, dintr-o convorbire telefonică din 17 august 1998.
22 Michael Carmichael, convorbire telefonică, 27 august 1998.
23 Despre utilizarea substanţelor psihoactive de către şamani, vezi Rudgley; Ratsch; Devereux; Wasson şi Wasson.
24 Ca şi următorul citat, dintr-o discuţie telefonică cu Michael Carmichael, 27 august 1998.
25 Strieber, *Transformation*, Capitolul 2.
26 Graff, *op. cit.*, p. 1.

Actualizare

1 Marea Piramidă a fost redeschisă în 3 iunie 1999, cu limitarea strictă a numărului zilnic de vizitatori. Arheologii egipteni, printre ei şi Hawass, insistă pentru interzicerea totală a accesului vizitatorilor din cauza pericolului de distrugere a monumentului.
2 Lucrarea lui Jarre s-a numit, pînă la urmă, *The Twelve Dreams of the Sun*, şi nu aşa cum se anunţase iniţial *Equinox 2000*.
3 În timpul festivităţii, probabil ca un compromis, Ochiul lui Horus a fost proiectat pe Piramida lui Menkaura.
4 „Atlantida descoperită", scris şi produs de Jacqueline Smith, şi „Atlantis Reborn", scris şi produs de Chris Hale, difuzate în Marea Britanie în 29 octombrie şi 4 noiembrie 1999.
5 Lawton & Ogilvie-Herald, *op. cit*., pp. 364-367.
6 Fairall, „Orion's Belt and the Layout of the Three Pyramids at Giza". Critica lui Fairall a apărut prima dată în numărul din iunie 1999 al *Astronomy and Geophysics*.
7 Rohl, „Eternal Riddle of the Sands entombed in Mystery and Academic War of Words".
8 Bauval, *Secret Chamber*, pp.. xxviii-xxix.
9 *Ibid*., p. xix.
10 *Ibid*., p. xxviii.
11 *Ibid*., p. 343.
12 Vezi Ogilvie-Herald, „Great Pyramid Capstone Ceremony – Cancelled!" şi Bauval, „The Golden Capstone Controversy". Ziarul egiptean care a dirijat campania a fost *Al Shaab*.
13 Bauval, *ibid*.
14 Bauval, *Secret Chamber*, p. xviii.
15 Bauval, „Update from Robert Bauval, 6 January 2000".
16 Bauval, *Secret Chamber*, pp. 184-190.
17 *Ibid*., p. 417.
18 *Ibid*., p. xxi.
19 Lawton & Ogilvie-Herald, *op. cit.*, pp. 395-397
20 *Ibid*., p. 397
21 Bauval, *Secret Chamber*, pp. 303-304.
22 Lawton & Ogilvie-Herald, *op. cit.*, pp. 407-411.
23 Bauval, *Secret Chamber*, Capitolul 11.
24 Lawton & Ogilvie-Herald, pp. 483-486.
25 Bauval, *Secret Chamber*, p. 300.
26 Lawton & Ogilvie-Herald, *op. cit.*, pp. 476-477.
27 *Ibid*., pp. 470-472.

[28] De exemplu, la conferința revistei *Nexus*, în Sydney. Caseta video a prelegerii lui Hurtak, „The Opening of the Time Doors in India, Asia and the Pacific", poate fi comandată prin poștă de la *Nexus*.

[29] Bauval, *Secret Chamber*, p. 232.

[30] De exemplu, în relatarea făcută de Paul White unei conferințe a lui Hurtak la Library of New Age On-Line (http://www.newage.com.au).

[31] Vezi, ca exemplu, contribuția lui Hurtak la filmul documentar din 1994 *UFO Secrets of the Third Reich*.

[32] Lawton & Ogilvie-Herald, *op. cit.*, pp. 247-248.

[33] Bauval, Secret Chamber, *op. cit.*, pp. 166-169.

[34] Sjöö, *op. cit.*, pp. 23-26.

[35] *Ibid*., p. 21.

[36] *Ibid*., p. 19. Citatul lui Bailey este din *The Externalisation of the Hierarchy*, p. 497.

[37] Pelley, *op. cit.*, p. 87.

[38] *Ibid*., p. 85.

[39] *Ibid*., p. 86.

[40] *Ibid*., p. 167.

[41] *Ibid*., p. 101.

[42] *Ibid*., p. 167.

[43] *Ibid*., p. 166.

Bibliografie

Alford, Alan F., *Gods of the New Millennium: Scientific Proof of Flesh and Blood Gods*, Eridu Books, Walsall, 1996.

– *The Phoenix Solution: Secrets of a Lost Civilisation*, Hodder & Stoughton, Londra, 1998.

Allen, Richard Hinckley, *Star-Names and Their Meanings*, G.E. Stechert, Londra, 1899.

Alvarez, Luis W. *et al*., „Search for Hidden Chambers in the Pyramids", *Science*, vol. 167, februarie 1970.

Appleby, Nigel, *Hall of the Gods*, William Heinemann, Londra, 1998.

– „Over the Top", supliment la *Quest Magazine*, nr. 12, octombrie 1998.

Aubert, Raphäel și Carl-A. Keller, *Vie et mort de l'Ordre du Temple Solaire*, Editions de l'Aire, Vevey, 1994.

Baigent, Michael și Richard Leigh, *The Temple and the Lodge*, Corgi, Londra, 1990 (prima ediție Jonathan Cape, Londra, 1989).

Bailey, Alice A., *Discipleship in the New Age*, 2 vol., Lucis Press, New York, 1944.

– *The Functions of the New Group of World Servers*, Lucis Publishing Co., New York, 1935.

– *The Externalisation of the Hierarchy*, Lucis Publishing Co., Londra, 1957.

– *Initiation, Human and Solar*, Lucifer Publishing Co., New York, 1922.

– *A Treatise on Cosmic Fire*, 2 vols., Lucis Publishing Co., New York, 1925.

– *A Treatise on the Seven Rays*, 5 vol., Lucis Publishing Co., New York, 1936-1960.

– *The Unfinished Autobiography of Alice A. Bailey*, Lucis Press, Londra, 1951.

Bailey, Foster, *The Spirit of Masonry*, Lucis Press, Tunbridge Wells, 1957.

Baines, John și Jaromir Málek, *Atlas of Ancient Egypt*, Phaidon Press, Oxford, 1980.

Bauchard, Philippe, *Les technocrates et le pouvoir: X-Crise, synarchie, C.G.T., Clubs*, B. Arthaud, Paris, 1966.

Bauval, Robert G., „The Face on Mars and the Terrestrial Connection", *Quest for Knowledge Magazine*, vol. 1, nr. 1, aprilie 1997.

– „The Golden Capstone Controversy: Will the Egyptians scrap the Millennium Ceremony at the Giza Pyramids?", Daily Grail website (http://www.dailygrail.com/misc/rgb181299.html), 19 decembrie 1999.

– *Secret Chamber: The Quest for the Hall of Records*, Century, Londra, 1999.

– „Update from Robert Bauval, 6th January 2000", Daily Grail website (http://www.dailygrail.com/misc/rgb060100.html), 7 ianuarie 2000.

Bauval, Robert și Adrian Gilbert, *The Orion Mystery: Unlocking the Secrets of the Pyramids*, ediție revizuită, Mandarin, Londra, 1995 (William Heinemann, Londra, 1994).

Bauval, Robert și Graham Hancock, *Keeper of Genesis: A Quest for the Hidden Legacy of Mankind*, William Heinemann, Londra, 1996.

– „Mysteriesof Mars", Daily Mail, 17, 19 și 20 august 1996.

Bayuk, Andrew, „Spotlight Interview – Dr Zahi Hawass", *Guardian's Egypt On-Line* website (http://guardians.net/egypt), 1997.

Beaudoin, Gérard, *Les Dogons du Mali*, Armand Colin, Paris, 1984.

Bédat, Arnaud, Gilles Bouleau și Bernard Nikolas, *Les chevaliers de la mort: enquête et révélations sur l'Ordre du Temple Solaire,* TF1 Editions, Paris, 1996.

Benest, D., și J.L. Duvent, „Is Sinus a Triple Star?", *Astronomy and Astrophysics*, nr. 299, 1995.

Bennett, Mary și David S. Percy, *Dark Moon: Apollo and the Whistle Blowers*, Aulis Publishers, Londra, 1999.

Berger, Catherine, Gisłle Clerc și Nicolas Grimal (edit.), *Homages a Jean Leclant*, Institut Francais d'Archeologie Orientale, Paris, 1994.

Blavatsky, H.P., *Isis Unveiled: A Master-Key to the Mysteries of Ancient and Modern Science and Theology*, 2 vol., J.W. Boulton, New York, 1877.

– *The Secret Doctrine: The Synthesis of Science, Religion and Philosophy*, 2 vol., Theosophical Publishing Co., Londra, 1888.

Boisset, Yves-Fred, *Les clés traditionelles et synarchiques de l'archéomètre*, JBG, Paris, 1977.

Bonwick, James, *Orion and Sirius*, E.A. Petherick, Londra, 1888.

Borderland Sciences Research Foundation, *Coming of the Guardians*, Borderland Sciences Research Foundation, Vista, 1978.

Bowart, Walter, *Operation Mind Control*, Fontana, Londra, 1978.

Breasted, James Henry, *Ancient Records of Egypt: Historical Documents, from the Earliest Times to the Persian Conquest, Collected, Edited and Translated with Commentary*, 4 vol., University of Chicago Press, Chicago, 1906.

Brown, Courtney, *Cosmic Voyage: A Scientific Discovery of Extraterrestrials Visiting Earth*, Button, Londra, 1996.

Brunson, Margaret, *A Dictionary of Ancient Egypt*, Oxford University Press, Oxford, 1995.

Budge, E.A. Wallis, *An Egyptian Hieroglyphic Dictionary*, John Murray, Londra, 1920.

– *Egyptian Literature, Vol. I: Legends of the Gods*, Kegan Paul, Trench, Trübner and Co., Londra, 1912.

– *The Gods of the Egyptians, or Studies in Egyptian Mythology*, 2 vol., Methuen and Co., Londra, 1904.

Burke, Kenneth și Dee, „Secret Tunnels in Egypt: An Interview with Boris Said", Nexus, aprilie/mai 1998.

Campbell, Joseph, *The Hero's Journey: Joseph Campbell on his Life and Work, HarperSanFrancisco, San Francisco, 1990.*

Campbell, Joseph și Charles Musłs, *In All Her Names: Exploration of the Feminine in Divinity*, HarperSanFrancisco, San Francisco, 1991.

Carlotto, Mark J., *The Martian Enigmas: A Closer Look*, ediție revizuită, North Atlantic Books, Berkeley, 1997 (prima ediție în 1991).

Carr-Brown, David și David Cohen, „Fall from Grace", *Sunday Times*, News Review, 21 decembrie 1997.

Carter, Mary Ellen, *Edgar Cayce on Prophecy*, Warner Books, New York, 1968.

Cavendish, Richard (ed.), *Encyclopedia of the Unexplained: Magic, Occultism and Parapsychology*, Routledge & Kegan Paul, Londra, 1974.

Cayce, Edgar Evans, *Edgar Cayce on Atlantis*, Warner Books, New York, 1968.

Cayce, Hugh Lynn, *Venture Inward: Edgar Cayce s Story and the Mysteries of the Unconscious Mind*, Harper & Row, San Francisco, 1964.

Churchward, Albert, *The Arcana of Freemasonry*, George Alien & Unwin, Londra, 1915.

– *Origins and Antiquity of Freemasonry*, Sir Joseph Causton & Sons, Londra, 1898.

Clark, Jerome, „When Prophecy Failed", *Fortean Times*, nr. 117, decembrie 1998.

Clark, R.T. Rundle, *Myth and Symbol in Ancient Egypt*, Thames & Hudson, Londra, 1959.

Clymer, R. Swinburne, *Ancient Mystic Oriental Masonry: Its Teachings, Rules, Laws and Present Usages which Govern the Order at the Present Day*, Philosophical Publishing Co., Allentown, 1907.

– *The Divine Law, the Path to Mastership: A Full Explanation of the Laws governing the Inner Development necessary to Attain the Philosophic Initiation or Mastership together with a detailed account of the Priests of Aeth or Priesthood of Melchizedek*, Philosophical Publishing Co., Quakertown, 1949.

– *Dr Paschal Beverly Randolph and the Supreme Dome of the Rosicrucians in France*, Philosophical Publishing Co., Quakertown, 1929.

Cockburn, Leslie, *Out of Control: The Story of the Reagan Administration's Secret War in Nicaragua, the Illegal Arms Pipeline, and the Contra Drug Scandal, Bloomsbury, Londra, 1988.*

Collins, Andrew, *From the Ashes of Angels*, Michael Joseph, Londra, 1996.

– *Gods of Eden: Egypt's Lost Legacy and the Genesis of Civilisation*, Headline, Londra, 1998.

Conroy, Ed, *Report on Communion*, Avon Books, New York, 1989.

Constantine, Alex, „Ed Dames and his Cover Stories for Mind Control Experimentation", *Lighthouse Report* website (http://www.redshift.com/~damason/lhreport).

– „«Remote Viewing» at Stanford Research Institute or Illicit CIA Mind Control Experimentation?", *Lighthouse Report* website.

– „Rep. Charlie Rose, BNL and the «Occult»", *Lighthouse Report* website.

– *Virtual Government: CIA Mind Control Operations in America*, Feral House, Venice (Ca.), 1997.

Cook, Robin J., *The Giza Pyramids: A Study in Design*, Open Mind, Londra 1988.

– *The Horizon of Khufu*, Seven Islands, Londra, 1996.

– *The Pyramids of Giza*, Seven Islands, Glastonbury, 1992.

– *The Sacred -Geometry of the Giza Plateau*, Seven Islands, Glastonbury, 1991.

Coppens, Philip, „Life Exists Since the Big Bang", *Legendary Times*, martie/aprilie 1999.

Corydon, Bent și L. Ron Hubbard, Jr, *L Ron Hubbard: Messiah or Madman?*, Lyle Stuart Inc., Secanons, 1987.

Courjeaud, Frédéric, *Fulcanelli: Une identité révélée,* Claire Vigne, Paris, 1996.

Crowley, Aleister, *The Book of the Law*, Church of Thelema, Pasadena, 1931.

– *The Confessions of Aleister Crowley: An Autohagiography*, Bantam Books, New York, 1971 (Jonathan Cape, Londra, 1969).

Crowley, Brian și James J. Hurtak, *The Face on Mars: The Evidence of a Lost Martian Civilisation*, Sun Books, South Melbourne, 1986.

de Charnay, Geoffrey, *Synarchie: Panorama de 25 années d'activité occulte, avec le réproduction intégrale du pacte synarchique,* Editions Médicis, Paris, 1946.

de Santillana, Giorgio și Hertha von Dechend, *Hamlet's Mill: An Essay on Myth and the Frame of Time, Gambit, Boston, 1969.*

Devereux, Paul, *The Long Trip: A Prehistory of Psychedelia*, Arkana, Londra, 1997.

Dieterlen, G., și S. de Ganay, *Le genie des eaux chez les Dogons*, Librairie Orientaliste Paul Geuthner, Paris, 1942.

DiPietro, Vincent, Gregory Molenaar și John Brandenburg, *Unusual Mars Surface Features*, ediție revizuită, Mars Research, Glenn Dale, 1988 (prima ediție în 1982).

Dolphin, Lambert, „Geophysics and the Temple Mount", website autor (http://www.ldolphin.org/tempgeophy.html), 1995.

Douzet, André (editat și comentat de Philip Coppens), „The Treasure Trove of the Knights Templar", *Nexus*, vol. 4, nr. 3, Aprilie/Mai 1997.

Drosnin, Michael, *The Bible Code*, Orion, Londra, 1997.

Edwards, I.E.S., *The Pyramids of Egypt*, ediție revizuită, Penguin Books, Londra, 1980 (Penguin, West Drayton, 1947).

Elkins, Don, și Carla Rueckert, *Secrets of the UFO*, L/L Research Publications, Louisville, 1977.

Elkins, Don, Carla Rueckert și James Alien McCarty, *The Ra Material: An Ancient Astronaut Speaks*, Whitford Press, Atglen, 1984.

Ellis, Ralph, *Thoth, Architect of the Universe: A Radical Reassessment of the Design and Function of the Great Henges and Pyramids*, ediție revizuită, Edfu Books, Dorset, 1998 (prima ediție în 1997).

Engel, Joel, *Gene Roddenberry: The Myth and the Man behind Star Trek*, Virgin, Londra, 1994.

Erman, Adolf, *Life in Ancient Egypt*, Macmillan & Co., Londra, 1894.

Evans, Hilary, *Visions, Apparitions, Alien Visitors*, Thorsons, Londra, 1984.

Fairall, Professor Anthony, „Orion's Belt and the Layout of the Three Pyramids at Giza", South African Museum website (http://www.museums.org.za/sam/planet/pyramids.htm), decembrie 1999.

Farley, Dick, „The Council of Nine: A Perspective on «Briefings from Deep Space»", website Brother Blue (http://www.brotherblue.org), 1998.

Faulkner, R.O., *The Ancient Egyptian Book of the Dead*, ediție revizuită, British Museum Press, Londra, 1985 (Limited Editions Club, New York, 1972).

– *The Ancient Egyptian Pyramid Texts*, Oxford University Press, Oxford, 1969.

Festinger, Leon, Henry W. Riecken și Stanley Schachter, *When Prophecy Fails*, University of Minnesota Press, Minneapolis, 1956.

Fowden, Garth, *The Egyptian Hermes: A Historical Approach to the Late Pagan Mind*, Cambridge University Press, Cambridge, 1986.

Frankfort, Henri, *Kingship and the Gods: A Study in Ancient Near Eastern Religion on the Integration of Science and Nature*, University of Chicago Press, Chicago, 1948.

Fuller, John G., *Arigo: Surgeon of the Rusty Knife*, Hart-Davis, MacGibbon, Londra, 1974.

Galtier, Gérard, *Maçonnerie egyptienne Rose-Croix et néo-chevalrie*, Editions du Rocher, Monaco, 1994.

Gardner, Martin, *Science: Good, Bad and Bogus*, Prometheus Books, Buffalo, 1981.

– *Urantia: The Great Cult Mystery*, Prometheus Books, Amherst, 1995.

Garrett, Eileen J., *Adventures in the Supernormal: A Personal Memoir*, Creative Age Press, New York, 1949.

– *Many Voices: The Autobiography of a Medium*, George Alien & Unwin, Londra, 1969.

Geller, Uri, *My Story*, Corgi, Londra, 1977 (Robson Books, Londra, 1975).

Geller, Uri și Guy Lyon Playfair, *The Geller Effect*, Jonathan Cape, Londra, 1986.

Graff, Dale E., *Tracks in the Psychic Wilderness: An Exploration of Remote Viewing, ESP, Precognitive Dreaming and Synchronicity*, Element, Shaftesbury, 1998.

Grant, Kenneth, *Aleister Crowley and the Hidden God*, Frederick Muller, Londra, 1973.

– *The Magical Revival*, Frederick Muller, Londra, 1972.

Griaule, Marcel, *Conversations with Ogôtemmeli: An Introduction to Dogon Religious Ideas*, Oxford University Press, Oxford, 1965.

Griaule, Marcel și Germaine Dieterlen, *Le renard pâle*, Institut d'Ethnologie, Paris, 1965.

Grof, Stanislav, *Realms of the Human Unconscious: Observations from LSD Research*, Viking Press, New York, 1975.

Guerrier, Eric, *Essai sur la cosmogenie des Dogon: l'arche du Nommo*, Robert Laffont, Paris, 1975.

Hancock, Graham, „Egypt's Mysteries: Hints of a Hidden Agenda", *Nexus*, vol. 3, nr. 6, Octombrie/Noiembrie 1996.

– *Fingerprints of the Gods: A Quest for the Beginning and the End*, William Heinemann, Londra, 1995.

Hancock, Graham, Robert Bauval și John Grigsby, *The Mars Mystery: A Tale of the End of Two Worlds*, Michael Joseph, Londra, 1998.

Hancock, Graham și Santha Faiia, *Heaven's Mirror: Quest for the Lost Civilisation*, Michael Joseph, Londra, 1998.

Hapgood, Charles, *Maps of the Ancient Sea Kings: Evidence of an Advanced Civilization in the Ice Age*, Chilton Books, Philadelphia, 1966.

Harman, Willis W., *An Incomplete Guide to the Future*, W. W. Norton and Co., New York, 1976.

Harris, Michael H., *History of Libraries in the Western World*, ediție revizuită, Scarecrow Press, Londra, 1985.

Hassan, Selim, *The Great Sphinx and its Secrets: Historical Studies in the Light of Recent Excavations*, Government Press, Cairo, 1953.

Hawass, Dr Zahi, „Two New Museums at Luxor and Aswan", *Horus*, vol. 16, nr. 2, aprilie/iunie 1998.

Herodotus, *The Histories*, trad. Henry Cary, Folio Society, Londra, 1992.

Hinton, C. Howard, *The Fourth Dimension*, Swan Sonnenschein & Co., Londra, 1904.

Hoagland, Richard C., *The Monuments of Mars: A City on the Edge of Forever*, ediție revizuită, Frog Ltd., Berkeley, 1996 (prima ediție în 1987).

– „A Secret Tunnel being Excavated in the Great Pyramid?", Enterprise Mission website (http://www.enterprisemission.com), 1997.

Hoffman, Michael A., *Egypt Before the Pharaohs: The Prehistoric Foundations of Egyptian Civilization*, Routledge & Kegan Paul, Londra, 1980.

Holroyd, Stuart, *Alien Intelligence*, David & Charles, Newton Abbot, 1979.

– *Briefing for the Landing on Planet Earth*, Corgi, Londra, 1979 (*Prelude to the Landing on Planet Earth*, W.H. Alien, Londra, 1977).

Hope, Murry, *Ancient Egypt: The Sirius Connection*, Element Books, Shaftesbury, 1990.

Hunter, Larry şi Amargi Hillier, „The Hall of Osiris: The Secret Chamber Inside the Great Pyramid – 30 Years of Secrecy and Deception by the Supreme Organization of Antiquities“, website Amargi Hellier (http://www.amargiland.com), 1998.

Hurkos, Peter, *Psychic: The Story of Peter Hurkos*, Arthur Barker, Londra, 1961.

Hurry, Jamieson B., *Imhotep, the Vizier and Physician of King Zoser and afterwards the Egyptian God of Medicine*, ediţie revizuită, Oxford University Press, Oxford, 1928.

Hurtak, J.J., *The Book of Knowledge: The Keys of Enoch*, Academy for Future Sciences, Los Gatos, 1977.

Igliori, Paola, *American Magus: Harry Smith – A Modern Alchemist*, Inanout Press, New York, 1996.

Inquire Within, *Light-Bearers of Darkness*, Boswell Printing and Publishing Co., Londra, 1930.

– *The Trail of the Serpent*, Boswell Publishing Co., Londra, 1936.

Johnson, Kenneth Rayner, „The Hidden Face of Fulcanelli“, *The Unexplained*, nr. 42, 1981.

Keel, John A., *Operation Trojan Horse*, Souvenir Press, Londra, 1971.

Keith, Rebecca, „Reptoids Stole My Meteorite“, *Fortean Times*, nr. 97, aprilie 1997.

Keller, Barbara, „A.R.E. Conference Highlights Giza Controversies“, *Atlantis Rising*, nr. 13, 1997.

Kerisel, Jean, „Pyramide de Khéops: Dernił‹res recherches“, *Revue d'Egyptologie*, nr. 44, 1993.

King, Francis, *The Secret Rituals of the O.T.O.*, C.W. Daniel, Londra, 1973.

King, Joan Wucher, *Historical Dictionary of Egypt*, Scarecrow Press, Londra, 1984.

Kingsland, William, *The Great Pyramid in Fact and in Theory*, 2 vol., Rider & Co., Londra, 1932-1935.

Koppang, Randy, „The Great Pyramid Tunnel Mystery“, *Atlantis Rising*, nr. 13, 1997.

Lawton, Ian şi Chris Ogilvie-Herald, *Giza; The Truth – The People, Politics and History behind the World's Most Famous Archaeological Site*, Virgin Publishing, Londra, 1999.

Lehner, Mark, *The Complete Pyramids, Thames and Hudson*, Londra, 1997.

The Egyptian Heritage, based on the Edgar Cayce Readings, ARE Press, Virginia Beach, 1974.

Leslie, Stuart W, *The Cold War and American Science: The Military-Industrial-Academic Complex at MIT and Stanford*, Columbia University Press, New York, 1993.

Levy, Steven, *The Unicorn's Secret: Murder in the Age of Aquarius*, Prentice Hall Press, New York, 1988.

Lewis, H. Spencer, *Rosicrucian Questions and Answers, with Complete History of the Rosicrucian Order*, Supreme Grand Lodge of AMORC, San Jose, 1929.

– *The Symbolic Prophecy of the Great Pyramid*, Supreme Grand Lodge of AMORC, San Jose, 1936.

Lilly, John C., *Centre of the Cyclone: An Autobiography of Inner Space*, Paladin, Londra, 1973.

– *The Human Biocomputer: Theory and Experiments,* Abacus, Londra, 1974.

Lindemann, Michael, „Cydonia Disappoints, but Controversy Continues“, website CNI News (http://www.cninews.com), 1998.

Lowen, Rebecca S., *Creating the Cold War University: The Transformation of Stanford*, University of California Press, Berkeley, 1997.

Luckert, Karl W., *Egyptian Light and Hebrew Fire: Theological and Philosophical Roots of Christendom in Evolutionary Perspective*, State University of New York Press, Albany, 1991.

Lunan, Duncan, *Man and the Stars: Contact and Communication with Other Intelligence*, Souvenir Press, Londra, 1974.

Lurker, Manfred, *An Illustrated Dictionary of the Gods and Symbols of Ancient Egypt*, Thames & Hudson, Londra, 1980.

Maas, Peter, *Manhunt*, Harrap, Londra, 1986.

MacDonald, Dwight, *Henry Wallace: The Man and the Myth*, Vanguard Press, New York, 1948.

Mackey, Albert Gallatin, *The History of Freemasonry: Its Legendary Origins*, Gramercy Books, New York, 1996.

Manley, Bill, *The Penguin Historical Atlas of Ancient Egypt*, Penguin, Londra, 1996.

Markley, O.W., şi Willis W. Harman (ed.), *Changing Images of Man*, Pergamon Press, Oxford, 1982.

Markowitz, Norman D., *The Rise and Fall of the People's Century: Henry A. Wallace and American Liberalism, 1941-48*, The Free Press, New York, 1973.

Marks, John, *The Search for the 'Manchurian Candidate': The CIA and Mind Control*, W.W. Norton and Co., Londra, 1979.

Marti, Monsterrat Palau, *Les Dogon*, Press Universitaires de France, Paris, 1957.

McCulloch, Warren S. (ed.), *Embodiments of Mind*, MIT Press, Cambridge (Mass.), 1965.

McDaniel, Stanley V., *The McDaniel Report*, North Atlantic Books, Berkeley, 1993.

McDaniel, Stanley V. și Monica Rix Paxson (ed.), *The Case for the Face: Scientists Examine the Evidence for Alien Artifacts on Mars*, Adventures Unlimited Press, Kempton, 1998.

McMoneagle, Joe, *Mind Trek*, Hampton Roads Publishers, Norfolk, 1993.

Miller, Russell, *Bare-Face Messiah: The True Story of L. Ron Hubbard*, Michael Joseph, Londra, 1987.

Milner, Terry L., „Ratting Out Puharich", în website-ul lui Jack Sarfatti (http://www.hia.com/pcr/), 1996.

Milson, Peter (ed.), *Age of the Sphinx: A Transcript of the programme transmitted 27 November 1994*, Broadcasting Support Services, Londra 1994.

Mitchell, Edgar D., *Psychic Exploration: A Challenge for Science*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1974.

Morehouse, David, *Psychic Warrior: The True Story of the CIA's Paranormal Espionage*, Michael Joseph, Londra, 1996.

Mundy, Talbot, *The Nine Unknown*, Bobbs-Merrill Co., Indianapolis, 1923.

Musaios, *The Lion Path: You Can Take It With You – A Manual of the Short Path to Regeneration for Our Times*, ediție revizuită, House of Horus, Sardis, 1990 (prima ediție în 1985).

MusŁs, Charles, *Destiny and Control in Human Systems: Studies in the Interactive Connectedness of Time (Chronotopology)*, Kluwer-Nijhoff Publishing, Boston, 1985.

Muses, Charles și Arthur M. Young (ed.), *Consciousness and Reality*, Outerbridge and Lazard, New York, 1972.

Myers, David P. și David S. Percy, *Two-Thirds*, Aulis, Londra, 1993.

Narby, Jeremy, *The Cosmic Serpent, DNA and the Origins of Knowledge*, Gollancz, Londra, 1998 (*Le serpent cosmique, l'ADN et les origines du savoir*, Georg Editeur, Geneva, 1995).

National Aeronautics and Space Administration, *Viking 1: Early Results*, NASA, Washington, 1976.

Nye, James, „Chromosome Damage! A Random Conversation with Robert Anton Wilson", *Fortean Times*, nr. 79, februarie/martie 1995.

Ogilvie-Herald, Chris, „A Secret Tunnel Being Excavated in the Great Pyramid", *Quest for Knowledge Magazine*, vol. 1, nr. 5, 1997.

„Great Pyramid Capping Ceremony – Cancelled!", *Egyptnews* (egyptnews@aol.com), 18 decembrie 1999.

Ogilvie-Herald, Chris și Ian Lawton, „The «Water Shaft» – The Facts", *Egyptnews* (egyptnews@aol.com), 27 noiembrie 1998.

Paijmans, Theo, *Free Energy Pioneer: John Worrell Keely*, IllumiNet Press, Lilburn, 1998.

Papus, *Anarchie, indolence et synarchie: les lois physiologiques d'organisation sociale et l'esoterisme*, Chanuel, Paris, 1894.

Parker, Richard A., *The Calendars of Ancient Egypt*, University of Chicago Press, Chicago, 1950.

Pauwels, Louis și Jacques Bergier, *The Morning of the Magicians*, Mayflower Books, 1971 (*Le matin des mages*, Editions Gallimard, Paris, 1960).

Peebles, Curtis, *Watch the Skies!: A Chronicle of the Flying Saucer Myth*, Berkley Books, New York, 1995 (Smithsonian Institution Press, Washington DC, 1994).

Pelley, William Dudley, *Star Guests*, Soulcraft Chapels, Noblesville, 1950.

Peronnik, *Pourquoi le résurgence de l'Ordre du Temple?*, Editions de la Pensée Solaire, Monte Carlo, 1975.

Petrie, W.M. Flinders, *Medum*, David Nutt, Londra, 1892.

Picknett, Lynn, *The Encyclopaedia of the Paranormal: A Complete Guide to the Unexplained*, Macmillan, Londra, 1990.

Picknett, Lynn și Clive Prince, *The Templar Revelation: Secret Guardians of the True Identity of Christ*, Bantam Press, Londra, 1997. *Misterul Templierilor*, RAO, 2005.

Piehl, Karl, „Notes de lexicographic egyptienne", *Sphinx: Revue critique embrassant le domaine entire de l'Egyptologie, vol. II*, Akademmiska Bokhandein, Uppsala, 1897.

Pike, Albert, *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, A.·. M.·., Charleston, 1871.

Puharich, Andrija, *Beyond Telepathy*, Picador, Londra, 1975 (Doubleday & Co., Garden City, 1962).

– (ed.), *The Iceland Papers: Select Papers on Experimental and Theoretical Research on the Physics of Consciousness*, Essentia Research Associates, Amherst, 1979.

– *The Sacred Mushroom: Key to the Door of Eternity*, Doubleday, Garden City, 1974 (Doubleday and Co., Garden City, 1959).

– *Uri: The Original and Authorized Biography of Uri Geller*, Futura, Londra, 1974 (W.H. Alien, Londra, 1974).

– „A Way to Peace through ELF Waves: Excerpts from a talk by Dr Andrija Puharich at the Understanding Convention of ASTARA, Upland, CA, November 6, 1982", *The Journal of Borderland Research*, martie/aprilie 1983.

Puthoff, H.E., „CIA-Initiated Remote Viewing Program at Stanford Research Institute", *Journal of Scientific Exploration*, vol. 10, nr. 1, Primăvara 1996.

Ramadan, Mohammad A., „Effects on Society of Public Disclosure of Extraterrestrial Presence", website Planetary Mysteries, 1997.

Randall-Stevens, H.C. („El Eros"), *Atlantis to the Latter Days*, Aquarian Press, Londra, 1954.

– *The Book of Truth, or the Voice of Osiris*, Knights Templar of Aquarius, Londra, 1956.

– *The Teachings of Osiris*, Rider & Co., Londra, 1927.

– *A Voice out of Egypt: An Adventure in Clairaudience*, Francis Mott & Co., Londra, 1935.

– *The Wisdom of the Soul*, Aquarian Press, Londra, 1956.

Rasche, Niklas, „Desert Storm", *Fortean Times*, nr. 112, iulie 1998.

Ratsch, Christian, *The Dictionary of Sacred and Magical Plants*, Prism, Bridport, 1992.

– *The Gateway to Inner Space*, Prism, Bridport, 1989.

Rice, Michael, *Egypt's Legacy: The Archetypes of Western Civilisation 3000-30 BC*, Routledge, Londra, 1997.

– *Egypt's Making: The Origins of Ancient Egypt 5000-2000 BC*, Routledge, Londra, 1990.

Rickard, Bob, „Facing Up to Mars", *Fortean Times*, nr. 112, iulie 1998.

Robinson, Lytle W., *Edgar Cayce's Story of the Origin and Destiny of Man*, Neville Spearman, Londra, 1972.

– *Is it True What They Say About Edgar Cayce?*, Neville Spearman, Jersey, 1979.

Roche, Richard, *Egyptian Myths and the Ra Ta Story, based on the Edgar Cayce Readings*, ARE, Virginia Beach, 1975.

Rohl, David, „Eternal Riddle of the Sands entombed in Mystery and Academic War of Words", *Daily Express*, 27 ianuarie 2000.

Rudgley, Richard, *The Alchemy of Culture: Intoxicants in Society*, British Museum Press, Londra, 1993.

Rux, Bruce, *Hollywood vs. the Aliens: The Motion Picture Industry's Participation in UFO Disinformation*, Frog Ltd., Berkeley, 1997.

Rydeen, Paul, *Jack Parsons and the Fall of Babalon*, Crash Collusion, Berkeley, 1995.

Sagan, Carl, *Cosmos*, Futura, Londra, 1983 (Macdonald and Co., Londra, 1981).

Saint-Yves d'Alveydre, *L'Archéomètre, clef des toutes les religions et de toute les sciences de l'antiquité*, Dorbon-Aine, Paris, 1934.

– *Mission des Juifs*, Calmann Levy, Paris, 1884.

– *Mission de l'Inde en Europe, mission de l'Europe en Asie: la question du Mahatmas et sa solution*, Librairie Dorbon-Aine, Paris, 1910.

– *La théogonie des patriarches: traduction archéometrique des Saintes Ecritures*, 2 vol., J.B.G. S.A.R.L., Paris, 1977 (prima ediție în 1910).

Salah, Adbel-Aziz, *Excavations at Heliopolis, Ancient Egyptian Ounu*, 2 vol., Cairo University, 1981-3.

Sarfatti, Jack, „The Destiny Matrix", website-ul autorului (http://www.hia.com/pcr/), 1996.

– „In the Thick of It!", website-ul autorului (http://www.hia.com/pcr/), 1996.

– „Quantum Quackery", website-ul autorului (http://www.hia.com/pcr/stenger.html), 1996.

Saunier, Jean, *Saint-Yves d'Alveydre, ou une synarchie sans enigme*, Dervy-Livres, Paris, 1981.

Schlemmer, Phyllis V. și Mary Bennett, *The Only Planet of Choice: Essential Briefings from Deep Space*, ediție revizuită, Gateway Books, Bath, 1996 (prima ediție semnată de Phyllis V. Schlemmer și Palden Jenkins, Gateway Books, Bath, 1993).

Schnabel, Jim, *Remote Viewers: The Secret History of America's Psychic Spies*, Dell Publishing, New York, 1997.

Schoch, Robert M., „The Great Sphinx Controversy", *Fortean Times*, nr. 79, Februarie/Martie 1995.

– „Redating the Great Sphinx of Giza", *KMT*, vol. 3, nr. 2, 1992.

Schonfield, Hugh J., *The Pentecost Revolution*, Hutchinson, Londra, 1974.

Schueller, Gretel, „Stuff of Life", *New Scientist*, 12 septembrie 1998.

Schwaller de Lubicz, Isha, *„Aor": R.A. Schwaller de Lubicz, sa vie, son oeuvre*, La Colombe, Paris, 1963.

Schwaller de Lubicz, R.A., *The Egyptian Miracle: An Introduction to the Wisdom of the Temple*, Inner Traditions, Rochester, 1985. (*Le miracle egyptien*, Flammarion, Paris, 1963).

– *Propos sur esotérisme et symbole*, La Colombe, Paris, 1960.

– *Sacred Science: The King of the Pharaonic Theocracy*, Inner Traditions International, Vermont, 1982. (*Le roi de la théocratic phaoraonique*, Flammarion, Paris, 1961.)

– *A Study of Numbers: A Guide to the Constant Creation of the Universe*, Inner Traditions International, Rochester, 1986. (*Etudes sur les nombres*, Librairie de l'Art Independant, Paris, 1950.)

– *Symbol and the Symbolic: Ancient Egypt, Science and the Evolution of Consciousness*, Inner Traditions International, Rochester, 1978. (*Symbol et symbolique*, Cairo, 1949)

– *Le temple de l'homme: Apet du Sud ? Louqsor*, 3 vol., Paris, 1957.

– *The Temple in Man: Sacred Architecture and the Perfect Man*, Inner Traditions, Rochester, 1977. (*Le temple dans l'homme,* Cairo, 1949).

Sellers, Jane B., *The Death of the Gods in Ancient Egypt: An Essay on Egyptian Religion and the Frame of Time*, Penguin, Londra, 1992.

Shanon, Benny, „A Cognitive-Psychological Study of Ayahuasca", *Maps*, vol. VII, nr. 3, Vara 1997.

Shaw, Ian şi Paul Nicholson, *British Museum Dictionary of Ancient Egypt*, British Museum Press, Londra, 1995.

Sinclair, Sir John R., *The Alice Bailey Inheritance*, Turnstone Press, Wellingborough, 1984.

Sjöö, Monica, *New Age Channelings – Who or What is being Channeled?*, ediţie în regia autorului, 1998.

Smith, A. Robert (ed.), *The Lost Memoirs of Edgar Cayce: Life as a Seer*, ARE Press, Virginia Beach, 1997.

Spence, Lewis, *Myths and Legends of Ancient Egypt*, George C. Harrap & Co., Londra, 1915.

Square, A, *Flatland, a Romance of Many Dimensions*, Seeley & Co., Londra, 1884.

Stearn, Jess, *The Sleeping Prophet: The Life and Work of Edgar Cayce*, Frederick Muller, Londra, 1967.

Steele, John, „The Road to Atlantis?", *The Unexplained*, nr. 30, 1982.

Strausbaugh, John, „Uri Geller: Parlor Tricks or Psychic Spy?", *New York Press*, 27 noiembrie 1996.

Strieber, Whitley, *Breakthrough: The Next Step*, HarperCollins, New York, 1995.

– *Communion, A True Story: Encounters with the Unknown*, Century, Londra, 1987.

– *Confirmation: The Hard Evidence of Aliens Among Us*, Simon & Schuster, Londra, 1998.

– *The Secret School: Preparation for Contact*, Simon & Schuster, Londra, 1997. *Transformation: The Breakthrough*, Century, Londra, 1988.

Targ, Russell şi Keith Harary, *The Mind Race: Understanding and Using Psychic Abilities*, New English Library, Sevenoaks, 1984.

Targ, Russell şi Harold E. Puthoff, *Mind-Reach: Scientists Look at Psychic Ability*, Jonathan Cape, Londra, 1977.

Temple, Robert, *Open to Suggestion*, Aquarian Press, Wellingborough, 1989.

The Sirius Mystery: New Scientific Evidence of Alien Contact 5, 000 Years Ago, ediţie revizuită, Century, Londra, 1998 (Sidgwick & Jackson, Londra, 1976).

Tompkins, Peter, *The Magic of Obelisks*, Harper & Row, New York, 1981.

– *Secrets of the Great Pyramid*, Alien Lane, Londra, 1973.

Tompkins, Peter şi Christopher Bird, *The Secret Life of Plants*, ediţie revizuită, Arkana, Londra, 1991 (Alien Lane, Londra, 1974).

Ulmann, André şi Henri Azeau, *Synarchie et pouvoir*, Julliard, Paris, 1968.

Vallée, Jacques, *Confrontations: A Scientist's Search for Alien Contact*, Souvenir Press, Londra, 1990.

– *Dimensions: A Casebook of Alien Contact*, Sphere, Londra, 1990 (Souvenir Press, Londra, 1988).

– *The Invisible College: UFOs, the Psychic Solution*, Dutton, New York, 1975.

– *Messengers of Deception: UFO Contacts and Cults,* And/Or Press, Berkeley, 1979.

– *Passport to Magonia: From Folklore to Flying Saucers*, Neville Spearman, Londra, 1975.

– *Revelations: Alien Contact and Human Deception*, Souvenir Press, Londra, 1992.

VandenBroeck, André, *Al-Kemi: Hermetic, Occult, Political and Private Aspects of R.A. Schwaller de Lubicz*, Lindisfarne Press, Hudson, 1987.

von Däniken, Erich, *Chariots of the Gods?: Unsolved Mysteries of the Past*, Souvenir Press, Londra, 1969 (*Erinnerungen an die Zukunft*, Econ-Verlag, 1968).

Wallace, Henry A., *Statesmanship and Religion*, Williams and Norgate, Londra, 1934.

Wasson, Valentina P. şi R. Gordon Wasson, „The Hallucinogenic Mushrooms", *The Garden Journal*, Ianuarie/Februarie 1958.

West, John Anthony, „ARE Conference at Virginia Beach“, *Egyptnews* (egyptnews@aol.com), 12 august 1998.

– *The Case for Astrology*, ediţie revizuită, Viking, Londra, 1991 (prima ediţie semnată de John Anthony West şi Jan Gerhard Tooder, Macdonald and Co., Londra, 1970).

– *Serpent in the Sky: The High Wisdom of Ancient Egypt*, Wildwood House, Londra, 1979.

Whitehouse, David, „Close-Ups Unveil the «Face on Mars»“, *Astronomy Now*, June 1998.

Weiss, Jacques, *La synarchie selon d'ouevre de Saint-Yves d'Alveydre*, Robert Laffont, Paris, 1976.

Williamson, George Hunt, împreună cu A. Bailey, *Other Voices*, Abelard Productions, Wilmington, 1995.

Wilson, Colin, *Alien Dawn: An Investigation into the Contact Experience*, Virgin, Londra, 1998.

– *From Atlantis to the Sphinx*, Virgin, Londra, 1997.

– *Mysteries: An Investigation into the Occult, the Paranormal and the Supernatural*, Granada, Londra, 1979 (Hodder & Stoughton, Londra, 1978).

Wilson, Robert Anton, *Cosmic Trigger: The Final Secret of the Illuminati*, Abacus, Londra, 1977.

Young, Arthur M., *The Reflexive Universe: Evolution of Consciousness*, Robert Briggs Associates, Lake Oswego, 1976.

Zubrin, Robert împreună cu Richard Wagner, *The Case for Mars: The Plan to Settle the Red Planet and Why We Must*, Simon & Schuster, Londra, 1996.

Cuprins

Introducere 11

PROLOG
Cei Nouă Zei 15
CAPITOLUL 1
Egipt: mituri noi pentru trecut 25
CAPITOLUL 2
Lucruri stranii la Giseh 79
CAPITOLUL 3
În spatele Misiunii Marte 113
CAPITOLUL 4
Contact? 151
CAPITOLUL 5
Dincolo de cortină. 175
CAPITOLUL 6
Maeştrii Ascunşi 231
CAPITOLUL 7
Sfîrşitul vremurilor: avertismentul 273
EPILOG
Adevărata poartă stelară? 303

Actualizare 321

Note şi referinţe. 335
Bibliografie 363

În curînd în

biblioteca rao

LYNN PICKNETT & CLIVE PRINCE

GIULGIUL DE LA TORINO

O carte fascinantă, rod al unor cercetări îndelungate şi minuţioase, care încearcă să arunce o rază de lumină asupra unuia dintre cele mai controversate mistere din istoria creştinătăţii. Deşi scrisă într-un alt registru, *Giulgiul de la Torino* este o carte la fel de pasionantă ca şi *Codul lui da Vinci*.

biblioteca rao

De la clasici la contemporani, într-o formulă grafică nouă, cei mai reprezentativi autori pentru

biblioteca dumneavoastrã

Madeleine Albright	DOAMNA SECRETAR DE STAT
Grigore Arbore	LIBERTATEA FĂRĂ DEMOCRAŢIE ŞI „GLONŢUL DE AUR“
Emily Brontë	LA RĂSCRUCE DE VÎNTURI
Dan Brown	ÎNGERI ŞI DEMONI ◆ CODUL LUI DA VINCI ◆ FORTĂREAŢA DIGITALĂ
Albert Camus	STRĂINUL / CIUMA / CĂDEREA / EXILUL ŞI ÎMPĂRĂŢIA ◆ FAŢA ŞI REVERSUL / NUNTA / MITUL LUI SISIF / OMUL REVOLTAT / VARA ◆ CARNETE ◆ TEATRU
John Le Carré	PRIETENIE ABSOLUTĂ
Hillary Rodham Clinton	ISTORIE TRĂITĂ
Robin Cook	RISC ASUMAT
Clive Cussler	SAHARA ◆ AURUL INCAŞILOR
Nelson DeMille	FIICA GENERALULUI ◆ PLUM ISLAND
Charles Dickens	DAVID COPPERFIELD (2 vol.)
Denis Diderot	NEPOTUL LUI RAMEAU
F.M. Dostoievski	CRIMĂ ŞI PEDEAPSĂ ◆ DEMONII ◆ IDIOTUL ◆ ADOLESCENTUL
Joseph Finder	PUTERI EXCEPŢIONALE
Colin Forbes	CATACLISMUL ◆ RINOCERUL ◆ PE MUCHIE DE CUŢIT ◆ CONSPIRAŢIA
Frederick Forsyth	RĂZBUNĂTORUL
André Gide	FRUCTELE PĂMÎNTULUI ◆ FALSIFICATORII DE BANI / PORUMBELUL
John Grisham	TESTAMENTUL ◆ FRĂŢIA ◆ ULTIMUL JURAT ◆ UN ALTFEL DE CRĂCIUN ◆ CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MAESTRUL ◆ MOŞTENITORII
V.D. Guşă de Drăgan	CONDAMNAT LA ADEVĂR
Hermann Hesse	JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ ◆NARCIS ŞI GURĂ-DE-AUR ◆ LUPUL DE STEPĂ ◆ SIDDHARTA / CĂLĂTORIA SPRE SOARE-RĂSARE ◆ KNULP. DEMIAN ◆ CELE MAI FRUMOASE POVESTIRI
Ilf și Petrov	DOUĂSPREZECE SCAUNE ◆ VIŢELUL DE AUR
Franz Kafka	JURNAL ◆ CASTELUL
Dean Koontz	UNICUL SUPRAVIEŢUITOR
Mario Vargas Llosa	RĂZBOIUL SFÎRŞITULUI LUMII ◆ CONVERSAŢIE LA CATEDRALA
André Malraux	CONDIŢIA UMANĂ ◆ CUCERITORII/CALEA REGALĂ
Thomas Mann	DOCTOR FAUSTUS ◆ MUNTELE VRĂJIT ◆ POVESTIRI ◆ MĂRTURISIRILE ESCROCULUI FELIX KRULL
G. García Márquez	UN VEAC DE SINGURĂTATE ◆ TOAMNA PATRIARHULUI ◆ DOUĂSPREZECE POVESTIRI CĂLĂTOARE ◆ DESPRE DRAGOSTE ŞI ALŢI DEMONI ◆ INCREDIBILA ŞI TRISTA POVESTE A CANDIDEI ERÉNDIRA ŞI A BUNICII SALE FĂRĂ SUFLET ◆ DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ◆ AVENTURA LUI MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ◆ A TRĂI PENTRU A-ŢI POVESTI VIAŢA ◆ ŞTIRI DESPRE O RĂPIRE ◆ GENERALUL ÎN LABIRINTUL SĂU
Virgil Măgureanu	DECLINUL SAU APOTEOZA PUTERII?
Ilie Năstase	MR NĂSTASE
Regina Noor	CALEA SPRE CREDINŢĂ
Farah Pahlavi	MEMORII
Christopher Paolini	ERAGON
L. Picknett & C. Prince	MISTERUL TEMPLIERILOR
Mario Puzo	OMERTA
Ernesto Sábato	ÎNAINTE DE TĂCERE ◆ ESEURI (vol. 1)
Antoine de Saint-Exupéry	CITADELA
Jean-Paul Sartre	TEATRU ◆ GREAŢA/CUVINTELE
John Saul	PREZENŢA ◆ MÎNA DREAPTĂ A DIAVOLULUI ◆ CASA DE LA RĂSCRUCE
Dinu Săraru	TRILOGIA ŢĂRĂNEASCĂ ◆ CIOCOII NOI CU BODYGUARD
Dinu Săraru & Victor Stănculescu	GENERALUL REVOLUŢIEI CU PICIORUL ÎN GHIPS

Henryk Sienkiewicz	QUO VADIS?
Stendhal	ROŞU ŞI NEGRU ◆ MĂNĂSTIREA DIN PARMA
Alex Mihai Stoenescu	ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (vol. I, II, III şi IV[1]) ◆ PATIMILE SFÎNTULUI TOMMASO D'AQUINO ◆ INTERVIURI DESPRE REVOLUŢIE
J.R.R. Tolkien	STĂPÎNUL INELELOR: Frăţia Inelului; Cele două turnuri; Întoarcerea regelui ◆ HOBBITUL ◆ SILMARILLION ◆ ROVERANDOM
L.N. Tolstoi	CAZACII ŞI ALTE POVESTIRI ◆ SONATA KREUTZER ŞI ALTE POVESTIRI
I.S. Turgheniev	UN CUIB DE NOBILI
Moony Witcher	FETIŢA CELEI DE A ŞASEA LUNI ◆ NINA ŞI MISTERUL NOTEI A OPTA

clubul cărţii rao

Şi dumneavoastră puteţi deveni membru al CLUBULUI CĂRŢII RAO, beneficiind de următoarele avantaje:

Veţi primi cu maximum de rapiditate cărţile comandate şi veţi fi informat cu regularitate despre ultimele apariţii, planuri editoriale, oferte speciale. Pentru cărţile comandate, *editura suportă costurile de transport prin poştă*. În plus:

- pentru *două* cărţi se acordă o reducere de 10%;
- de la *trei* cărţi în sus se acordă o reducere de 15%

şi titlul de membru al CLUBULUI CĂRŢII RAO.

Pentru detalii suplimentare ne puteţi contacta la
tel/fax: (021) 224.12.31; 224.14.72; 224.18.47; 224.21.36
E-mail:
club@raobooks.com; office@raobooks.com
www.raobooks.com; www.rao.ro